

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

LEXI BLAKE

writing as Sophie Oak

PURE BLISS

Nights in Bliss Series. Book 6

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Saf Mutluluk

Bliss, Colorado'da Geceler Kitap 6

**Lexi Blake,
Sophie Oak**
olarak
yazıyor

Saf Mutluluk
Bliss, Colorado'da Geceler Kitap 6

DLZ Entertainment LLC tarafından yayınlanmıştır

Telif Hakkı 2018 DLZ Entertainment LLC
Chloe Vale tarafından düzenlenmiştir
ISBN: 9781942297086

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal niteliktedir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Lexi Blake'in haber bültenine kaydolun
ve seçtiğiniz kitapçıdan 25 dolarlık hediye
çeki kazanma şansını yakalayın.

Haberler, eğlence ve ücretsiz kısa hikayeler dahil
olmak üzere özel içerikler için bize katılın.

Her ay yeni bir yarışma var!

Abone olmak için [burayı](#) tıklayın.

İçindekiler

Önsöz Prolog	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm On	
Birinci Bölüm On	
İkinci Bölüm On	
Üçüncü Bölüm On	
Dördüncü Bölüm On	
Beşinci Bölüm On	
Altıncı Bölüm On	
Yedinci Bölüm On	
Sekizinci Bölüm	
Yazarın Notu	
Chasing Bliss, 23 Nisan 2019'da Çıkıyor	
Lexi Blake Hakkında	
Lexi Blake'in Diğer Kitapları	

Adanmışlık

Bu muhteşem yolculuğa benimle birlikte çıktığı için kocama. Bu kitap hakkında bitmek bilmeyen konuşmalarımı dinledikleri için Chloe Vale, Shayla Black ve Kris Cook'a özel teşekkürler.

Texas Sirens serisini tanımayan okuyucular için bir not olarak, Trev McNamara'nın hikayesi *Siren in Waiting* adlı kitapta tam olarak anlatılmaktadır.

2019 Adanmışlık

Sevgili Okuyucu

Bu kitapları yeniden yayınlamanın yaklaşık yarısına geldim ve benimle birlikte bu uzun yolculuğa çıkan insanları düşünüyorum. Bliss'in büyük bir kısmı, kocamın Colorado'nun kırsalında geçen çocukluk anılarından ve arkadaşları olarak adlandırdığı dağ adamları (aslında çocuklardı) grubundan alınmıştır. Bu hikayeleri kurguladığım için bana anlayış gösteren kocama teşekkür etmek istiyorum. Umarım onun hayatının bu özel kısmına sadık kalmışımdır. Beni destekleyen çocuklarıma. Her zaman yanımda olan arkadaşlarıma. Yıllar önce benimle ve bu karakterlerle birlikte başlayan hayranlarıma.

Pure Bliss ilk çıktığında Noah Bennett tartışmalı bir karakterdi, ama kardeşler arasında ikinci bir şansın doğuşu fikrini çok sevdim. Bu kitaplar aşkın tüm biçimlerini anlatıyor. Aşıklar ve arkadaşlar arasında. Kan bağı olan ve olmayan aile üyeleri arasında. Arkadaşlar arasında. Ve bazen kendimizi sevmenin bir yolunu bulmakla ilgili. Bu da o hikayelerden biri.

Sen yeterlisin.

Bliss'te iyi
eğlenceler!

Sevgilerimle

Lexi

Önsöz

Beş yıl önce

James, kalbi güm güm atarken kardeşine baktı. Aralarında tek bir damla kan bağı yoktu, ama Noah'ın babası ile James'in babası aynı kadınla evlenmeye karar verdikleri günden beri her şeyi paylaşmışlardı. Neredeyse on yedi yıldır, o, Noah ve ebeveynlerinin kurduğu tuhaf aile vardı.

James'in ona en çok ihtiyaç duyduğu anda Noah nasıl çekip gidebilirdi? Yakında hepimizin başının ne kadar belaya gireceğini nasıl anlayamazdı?

"Buraya geri dönüp bir muayenehane açacağına söz vermiştin." James, kardeşi önceki gün babasının cenazesinde Bliss'ten ayrılacağını açıkladığından beri bu sözleri yaklaşık üç yüz kez söylemişti. James babasını kaybetmişti. Bu durumu nasıl atlatacaktı? Brian Bennett'ın mezarı Glen arazisindeki küçük özel mezarlıkta bulunuyordu. Anneleri bir yıl önce ölmüştü ve James, öz babasına bir yıldan fazla ömür biçmiyordu. Fred Glen, hayatı boyunca birlikte olduğu iki insanı kaybettikten sonra çok üzgündü. Yemek yemiyordu. Neredeyse hiç uyumuyordu. Babası yavaş yavaş yok olacaktı.

Ve sonra kocaman bir sürüyle tamamen yalnız kalacaktı. Çiftliği tek başına idare etmek zorunda kalacaktı. O kadar çok insan ona güveniyordu. O kadar çok tarih onun aptal omuzlarında duruyordu ki. Buna hazır değildi. Kardeşine ihtiyacı vardı.

Noah kaşlarını çattı, ama valizine kıyafetleri tıkiştırmaya devam etti. "Yapamam Jamie. Bu konuda ne kadar kötü hissettiğimi biliyorsun. Ally'nin bensiz New York'a gitmesine izin veremem. Yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Ally. Ally, tüm dünyasının parçalanmasının sebebiydi. Ve bunun için suçlayacak kimsesi yoktu, sadece kendisi vardı. Ally'yi hayatlarına sokan oydu. Ally, çarpıcı bir vücuda ve açık fikirli, muhteşem bir siyah saçlı güzellikti. Noah ile paylaşmak için mükemmel bir kadın olduğunu düşünmüştü. Eğlenceyi seven ve iki erkeğe ayak uydurabilecek kadar sağlıklı bir cinsel dürtüye sahip olan Ally, eğlenceli bir kızdı.

Ancak Ally, onlarla kötü oyunlar oynamaya karar vermişti. Ve Noah da bunu tamamen yutmuştu.

"İki gün önce Rye Harper'a asıldığını biliyorsun. Callie gördü." James, Callie Shepherd'a inanıyordu. Callie ona hiç yalan söylememişti, söylemek için bir nedeni de yoktu. Rye, Ally'yi reddetmişti, ama bu, ona güvenemeyeceklerini kesin olarak kanıtlıyordu.

Noah'ın gözleri kısıldı. "Bu yalan. Benim duyduğuma göre, Rye ona asılmış. Onu o bara tek başına gitmesine izin vermemeliydim."

"O sana gideceğini bile söylemedi." Ally Noah'a pek bir şey anlatmazdı. Ve Noah rahatsız edici bir şekilde inatçı davranıyordu. Noah, James'in tanıdığı en zeki adamdı, ama Ally söz konusu olduğunda çok aptalca davranıyordu. Ally, Noah'ın son zamanlarda on milyon dolarlık bir tröst fonuna sahip olduğunu öğrendiğinde ona karşı ciddi hisler beslemeye başladığını nasıl göremiyordu?

"Önemli değil. Onu korumalıydım. Çok saf olabiliyor."

James yumruklarını sıktığını hissetti. Noah naif olanıydı.

James o altın avcısını hayatlarına sokalı altı ay olmuştu, ama Noah hâlâ gözünün önündeki gerçeği göremiyordu. Aylardır James, kardeşinin bu kadının büyüüne kapıldığını izlemek zorunda kalıyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Son üç aydır yatakta onlara katılmamıştı, çünkü Ally'yi Hell on Wheels'da bir motorcuyla öpüşürken yakalamıştı. Ally'nin motosikletçiye, dolandırmak için iki zengin çocuk bulduğunu anlattığını duymuştu. Noah'a anlatmıştı. Haftalarca konuşmamışlardı. "Onun ne yaptığını görmüyor musun? Neden bana inanmıyorsun? Onu duydum. Bizi para için kullanıyor."

Noah'ın yüzü kızardı. O sadece bir yaş küçüktü, ama o kadar zekiydi ki James ile aynı sınıfta mezun olmayı başarmıştı.

Noah zeki biriydi, ama kalbi çok inatçıydı. "Bir kadın beni senden daha çok sevdiği için kızgınsın."

Ve meselenin özü de buydu. Ally akıllıydı. İlişkilerinin zayıf noktasını görmüştü ve bir kanser gibi, oraya odaklanarak aralarında iltihaplı bir yara açmıştı. "Noah, onu umursamıyorum. Hiç umursamadım da. Eğlenceliydi, ama benim için sadece o kadardı."

Noah'ın yüzü kızardı, omuzları dikleşti. "Evet, anlıyorum. Sen sadece onu sikmek istedin."

"Bana böyle konuşma. Aramızda kaç kadın oldu? Lanet olsun Noah, sensiz bir kadınla kaç kez yattığımı tek elimle sayabilirim. Neden bana inanmıyorsun?"

Küçük kardeşinin yüzü kırmızı lekelerle kaplıydı ve elini dağınık saçlarına geçirdi. "O çok güzel. Akıllı ve senin sadece beni istediği gerçeğini kabullenemiyorsun."

"Seni istiyor çünkü ben onu reddettim. Sence önce bana da aynı şeyi yapmaya çalışmadı mı? Bana geldi çünkü bu çiftliği miras alacağımı biliyordu." Arazi üç nesildir Glen ailesine aitti. Babası resmi olarak bir ilişkiye başlamadan önce, Circle G'nin oğlundan başka kimseye geçmeyeceğinden emin olmuştu.

Elbette Noah'ı kendi oğlu gibi sevmişti. Noah için bir vakıf kurmuştu ve Ally bunu çok iyi biliyordu. Noah iki ay önce bu vakıftan yararlanmaya başlamıştı. Ve tam da o sırada Ally evlenmeye karar vermişti.

"Siktir git Jamie. O beni seviyor. Benimle olmak için seninle yattı. Seni incitmek istemediğim için sana bunu hiç söylemedim, ama gerçek bu. Senin gölgende yaşamaktan bıktım. Ally benim gerçek beni görüyor."

"Ne diyorsun sen? Benim gölgem mi? Delirdin mi?" Noah çocukluklarını unutmuş muydu?

"Sen futbol yıldızıydın. Sen rodeo yıldızıydın. Sen her kızın istediği adamdın, ben de senin peşinden gittim." Noah'ın sesi alçaktı, sanki kimseye ne kadar kıskanç olduğunu belli etmek istemiyormuş gibi.

Ama James'in de kendi kıskançlıkları vardı. "Ve tüm öğretmenlerimiz, ailenin tüm zekasını nasıl senin aldığını merak ediyordu. Sen Merit Scholar iken ben zar zor B alıyordum. Üniversiteye gidemedim."

Üvey anneleri hastalanmıştı. James, Noah ile oturup, babaları ikisinin de sevdiği kadına bakarken birinin çiftliği işletmek için geride kalması gerektiğine karar verdikleri günü hatırlıyordu. Bu çok kolay bir karardı. Noah zekiydi. Her zaman veteriner olmak istemişti ve Circle G'nin bir veterinerine ihtiyacı olduğu şüphe götürmezdi.

Noah'ın çenesi gerildi. Bavulu aldı ve korkunç bir kararlılıkla kilitledi. "Bu benim hatam değildi. Zaten sen bu çiftlikten ayrılmak istemedin ki."

"Hiç fırsatım olmadı." Her şeyi ayarlamıştı. Noah ile birlikte Colorado Üniversitesi'ne gitmeye hazırdı. Yaşayacakları yeri bile seçmişlerdi.

Noah arabayla uzaklaşırken o garaj yolunda duruyordu.

"Sen çiftliği aldın, ben de kızı aldım. Bence ödeştik."

"Hiç de öyle değil, Noah." James kan basıncının yükselmeye başladığını hissetti. "Üniversite masraflarını biz karşıladık. Tüm bu para, buraya geri dönüp muayenehane açacağın şartıyla çiftliğin fonlarından çıktı. Doktor Harris gelecek yıl emekli oluyor. Veterinerimiz kalmayacak, büyük hayvanlarla ilgilenebilecek bir veterinerimiz ise hiç kalmayacak. Bizi yüzüstü bırakamazsın."

Noah'ın yüzü biraz soldu. "Başka bir veteriner bulursunuz. Max veya Rye'a sorarsanız Stef Talbot bir tane getirir. Onların da bir veteriner ihtiyacı olacak."

"Herkes seni bekliyor." Noah, herkesin beklediğinden bir yıl önce Doc Harris'in yanında staj yapmaya döndüğünde Bliss'teki herkes çok sevinmişti, ama Noah böyleydi. O, özünde A tipi bir başarı delisiydi.

Noah'ın yüzü düştü. "Bu benim sorunum değil. Lanet olsun, burada kalamam. Onu seviyorum."

Bu nasıl olabilirdi? "O seni kullanıyor. Senin paranı istiyor."

"Anlamıyorsun. O bir aktris. New York'ta olması gerekiyor."

O bir aktris, doğru. İkisini de mükemmel bir şekilde oynadı. "Peki bu seyahatin masraflarını kim karşılıyor?"

Noah başını salladı. "Bu bir seyahat değil. Ona inanıyorum. O kariyerini kurarken New York'ta yaşayacağız. Ben her yerde çalışabilirim."

"Onun için aileni terk mi edeceksin?"

"Onu seviyorum," diye cevapladı Noah basitçe. "Ve artık pek bir ailem kalmadı. Annem ve babam öldüğünden beri."

"Hâlâ bir baban var." Noah'ın ayrılacağını babasına nasıl söyleyecekti? Babaları yeterince şey kaybetmemiş miydi?

Noah arkasını döndü. Pencereden dışarı baktı. James'in durduğu yerden bile Noah'ın neye baktığını görebiliyordu. Bu odadan çiftlik ve dağların muhteşem manzarası görünüyordu. Çocukken saatlerce oturup kırsal manzarayı seyrederlerdi. "Babanı seviyorum. O benim de babam, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Ally çiftlik hayatına uygun biri değil. Beni bu kararımdan vazgeçiremezsin. Onun hakkında istediğin kadar saçma sapan şeyler uydur, ama ben gerçeği biliyorum. O beni seviyor ve biz evleneceğiz. New York'a gitmeden önce Vegas'a gideceğiz."

"Bunu yapma. Gitme. Sana burada ihtiyacım var. Babamın bir yıldan fazla yaşayacağını sanmıyorum ve çiftlik zor durumda. Lütfen kal." Kardeşini Ally'den uzak tutmak için gerekirse ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmeye hazırdı.

"Üzgünüm." Noah onu itip geçti. "Seni seviyorum kardeşim, ama bunu yapmak zorundayım."

Kardeşinin büyüdüğü evin koridorunda tek başına kaldı.

"Sanırım seni dinlemeyecek." Koridorun sonunda bir ses duyuldu. Yumuşak, tatlı ve tamamen zehirli bir ses.

James döndü. Ally dinliyordu. Muhtemelen, tüm bu süre boyunca gülüyordu. "Yemin ederim, son yapacağım şey bu olsa bile onu senden koruyacağım."

Dudakları gizli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ally çok güzeldi, ama onda hiçbir erkeğin eritemeyeceği bir soğukluk vardı. O

Şimdi anlıyorum. Ally, tasarımcı kot pantolonu ve mükemmel göğüslerini ortaya çıkaran dar bir süveterle orada duruyordu. Sanki orası ona aitmiş gibi, rahatça duvara yaslanmıştı. Ally her zaman rahat görünüyordu, sanki her yere aitmiş ve seni de yanında götürebilirmiş gibi. "O senin korumanı istemiyor, Jamie. O beni seviyor. Benim için her şeyi yapar. Bunun bir kısmı senin sayende. O, senin sahip olamayacağın bir şey istiyor. Noah'ın anahtarı buydu. Senin bu çiftliği asla terk etmeyeceğini anladığımda, Noah'ın bana uygun olduğuna karar verdim. Ve o çok kolaydı. Küçük kardeşim kendine ait bir şey istiyor. Çok çaresizce. Bir kez olsun büyük adam olmak istiyor. Kazanan olmak istiyor. Ve ona bunları anlatmaya zahmet etme. Sana inanmayacaktır."

Ne yazık ki, bu konuda haklıydı. "Onun güven fonu sonsuza kadar sürmeyecek."

Omuz silktili ve James'in ulaşamayacağı bir mesafede durdu. "O zaman birkaç yıl sonra onu geri alabilirsin. Hoşça kal Jamie. Sürdüğü sürece güzeldi. Biliyorsun, bir kız bu üçlü ilişkiye alışabilir."

Birkaç dakika sonra, arabanın uzaklaştığını duydu. Yalnız kalmıştı.

Dışarı çıktı ve atına bindi. Çiftlik, kalbinin acısını umursamıyordu. Çiftlik, öfkesinin göğsünden patlamak üzere olduğunu umursamıyordu. Çiftlik sadece işine devam ediyordu.

Ve şu anda önemli olan tek şey çiftlikti.

* * *

Noah, büyüdüğü eve bakarken kalbi ağzına gelmişti. Gerçekten hatırlayabildiği tek evin önündeki dairesel yolda duruyordu. Arabası yüklenmiş, onun gitmesini bekliyordu. Buradan nasıl ayrılacaktı? Bu nasıl oluyordu? Az önce kardeşi ile yaptığı konuşma içini kemiriyor, suçluluk duygusu onu içten içe yakıyordu.

Ally elini omzuna koydu. "O iyi olacak. James her zaman iyidir."

Kardeşi güçlü olan oydu. Hayatı boyunca bunu duymuştu. Kardeşi altın çocuktu, çiftçilik ona kolay geliyordu. Noah bununla mücadele ediyordu. Jamie'nin yarısı kadar başarılı olmak için üç kat daha fazla çalışmak zorundaydı.

O bir çocuktı. James ise bir erkekti. Burada kalırsa, her zaman böyle olacaktı.

Elbette bir erkek kalır ve sözlerini tutardı. Babası da böyle derdi.

Ally ona baktı, güzel gözleri yaşlarla parlıyordu. "Kalmak mı düşünüyorsun? Beni terk etmek mi düşünüyorsun?"

Tanrım, o çok güzeldi ve ona ihtiyacı vardı. Kimse ona Ally'nin ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duymamıştı. Paylaştıkları tüm kadınlar Jamie'yi istiyordu ve onu paket anlaşma olduğu için kabul ediyorlardı. Ally'yi bırakırsa, kendini her zaman ikinci planda kalacağı bir hayata mahkum etmiş olabilirdi.

Yine de, Jamie ile ayrılma şekillerinden nefret ediyordu. Bu kasabadaki herkesin onu küçümsemesini düşünmek bile dayanılmazdı. Korkunç bir hata mı yapıyordu?

Burada büyümüştü. Bliss'i seviyordu. Üniversitedeyken Bliss'i özlemişti. Tek istediği eve dönüp hayatına başlamaktı. Sonra Ally ortaya çıktığında her şey değişti. Onu gördüğü anda, dünyanın en güzel kadınıyla tanıştığından hiç şüphesi yoktu.

Ve o onu istemişti. Onu.

Ya burada bir hayat kurabilirlerse? Onun hayalleri olduğunu biliyordu, ama kendisinin de hayalleri vardı.

"Burada iyi bir hayat kurabilirim diye düşündün mü?" Şehirde kazanabileceği kadar çok kazanamayacaktı, ama yaşam maliyeti düşüktü.

Tek bir gözyaşı yanağını okşadı ve kadın geri çekildi. "Beni terk ediyorsun."

Sesindeki panik o kadar büyüktü ki, onu sakinleştirmek için elini uzattı. Onu terk edeceğini bir an bile düşünmesine izin veremezdi. Kızın ciddi terk edilme sorunları vardı.

"Hayır, seninle kalacağıma söz verdim. Seni seviyorum. Sadece bu kasabaya borcum olduğunu söylüyorum. Burada kalabiliriz ve ben borcumu ödeyebilirim. Stef başka birini bulana kadar veteriner olarak çalışabilirim ve sen de tiyatroda çalışıp özgeçmişini oluşturabilirsin."

Bu ikisi için de işe yarayabilirdi. O genç ve o kadar güzeldi ki, ona bakmak bile acı veriyordu. Birkaç yıl burada kalıp yeteneğini geliştirebilir, zamanı geldiğinde da buradan ayrılabilirlerdi.

"Yapamam, Noah." Ondan uzaklaştı. "Birkaç gün sonra önemli bir seçmem var. Bunu biliyorsun."

Biliyordu. Kızın tek konuştuğu şey buydu. "Seninle geleceğim. İkimizi de uçakla götüreceğim. Birinci sınıfta. Ne olacağını görelim ve ona göre karar verelim."

"Bana inanmıyorsun."

Noah iç geçirdi. "Sana inanıyorum, bebeğim. Sana çok inanıyorum. İnanılmaz yeteneklisin, ama her seçmede birçok faktör rol oynar. Manhattan pahalı bir yer. Belki de bir süre burada kalmalı ve senin istediğin şeyin bu olduğundan emin olana kadar oraya gidip gelmeliyiz."

Burnunu çekti, bu da gözyaşlarını tutmaya çalıştığının açık bir işaretiydi. "Çocukluğumdan beri yapmak istediğim şeyin bu olduğunu biliyordum. Fikrimi değiştirmeyeceğim Noah, burada yaşamak ruhumu öldürür. Büyük bir şehre ihtiyacım var. Sen işini her yerde yapabilirsin. Her zaman yardıma muhtaç hayvanlar vardır."

"Ama insanlar burada bana ihtiyaç duyuyor."

Kafasını salladı. "Burası bu kadar harika bir yer ise, eminim senin yerini alacak birini bulmakta zorlanmayacaklardır. Noah, bana söz vermiştin. Evleneceğimize ve benimle geleceğine söz vermiştin. Artık tüm arkadaşlarımla haklı olduğunu ve benimle evlenmek istemediğini düşünmeye başlıyorum. Beni kullanıyordun."

Bunu nasıl düşünebilirdi? "Seni seviyorum Ally. Sen benim sevdiğim tek kadınsın."

Onun kendisine inanmaması düşüncesi onu çok üzdü.

Ona yaklaştı. "New York'ta olmam gerekiyor. Lütfen benimle gel. Yanımda olmadığın düşüncesine dayanamıyorum. Orası çok büyük bir şehir ve başıma her şey gelebilir. Seni çok seviyorum Noah. Sana ihtiyacım var. Lütfen beni yalnız bırakma."

Büyüdüğü eve baktı. Seçimi ne olacaktı? Aşk mı, görev mi? Ama ilk görevini, yakında karısı olacak kadına karşı değil miydi? Ona her şeyi borçlu değil miydi? Bir aile kuracak, birlikte bir hayat inşa edeceklerdi.

Çiftlik onun geçmişiydi. Ally ise geleceğiydi. Bir seçim yapması gerekiyordu. Ona.

"Arabaya bin. Gitme zamanı." Bu düşünce onu acılandırdı. kardeşini terk etmek, ama bu onun hayatının aşkıydı.

Ally gülümsedi ve gördüğü rahatlamadan kalbi neredeyse kırılacaktı. "Pişman olmayacaksın."

Elbette pişman olmayacaktı. Ama James'i terk ettiği için pişman olacaktı. Bunu telafi edecekti. Bir yolunu bulacaktı.

Arabaya bindi ve parlak geleceğine doğru yola çıktı.

* * *

*İki yıl sonra,
Dallas, Teksas*

Onu uyandıran sesiydi. Derin ve yatıştırıcı, önceki gece onu çağıran sesiydi. O içeri girdiğinde barda oturuyordu. Şehrin kötü bir semtindeki ucuz bir bardı, ama ucuzdu ve kimse fazla soru sormuyordu. Dünyanın en berbat motelinden bir blok ötede olması da artı bir noktaydı. O fare deliğinde iki gece kalmıştı ve ilk gece bir kadının ölü bir adamı odasına sürüklediğini gördüğüne yemin etmişti. En azından onun öldüğünü sanmıştı. Bir şey o adamı uyandırmıştı çünkü odadan ciddi bir gürültü geliyordu ve bu ikisinin kavgası değildi.

Gördüğü garip ışık, hayal gücünün bir ürünüydü.

Ya da içtiği alkolün etkisiydi. Evet, bunu da kabul etmeye hazırdı.

Ama önceki gece tanıştığı adam tüm bunları telafi edebilirdi. Koyu saçlı ve futbolcu vücuduna sahip, çok yakışıklı biriydi.

Onun zarif tavırları ve görünüşüyle ince yapılı şeytanından çok farklıydı.

Oda ne kadar sıcak olsa da titredi.

"Evet, biliyorum lan. Her şey hazır. Lodge'a bu gece partide senatörü alt edebileceğini söyle. Durumu izliyorum."

Hâlâ buradaydı. Rüya değildi. Kahretsin. Gözlerini zorla açtı. Yattığı erkekler neredeyse hiç geceyi onunla geçirmezdi. Ama o genellikle pislikleri tercih ederdi ve önceki geceden hatırlayabildiği kadarıyla, bu adam iyi birine benziyordu.

Tabii ki kimin iyi, kimin psikopat bir katil olduğunu ayırt etmekte pek iyi değildi, o da vardı.

Önceki geceden hatırlayabildiklerini bir araya getirmeye çalıştı. Bara erken gitmiş ve bulabildiği en ucuz votkayı içmeye başlamıştı. Onu izlemişti. Birkaç adamla konuşmuş ve bir tür anlaşma yapıyor gibi görünüyordu. İlk başta onun bir tür uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünerek endişelenmişti, ama sonra yanındaki adam ona sarkmaya başlayınca adam araya girmişti. Adı neydi? Andy? Adam? Aaron? A ile başlayan bir şeydi.

O andan itibaren her şey biraz bulanıklaşmıştı, ama onu yatağa yatırırken yüzünün kendi yüzüne yaklaştığını görebiliyordu.

Kahretsin. Ne zaman buna bir son verecekti? Bu döngü ne zaman sona erecekti? Bu dünyada kendisi için hiç huzur olup olmadığından emin değildi ve onu buraya getiren seçimleri kendisi yapmıştı.

"Gitmem gerek. Bu gece kulüpte beni istersen haber ver." Bir duraklama oldu. "Hayır, düşündüğün gibi değil. Sonra anlatırım."

Neden hâlâ buradaydı? İyi vakit geçirmemişler miydi? Belki hareketsiz kalırsa, o da ipucunu anlar ve giderdi. Nadiren ertesi gün eğlendiği erkeklerle yüzleşmek zorunda kalırdı.

"Hey, uyanık olduğunu biliyorum. İyi misin? Dışarı çıkıp sana su ve aspirin aldım."

Siktir. Artık yapacak bir şey yoktu. Gözlerini açtı. Ağzı kurumuştı ve aspirine çok ihtiyacı vardı.

Hâlâ giysileri üzerindeydi. Bu kesinlikle yeni bir durumdu. Georgia'daki o son geceden beri sık sık gittiği o korkunç yere girdiğinde, güzelce giyinip uykuya dalmazdı. Sonunda, rastgele seks ve içebileceği kadar alkolün zehirli karışımıyla kendini yok etmeye çalışırdı. Bu, giysileri üzerinde uyanmasına yol açmazdı.

"Al bakalım." Altın kahverengi saçları ve çarpıcı yeşil gözleri olan iri, yakışıklı adam onun üzerinde durarak ona bir şişe su ve iki aspirin uzattı. "Dün gece üzgün görünüyordun."

Aspirini yuttu ve midesinde kalmasını umdu. Midesi bulanıyordu. "Sadece parti yapıyordum. Beni odama getirdiğin için teşekkürler."

Kendini zorlayarak oturdu. Komodinin üzerindeki saat çok erken bir saati gösteriyordu. Aylardır saatin sekizi gördüğü olmamıştı.

Eskiden sabahları severdi. Sabahlar sessizdi ve tek başına, tüm dünyada tek kızmış gibi davranabilirdi. Sabahlar onun mutlu olduğu zamanlardı.

Şimdi ise geceleri yaşıyordu.

"Parti yaptığını sanmıyorum, Hope." Büyük, kaslı vücudunu odadaki tek sandalyeye bıraktı.

Adını biliyor muydu? Dün gece ne kadar sarhoş olmuştu? Rastgele bir adama gerçek adını vermemek için yeterince akıllıydı. Üzerine bir ürperti geçti. Ya o kadar da rastgele bir adam değilse? Şimdi ona iyice baktığında, polis gibi göründüğünü fark etti. Hayır, sokaklarda dolaşan ve o seviyede işlerle uğraşan türden değil. Hayır. Bu adam bir dedektif ya da... midesi bulandı... bir federal ajan olabilirdi.

Elleri titreyerek bir yudum daha su içti. "Benden ne istiyorsun?"

Yeşil gözleri aniden kısıldı, ama sert bir şekilde değil. Endişeli görünüyordu. "Sana yardım etmekten başka bir şey istemiyorum. Başının dertte olduğu belli."

Belki de bilmiyordu. Belki de sadece iyiliksever biriydi. Bununla başa çıkabilirdi. Ona zayıf bir gülümseme attı. "Üniversitedeki dönemimi yeni bitirdim ve eğlenmek için dışarı çıkmıştım."

"Tatlım, kimse o bara eğlenmek için gitmez. O tür barlara sorun çıkarmak için gidilir. Ben polis değilim, ama başı belada olan bir kadını gördüğümde anlarım. Barda neredeyse bayılacaktın. Ben orada olmasaydım, o adamlardan biri seni kim bilir nereye götürür ve sana ne yapardı. Orada bir grup kız arkadaşınla birlikte değildin. O bara, gecenin nasıl biteceğini bilerek girdin. Başına korkunç bir şey geldi ve bunu unutmak için her şeyi yaparsın, kendini tehlikeye atmak da dahil.

Sabah uyanamayabileceğin bir durumda olman ve bununla sorun yaşamaman. Bunu biliyorum çünkü ben de o durumdaydım. Senin durumunu anlayan bir kadın tanıyorum. Onunla konuşmanı çok isterim. Adı Eve. O benim... Bir an boğazı düğümlendi. "O tanıdığım en iyi insan. Sana yardım edebilir."

Ona yardım edecek kimse yoktu. Ama bu adamın tam bir baba modunda olduğunu ve bu konuda ısrarcı olabileceğini anladı. "Ben iyiyim, Bay... Pardon, Aaron mı?"

"Alex. Alex McKay," diye cevapladı, sanki durumun hayal ettiğinden çok daha kötü olduğunu fark etmiş gibi, ağzını üzüntüyle bükerek. "Dün gece çalışıyordum, sahip olduğum güvenlik şirketi için bir şeyler ayarlamaya çalışıyordum. Size çok yardımcı olmak isterim. Eğer peşinizde biri varsa, şirketim bunu araştırabilir."

Cebinde yüz dolardan fazla parası yoktu ve bu sözde güvenlik şirketi onu araştırmaya başladığı anda muhtemelen polise teslim edeceklerdi.

Panik, vücudunda yayılmaya başladı. Bu durumdan nasıl kurtulabilirdi? Orada tek bir kapı vardı. Onu itip geçemezdi. Belki onun iyi niyetini kullanabilirdi. Öyle bir niyeti var gibi görünüyordu. "Yani tanıdığın bu kadın da kötü şeyler yaşamış mı?"

"Evet, gerçekten kötü şeyler yaşadı ve o güçlü bir kadın. Henüz bu süreci atlatamadık. Atatabilecek miyiz bilmiyorum, ama ikimiz de işlevseliz," dedi. "Onu buraya getirebilirim, ya da belki kahvaltıda buluşabiliriz."

Onun neyin peşinde olduğunu hiç bilmiyordu. Bu kadar iyi olamazdı. Geçmiş ona, bir tür köle ticaretine satılmak üzere olduğunu öğretmişti. Ya da bu gerçekten iyi adam onun yaptıklarını öğrenip onu seve seve hapse attıracaktı. Kaçması gerekiyordu.

"Kahvaltı iyi olur. Nerede buluşmamı istersin?" Adam iç geçirdi.

"Seni ikna edemeyeceğim, değil mi?"

Kız başını salladı. "Onunla konuşabilirim, ama duş alıp kıyafetlerimi değiştirmem lazım. Seninle buluşabilirim."

"Bu tehlikeli. Yaptığın şey tehlikeli, Hope. Geceleri çılgılık attığını biliyor muydun? Yangınla ilgili bir şey."

Evet, kesinlikle tehlikeli bir şey yapmıştı. "Bazen kabuslar görüyorum. Hepsi bu. Bu konuyu bir kadınla konuşmayı tercih ederim."

Bu adamı böyle oynamak gerekiyordu. Manipülasyonlarda çok iyi olmuştu. Böyle düşünmek çok korkunçtu. Eskiden iyi biriydi. Başkalarına yardım etmekten gurur duyardı, ama şimdi kendi istediğini elde etmek için zayıf noktaları arıyordu. Artık tek umursadığı şey bir sonraki içkisiydi.

Tanrım, bir içki içmek istiyordu. Bir içki, günü katlanılabilir hale getirecekti. Adam ayağa kalktı ve gözlerinde büyük bir hayal kırıklığı vardı.

"Peki, öyleyse. Bir blok ötede bir lokanta var. Karımı... eski karımı arayacağım... ve bir saat kadar orada olacağız. Umarım gelirsin, Hope. Bu yerde olmak zorunda değilsin. Çıkış yolları var."

O uzaklaşıp kapıyı kapattığında, gözleri yaşlarla doldu.

Burnunu çekip gözlerindeki yaşları sildi ve yataktan kalktı.

On beş dakika sonra, dandik arabasının direksiyonuna geçti ve arabayı çalıştırdı. Sahip olduğu her şey bir spor çantasında idi. Yanına baktı ve koltukta bir zarf olduğunu fark etti, zarfın üzerinde düzgün, erkeksi bir el yazısıyla adı yazıyordu.

Bir an tereddüt etti ama zarfı açtı. Beş yüz dolarlık banknotlar, bir notun bulunduğu kağıda sarılmıştı.

Kendinden vazgeçme. Ve nereye gidersen git daha iyi bir motel bulmaya çalış. Bu kapının yanındaki kapılardan birinde oklar vardı. Park yerinde birinin avlandığından oldukça eminim. Bana ihtiyacın olursa numaram burada. Alex McKay

O notu uzun süre baktı, ama sonunda parayı aldı ve numarayı pencereden dışarı attıktan sonra arabayla uzaklaştı. Arabasını batıya doğru sürdü ve arkasına bakmadı.

O yanıliyordu. Onun için huzur yoktu.

Birinci Bölüm

"Tanrım, dostum, gittiğine inanamıyorum." James, Logan Green'e elini uzattı.

Logan elini kısa bir süre sıktıktan sonra bıraktı. Eskiden James, genç adamı kucaklayarak sıkıca sarılırdı, ama geçen yıl arkadaşında temel bir değişiklik olmuştu. Logan, Rus mafyası üyesi tarafından işkence görüp ölüme terk edildiği günden beri yaşından çok daha yaşlı görünüyordu.

"Ben de." Logan, Wolf Meyer'in devasa siyah kamyonunun yanında durduğu yere hafifçe döndü. James, Wolf'a çoktan veda etmişti ve onun Dallas'a gitmek için ne kadar sabırsızlandığını biliyordu. Eski Navy SEAL, haftalardır bir kadınla internet üzerinden ve telefonla konuşuyordu. Wolf Meyer, tanıştırıldığı kadınla ilişkilerinin yoluna gireceği umuduyla Dallas'a gidiyordu. Bir başka arkadaş daha gidiyordu.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın."

"Bir şeyler yapmam lazım dostum. Böyle devam edemem." Logan hafifçe gülümsedi, James'in çok iyi tanıdığı alaycı arkadaşının izleri vardı bu gülümsemede. "Eğer kendimi düzeltmezsem, ya hapse girerim ya da ölürüm."

Başka bir arkadaşını daha kaybetmek istememesine rağmen, James Logan'ın haklı olduğunu biliyordu. Logan aylardır karanlık ve kötü bir şeyin eşiğindeydi. Yine de, sanki tüm lanet olası dünyadaki herkes yoluna devam ediyordu ve o tamamen hareketsiz durmuş, her şeyin geçip gitmesini izliyordu. "Yani Wolf'un kardeşi seni düzeltebilir mi sence?"

Logan omuz silkti. "Wolf öyle düşünüyor gibi. Bilmiyorum. Ya kardeşine küfrediyor ya da sanki bir azizmiş gibi ondan bahsediyor. Çok garip."

"Hayır, değil. Kardeşler arasında böyle olur." O ve Noah arasında da, aralarında hiçbir şey kalmadan önce kesinlikle böyle olmuştu. Kardeşini son gördüğü anı düşünmekten hoşlanmıyordu. Noah, James'in babasının cenazesine gelmişti, ama bambaşka bir adam olmuştu. Acımasız, alaycı ve mesafeli. Bir gece kalmış, sonra New York'a giden uçağa binmişti.

Tanrım, kardeşini özlüyordu.

Logan kaşlarını çatarak kaşlarını kırıştırdı. "Umarım normaldir, çünkü bir süre onlarla birlikte yaşamam gerekiyor. Orada en akli başında kişi olmamın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Beni bir BDSM kulübüne götüreceklerini biliyor muydun?"

James güldü. Buna şaşırılmamalıydı. Ne de olsa, yeni ortağı Leo Meyer'in "düzeltmeleri"nden biriydi. Leo, dürtü kontrolü sorunları olan erkekler konusunda uzmanlaşmış bir psikologdu. "Dürtü kontrolü sorunları" terimi, Logan'ı tam olarak özetliyordu. "Yani, sana bir tasma takmanın sorunlarını çözeceğini mi düşünüyorlar?"

Logan gözlerini devirdi. "Ben dominantım, aptal. Görünüşe göre bu Leo denen adam, kulüpte eğitim almanın kontrolümü kazanmama yardımcı olacağını düşünüyor. Bu adamın bana hazırladığı programı duysan inanmazsın. Terapi, sandığımdan çok daha fazlasını içeriyor galiba."

James tahmin edebiliyordu. Dokuzdan ona kadar grup terapisi. On'dan öğlene kadar Kırbaç ve Zincirler 101. Öğle yemeği molası, ardından İleri Düzey Anal Plug. Aslında kulağa eğlenceli geliyordu. Vanilya seksinden başka bir şey yapmayalı ne kadar olmuştu?

"Bence bu Leo denen adam oldukça iyi. Yeni partnerime göre, adam resmen su üstünde yürüyor."

Logan kollarını göğsünde kavuşturdu. "McNamara mı? Onunla tanışmayı umuyordum. Kahretsin, o adam ne kadar da iyi bir oyun kurucuydu."

Yeni ortağı hakkında düşününce garip bir duygu dalgası hissetti. Trev McNamara, James'in tanıdığı en sakın insandı. Çiftliğe geleli çok kısa bir süre olmuştu, ama James ona şimdiden güvenebiliyordu. "O özel bir adam, Logan. Cehennemi yaşadı ve geri döndü, ve görünüşe göre Leo Meyer, hayatının 'gerçekliğe dönüş' kısmında ona rehberlik etti. Cidden, Trev hayran olduğum biri ve Wolf'un kardeşine tüm övgüyü veriyor. Bence emin ellerdesin."

Trev'in bir ailesi olduğunu öğrendiğinde biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Trev, karısı ve ortağıyla birlikte Bliss'e geleceğini haber vermek için aradığında, James, Trev'in Noah'ın bıraktığı boşluğu doldurabileceğini gizlice umduğunu fark etmişti. Trev, Beth ve Bo, Bliss'e geleli çok olmamıştı, ama James, onların birbirine sıkı sıkıya bağlı küçük ailelerini şimdiden kıskanmaya başlamıştı.

Logan başını salladı. "Onun hikâyesini biliyorum. Sanırım Dallas'a gitmek istememin nedenlerinden biri de bu. Ve Wolf'a güveniyorum."

"O da iyi bir adam. Kahretsin, seni özleyeceğim." Hayatında bunu çok fazla söylemişti.

Logan hafifçe gülümsedi. "Sen de beni özleyeceksin. Son birkaç aydır, bunu hak etmediğim halde bana iyi bir arkadaş oldun."

"Sen her zaman hak ettin, Logan." Bu böyle devam ederse, James kendini utandıracaktı. "Git hadi. Dallas'a git ve kendini düzelt."

Logan kızardı, o korkunç günden önceki çizgi roman sever bir geek gibi görünüyordu. O eğlenceyi seven adamın en ufak bir izi bile James'e en iyisini umut ettirdi. "Peki, ben yola çıkmadan önce son durağım sensin. Anneme ve departmandaki herkese veda ettim bile. Holly, Caleb ve Alexei'ye veda ettiğimden emin oldum. Özür de diledim. Tanrım, keşke o adama bakıp sinirlenmesem."

Alexei Markov, Logan'ın on iki türlü mahvolmasının sebebiydi. Aynı zamanda Logan'ın hayatta olmasının da sebebiydi. "O noktaya geleceksin. Gelmek zorundasın. O adamın bir yere gideceğini sanmıyorum."

Alexei Markov, Holly Lang'a deli gibi aşıktı. O ve kasabanın doktoru Caleb Burke, aralarındaki anlaşmazlıkları çözmüşler ve Holly'yi mutlu bir şekilde paylaşıyorlardı. Bliss'te yaşamın bir parçasıydı bu.

Logan, verandayı çevreleyen beyaz çitlerin parmaklıklarına yaslandı. Ebeveynleri arasında, bir kadın, iki erkek ve bir sürü sığırdan oluşan Amerikan rüyasını buldukları şakası yapılıyordu. "Son olarak seninle konuşmak istedim çünkü senden bir ricada bulunmam gerekiyor."

"Ne istersen." Son birkaç yıldır Logan, onun en yakın arkadaşıydı. O adam için neredeyse her şeyi yapardı.

"Hope'da bir sorun var."

Birdenbire midesi düğümlendi. Hope McLean'ın görüntüsü aklına geldi. Tanrım, nasıl olur da çok büyük giysiler giyen ve gözlüklerin arkasına saklanan bir kadın onu bu kadar etkileyebilirdi? O kızıdan uzak duruyordu. Onunla yakınlaşmamayı hayatının misyonu haline getirmişti, çünkü o saçma sapan güneyli aksanıyla her konuştuğunda, penisi sertleşiyor ve kalbi yumuşuyordu. Kötü bir kombinasyondur. "Ne demek istiyorsun?"

Logan iç geçirdi. "Tanrım, ondan uzak durmana neden olan her neyse, onu aşmalısın. Anlamıyorum. O çok iyi bir kız. Neden bu lanet kasabada onunla iyi geçinemeyen tek kişi sensin?"

Çünkü o odaya her girdiğinde, libidosu aşırı hızlanıyor ve beyni çöküyordu. Sevimli, yumuşak ve çekici Hope McLean'in etrafında soğukkanlı bir kayıtsızlık havası yaratmıştı. "Sanırım anlaşıyoruz."

Saçmalık. Onunla iyi geçinmek isterdin, ama o eğlenceli bir kız değil. O, hızlı bir sevişmeden daha fazlasını isterdi ve sen de bunu biliyorsun. Sen de daha fazlasını isterdin. Ve kardeşin yanında olmadan bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun.

Logan dikleşti. "Senden bunu görmezden gelmeni istiyorum. Onu çok seviyorum. Onda bir şeyler var ve kimse bana bunun hakkında konuşmuyor. Ağzı sıkı. Hiçbir şeyi itiraf etmiyor. Nate'in bir şeyler bildiğini düşünüyorum ama o piç kurusu bana hiçbir şey söylemiyor. Callie'nin yanında bile sessiz kalıyor."

Nate Wright, Bliss'in şerifiydi. Ayrıca Bliss'in en kötü dedikoducusu ile evliydi. Ortağı ise Bliss'in tek taverna sahibi idi. Callie ve Zane arasında dedikodular serbestçe dolaşıyordu. Nate Wright'ın sır saklamayı bildiği söyleniyordu. Hope McLean gibi tatlı ve zararsız birinin ne tür bir sırrı olabilir ki? "Onun başının dertte olduğunu nereden çıkardın?"

"Uyumuyor. Bunu anlayabiliyorum. Bu hafta birkaç kez dinlenme odasında uyurken yakaladım. Programından çok daha fazla çalışıyor. Cam ve ben geçen haftaki çalışma saatlerini topladık ve günde birkaç saatten fazla evde olmadığından eminiz. Ayrıca çok hassas davranıyor. Genelde çok sağlamdır ama son zamanlarda çok gergin. İki gün önce bir telefon konuşmasını duydum. Bağırıyordu. Hope asla bağırılmaz. Christian adında birine onu rahat bırakmasını söyledi."

"Adam pisliliğin teki gibi görünüyor." Hope'un Christian adında bir erkek arkadaşı olduğu düşüncesi onu tedirgin etti.

"Onunla neler olduğunu anlayacak birine ihtiyacım var. Dünyanın en iyi polisi olmayabilirim, ama arkadaşlarımdan birinde bir sorun olduğunda bunu anlarım. Onu senin koruduğunu bilirsem içim daha rahat olur."

Başka seçeneği var mıydı? Logan ciddi bir sorunla karşı karşıyaydı. Yardıma ihtiyacı vardı. Hope'un sorununu araştırmayacağını, çünkü onun yanında kendini kontrol edemeyeceğinden endişelendiğini söylemek pek dostça bir davranış olmazdı. "Tabii."

Ve bunu yapacaktı. Tek bir kelimeyle söz vermişti ve bu onun aptalca bağıydı.

Logan rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. "Teşekkürler. Hope'u gerçekten seviyorum. Kötü bir şey olduğunu ve kimsenin umursamadığını düşünmek istemem. Sadece tehlikeli olup olmadığını anla ve hallet. Tamam mı?"

Ne tür bir tehlike olabileceğini sormak dilinin ucundaydı. Bu düşüncüyü kendine sakladı. Son birkaç yılda Bliss, uyuşturucu bağımlısı motorcular, takipçiler, seri katiller ve lanet Rus mafyasını görmüştü. Hope, beyaz köle ticaretinden uzaylı kaçırmaya kadar her şeye karışmış olabilirdi ve bu Bliss'te normal bir durumdu. "Araştıracam."

Logan elini uzattı ve omzuna vurdu. "Teşekkürler dostum. Bir şey öğrenirsen beni ara. O kızın ne olduğunu bilmek istiyorum. O çok tatlı bir kız. Dünyanın en iyi çikolatalı kurabiyelerini yapıyor. Ve her zaman beni kolluyor. Bir gece Hell on Wheels'e gelip beni eve götürdü. Ona borçluyum. Lütfen Jamie. Ona iyi bak. O bir arkadaş."

James yavaşça başını salladı, kabul ettiği şeyin gerçek ağırlığı üzerine çöküyordu. "Tamam."

Yapacaktı. Bu dünyada sözünden başka pek bir şeyi yoktu. Hope'un geceleri uyuyamamasının nedenini bulacaktı. Muhtemelen kütüphaneden aldığı bir kitabı kaybetmiş falan olmuştu.

Ona yaklaşmayacaktı. Bacaklarını açıp ona girmeyecekti. Onu bağlayıp ona iğrenç bir şekilde davranmayacaktı. Gözlüklerini çıkarıp gözlerine bakmayacaktı

hayır. Onun sorununu anlayıp çözecek ve onu yoluna gönderecekti.

Logan elini uzattı. James elini sıktı. Bir arkadaşını daha kaybediyordu. Bu, hayatının bir teması gibi görünüyordu.

Logan'ın Wolf'un kamyonetine binip geleceğiyle yüzleşmek için yola çıkmasını izledi. James geleceğinin nerede olduğunu biliyordu. Tam burada, Circle G'deydi. Her zaman öyleydi. Bu topraklar onun mirası, yükü, kaderiydi.

Bu topraklar için çok şey feda etmişti.

Ve şimdi geriye sadece yarısı kalmıştı. Wolf'un kamyoneti toz bulutu bırakarak uzaklaşırken içini çekti. Hâlâ Circle G vardı. Neredeyse onu da kaybetmişti.

James döndü ve eve geri girdi. Kasabaya gidip Hope'un ne durumda olduğunu görmesi gerekiyordu. Bir söz vermişti ve bu sözünü tutmaya niyetliydi.

* * *

Hope McLean, Şerif Departmanı'nın penceresinden dışarı bakarak dünyanın akıp gitmesini izliyordu. Main Street'te yürüyen çok fazla insan yoktu. Sezon sonu turistlerinden bir çift, Trading Post'a çıkan merdivenleri tırmanıyordu. Mel ve Cassidy, ellerini birbirine kenetleyerek caddede yürüyorlardı. Cassidy boş eliyle gözlerini sildi ve Mel onu kendine çekerek, onu gülümseten bir şey fısıldadı.

Cassidy kısa süre önce oğluna veda etmişti. Hope ise arkadaşına veda etmişti.

Burnunu çekti. Tanrım, Logan'ı özleyecekti. Neden gittiğini anlıyordu, ama en kötü zamanlarında bile Logan ona iyi bir arkadaş olmuştu.

Mel, Logan yanlarından geçerken el salladı. Hope elini kaldırdı ve gülümsediğini umdu. Dudaklarının yukarı doğru çekildiğini hissedebiliyordu, ama bazen etrafındaki insanların bunun sadece numara olduğunu anlayıp anlamadıklarını merak ediyordu.

Bir Bronco durduğunda iç geçirdi ve Şerif Yardımcısı Cameron Briggs sürücü koltuğundan indi. Cam Briggs, tipik bir Amerikan yakışıklısıydı. Haki rengi pantolonunu etkileyici bir tarzla dolduruyordu.

Ayrıca kadınından tamamen etkilenmiş ve deli gibi mutluydu. O ve ortağı Rafe Kincaid, Laura Niles'ı paylaşıyorlardı.

Bliss'te pek çok şey paylaşılıyordu. Ve Hope yalnızdı. Ama bunu hak etmişti.

"Hey, Hope. Bir şey var mı?" Cam iç kapıdan girerken gülümseyerek sordu. Kafasından Stetson şapkasını çıkarıp masasına koydu.

Hope başını salladı. "Hayır. Sanırım sakın bir dönemden geçiyoruz."

Bliss'te işler böyleydi. Aylarca süren hoş bir sıkıntı, felaketlerin ani patlamalarıyla kesintiye uğruyordu. Bliss County Şerif Departmanı'nda çalışmak dünyadaki en kolay iş değildi, ama o işini seviyordu. Bazen sahip olduğu tek şey buydu.

"Nate kulübeye yerleşti," dedi Cam. "Callie oldukça iyi iyileşiyor gibi görünüyor. Bebekler çok sevimli. Stefan onlara küçük bir hediye verdi."

Bliss Kralı'nın en eski arkadaşına ne hediye ettiğini tahmin edebiliyordu. Callie ikizlere hamile olduğunu bilmiyordu. "Her şeyden ikinci bir set mi?"

Cam masasının kenarına oturarak sırtıttı. "Callie bu duruma çok sevindi. Nate ve Zane de öyle. Bebek Charlie'yi şifonyerin çekmecelerinden birine koymayı konuşmuşlardı." Derin bir nefes aldı. "Bu kasabayı seviyorum. Geldiğim yerde kimse o bebeklerin rahat etmesini sağlamak için bu kadar özen göstermezdi. Kadınlar, Callie'nin birkaç hafta yemek pişirmek zorunda kalmamasını sağlamazlardı. Omuz silkip yoluna devam ederlerdi. Tabii ki, benim geldiğim kasaba onları kovardı. Orası biraz gelenekçi bir yer."

Dünyanın çoğu öyleydi. Bliss farklıydı. "Logan veda etti mi?"

Cam masasından atladı ve tam karşısına geldi. Ellerini omuzlarına koydu. Onun yüzünü görmek için yukarı, çok yukarı bakmak zorunda kaldı. Mavi gözleri ona bakarken hüzünlüydü. "O iyi olacak. İhtiyacı olanı alacak ve sonra geri dönecek ve belki ikiniz için her şey yoluna girecek."

Hope gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti. "Logan benim kardeşim gibidir. Ona fiziksel olarak hiç ilgi duymuyorum."

Adam ellerini indirdi. "Lanet olsun. Her zaman yanlış anlıyorum. İkinizin iyi bir çift olacağını düşünmüştüm. Sen kimseyle çıkmıyorsun. O da kimseyle çıkmıyor."

Kafasını salladı. "Olmaz. Ama onu önemsiyorum."

Çıkmayı denememişlerdi. O kadar iyi arkadaş gibi görünüyorlardı ki, çıkararak bunu mahvetmek için hiçbir neden yoktu. Seks her şeyi mahvederdi.

Öyleyse neden James Glen'i aklından çıkaramıyordu? O, kovboy çizmeleriyle şehirde dolaşan, seksin vücut bulmuş haliydi. Fazla mükemmel, fazla yakışıklıydı. Kolay gülümsemesi ve rahat tavırlarıyla, yüz mil çapındaki neredeyse tüm kadınları büyülemişti. Flörtçü ve eğlenceliydi. James Glen'in becerilerini geliştirmemiş bir kadın yoktu bu ilçede. Bebeklerden yaşlı kadınlara kadar, hepsini büyülemişti.

Onun dışında herkesi. İlgilendiği tek erkeğin ondan tamamen soğuması onun şansıydı.

Cam başını salladı. "Eh, bu benim ne kadar bilgili olduğumu gösteriyor. Laura bana yanıldığımı söyledi. O, senin o çiftçiye ilgi duyduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

Midesinde bir ağrı hissetti. En son istediği şey dedikoduların başlamasıydı. "James mi? Sanmıyorum."

"Bu iyi, çünkü anladığım kadarıyla, ona tırmanmasına izin veren her kadının üstüne çıkıyor."

Yine. Tek istisna Hope McLean olan her kadın. Stella'da ikisi de yalnız oldukları için, birlikte oturabilecekken bütün masayı kaplamanın saçma olduğunu düşünerek, ona akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sorduğu o anı düşününce yüzü kızardı.

O, hamburgerine dokunmamış olmasına rağmen yemeğini bitirdiğini söylemişti. Biraz para bırakıp neredeyse koşarak dışarı çıkmıştı.

Hope o gün yemek yememişti, sadece apartmanının merdivenlerini çıkmış, oturmuş ve ağlamıştı.

Hayır. James Glen ona göre değildi.

"Hey," dedi Cam, sırtını okşayarak. "Öğle yemeğinde ne istersin? Ben ısmarlıyorum. Nate geri dönene veya başka bir yardımcı işe alınana kadar birkaç hafta birlikte kalacağız."

Nate geri dönene ya da başka bir yardımcısı işe alana kadar. En azından eğlenelim. Bir dama seti ve başka oyunlar getirdim."

Logan, oturup onunla oyun oynayan kişiydi. Logan'a deli gibi aşık olsaydı, egosu için daha kolay olurdu.

"Günün spesiyalini isterim." Bugünün spesiyalinin ne olduğunu bilmiyordu. Enchiladadan keçi eti ve trüf yağıyla yapılan, telaffuzu imkansız bir şeye kadar her şey olabilir. Her şey, Stella'nın aşçısı Hal'in Food Network'te son zamanlarda gördüklerine bağlıydı. Yine de, bu her zaman bir maceraydı ve Hal ona karşı nazikti.

"Cesur kız. Ben gidip alayım." Cam göz kırptı ve sonra ortadan kayboldu, caddede koşarak uzaklaştı.

Onun gidişini izledi, gözleri lokantaya doğru kaydı. Burası Bliss'in tüm vatandaşlarının buluştuğu ve vakit geçirdiği yerd. Logan'la haftada en az dört kez burada öğle yemeği yemişti. En huysuz olduğu zamanlarda bile ona eşlik etmişti. Şimdi o gitmişti.

James ise bir aktrisle çıkıyordu, ama Hope buna çıkmak demezdi. James uzun süreli ilişkilerle tanınmıyordu.

Hope postacıyı gördü. Barney Osman, emeklilik yaşına yaklaşan tatlı bir adamdı. İki kasabayı dolaşarak postaları kamyonetiyle taşıyordu. Hope çift kapıdan dışarı çıktı ve Barney merdivenleri çıkmadan onu karşılamaya gitti. Barney iyi bir adamdı, ama sağlıkla ilgili anlattığı birçok hikayeden anlaşıldığı kadarıyla dizleri eskisi gibi değildi. Hope onunla bir süre konuştu, gut hastalığıyla olan mücadelesini öğrendi ve ona el sallayarak yolcu etti. Dışarıda durup postaları ayırdı. Postalar arasında balıkçılık ekipmanları kataloğu, Nate'in muhtemelen balıkçılık kataloğunu tercih ederek atacağı resmi görünümlü mektuplar, bilgisayar ekipmanları reklamı ve Repertory Theater'ın sahneleyeceği yeni oyun için büyük bir broşür vardı.

"Gelmelisin. Harika bir gece olacak," dedi kendinden emin bir ses.

Hope döndü, kalbi biraz sıkıştı. Mükemmel saçlı şeytandan bahsetmişken. Serena Hall, kot pantolon, ipek

bluz ve topuklu ayakkabılar giymişti. Tamamen uygunsuz ve tamamen güzel görünüyordu. Aynı zamanda tam bir cadaloz olarak da biliniyordu. Dedikodulara göre, erkeklerin yanında çok tatlı davranır, ama diğer kadınların yanında kraliçe arı rolünü oynamayı severdi.

Yine de Hope onunla iyi geçinmeye çalışıyordu. Postayı göğsüne sıkıca bastırarak başını salladı. "Eminim öyle olacaktır."

"Bu sefer başrol bende." Serena el çantasını düzeltti. "Tüm oyunu tek başına taşımak zor, ama iyi iş çıkardığıma dair güvence aldım. Şimdiye kadar izleyen herkes çok beğendi."

Hope gözlerini devirmekten zorlukla kaçındı. "Eminim harikasıdır."

Hafifçe omuz silkti. "Bilirsin, bunu asla bilemezsin. James bana ne kadar iyi olduğumu söyledi, ama onu bilirsin. Bir kızı yatağa atmak için her şeyi söyler. O tip adamları bilirsin."

Evet. O tür erkekleri tanıyordu. "Tabii. Peki, oyunda bol şans. Birisi ölürse diye karakola dönmeliyim."

"Lütfen, Hope. Buralarda kimse ölmez."

Hope ona baktı.

"Önemli kimse ölmüyor. Hepsi dışarıdan gelen insanlar." Serena gözlerini kısarak, "James hakkında seninle konuşmak istedim. Bak, bu kasabadaki her kadın senin ona ilgi duyduğunu biliyor. Seni anladığımı bilmen gerektiğini düşünüyorum. O çok çekici bir adam, ama seninle ilgilenmiyor. Kendini gülünç duruma düşürmeyi bırakmalısın. Ona bakışın çok üzücü. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Hope gözlerini kısarak baktı. Sessiz bir kızdı ama aptal değildi. Ve paspas da değildi. "Hayır, sen acımasısın. Ben onu takip etmedim. Bir kez çıkma teklif ettim. O da reddetti. Ondan uzak duruyorum. Sana hiçbir tehdit oluşturmuyorum, o halde neden bunu yüzüme vuruyorsun? Beni incitmek istemenden başka bunu yapman için hiçbir neden yok. Kendine o kadar güvenmiyor musun ki çevrendeki insanları incitme ihtiyacı duyuyorsun?"

Serena kekeledi. "Değilim."

Ama öyleydi ve Hope, onun bu konuda eleştirilmeyi sevmediğini açıkça görebiliyordu. Eh, çok yazık. O yanlış bir şey yapmamıştı. Onu sevmeyen bir adamdan hoşlanmıştı, bu yüzden onu rahat bırakmıştı. Bu kadının saçmalıklarını dinlemeye niyeti yoktu. "Evet, öylesin ve bence bu seni acınası biri yapıyor. Şimdi, yapmam gereken işler var."

Serena'nın güzel yüzü sertleşti ve önceki sahte sempati kayboldu. "Şu anda onunla çıkıyorum. Ondan uzak durmanı tavsiye ediyorum."

Hope iç geçirdi ve esmer tanrıça için biraz üzüldü. James ile yaptıklarını flört etmek olarak nitelendirmesi, James'i hiç anlamadığını gösteriyordu. James Glen flört etmezdi. O, tek gecelik ilişkiler yaşırdı ve bunları uzun süre devam ettirme eğiliminde değildi. Logan'ın ona anlattıklarına göre, genellikle bu konuyu çok net bir şekilde ortaya koyardı. James, bir kadınla yatmadan önce yaptığı konuşma ile ünlüydü.

Tekrar aşağılanmamak için olabildiğince çabuk döndü. O anda onu gördü.

Geçmişinden bir hayalet. Kalbi neredeyse durdu, çünkü o olamazdı. O olamazdı.

Tek bir bakıştı. Sarı saçlı, sırık gibi, zayıf yapılı. Delici gri gözler. Düşündürücü dudaklar. Ticarethanenin dışında, caddeye hakim olan devasa yaprak dökmeyen ağaca yaslanmış duruyordu. Bol giysiler giymişti ve açık yakalı gömleği, kaslı göğsünün başlangıcını gösteriyordu. Kalp kırıcı derecede yakışıklı ve eşsiz bir kötülüktü.

Kalbi dondu. Gözlerini kırttı ve sanki hiç orada olmamış gibi ortadan kayboldu.

Ve orada olamazdı. Gördüğünü sandığı şeyi görmüş olamazdı. Burada olması imkansızdı. O telefon görüşmesi onu on yıl önceki acıya geri döndürdüğü için, bu onun zihninin bir oyunuydu. Hâlâ duyabiliyordu. Tek bir cümle. "Merhaba, aşkım." Sonra telefonu kapatmıştı. Ve dünyası altüst olmuştu.

"Seni uyarıyorum, Hope," dedi Serena, şımarık sesi uzaklardan geliyordu. Hope arkasına bakmadı. Sadece hayaletin durduğu yere bakakaldı, hayaletin yüzünde onu izlerken hafif bir gülümseme vardı. Bir süre sonra Hope, Serena'nın arkadaşlarıyla buluşmak için uzaklaşırken kaldırımında topuklarının çıkardığı tıklama sesini duydu. Serena ve kıskançlığı artık hiçbir şey ifade etmiyordu.

Tek bir şey önemliydi. Christian Grady.

Trading Post'un önünde duruyor olamazdı. Hope caddede koşarak ilerledi, ama turistler ve temsilci tiyatrosundan çıkan kadınların lokantaya doğru yürüdüklerini gördü. Christian'ı görmemişti ve bundan emindi.

Çünkü onu öldürmüştü. Onu öldürmüştü ve geri dönmeyecekti.

İkinci Bölüm

Bir hafta sonra

James hayal kırıklığıyla iç çekerek telefonu kapattı. Cam'e göre Hope bu sabah işe gitmemişti.

Hope ondan kaçmak için elinden geleni yapıyordu. Yaptığı şey buydu. Cam'e acil bir işi olduğunu söylemişti, ama Cam'in onu korumaya çalıştığını düşünmeden edemiyordu.

Bütün bir haftayı o kızı takip ederek geçirmişti ve kızın çok kaypak biri olduğu ortaya çıkmıştı. O kadar ileri gitmişti ki, ona çıkma teklif etmiş, en tatlı gülümsemesini ve tüm kovboy cazibesini kullanmıştı. Kız yüzü yeşile dönmüş ve Trio'dan kaçır gibi çıkmış, BLT sandviçini ve patates kızartmasını bırakmış, hesabını ödemedi gitmişti.

Ona beş dolar elli sent borcu vardı. Ve bir sürü açıklama. Logan haklıydı. Bir şeyler ters gidiyordu, ama ya kimse bilmiyordu ya da kimse konuşmuyordu. Hope kesinlikle konuşmuyordu. Onu her gördüğünde arkasını dönüp diğer yöne doğru yürümeye başlamıştı.

Ve artık ona bakmıyordu.

Bu çok sinir bozucuydu. Özellikle de onu neden takip ettiğini bile bilmediği için. Logan'a verdiği sözü yerine getirme ihtiyacı hala içinden geliyordu, ama bundan daha fazlası vardı. Logan'a verdiği sözü ciddiye almaya karar verdikten hemen sonra, düşünmeye başlamıştı.

Hope'dan uzak durmasının nedeni, ona yatakta geçireceği birkaç geceden fazlasını sunamamasıydı. Hiçbir kadına bundan fazlasını sunamazdı. Babası öldükten sonra, çiftliğin iflas etmesini önlemek için elinden gelen tek şey buydu. Sonunda bunu kendi başına yapamayacağını anladığında

, Stef'e gitti ve Stef onu Jack Barnes adında bir çiftçi arkadaşıyla tanıştırdı. Barnes, küçük bir çiftliğin durgunluk döneminde nasıl başarılı olabileceğini öğretti ve onu Trev McNamara ile tanıştırdı.

Circle G sağlam bir zemindeydi ve artık yalnız değildi. Trev'in getirdiği nakit akışı sayesinde, birkaç yeni işçi işe alabilmişti. Beş yıldır ilk kez, kişisel bir hayatı olabilirdi. Artık genç değildi. Belki de yerleşmenin zamanı gelmişti.

Hope'u istiyordu. Ama görünüşe göre bunu mahvetmişti.

James nefes almak için verandaya çıktı. Dışarıda daha iyi düşünebiliyordu. Öğleden sonra güneşi bahçeyi ışıkla dolduruyordu. Hava ısınmaya başlamıştı, ama kışa doğru hızla kayıyorlardı. Geceleri ve sabahın erken saatlerinde hava zaten soğuktu. Yakında tarlaları karla kaplanacak ve bahara kadar çömelip hayatta kalmak zorunda kalacaktı.

Colorado'da kışlar çok soğuk geçerdi. Bir erkeğin onu ısıtacak birine ihtiyacı vardı.

James homurdandı ve elini korkuluğa vurdu. Cep telefonu çaldı. Sonunda Stef, Farley kardeşlerin cep telefonu kulelerine yaptıkları her neyse, onu düzeltmesi için birine yeterince para ödemişti. Aylardır sürmüştü. Aşağıya baktı ve yüzünü buruşturdu. Serena. Belki Farley kardeşlere para verip bunu tekrar yapmalarını sağlayabilirdi. Serena beklenenden daha inatçı olduğunu kanıtlıyordu. Onu takip etmişti çünkü Serena her zaman onunla flört etmişti. Serena'nın hoş bir görünüşü olması da cabasıydı. Serena sadece işiyle ilgileniyordu ve ona açıkça yatakta iyi vakit geçirmek istediğini söylemişti.

Sonra onu aramaya başladı. Hem de çok.

Telefon çalmaya devam etti. O ise görmezden geldi. Gidip onunla konuşması gerekecekti. Onu nazikçe reddetmesi gerekecekti. Ona bir ilişki istemediğini söylemişti. Onunla tekrar konuşması gerekecekti, ama şimdi bunun zamanı değildi. Şimdi Hope'u bulup onu yakalaması gerekiyordu.

Onu yere yatırmalı. Bacaklarını açmalı. Penisıyla ona girmeli. Evet, bu onu meselenin özüne götürmenin yolu olabilir. Beş ya da altı kez orgazm olduktan sonra, onunla konuşmaya istekli olabilir.

"Umarım seni bu kadar kötü bir ruh haline sokan ben değilimdir." Bo O'Malley ana evden çıktı. Bo, Trev'in ortağıydı. Aynı kadını paylaşıyorlardı.

James kendini kontrol etmek, öfkesini bırakmak zorundaydı. Hâlâ Bo'ya kızgın olan bir yanı vardı. Büyük, sarışın kovboy, kolay gülümseyen ve çiftlikte ve Bliss'te kolayca uyum sağlayacak bir tavrı vardı, ama James ona yakınlaşmamıştı. Bu adil değildi ve James bunu aşacaktı.

"Yaşlı Red hâlâ sana zorluk çıkarıyor mu?" diye sordu Bo, ahır işaret ederek.

Red, ehlileştirmeye çalıştığı bir attı. Büyük ve güçlü olan bu kısrak, bu kadar inatçı bir piç olmasaydı mükemmel bir çiftlik atı olurdu. Daha dün, at onu toprağa fırlatmıştı. Poposu hala ağrıyordu. "O herkese eziyet ediyor."

Bo sıırttı. "Hayatım boyunca atlarla çalıştım ama o ata yaklaşmam bile. O at çok huysuz bir pislik. Eminim annesinin karnından huysuzlukla çıkmıştır. Ona nasıl sahip oldun?"

James gözlerini devirdi. "Çünkü ben aptal ve cimriyim. Şimdi ya parayı yutup başka bir at satın almak zorunda kalacağım ya da daha kötüsü, Max Harper'a Red'i eyerlemeye çalışmadığımı itiraf etmek zorunda kalacağım."

"Max at eğitmeni mi? Herkesin kasabanın en kötü adamı olduğunu söylediği adam mı?"

James güldü. "Max kötü biri değil. Max hoşgörüsüz, sabırsız bir pislik, ama içinde hiç kötülük yok. Max'i severim, ama çok yüksek ücretler alıyor ve bunu bana sürekli hatırlatıyor. Hayır. O atı ehlileştireceğim."

"O seni önce kırmazsa, hayır," dedi Bo, anahtarlarını avucuna alırken. "Ben yokken Beth'e bir göz atabilir misin? Çok uzun sürmez."

"Beth'in nesi var? Trev nerede?" Bu sabah Trev'i görmemişti. Karısının bir sorunu olsaydı, Trev duvarlara tırmanırdı. Karısına deli gibi aşıktı. Beth McNamara-O'Malley tatlı bir kadındı. Ve ev iyileştirme konusunda neredeyse korkutucu olabilirdi. planlıyordu tamamen

ailesi için misafir evini tamamen yenilemek istiyordu. Beth, ana eve rakip olacak bir ikinci kat ve genişletme planlıyordu.

Tanrım, ayakta kalabilmek için arazisinin yarısını satmak zorunda kalmıştı. Artık sadece Glen arazisi değildi. Aynı zamanda McNamara arazisiydi. Babası onu bunun için nefret edecekti.

Bo gizli bir gülümsemeyle gülümsedi. "O iyi. Aslında mükemmel. Oh, kusup duruyor, ama görünüşe göre bu, o... şey, hamile olduğu için beklenen bir şey."

James gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti. "Beth hamile mi?"

Lanet olası suda bir şey olmalıydı. Son zamanlarda herkes hamile kalıyordu. Rachel Harper bir bebek sahibi olmuştu. Callie ikizler doğurmuştu. Ve şimdi de Beth. Bliss bebeklerle dolup taşıyordu. Ve bu onu olması gerektiği gibi korkutmuyordu. Bebekleri severdi. Aile fikrini gerçekten severdi.

Lanet olası yaşılanıyordu.

Bo'nun yüzünü kaplayan gülümseme, sarışın adamı bir genç gibi göstermişti. "Trev ve ben dün gece onu bir çubuğa işlemeye zorladık. Şimdi boya kokusundan ve her türlü şeyden uzak durması gerekiyor. Bu konuda çok üzgün. Ama misafir evini çok seviyor. Bebeğe zarar verebilecek tek bir koku bile solumadan evi genişletebileceğini söylüyor."

Beth, çiftliği güzelleştirmek için her türlü plan yapmıştı. Artık bu planlara bir çocuk odası da dahil olacaktı. Çiftlikte bebeklerin koşturduğu düşüncesi, içini garip bir şekilde burktu. Onlar onun bebekleri olmayacaktı. Dünya dönmeye devam ediyordu, ama o aynı yerde kalıyordu.

Onu istediği halde neden Hope'dan uzak duruyordu? Bir kadına tek başına bakabileceğinden emin olmadığı için hayatını kaçırarak mıydı? Babalarının çiftliğin ikinci bir eş olduğunu, çiftlik ve bir kadın arasında hiçbir bekar erkeğin ikisini birden idare edemeyeceğini söyleyerek şakalaştıklarını hâlâ duyabiliyordu. Çiftlik çok fazla zaman alıyordu.

Ciddi bir ilişki kurmaya çalıştığı tüm kızlar, onlara iyi davranmadığı için onu terk etmişti. Artık denemeyi bırakmıştı. Noah varken durum farklıydı. Belki de daha güçlü olması gerekiyordu. Belki de istediği aileye sahip olmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Tek gecelik ilişkiler artık eskidi.

Tabii ki, şansı yaver gitmemiş olabilirdi. Hope artık onunla aynı odada kalmak istemiyordu. Onun hakkında yanılmış mıydı? Onun ilgilendiğinden çok emindi, ama belki de onun iyi bir parti olmadığını anlamıştı.

"Şehre gidiyorum. Trev Alamosa'da bir toplantıya gitti, yani galiba tuzlu kraker görevini ben üstleneceğim." Bo bunu umursayan bir adama benzemiyordu. James, Beth'in karnındaki bebeğin kendisinin mi yoksa Trev'in mi olabileceği gerçeğinin Bo'yu rahatsız edip etmediğini sormaya tenezzül etmedi. James'i rahatsız etmezdi. Ne olursa olsun, o onun çocuğu olacaktı.

Bo, ulaşmaya çalıştığı bir geleceğe doğru yola çıkarken James başını salladı. James, garaj yolunda durup kendisinin bir geleceği olup olmadığını merak etti.

* * *

Hope yeni gelenin gözlerine baktı ve evrenin ondan nefret edip etmediğini merak etti. Adam çok yakışıklıydı. 1,95 metre boyunda, Levi's giyen, saf günah gibi bir adamdı. Koyu renk saçları ve mükemmel bir yüzü vardı. Ayık biriydi.

Bu son kısım Hope için anlamlıydı, ama ne yazık ki adam evliydi.

Hope iç geçirdi ve bunun en iyisi olduğuna karar verdi. AA toplantısında çocuklarının gelecekteki babasıyla tanışmamalıydı. "Adının Trev olduğunu mu söyledin?"

Bu sabah gruba ilk kez kendini tanıtmıştı. Hikayesi onu etkilemişti. Trev, hastalığı yüzünden her şeyini kaybetmişti. Umut vaat eden bir kariyeri, parası, bir insanın isteyebileceği her şeyi vardı ve hepsini çöpe atmıştı. Tabii ki, burada olması, geri dönmek için nasıl mücadele edeceğini bildiği anlamına geliyordu. Hope bunu çok takdir ediyordu. Trev'in Alamosa'dan olduğunu tahmin ediyordu. Grubun çoğu oralıydı. Bliss'ten arabayla gelmek zorunda kalan tek aptal alkolik oydu.

Bliss'teki tek alkolik o olabilir. Kasabayı sevse de, sakinleri tüm sorunlarına rağmen garip bir şekilde mükemmeldi. Max Harper'ın öfke sorunlarına rağmen, bir şişenin dibini bulmak için kendini hastaneye yatırmış olabileceğinden şüphe ediyordu.

Mel'in bile ara sıra bira içip kendini nefretin kuyusuna atmayacağından oldukça emindi.

Tabii ki, o da bu adamların gördüklerini görmediklerine emindi.

"Evet. Benim, Trev. Sen de Hope'sun, değil mi? Bu sahte bir isim mi? Öyle olsa da sorun değil. Trev benim gerçek adım. Onu sahte yapamam, biliyorsun."

O yapmadı, ama önemli değildi. "Benim adım Hope. Dinle, hikayen beni çok etkiledi. Bugün buraya geldiğim için mutluyum. Zor bir hafta geçirdim."

Trev kahvesinden uzun bir yudum aldı. Elinde seyahat kupası kahvesiyle içeri girmiş ve yaklaşık yarım saatte bir kupasını yeniden doldurmuştu. Adam kahveyi seviyor gibiydi. "Neler zordu?"

Neyin olmamıştı ki? James Glen de işleri kolaylaştırmıyordu. Logan'ın bıraktığı yerden devam ediyor gibiydi. Logan, Wolf'la birlikte uzaklaştığında, olanları saklayabileceğini düşünmüştü. Ama hayır, "hiçbir kadının kaldıramayacağı kadar seksi" James Glen, birdenbire onun nasıl olduğunu merak etmeye başlamıştı. Logan ona bir saldırı köpeği salmıştı. Ama Trev'e bunu söylemeye niyeti yoktu. Başka bir sürü berbat şey de oluyordu. "Şey, patronum birkaç hafta önce ikizleri oldu. Onlar onun değil, karısının. Ama şu anda sadece bir yardımcımız var, o yüzden çok çalışıyorum. Arabam neredeyse ölecek. Son nefesini veriyor. Eve varabilirsem şaşırırm. Oh, bir de lokantada yangın çıktı. Lokantanın üstünde oturuyorum. Dairem artık yaşanmaz hale geldi. Evsiz kaldım. Yaşasın!"

Trev'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Kötü bir hafta geçirdiğini görebiliyorum. Kalacak bir yere mi ihtiyacın var?"

Bağımlılar birbirlerine destek olurdu. Bu, neredeyse gözlerini yaşartacaktı. "Oh, ben iyiyim. Küçük bir kasabada yaşıyorum. Kalacak bir yer bulurum."

Stella bugün erken saatlerde ona kötü haberi vermişti. Bu yüzden buraya koşmuştu. Duman hasarı görmemiş her şeyi Corolla'sına yüklemiş ve Cam'e sevk işini öğrettikten sonra en yakın AA toplantısına gitmişti. Sevk edilecek kimse yoktu. Çalışan tek kişi Cam'di. Bir de hayaletler gördüğü gerçeği vardı. Her yerde hayaletler görüyordu. Serena'nın ona pusu kurduğu günden beri

Christian'ı giderek daha sık gördüğünü düşünüyordu. Gözünün ucuyla bir anlık bir görüntü yakalıyor, sonra dönüp baktığında hiçbir şey olmadığını fark ediyordu.

Kafasını sallayarak bu düşünceden kurtulmaya çalıştı.

Nereye gideceğini bilmiyordu. Patronu, karısı, ikizleri ve Zane Hollister ile birlikte küçük bir kulübede yaşıyordu. Zane tek başına tüm alanı kaplıyordu. Logan gitmişti. Cam, Nate ile aynı durumdaydı. Kalan şerif yardımcısı, kız arkadaşı ve en iyi arkadaşıyla birlikte yaşıyordu.

Başı beladaydı. Aslında, yıllardır başı belada değildi ve bu da sorununun bir parçasıydı.

"Emin misin? Evim oldukça büyük. Karım pek arkadaş edinmedi. O çok tatlı biridir. Ayrıca hamile, bu durumu da göz önünde bulundurmalısın."

Bliss'te herkes hamileydi. Bunun Alamosa ve Del Norte'ye de sıçraması gayet mantıklıydı. Herkes aile kuruyor ve hayatlarına devam ediyordu, ama onun yapabildiği tek şey James Glen'e bakmak gibiydi. Tanrım, neden bir zamparaya bu kadar çekiliyordu? O bir zamparaydı. Onu tanımlayacak başka bir kelime yoktu. Elk Creek Lodge'a gelen tüm kayakçı kızlarla yatıyordu. Onunla bir veya iki geceden fazla vakit geçirmek istemeyen herkesle yatıyordu.

Bir içkiye ihtiyacı vardı. Bu, ona bütün gün hiçbir şey yemediğini hatırlattı. Eskiden böyle yapardı. Yemek yemezdi. Alkolün etkisini hafifletecek hiçbir şey yemezdi. "Kahve nasıl?"

Trev gülümsedi. "Berbat, ama işini görüyor." Ona küçük bir strafor bardağa kahve doldurdu. "Doğru olanı yaptın, biliyorsun. Buraya gelerek. Baskı arttığında, buraya gelmelisin. Bunun hakkında konuşmalısın. Sponsorun kim?"

Burnunu çekti. Kate de hayatına devam etmişti. "Birkaç ay önce ayrıldı. Kaliforniya'ya taşındı. Ben buraya geleli sadece bir yıl oldu. Onsuz biraz kaybolmuş hissediyorum. Arayabilirim, ama aynı şey değil."

Trev masadaki peçetelerden birini aldı ve hızla bir numara yazdı. Onu kıza uzattı. "Başka bir sponsor bulmalısın. Erkek olduğum için senin resmi sponsorun olamayacağımı biliyorum, ama ben...

Hala dinle. Bin yetmiş gündür ayıkım. Her günü tek tek yaşamamız gerektiğini biliyorum, ama hayatımın geri kalanında bir daha içki içmeyeceğime tamamen inanıyorum. İçki içmeyeceğim, uyuşturucu kullanmayacağım. Kendimden, herhangi bir uyuşturucudan daha çok sevdiğim bir şey var. Bana ihtiyacın olursa, yanında olacağım. Lütfen beni ara. İhtiyaç duyulmayı seviyorum.

Evet, ona gereken şey, dertlerini anlatabileceği yakışıklı bir tanrıydı. Trev'e bakıp onun bir bağımlı olduğunu düşünmek zordu. O, evrenin muhteşem bir görünüş ve çekicilikle kutsadığı insanlardan biriydi. Ve yine de, tüm bunlara rağmen, o da diğerleri gibi buradaydı. Belki de herkesin hayatı ne kadar mükemmel görünürse görünsün, içinde gizli bir üzüntü kaynağı vardı. Numarayı aldı. "Teşekkür ederim. Çok minnettarım. Sen minnettar olmayabilirsin. Karşılaştığın en muhtaç insan ben olabilirim."

Gülerek, göğsünden derin bir gürültü çıkardı. "Bundan şüpheliyim. Hiç profesyonel geniş alıcılarla tanışmadın. İşte onlar ihtiyaç sahibi insanlardır."

Daha önce gruba hikayesini anlatırken futboldan bahsetmişti. O bu sporu takip etmiyordu, ama Trev popüler birisiymiş gibi görünüyordu. Peçeteyi kot pantolonunun cebine attı. Düşünmesi gereken bir şeydi. Kate'i özlüyordu. Bliss'teki arkadaşlarıyla geçmiş hakkında konuşamıyordu. Her şeyi içinde tutmak, bakılmayan bir yara gibi iltihaplanmaya başlamıştı. Belki tekrar konuşacak birini bulursa, geceleri uyuyabilir. Belki de aslında orada olmayan hayaletler görüyordu. "Teşekkürler."

Alkolikler Anonim'in günlük toplantılarının yapıldığı küçük kiliseden çıktı. Burası ülkenin nüfusu seyrek bir bölgesiydi, ama burada her zaman birileri olurdu.

Sadece Nate Wright onun neler yaşadığını biliyordu, ama o bile tüm gerçekleri bilmiyordu. Yıllar geçmesine rağmen, bu yükü tek başına taşımak ona hala zor geliyordu.

Hurda Corolla'sına bindi ve Gene'in Movie Motel'de kalması için ne kadar ücret talep edeceğini merak etti. Tabii otel dolu değilse. Bu hafta bir kongre vardı. Medyumlar ve cadılar ley hatlarını test etmek için geliyorlardı. Hope bunların hiçbirinden emin değildi, ama Nell ve Henry'nin

'nin diğ er boyutlara açılan bir kapı bulma olasılığından bahsettiklerini duymuştu. Bliss'te bir yerde bir kapı olduğundan emindiler.

Hope 160'a döndü ve diğ er boyutun daha iyi olup olmayacağını merak etti. Belki başka bir boyutta, bu boyutta olduğ  gibi her şeyi mahvetmemişti. Tabii ki, Nell'e göre, diğ er boyut savaşan perilerle falan doluydu. Ve vampirlerden de bahsetmişti, ama onlar şirket tiplerdi. Garip bir konuşmaydı, ama Nell bu tür konuşmalarıyla tanınıyordu.

Zihnini boşaltmaya başladı. Bliss'te mutluydu, ama artık ilerleme zamanının gelip gelmediğ ni merak ediyordu. Christian'ın eski takipçileri onu bulursa... bunu düşünmeyecekti. Onu düşünmeyecekti. Ama bu zordu. O gece her zaman bilincinin sınırında duruyordu. Onu alay ediyor ve kızdırıyordu. Neredeyse on yıl olmuştu, ama o geceyi görebiliyor, kokusunu alabiliyordu. Tanrım, hala kanın kokusunu alabiliyordu. Hala boğazında sonsuza kadar hapsolmuş  ığlığ  hissedebiliyordu.

Aynaya baktığında, on yedi yaşındaki halini hala görebiliyordu. Aptal, salak, sefil, bencil kız. Annesi hala onun adını lanetliyor muydu, yoksa onu hayal kırıklığına uğratan kızın  unutacak kadar uzun zaman geçmişti mi?

Gözleri yaşlarla doldu ve önündeki yolu sulu bir karmaşaya çevirdi. Çok hızlı koşmuştu, ama hala oradaydı. Belki de hep orada kalacaktı. Saate baktı. Bir süredir araba kullanıyordu. Great Sand Dunes Ulusal Parkı'na giden dönüş sağ tarafındaydı. Bir keresinde orada m kemm l bir gün geçirmişti. Logan onu arkadaşlarıyla birlikte davet etmişti. Yazın ortasındaydı ve her şey  i ek açmıştı. Kum tepeleri sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, sanki başka bir dünyaya taşınmış gibi. James Glen de oradaydı. Piknik yapıp yemek yediler, sonra kum tepeleri boyunca akan dereye su sı rattılar. Güneş sıcaktı ama su serindi. Dağlardan akıyordu. Yüzünü güneşe çevirmiş ve bir süre James'in kızı olduğ nu hayal etmişti. Kovboyun gülümsemesinin kendisi için olduğ nu ve bunu hak ettiğ ni hayal etmişti.

Onun yaptıklarını asla  ğrenemeyeceğ  bir dünya hayal etmişti.

Evet, Bliss'ten ayrılma zamanı gelmişti. Kimsenin umursamadığı bir şehirde kendini kaybetme zamanı gelmişti. Bliss'i seviyordu, ama bazen her şey çok fazla geliyordu. Ona yardım etmeye çalışan insanları hak etmiyordu.

Keşke bilselerdi.

Garip bir patlama sesi duydu ve arabası sanki kendi iradesiyleymiş gibi yoldan saptı. *Kahretsin*. Bliss'ten hâlâ kilometrelerce uzaktaydı, ama arabasının kaputunun altından zehirli bir bulut yükseldiğini görmezden gelemezdi. Zorlanarak arabayı yolun kenarına çekmeyi başardı.

Motor durdu. Üzücü bir iç çekme sesi çıkardı ve her şey karardı. Gösterge panelinde ışık yoktu. Radyodan ses gelmiyordu.

Berbat bir haftanın mükemmel bir sonu oldu.

Cep telefonunu denedi, ama çekmiyordu. Muhtemelen kontörü de bitmişti. Ayın sonu yaklaşıyordu. Telefonu ve arabası olmayan bir şekilde yol kenarında mahsur kalmıştı ve sahip olduğu her şey bagajında ve arka koltukta yığılmıştı.

Başını eğdi ve ağlamaya başladı.

Üçüncü Bölüm

Noah kamyonetini batıya çevirdi ve o gün dördüncü kez kardeşine ne söyleyeceğini düşündü. Günlerdir yoldaydı ama hala bir karar verememişti. Circle G'nin kırk dakikadan fazla uzaklıkta olmadığını fark edince midesi bulandı. Kırk dakika sonra kardeşinin karşısına çıkmak zorunda kalacaktı. Noah, dünyadaki en iyi arkadaşı olan yol arkadaşına döndü.

"Hey, evlilik işi yürümedi. Haklıydın. O benim paramın peşindeydi ve güven fonumu bitirince, Phil adında bir avukat için beni terk etti. Ama ondan önce de birçok erkek vardı. İsimlerini bile bilmiyorum. Birkaç yıldır seks yapmıyorduk ve ben tüm zamanımı aşırı ayrıcalıklı Pomeranyalı köpekleri aşılamakla geçiriyordum. Artık eve dönebilir miyim?"

Yanındaki köpek, sanki onun sözlerinden etkilenmiş gibi hafifçe inledi.

James'in kendisine aynı sempatiyi duyacağını sanmıyordu. "Sence bu işe yarayacak mı, Butch? Bilmiyorum. Oldukça derin bir çukur kazdım."

Butch, Great Dane ve Rottweiler'in tuhaf bir meleziydi. Çirkin, iri bir orospu çocuğuydu, ama bir sinek kadar zararsızdı. Ayrıca, son birkaç yılda bulduğu en yakın arkadaşydı. Ally, ona köpeklerle kendisi arasında seçim yapmasını söylediğinde, evliliğinin tamamen bittiğini anlamıştı.

Noah başını salladı. Karısı onu aldattığında ya da tüm parasını harcadığında evliliği bitmemişti. Karısı üç ay boyunca evden ayrılp, sevgilisi onu evden attığı için eve geri döndüğünde de evliliği bitmemişti. Karısı, ikinci babasının cenazesine katılmasını engellemeye çalıştığında da evliliği bitmemişti.

ikinci babasının cenazesine katılmasını engellemeye çalıştığında da bitmemişti. Bir köpek yüzünden bitmişti. Ona gitmesini söylediğinde, Ally doğrudan Phil'in kollarına atlamıştı.

Her şeyi alan ve karşılığında hiçbir şey vermeyen bir kadın için evini, onurunu, ailesini feda etmişti. Lanet olası kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp eve sürünerek dönmüştü.

En azından onu bekleyen bir işi vardı. Stef Talbot düzenli olarak iletişim halinde kalmıştı. Kendi kardeşi ile konuşmadığında bile, Noah Stef ile konuşmuştu. Stef her şeyi takip ediyordu. Noah, Bliss'te hala veterinerlik için bir iş olup olmadığını öğrenmek için aradığında, Stef ona eve dönmesini söylemişti.

Ama James'in bunu nasıl karşılayacağından emin değildi.

"Belki de zengin bir çiftçi olduğu için memnun olur, ben ise beş yılda on milyon doları harcayan aptal kardeşi. Sence de öyle mi?"

Butch'un yüzündeki üzgün ifade pek umut verici değildi.

"Çadırda ya da mağaralarda yaşayabiliriz. Mel'in, Jamie ve ben çocukken oynadığımız bir sürü mağarası vardı. Ama kaçak içki içme. Kör olabilirsin." Aslında, Mel'in "tonik"inden biraz içmek tam da doktorun önerdiği şey olabilir. Ya da uzaylılar tarafından kaçırılabilir ve o zaman her şey anlamsız hale gelirdi.

En azından yine büyük hayvanlarla çalışabilir. Atlar ve sığırlarla çalışmayı özlemişti. Bir hamsterla daha uğraşmak zorunda kalırsa, çığlık atabilir. O lanet olası kemirgenler her seferinde onu ısıırıyordu.

Tanrım, nasıl bu kadar batırmıştı?

Elleri direksiyonu sıktı. Önceki gece ucuz bir motelde geçirmişti. Başka bir tane bulmayı ciddi olarak düşünüyordu. James'e Ally ile olanları anlatmak zorunda kalacağı kaçınılmaz anı ertelemek için her şeyi yapardı.

Biraz kızgınlık hissetti. James gerçekten istediği her şeye sahipti. O çiftliği her zaman sevmişti. Circle G, James'in kişisel krallığıydı. Noah, kardeşinin evlenip yerleşmiş olabileceğini bir an için düşündü. Belki de kasabaya güzel bir kadın gelmiş ve James onu bir kez görmüş ve bağlamıştı. O kadınları bağlamayı severdi. Tanrım, Noah da kadınları bağlamayı severdi

. Belki Noah çiftliğe gidip James'in mükemmel kadını bekleyen akıllı kişi olduğunu görecekti. Bu düşünce iç karartıcıydı ve buna verdiği tepki, içini suçluluk duygusuyla doldurdu. James'i terk eden oydu, tersi değil. Bliss'teki herkesi, bir köpeği bile sevemeyen bir altın avcısı için terk etmişti.

Kendini yola odaklanmaya zorladı. Eve giden yolu gösterecek bir GPS'e ihtiyacı yoktu. Yolu ezbere biliyordu, ama son beş yılda bazı şeyler değişmişti. Ve bazı şeyler hiç değişmemişti. Kaçınılmaz olarak, zavallı bir adamın arabası yolun en boş kısmında bozulmuştu.

160'ın en boş kısmında bir zavallı adamın arabası bozulmuştu. Tabii ki, yolun kenarında kompakt bir araba vardı. Tek bir kişi aracın yanında duruyordu, esmer başını ellerinin arasına almış.

Ağlıyordu. Buradan görebiliyordu. Arabayla geçip gitmeliydi. Ağlayan kadınlar başına bela açıyordu. Ally çok güzel ağlayabilirdi. Dudakları titrerdi ve ustaca uyguladığı makyajını bozmayan tek bir kristal gözyaşı akıttı. Tabii ki hepsi sahteydi.

Kadın başını kaldırdı ve rol yapmadığını anlamak kolaydı. Gözyaşları kızarmış yüzünden akıyordu. Kimse bunu taklit edemezdi. Bu kadın üzgündü. Yüzü, onun yanından geçmesini görmek istemiyormuş gibi aşağıya doğru eğildi.

O bir aptaldı. Bunun kendi sorunu olmadığını kendine söylerken bile, arabayı kenara çekiyordu. Noah camı indirdiğinde Butch büyük kafasını pencereden dışarı çıkardı. "Yardım ister misin?"

O burnunu çekti ve o, zarif gözlüklerinin arkasından sıcak kahverengi gözlerini görebildi. Kız çok sevimliydi. Seksi kütüphaneci sevimliliği vardı. Beline hafif bir hırka sarmıştı, sanki hava çok ısınmış da onu giymeye devam edememişti. Üzerinde eski moda bir etek ve vücuduna göre çok büyük bir tişört vardı. Ama o kadar da büyük değildi ki, inanılmaz güzel göğüslerini gizlemiyordu.

"Sanırım var. Şey, arabam bozuldu." Sesi kısık ve biraz acı çekmiş gibiydi. Alt dudağını ısırды; güzel, dolgun bir alt dudak. Güzel göğüslerine yakışan muhteşem dudakları vardı.

Çok uzun süredir seks yapmamıştı. Aslında, uzun zamandır ilk kez bir kadınla yatmayı düşünmüştü. Hala seks düşünebildiğini bilmek hoş bir duyguydu.

Belki de ona yardım ettiği için o kadar minnettar olurdu ki, ona acıyıp onu kulübesine davet ederdi ve o da "kayıp kardeşin dönüşü" sahnesini birkaç gün daha erteleyebilirdi. "Bir bakayım."

Kamyoneti park etti. Butch kadını çok sevmiş gibiydi. Tabii ki, pek seçici değildi. Butch, insan olan ve yakınında bulunan herkese sevgi gösterisi yapıyordu. Butch'a zavallı kadını rahat bırakmasını söylemek için ağzını açtı, ama kadın büyük köpeğe gülümsedi ve elini uzattı. Butch öne eğilip ona büyük, iğrenç bir öpücük verdiğinde kadın uzaklaşmadı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı ve kamyonetten indi. Evet, bu muhtemelen onun evine davet edilme şansını mahvetti. Tabii ki, böyle şeyler ona hiç olmamıştı.

Onun gülümsemesini seviyordu. Gözleri kızarmış ve gözyaşlarından yüzü lekelenmiş olsa da, yumuşak ve kadınsı bir şekilde sevimliydi. "Sorun değil. O çok tatlı biridir."

"Muhtemelen yıkanması gerekiyor. Günlerdir yoldayız." Noah kadının arabasına doğru yürüdü. On yıllık olmalıydı. Yüz bin milden fazla yol yapmamışsa şaşırırdı. Araba yorgun, bitkin görünüyordu. Araba, Noah'ın hissettiği gibi görünüyordu. "Kaputu açabilir miyim?"

Butch kabinden kaçmıştı ve kadın diz çöküp devasa hayvanı okşarken kuyruğu yere vuruyordu. Bazen Noah, Butch'un kuyruğunun Richter ölçeğinde kaydedildiğinden emindi, ama Brunette Hot Librarian bunu umursamıyor gibiydi.

"Tabii ki. Ne yazık ki bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Arabalardan hiç anlamam." Sanki sevgiye muhtaçmış gibi eğilip köpeğin kafasına yanağını değdirdi. Adam kadının sol elini kontrol etti. Alyans yoktu.

Ne halt ediyordu bu adam? Arabaya uzanıp kaputu açtı. Bir klik sesi duyuldu ve kaput açıldı. Dumanlar yükseldi ama ateş göremedi. Bu iyi bir şeydi. Yol kenarında havaya uçmayacaktı. "Bu arada, ben Noah."

"Diğer köpek nerede?" Dudaklarında tuhaf bir gülümseme vardı. Bu gülümseme hoşuna gitti. Biraz gizemliydi ve tatlı bir alaycılık vardı.

"Başka bir tane yok."

"Başka bir köpeğim yok." Butch, ona yılda yarım milyon dolara mal olan Manhattan'daki küçük daire için çok büyüktü.

Kız başını salladı, yumuşak kahverengi saçları at kuyruğundan döküldü. "Üzgünüm. Aptalca bir şakaydı. Adının Noah olduğunu söyledin. Aklımda hemen gemiyle ikişer ikişer giren hayvanlar canlandı."

O burun kıvırdı. Evet, daha iyisini yapabilirdi. "Ben bir veterinerim."

Şimdi yüksek sesle güldü, sesi onu sıcak karamel gibi sardı. Ona bunu hatırlatıyordu. Yumuşak, zengin karamel. Tatlı, ama hafif bir ekşilikle. "Bu mükemmel. Tanıştığımıza memnun oldum, Noah, veteriner. Benim adım Hope ve sen bu hafta başıma gelen en güzel şeysin. Del Norte'ye yürümek zorunda kalacağımı sanıyordum."

Ve o da bu bölgedenmiş. "Adını beğendim, Hope. Çok güzel."

"Ne kadar geçerli olduğunu biliyorum. Son zamanlarda *umutsuz* görünüyorum, bu yüzden arabam bozuldu ve başka çeşitli trajediler yaşandı." Diye iç geçirdi ve kolunu Butch'a doladı. Şanslı piç Butch, başını o gerçekten güzel göğüslere yasladı. En az C, belki de D bedeniydi. Kızının da yuvarlak ve kıvrımlı olduğuna emindi. Lanet olsun, ona bakarken bile sertleşiyordu.

Motoruna baktı, gözlerini önündeki çok çekici kadından başka bir yere çevirmeye çalıştı. Neden ona böyle tepki veriyordu? O şık değildi. Artık makyaj bile yapmıyordu. Ağlayarak makyajı akmıştı. Biraz yalnız, biraz muhtaç görünüyor. Muhtemelen ona çok benziyordu.

O sadece seks yapmak istemiyordu. Onu sevebilecek birini, herhangi birini arzuluyordu. Acınası bir durumdu, evet, ama gerçek buydu. Del Norte'ye gittiğini söylemişti. Bliss oldukça izole bir yerdi. Onun ya da onun kötü şöhretli başarısızlığını hiç duymamış olma ihtimali yüksekti. Durumu düşünürken, tüm sıvılarını dikkatlice kontrol etti. Belki onu yemeğe davet edebilirdi. Konuşacak birine ihtiyacı vardı. Yıllardır böyle bir şeyi yaşamamıştı. En azından, ona havlamayan, hırlamayan veya sızlanmayan birine.

"Sanırım radyatörün bozulmuş, ama aynı zamanda yağ sızıntısı da var. Ve belki de fren sıvısı."

"Bu pahalı mı?" Gözlüklerinin altındaki gözleri yuvarlaklaşmıştı.

Ona hayır demek istedi. Ama gerçek yakında ona çarpacaktı. "Bir arabadaki hemen hemen her şey pahalıdır ve bu araba da eski. Parça bulmakta zorlanabilirler. Sanırım bir çekiciye ihtiyacın olacak. Benim halatım yok."

Neden kablosu yoktu ki? Babaları, kamyonetinde ne kadar az acil durum ekipmanı olduğunu bilselerdi, onu parçalarlardı. Baba Fred'in, çiftçilik yapmak için bir erkeğin her zaman hazırlıklı olması gerektiğini söylediğini duyabiliyordu.

"Oh, şey, sorun değil. Beni şehre götürürseniz, oradan halledebilirim."

Her şey çok çabuk bitiyordu. "Seni eve bırakabilirim. Gittiğin bir dükkan var mı?"

Yine alt dudağını ısırmaya başladı. Bu, Noah'a dürüst davranmadığını yüksek sesle ilan eden bir işaretiydi. "Oh, evet, bir dükkanım var. Şehre gideceğim, onlar gelip alıp tamir edebilirler, sorun yok."

Kahretsin. Birinin yalan söylemesinden nefret ediyordu. Üstelik Hope bunu iyi bile yapamıyordu. Bir şey saklıyordu. Omuz silkip geçmesi gerekirdi, ama gözlerinin kısıldığını hissetti. "Dükkanın adı ne, tatlım?"

Alt dudağı kayboldu, ağzına çekti. Evet, berbat bir yalancıydı. "Şey, bilmiyorum. Arabaları tamir eden bir dükkan. Del Norte'ye vardığımda onları arayabilirim."

Gittikçe daha da meraklanıyordu. Nedenini tam olarak bilmiyordu, ama Hope'un ona yalan söylemesinden hoşlanmamıştı. "Del Norte'de tek bir dükkan var. Sahibini tanıyorum. Seninle birlikte içeri gireceğim."

Kafasını salladı, yüzü yine kızardı. Ayağa kalktı. Butch onun etrafında dans etti. "Sorun yok, gerçekten."

Noah kapüşonunu indirdi. "Hayır, sorun yok değil. Neler olduğunu bilmek istiyorum. Dükkan aradığın konusunda yalan söylüyorsun. Neden?"

"Seni ilgilendirmez."

Yaramaz. Yaramazları özlemişti. Beş yılını, dıştan mükemmel ama içten çürümüş bir kadınla geçirmişti. Bu kadının

Bu kadının onu nasıl idare edeceğini bilmediğini sevdi. "Seninle birlikte yol kenarında duran kişi ben olduğum için, bence ilgilidir."

Çenesini kaldırdı. "Burada durmak zorunda değilsin. Durduğun için teşekkür ederim. Ben iyiyim."

İnatçı küçük şey. Alt dudağı titreyerek burnunu çekerek duruşunu mahvetti.

"Gitmemi mi istiyorsun?" Gitmeye niyeti yoktu.

"Beni şehre götürmeni ve çok fazla soru sormamanı istiyorum."

Evet, en kolayı bu olurdu. Vicdanını rahatlatıp yoluna devam edebilirdi. Ama bunu istemiyordu. Uzun zamandır ilk kez, birine yardım edebileceğini, başka birinin hayatını, sadece birkaç dakikalığına da olsa, daha iyi hale getirebileceğini hissetti.

"Kocanı mı arayacaksın? Erkek arkadaşını mı?"

Kadın hızla bir adım geri attı. "Sen tuhaf bir seri katil falan mısın? Birisi nerede olduğumu biliyor."

Bir yalan daha. "Şunu bir netleştirelim. Kocan ya da erkek arkadaşın yok ve kimseye nereye gittiğini söylemedin. Ve bu arabanın arka koltuğundaki eşyalara bakılırsa, arabada yaşıyor gibisin."

Gözleri yaşlarla doldu. "Bu seni ilgilendirmez."

Birçok şey yerine oturdu. Başı beladaydı. O belaydı. Büyük bela. Ve o bir mazoşistti. Bu, genellikle oynamayı sevdiği rol değildi. "Bu arabayı tamir edecek kadar paran yok, değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Çekici için bile yeterli paran yok."

Gözyaşları yüzünden akıyordu. "Bu senin..."

Adam onun devam etmesine izin vermedi. Aptalca bir hareketti, ama ona ulaşması gerekiyordu. "Benim işim haline getiriyorum."

Kız başını salladı ama onu kollarının arasına çektiğinde hiç direnmedi. Çok tatlı ve naif. Kahretsin, ona bakacak biri lazımdı. Biraz titredi ve sonra başını onun omzuna yasladı.

"Beni bırakmalısın." Sözleri küçük nefeslerle çıktı.

"Şşş." Sorumlu kişi olmak çok iyi hissettiriyordu. "Her şey yoluna girecek, Hope."

Onu kucakladı, onu korkutmamak için kalçalarını geriye doğru eğdi. Çok yaklaşırsa, onun büyük ereksiyonunu fark edecekti. Uzakta, bir kamyonun durduğunu görebiliyordu.

Devam et. Lütfen devam et.

Ama kamyonun telepatik yeteneği olmadığı belliydi. Büyük araç kenara çekti, tekerlekleri toprağı kaldırıp çakılları ezdi. Hope uzaklaştı, gözlerini sildi. Anları sona ermişti ve Noah, bunu bozan adama biraz kızmıştı. Hope'dan uzaklaştı, Butch'un kuyruğı ayaklarına vuruyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Noah yeni gelen adama baktı ve bir an şaşırdı. O gülünç derecede yakışıklı yüzü tanıdı. Trevor McNamara, profesyonel futbolun eski kötü çocukları kralı. Rehabilitasyona girip ortadan kaybolmadan önce magazin dergilerinin gözdesi olmuştu. Colorado'da yol kenarında bozulan bir arabanın sürücüsüne yardım etmek için ne halt ediyordu?

"Merhaba," dedi Hope, ona el sallayarak. "Sanırım eve varamayabileceğimi söylemiştim."

McNamara'nın yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Evet, söylemiştin. Ben de biraz yardım teklif ettim." Noah'a dönerek elini uzattı. "Trev McNamara."

Noah başını salladı ve uzattığı eli sıkı. McNamara harika bir oyun kurucu olmuştu. Ve her şeyi geride bırakmıştı. "Noah Bennett. Sen ve Hope tanışıyor musunuz?"

"Bugün tanıştık." Hope biraz burnunu çekti, ama Noah'a yaklaştı.

Kendini biraz daha dik dururken hissetti. Ona ne yapıyordu böyle? "Arabası hurda oldu. Çekme halatın var mı?"

Trev gülümsedi. "Elbette var. Onu buradan çıkarabiliriz. Sorun değil. Nereye gideceğim?"

Noah, kadının yüzündeki tereddüt gördü. Konuyu devraldı. "Del Norte'den bahsetti."

Kız başını salladı. "Sakıncası yoksa, ben Bliss'e gitmeliyim. Del Norte ile Creede arasında küçük bir kasaba. Orada bazı arkadaşlarım var."

O Bliss'liydi. Bu kelimeyi duyunca kalbi sıkıştı.

Trev'in gülümsemesi neredeyse bir kilometre genişliğindeydi. "Bliss'ten misin? Çiftliğim Bliss'in hemen dışında."

Noah gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti. Bu da neydi böyle? Bliss'e yakın tek bir çiftlik vardı. Circle G. Circle G oldukça büyüktü. Başka bir çiftlik için yer yoktu. "Gerçekten mi? Circle G'nin Bliss'in dışında olduğunu sanıyordum."

"Duymuş muydun?" Eski futbolcu kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Noah'ın midesi bulandı. "Circle G'nin sahibi James Glen."

Trev, memnun bir ifadeyle kovboy şapkasını başına yerleştirdi. "Yarısı ona ait. Diğer yarısı da bana."

"Lanet olası arazimizi mi sattı?" Bağırmak istememişti, ama sesinin vadide yankılandığından emindi.

Trev'in ağzı açık kaldı. "Vay canına. Sen Noah mısın? James'in kardeşi?"

"Evet." Başı dönüyordu. "Ben Jamie'nin kardeşi ve onun neden arazimizi sattığını gerçekten öğrenmek istiyorum."

Devam edecekti, ama Hope onu durdurdu. Hiçbir şey söylemedi, sadece bembeyaz oldu ve sonra düşmeye başladı, tüm kasları kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Vücudu büküldü ve yerçekimi işini yapmaya başladı.

O, aralarındaki mesafeyi olabildiğince çabuk kapattı ve düşerken onu yakalamak için kollarını uzattı. "Hope?"

Trev başını salladı. "Bayılmış." İçini çekti. "Onu çiftliğe götürdüğümüzde doktora haber vermemiz gerekecek."

Noah nabzını kontrol etti. Güçlü ve düzenliydi. "Ben doktorum."

Trev başını salladı. "Olmaz. Sen bir veterinerisin. Eğer insanları doktor olarak çağırırsam, başımı koparır. Bliss'te çok uzun süredir bulunmuyorum, ama Doktor Burke'ün onu kızdıran adamlara ne yaptığını duydum. Prostat muayenesinde çok titizdir. Muhtemelen susuz kalmıştır. Bunu birçok kez gördüm. Onu kamyonetime bindir. Klimam var."

"Benim de var. Ona ben bakarım." Noah onu kaldırarak kucağına aldı. Gözleri açıldı.

"James'e söyleme." Yine gevşedi.
Siktir. O, onun kardeşini tanıyordu. Hepsi onun kardeşini tanıyordu. Ve onun kardeşi, cevap vermesi gereken çok şey vardı.

* * *

James ön verandadan dışarı baktı. Circle G'de çok yoğun bir gün olacağına benziyordu. Önce Beth'in hamile olduğunu öğrendiler, şimdi de misafirler geldi. Otoyoldan eve giden yol oldukça düzdü, bu yüzden bir mil öteden gelen arabaları görebiliyordu. Ve uzun bir araba kuyruğu vardı. Ne oluyordu böyle?

İlk SUV dairesel yola girdi ve Caleb Burke arabadan atladı.

"Merhaba, Doktor." James onu görünce biraz şaşırdı. Görünüşe göre Bo, söylediğinden daha fazla Beth için endişeleniyordu. Doktor sosyalleşmeyi seven biri olarak bilinmiyordu, bu yüzden bu iş ile ilgili olmalıydı. Caleb Burke biraz suskunluğu ile biliniyordu, ancak Alexei Markov Bliss'e geri dönüp Doktor'u Holly Lang'a olan duygularını kabul etmeye zorladığından beri bu durum biraz değişmişti. Sevimli kızıl saçlı kadın, onu indiren Alexei'nin ardından kamyonetten indi.

"James. Hastam burada mı?" Doc tamamen iş modundaydı.

"Sanırım Beth misafir evinde." Arkayı işaret etti. Doc kaşlarını çattı. "Beth değil. Bekle. Beth'in nesi var?"

"

"Hamile."

Caleb elini alnına vurdu. "Lanet olsun." "Doc hamile kadınları sevmez mi?" James, Holly'ye bakarak sordu.

.

Holly sırtıttı, Alexei ise partnerinin omzuna, sanki sanki bir işaret bir bir "Doktor korkunç korkunç sonogram okumakta okumakta berbat. Ona sürekli eğitim kursuna gitmesi için söz verdirdim. Onu şimdi bir grup parlak gözlü teknoloji öğrencisiyle birlikte hayal edebiliyorum."

Caleb iç geçirdi. "Doğum kontrolünü vaaz etmeye başlayacağım. Bunların hiçbiri hastamın nerede olduğunu bana söylemiyor."

"Eğer bu baharda doğacak buzağılarımdan bahsediyorsan, pek yardımcı olacağını sanmıyorum. Tabii doktorlardan daha fazla ilgilenmeyeceksen."

daha fazlasını yapmayacaksan." James, veteriner emekli olduğundan ve onun yerini alacak kimse olmadığından beri birkaç yıldır kendi buzağılarının doğumuyla uğraşıyordu.

Doktorun kaşları alınına kadar kalktı. "Ben Hope'dan bahsediyorum."

Kalbi sıkıştı. Hope'un başı dertteydi. *Kahretsin*. Başı dertteydi ve onunla konuşmak istemiyordu. Şimdi lanet olası bir doktora ihtiyacı vardı. "Ne? Hope'un nesi var?"

Doktor omuz silkti. "Onu görmeden bir şey söyleyemem. Ortağın beni aradı. Bayıldığını söyledi. Ofisimden daha yakın olduğu için onu buraya getiriyor."

James, içini kaplayan panik hissine şaşırdı. "Hope'a ne oldu? Neden bayıldı? Neden Trev'le birlikteydi?"

Bildiği kadarıyla Hope, Trev ile tanışmamıştı bile. Trev, Bo ve Beth buraya geldiklerinden beri haftalarca çiftlikten ayrılmamışlardı. Yapılacak çok iş vardı. Wolf'un yardımıyla erkekler doğu otlığındaki çiti tamamen yenilemişlerdi. Wolf ayrılacağı için çok çalışmışlardı.

Doktor sadece başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Onu görene kadar bilemeyeceğim. Nereye yerleşebilirim?"

Holly doktorun yanına gelerek Noah'a doğru başını salladı. "Caleb'i takma kafana. O, hastalarla iletişim kurma konusunda en kötü kişidir. Onu misafir odasına götüreceğim. Orada kalacağız. Merak etme. Eminim ki o iyidir. Trev, Caleb'e kalp atışlarının düzenli olduğunu ve düştüğünde kafasını çarpmadığını söyledi."

Düşmüş. Neden düşmüş? Caleb'in sesi James'in düşüncelerini böldü.

"Hey, dün gece benim hasta başı tavırlarımdan rahatsız olmadın." Bu sözler, alaycı bir şakacılık izi olmadan söylenmişti.

Alexei uzun bir iç çekişle içini çekti. "Ayrıca, gizlilik konusunda da hiç terbiyeli davranmıyor." Caleb'e doğru eğildi. "Dün gece onu kaç kez çığlık attırdığımızı konuşmamalıyız bence. Çift penetrasyonda ne kadar iyi olduğumuzu gizli tutmalıyız."

Holly gözlerini devirdi. "Evet, Alexei Caleb'e nasıl ihtiyatlı olunacağını öğretecek kişi. İkiniz de ilk koridorda sola dönün. Soldaki ikinci kapı. Orada hazırlanın." Holly'nin adamları eve girdi. Yüzü birden ciddi bir hal aldı. "Trev yaklaşık on dakika önce aradı. Sanırım arkamızda yaklaşık çeyrek mil geride onun kamyoneti vardı. Bana başka bir şey daha söyledi Jamie."

Tanrım, daha ne kadar kötü olabilir ki? Uzakta, başka bir kamyonun yoldan geldiğini görebiliyordu. Trev'inki. İlk kamyonun arkasında ikinci bir kamyon vardı. Circle G'deki Grand Central Station gibiydi. Merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Hope'u görmek istiyordu. Ona dokunup iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Sonuçta, Logan'a ona bakacağına söz vermişti.

Hayır. Logan'a onun neyi olduğunu bulacağına söz vermişti. Bu, ona bakması gerektiği anlamına gelmiyordu. Ama ya bu onun şanslıysa? Ya bu onun için bir fırsatse? Onu istiyordu. Artık genç değildi. Belki de gerçekten yerleşmeyi düşünmenin zamanı gelmişti.

Trev kamyonetinden indi, yalnızdı. Karanlık bir Chevy arkasına yanaştı.

"Hope nerede?" Onu Doc Burke'e götürmek ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Her şey yoluna girmeliydi.

Holly arkadan geldi. "Jamie, seninle konuşmam lazım."

Ama onun ne hakkında konuşmak istediğini zaten tahmin edebiliyordu. Noah.

Beş yaş daha büyük, biraz yıpranmış görünüyordu. Küçük kardeşi, spor yapmanın iyi bir hobi olduğuna karar vermişti. Noah'ın içindeki çocuk tamamen yok olmuş, yerine sert bir adam kalmıştı. Hope'u kabinden çıkarırken onu kolayca kucağına aldı. Kocaman bir köpek de peşlerinden ağır adımlarla çıktı.

"Yürüyebilirim," diye itiraz etti Hope.

"Ve yine kafanı vurma riskini mi alayım? Hayır, tatlım. Uslu bir kız ol ve doktorun seni muayene etmesine izin ver." Bu sert emir gerçekten kardeşinin sesinden mi çıkıyordu? Noah her zaman yumuşak başlı biriydi.

James derin bir nefes almak zorunda kaldı. Kardeşi burada ne arıyordu? Ve neden Hope'u sanki buna hakkı varmış gibi kucağında tutuyordu?

"Doktora ihtiyacım yok." Hope, Noah'ın kollarında solgun ve biraz zayıf görünüyordu. James, midesinde hissettiğı sıkışıklığı sevmedi.

Öne çıktı. "Onu ben götürürüm. Doktor zaten burada." Noah'ın kolları onu daha sıkı sardı. "Onu ben götürürüm."

James gitmeyecekti. Kardeşi buraya gelip kontrolü ele alacağını düşünemezdi. Hope, James'in bakımına bırakılmıştı. Logan, Hope'a en yakın erkekti. James'ten ona göz kulak olmasını istemişti. Onun ilkel zihninde, bu onu James'in yapıyordu. "Onu tanıyorum. Onu bana ver."

Ama sonra Noah da içindeki mağara adamını keşfetmiş gibi görünüyordu. "Ve onu kurtardım. Bırakın geçeyim."

Holly aralarına girdi. "Hey, siz ikiniz onun için iki köpek gibi kavga ediyorsunuz."

Kocaman köpek kuyruğunu salladı. Canavarca bir şeydi. Holly köpeğe baktı. "Aslında, bu köpek ikinizden daha iyi davranıyor. Trev, Caleb'in aşırı ayrıntılı muayenesini yapabilmesi için Hope'u içeri taşırmısın? Üzgünüm tatlım. Kan ve her şeyi almak istiyor. Seni MR'a götürebilseydi, götürürdü. Test yapmak için yaşıyor."

Trev, Noah şikayet etmeden Hope'u kollarından kaldırdı. Eski profesyonel futbolcu, onu kaldırırken ağırlığını fark etmemiş gibiydi.

"Gerçekten yürüyebilirim." Hope kollarını Trev'in boynuna doladı.

Trev'in ağzı, her zamanki gizemli gülümsemesiyle kıvrıldı. Trev, etrafındaki dünyadan her zaman eğleniyor gibi görünüyordu. Korkmuş bir buzağıyı dikenli telden kurtarmaktan alıcılarla ilgilenmeye kadar her şeyi tuhaf bir sakinlikle hallediyordu. Trev her zaman kontrolü elinde tutuyordu. "Holly'nin dediğini yapmalıyım. Güzel bir bayanla asla tartışmamayı kendime hedef edindim."

Eve doğru büyük adımlarla yürüdü, ekran kapı arkasında sallanarak kapandı.

Holly, Trev'den Noah'a baktı. Gözleri kısıldı. "Annen artık aramızda değil, biliyorum, ama onu hatırlıyorum ve biz

anneler birbirine destek olur. Siz iki çocuk uslu durun."

O, ekranı tekrar kapatarak öfkeyle uzaklaştı, ama bu sefer sinirli bir ses çıkardı.

Noah ile baş başa kalmıştı. Ve Noah'ın kocaman köpeği.

Nefes alması gerekiyordu. Sakinleşmesi gerekiyordu. Bir şey olmuştu, yoksa Noah burada duruyor olmazdı. Hâlâ New York'ta karısıyla birlikte olurdu. Ally onunla değildi. *Kahretsın*. Ne olmuştu? Ve neden o boktan kamyoneti sürüyordu? Onunla en son konuştuğunda, Noah yeni Mercedes'iyle övünmüştü. Noah'ın bir sorunu vardı ve onu dinlemek onun göreviydi. O ağabeyiydi. Sabırlı olmalıydı.

Noah ellerini beline koydu, kendini haklı görmesi belliydi. "Bu çiftliği satarak ne halt ettiğini bana anlatmak ister misin?"

Sabrı da bu noktada tükendi. "Bu benim çiftliğim. Lanet olası paran var. Onu nasıl harcadığını bana anlatmak ister misin? Benimle bir sorunun varsa, o zaman kıcını kaldırıp benim arazimden defolup gidebilirsin. New York'a geri dön, şehir çocuğu."

Noah'ı beklemeden ve davet etmeden arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı. Başı dönüyordu. Beş uzun yıl sonra bu küçük pislik nasıl cüret eder de buraya gelip onun iş kararlarını sorgular?

Noah hemen arkasından geldi. "Benden uzaklaşma. Burası eskiden benim evimdi. Babam burada çalışıyordu. Ailem bu çiftliği kurmaya yardım etti."

Şimdi çocukluklarını mı hatırlıyordu? James döndü ve mutfağa girdi. Burası evin en büyük odalarından biriydi. Biyolojik annesi hakkında pek bir şey hatırlamıyordu. Onu gerçekten tanıyamadan çok önce ölmüştü, ama üvey annesini düşündüğünde, onu burada görürdü. Annesi saatlerce yemek pişirir, o ve Noah da bir tat almak umuduyla bar taburelerinde oturlardı.

Beth ile yeniden dekorasyon hakkında konuşması gerekiyordu. Burada çok fazla hayalet vardı.

"Bu çiftliğe o kadar ilgi duymuştun ki, ondan vazgeçtin
."

"Evlendim, Jamie."

Kardeşi asıl meseleyi kaçıırıyordu, ama her zamanki gibi. "Ve bütün kasabayı ortada bıraktın. Geri dönüp bana soru sormaya başlayamazsın. Sen burada değildin."

Trev içeri girdi ve doğruca kahve makinesine yöneldi. Bu günlerde makine hep açıktı. Beth ya da Bo birkaç saatte bir gelip yeni kahve yapıyordu. Bu nasıl bir duygu olmalı? Kahve makinesini kontrol edecek kadar önemseyen bir değil, iki kişi olması? James'in tek sahip olduğu şey, kasabaya geri döndüğü anda ona sataşmaya başlayan asi bir kardeşti.

"Peki, bu kadar aptalca kararlar aldığında seni sorgulamaya başlamam gerek." Noah, neredeyse her zaman yanında taşıdığı seyahat kupasını dolduran Trev'i işaret etti. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Trev McNamara, magazin basınının gözdesi olan futbolun kötü çocuğu idi. Çok sayıda uyuşturucu testinde başarısız olduktan sonra profesyonel sözleşmesi feshedilmişti. "Ben aptal değilim. Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum."

"Belki de beni bu işin dışında bırakmalısınız." Trev birdenbire buradan başka bir yerde olmak istermiş gibi göründü.

"Çiftliğin bir kısmını, tüm vaktini striptizcilerle geçiren bir adama sattın," dedi Noah, dudaklarını çirkin bir şekilde bükerek.

Trev başını salladı. "Bin sekiz yüz seksen yedi gündür striptizcilerden uzak duruyorum. Sertifikalı. Yani, profesyonel striptizcilerden. Beth gerçekten çok iyi oldu. Hard rock'ı seviyor."

"Eğlendiğine sevindim dostum." James aslında Trev'in burada olmasına biraz seviniyordu.

Trev iç geçirdi. "Aslında değilim. Aslında kardeşine biraz kızgınım. Kızgın olmaktan hoşlanmıyorum."

Noah Trev'e döndü. "Sinirlendiğin için üzgünüm, ama kardeşimin çiftliğin bir kısmını satması için tam olarak ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Yarısı." Bu kelime bir taş gibi düştü.

Trev kupa bardağını geriye doğru eğdi, ama James onun sinirlendiğini anlayabilirdi. Parmakları kupa bardağını sıkıca kavradı. *Kahretsin*. Dünyada en son istediği şey Trev'e cehennem azabı çekti.

"Yarısı mı?" Noah bu kelimeyi adeta haykırdı. "Babalarımızın inşa etmek için çalıştığı çiftliğin yarısını eski bir sporcu bağımlısına mı verdin?"

Ne düşünüyordun, Jamie?"

Kardeşine öfkeyle baktı. "Lanet olası paraya ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Bir ortak bulamazsam iflas edeceğimi düşünüyordum. İşçi tutamayacağımı, yeni hayvan satın alamayacağımı ve hayvanlarım hastalandığında veterinerlere ödeme yapamayacağımı düşünüyordum. Babalarımızın emeklerini kurtarmam gerektiğini düşünüyordum ve tüm bunları tek başıma düşünüyordum."

Noah geri adım attı, yüzü soldu. "Çiftliğin başının dertte olduğunu bilmiyordum."

"Evet, ama sen hiç sormadın. Babam öldükten sonra burada değildin. Kuraklık sırasında, beş bin dönüm araziye yakan orman yangını sırasında, birkaç yıl önce sürümün yarısını kaybettiren hastalık sırasında burada değildin. Faturalarım o kadar yükseldi ki iflas etmeyi ciddi olarak düşündüğümde burada değildin. Burada değildin. Trev vardı."

Noah derin bir nefes aldı ve gözle görülür şekilde yutkundu. "Ne kadar?"

Tanrım, kardeşi ne kadar kızgın olsa da, ona söylemeye gönlü el vermedi. "Artık önemi yok."

Noah Trev'e döndü. "Ne kadar?"

"On milyon," diye cevapladı Trev sert bir bakışla. "On milyon ve ikimiz de bu pazarda para kazanmayı bilen bir adamla gevşek bir ortaklık kurduk. Circle G hala küçük sayılıyor. Tamamen otla beslenen ve tamamen organik hale geldik. Özel pazarlara ve lüks restoranlara satıyoruz ve bu karşılığını verecek. Şimdi, sakıncası yoksa, eski bir bağımlı olan kıcımlı başka bir yere götüreceğim."

James birdenbire çok yorgun hissetti. "Trev."

Trev koyu renkli saçlarını salladı. "Hayır, bilmesi gerekiyordu. Aranızdaki uçurumu kapatmak için en ufak bir şans bile elde etmek istiyorsa, ne kadar pislik olduğunu bilmesi gerekiyor. Ve ona, karımla ya da Bo ile konuşurken kibar davranmasını söyle, yoksa başımız belaya girer. Hope'u kontrol etmeye gidiyorum. Doktor şimdiye kadar bir şeyler öğrenmiş olmalı."

Oda sessizleşti, duvarları kaplayan tuhaf, ürkütücü bir sessizlik. Dönüp hareketsiz kalan kardeşine baktı. "Burada ne işin var?"

Noah'ın bakışlarında sertlik vardı. "Her şeyimi kaybettim. Eve dönmek istedim."

James ne söyleyeceğini bilemediği için sessizlik geri döndü. Ön ekran gıcırdadı. "Merhaba ev halkı!"

James iç geçirdi. Nate. Tahmin etmişim. Neyse, zil kurtardı. "Mutfaktayız."

Şerif Nathan Wright, bir kez olsun gündelik kıyafetler giymiş olarak içeri girdi. Kot pantolon ve yıpranmış görünen bir tişört giymişti. James'in gözleri Nate'in tişörtündeki büyük, çirkin lekeye takıldı. Nate eliyle işaret etti. "Kusmuk. Charlie kusmayı sever. Çok. Bu onun hobisi."

Charlie Hollister-Wright, Nate, Callie ve Zane'in yeni doğan ikizlerinden biriydi. "Bir bebeğin hobisi olabilir mi?"

Nate başını salladı. "Evet. İkizlerin hobileri kusmak, kusmadan hemen önce annelerinin göğüslerine yapışmak ve bacaklarıyla çok sevimli bir şey yapmak, bu da benim bebek kusmuğuyla kaplı olmama aldırmamamı sağlıyor. Şimdi Hope'un bir kumul canavarı tarafından öldürüldüğünü duydum."

Önceki dramaya rağmen James gülmesini zorlukla bastırdı. "Mel'in başına geldi mi?"

"Evet. Görünüşe göre uzaylılar kum tepeleri ele geçirmiş. Mel'e ulaşmadan önce Hope yol kenarında bayılmış, Del Norte'de kaçırılmış ve vücut parçaları için satılacakmış - biri Farley ikizlerine korku filmi izletmiş - ve en sevdiğim kısım, senin gizli aşk çocuğuna hamileymiş. Bu yüzden bayılmış."

"Aman Tanrım, hayır." İnsanlar onlar hakkında mı konuşuyordu? Tabii ki insanlar onlar hakkında konuşuyordu. Bliss'te herkes dedikodu yapıyordu. Bu, kasabanın eğlencesiydi. "İlk olan. Bayılmış. Doktor şu anda misafir odasında onunla birlikte. Kardeşim onu buldu."

Noah, Nate Wright'ın üzerine kusacak bir sonraki insan gibi görünüyordu. "Arabası bozulmuş. Sanırım iyi. Kesinlikle kum canavarı falan yok."

"Kardeşin olduğunu bilmiyordum." Nate'in gözleri ikisi arasında gidip geldi, değerlendiriyordu.

Bu konuyu açmak istemiyordu. "Callie'ye sor. O sana tüm hikayeyi anlatır."

"Callie mi?" diye sordu Noah. "Callie hâlâ kasabada mı?"

Noah'ın öğrenmesi gereken çok şey vardı. James şerife işaret etti. "Onun kocasına bakıyorsun. Şerif Nathan Wright, bu benim kardeşim Noah Bennett. Soyadımız farklı. Babalarımız farklı. Annelerimiz farklı. Babalarımız üvey annemizi paylaşıyordu."

Nate'in yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "Bliss geleneklerini sürdürmemiz çok hoşuma gitti. Callie'ye tüm hikayeyi bana ve Zane'e anlatmasını söyleyeceğim. O da bunu eğlenceli bulacaktır. Hope'u kontrol etmeye gidiyorum."

Nate uzaklaştı ve Noah ile tekrar yalnız kaldı.

Noah, büyük mutfak penceresinden arka bahçeye ve büyüdükları, sonsuz gibi görünen arazilere baktı. "Her şey değişti."

"Evet. Olması gereken bu."

Her şey değişmişti. Kasaba halkı değişmişti. Arazi değişmişti. Bliss, Noah olmadan yoluna devam etmişti. Bliss, Noah'ı özlememiş olabilir, ama James özlemişti, öfkesi hala parlak bir şekilde yanmasına rağmen. Zamanın akışını durdurmanın ya da hataları yapmadan önce görmenin bir yolu yoktu. James, kardeşinin yanında durdu.

Bliss değişmişti. James değişmişti. Noah değişmişti. Daha iyiye mi değişmişlerdi?

Bu soruyu düşünürken aralarında sessizlik hakim oldu.

Dördüncü Bölüm

Doktor kan alırken Hope tısladı. Biraz daha kan. Üçüncü şişeye geçmişti. Hope, Caleb Burke'ün bir vampir olduğundan oldukça emindi.

Ve başı büyük beladaydı.

James'in misafir yatağına uzandı ve gözlerini kapattı. Bu nasıl olmuştu? AA'da tanıştığı adam nasıl James'in yeni ortağı olmuştu? Geçmişinin bu kısmını gizli tutmak için çok uğraşmıştı. Gizli mi? Sessiz. Bliss'te kimse onun bağımlı olduğunu bilmesin diye uğraşmıştı. Nate ile uzun zaman önce ıssız bir yolda bir anlaşma yapmışlardı ve o da bundan memnundu.

Şimdi gitmek zorundaydı. Buna şüphe yoktu. Bliss'ten çıkmalıydı ve bunu çabuk yapmalıydı.

"En azından susuz kalmışsın." Caleb elini tuttu ve damarlarının çizgilerini izledi. "Bunlar belirgin olmalıydı. Ama çökmüşler. En son ne zaman yemek yedin ya da su içtin?"

"Sabah kahve içmiştim." Yemek ya da içmek istememişti. Tek düşünebildiği, uzun zaman önce geride bıraktığını sandığı bir adamı görmüş olmasıydı.

Caleb ona baktı, gözlerinde şefkat vardı. "Yorgunsun Hope. Ve tansiyonun yüksek. Stres altında mısın?"

Lanet olası gözyaşları yine akmaya başladı. Evet, stres altındaydı. "Arabam bozuldu. Dairem yaşanmaz hale geldi."

Bir hayalet görüyorum ve o, mutlu, dost canlısı Casper gibi bir hayalet değil. O bir katil.

Bir hafta önce gördüğünü sandığı şey onu rahatsız ediyordu. Uyanırken bunu kafasından silmişti, ama rüyalar

. Her gece ona geliyordu, saçları altın sarısı ve dudakları muhteşem bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. En iyi arkadaşının boğazını kestiğinde de yüzünde o büyüleyici gülümseme vardı.

"Sakinleşmen gerekiyor." Caleb, yakışıklı yüzünde ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. "Nabzın çok yükseldi. Belki de seni hastaneye götürmeliyiz."

"Tanrım, hayır." Arabasını tamir ettirecek parası yoksa, hastaneye gidecek parası da yoktu. "Ben iyiyim. Dinlenmek ve yemek yemek her şeyi düzeltir."

Ve koşmak. Bol bol koşmak.

Holly, elinde bir bardak portakal suyu ile odaya girdi. "Al bakalım. Bu yardımcı olur. Ve mümkünse mutfağa yaklaşma. O çocuklar birbirlerine saldırmak için bekleyen iki çingiraklı yılan gibi bakıyorlar."

Noah. Noah, James'in kardeşiydi. "James'in ailesi kaldığını bilmiyordum."

Holly kaşlarını çattı, yeşil gözlerinde hüzünlü bir bakış vardı. "Yıllardır konuşmuyorlar. Onlar büyüdükten sonra, ama Noah taşınmadan önce Bliss'e taşındım. O zamanlar çok yakındılar. Garip bir aileleri vardı. Şimdiki Bliss için garip değil, ama o zamanlar garipti. İlk üçlüydüler. Jamie'nin babası ve Noah'ın babası en iyi arkadaşı. Jamie'nin annesi öldükten ve Noah'ın annesi evi terk ettikten sonra, Noah'ın babası onları Circle G'ye taşındı ve çiftlikte yardım etti. Birkaç yıl sonra, bir hizmetçi tuttular ve ikisi de ona aşık oldu. Noah ve Jamie, babaları ve üvey anneleri tarafından büyütüldü. Kardeş gibi büyütüldüler ve babaları gibi, bir kadını paylaşmayı tercih ettiler. Ta ki Ally gelene kadar."

Hope, bu hikayeye ilgi duyarak oturdu. James Glen, bir erkekte aradığı her şeye sahipti. Sadık ve nazikti. Çok çalışıyordu. Tabii ki, aynı zamanda kadınların sevgilisiydi. Ve onu hiç fark etmemişti. Kardeşi... Tanrım, kardeşi... Kamyonetinden indikten iki dakika sonra onu nefes nefese bırakmıştı. Onu gördüğü anda uzun boylu, esmer ve yakışıklı kovboydan etkilenmişti. Noah ve James tehlikeliydi ve beyni çoktan çılgın yerlere gitmeye başlamıştı. "Bu Ally denen kişi sadece birini mi istiyordu?"

Holly içini çekti ve yatağa oturdu. "Meyve suyunu iç, ben konuşmaya devam edeceğim."

Caleb ona göz kırptı. "Sen iyi bir hemşiresin, bebeğim."

Parlak bir gülümsemeye, "Teşekkürler. Belki Alexei ile okula geri dönerim. Ally ikisiyle de vakit geçirdi, ama Jamie onun niyetini anladı. O, paralı bir erkek arıyordu. Jamie ondan ayrıldı" dedi.

"Ama Noah ayrılmadı." Hope meyve suyunu içti, serin tatlılık damarlarına işledi.

"Hiç de bile," diye onayladı Holly. "Noah onunla evlendi ve New York'a gitti."

Caleb yüzünü buruşturdu. "O veteriner. Doc Harris'in yerini alması gereken kişi."

"Evet. Noah onun yerini alacaktı. O emekli olduğundan beri yerel bir veteriner bulamadık. Şimdi Noah geri döndü ve Ally'yi onunla birlikte görmüyorum. Ve sana ilgi duyuyor gibi görünüyor. O ve Jamie garaj yolunda kavga ettiler." Holly, yüzünde somurtkan bir ifadeyle Caleb'e döndü. "Kavga etmelerini engellemek için Trev'den onu götürmesini istemek zorunda kaldım."

Caleb omuz silkti. "James'in ona ilgi duyduğunu hep söyledin. Bazen kıskançlık bir erkeği harekete geçirir."

Dudakları şehvetli bir gülümsemeye dönüştü. Doktor ile Holly arasındaki gerilim hissedilebilirdi. "Seni yeterince hızlı harekete geçirdi."

"O lanet Rus ayısına yetişmem lazım." Ama yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Caleb Burke değişmiş bir adamdı. Hâlâ huysuzdu, ama daha çok gülümsüyordu. Aşık bir adamdı ve bunu arkadaşıyla paylaşmaktan mutluydu. Hope onları kıskanıyordu.

Kapı çalındı ve Nate Wright'ın iri vücudu kapıyı doldurdu. "Hey, sen. Kum canavarı tarafından saldırıya uğramış bir kadın için iyi görünüyorsun."

Tanrım, Bliss'i özleyecekti. "Sadece biraz yorgun, patron." "İyi olacak, ama uykuya ve dinlenmeye ihtiyacı var, kesinlikle daha az strese ihtiyacı var. Kan örneklerini test için götüreceğim, ama sanırım haklıyım. Bence yemek yemesi ve ayaklarını yukarı kaldırması gerekiyor." Caleb, Holly'nin elini tutup onu dışarı çıkardı ve onu patronuyla yalnız bıraktı.

Nate kapı kapanana kadar bekledi. "Konuş benimle."

Bunu yapmak istemiyordu. Zaten yeterince yükü vardı. Karısıyla ikizleri olmuştu. Onun saçmalıklarıyla uğraşmak yerine, tamamen mutlu olmalıydı. "Yorgunum Nate. Dairem yaşanmaz durumda olduğu için stresliydim. Bir toplantıya gittim ve arabam bozuldu. Sanırım yeterince yemek yemedim. İyiyim."

Nate Wright'ın keskin mavi gözleri, uzun süredir bir davayla uğraşan bir kanun adamının yoğunluğuyla ona bakıyordu. "Caleb öyle demiyor. Ve ben bunların hiçbirine inanmıyorum. Bana neler olduğunu anlat."

"Nate, bırak gitsin. Callie'nin yanında olmalısın."

"İkizler uyuyor. Gündüzleri uyumayı seviyorlar, böylece bütün gece bizi uyanık tutabiliyorlar. Şimdi ne oluyor?" İsteddiği zaman inatçı olabiliyordu. Ona karşı dürüst olana kadar pes etmeyecekti.

"Geçen gün onu gördüğümü sandım."

Nate omuzlarını dikleştirdi, gözleri parladı. "Christian Grady mi? Onun öldüğünü sanıyordum. Polis raporunda cesedini buldukları yazıyordu. O raporun uydurma olduğunu biliyordum."

Christian ölmüştü. Bir yangında ölmüştü, Hope'un kazara çıkardığı bir yangında. "Nate, aşırı tepki verme. Eminim ki o öldü. Ona benzeyen birini gördüm."

"Ya da senin nerede olduğunu öğrenen takipçilerinden biri." Nate kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu olabilir mi?"

Tanrım, bu adamı çok seviyordu. On yıl önce yollara düşmeye başladığından beri, Nate Wright onun sarhoş, aptal bir çocuktan daha fazlası olduğuna inanan tek erkekti. Nate onu en dibe vurmuşken bulmuştu. Hâlâ hayatta olmasının sebebi oydu. "Umarım öyle olmaz. Christian öldükten sonra grubun dağılacağını düşünmüştüm, ama eminim bazıları onu bir şehit olarak görüyorlardır."

"Bu ilk kez olmaz. Ve onu hayatta gören son kişi sensin. Onun takipçilerinin, yangında senin parmağın olup olmadığını merak edebileceklerini düşündün mü?" Nate eğildi, gözleri yumuşadı. "Bunun hakkında konuşmak istemediğini biliyorum, ama yangında parmağın varsa, seni ihbar etmem. Orada olsaydım, kibriti sana ben verirdim." Nate bir kanun adamıydı, ama adalet ve kanunun her zaman el ele gitmediğini anlıyordu.

Kadın başını salladı, ama ona söyleyemezdi. Nate'in bir fikri olduğunu biliyordu, ama bir adamı öldürdüğünü doğrulayamazdı. Adamın bir canavar olması önemli değildi. Yine de suçluluk duyuyordu.

Nate iç geçirdi, belli ki şimdilik bu konuyu kapatmaya niyetliydi. "Senden bir ricam var."

"Ne istersen." Bu adam için neredeyse her şeyi yapardı. Yaklaşık bir yıl önce bir gece onu bulmuştu. Araba kullanamayacak kadar sarhoştı. Hell on Wheels'dan çıkıp arabasında uyuyakalmıştı. Nate ön camına vurup onunla konuşmuştu. Onu evine götürmüştü. Callie ve Zane küçük kulübelerini açmışlardı. Zane ona yemek pişirmişti. Callie elini tutmuştu.

Ve onun için bir toplantı bulmuşlardı. Nate'in yanında AA toplantısına girmişti. Oradan bambaşka bir insan olarak çıkmıştı. Nate ona bir iş ve yeni bir hayat vermişti. O, Callie'nin hiç sahip olamadığı babası olmuştu. Callie'nin kendi babası, o doğmadan önce evi terk etmişti, ama Nate Wright sorumluluğun anlamını çok iyi biliyordu.

"Kaçma," dedi Nate, sesi kararlı ve samimiydi.

Lanet olsun. O da onu tamamen anlayabilen, burnunu her şeye sokan, muhteşem bir piçti. "Gitmek en iyisi olabilir."

"Hayır, değil. Anneni aramaya hazır değilsen tabii. Eve gitmene izin verebilirim, ama bunun dışında, senin yerin burası."

O içini çekti. "Öyle değil. Bliss'i seviyorum. Gerçekten seviyorum, ama diğerleri gibi buraya ait değilim."

Nate gözlerini devirdi. "James'in şu anda öyle hissettiğini sanmıyorum. Sonunda fikrini değiştiriyor. Senin gitmene izin vereceğini sanmıyorum. Kimse izin vermez. Benimle gel. Bir şeyi görmen gerekiyor. Yaklaşık bir saattir buradasın. Gel de Bliss halkının seni ne kadar önemsemediğini gör."

O, Nate'in uzattığı eli tuttu ve onun yardımıyla ayağa kalktı. Ayakkabılarını giymeye tenezzül etmedi. Ayaklarının altında halının hissini seviyordu. Kendini daha iyi hissediyordu, ama midesi guruldamaya başlamıştı. Circle G'de, bütün hafta boyunca hissettiğinden daha güvende olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Sonra problemini hatırladı. "İstemiyorum Nate. Trev..."

Ağzını kapattı. AA'da olanlar AA'da kalırdı. En azından onun için öyleydi. Trev için emin olamazdı. O anlatabilir, ama o onu ifşa etmeyecekti.

Nate'in gözleri hafifçe büyüdü. "Oh, lanet olsun. Trev'le toplantıda mı tanıştın?"

Oh, hayır. Trev'i ifşa etmişti ve o ona çok iyi davranmıştı. "Nasıl öğrendin? Nate, bunu kimseye söyleyemezsin."

Nate burnunu çektirdi. "Trev saklanamaz, tatlım. ESPN'yi izleyen herkes Trev'in hikayesini bilir. O ünlüdür. Ve ikinizin nasıl tanıştığını kimseye söyleyeceğini sanmıyorum. O güvenilir biridir. Hadi ama."

O da onu takip etti. James Glen'in, onun bir alkolik olduğunu fark ettiğinde gözlerindeki ifadeyi görmek istemiyordu ve eğer geçmişinin geri kalanını öğrenirse... bunu düşünmek bile istemiyordu. Oradan ayrılacaktı. Nate'e ne kadar borçlu olursa olsun, bununla başa çıkamayacaktı.

Salona girer girmez konuşma seslerini duydu. Bir sürü ses. Bir sürü.

"Kimler var burada?"

Nate gülümsedi. "Herkes. Şey, herkes değil, ama burada olmayanlar da gelişmelerden haberdar ediliyor."

Oturma odasına girdi ve tanıdık yüzleri görünce şok oldu. Rachel Harper, Laura Niles ve Nell Flanders ile konuşuyordu. Erkekleri, Max ve Rye Harper, Rafe Kincaid ve Cameron Briggs ile Henry Flanders bir grup halinde konuşuyorlardı. Alexei ve Holly, Caleb'in eşyalarını toplamasına yardım ediyorlardı. James ortalarda yoktu.

Rachel dönüp kaşlarını çattı. "Yatakta olman gerekiyor, kızım. Doktor stresini azaltman gerektiğini söyledi. Nate, ona biraz dinlenmesini sağlayacak bir planın var mı?"

Rachel biraz otoriter olabilirdi, ama çok tatlı biriydi. "Gerek yok. Ben iyiyim."

"Hayır, iyi değil," diye seslendi Caleb. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

Nate Laura'ya doğru başını salladı. "Laura ve ben bir şeyler ayarladık bile."

Laura muhteşem bir sarışındı. Kasabada her zaman biraz yersiz görünürdü, ama Bliss'in onun evi olduğuna şüphe yoktu. "Ben

Bir hafta boyunca senin yerine bakacağım. Daha önce de yaptım. Hepimiz sırayla Callie'ye izin verirdik. Ve yardımcısı sorununu da çözdük.

"Bu iyi, çünkü babalık izni almak için çok uğraşmak zorunda kaldım," dedi Nate kaşlarını çatarak.

Nell konuşurken elleri titriyordu. "Bu yanılttı. Şerif kadın olsaydı, sekiz haftalık ücretli izin alırdı. Penisi olduğu için çocuklarıyla bağ kurmaması gerekmez."

Nate sırttı, gözleri neşeyle parladı. "Nell'i belediye meclisine saldım. İki gün boyunca "We Shall Overcome" şarkısını dinledikten sonra Hiram serada yetişen bir çiçek gibi soldu. Bir ay ücretli izin aldım. Bunu kullanacağım. Cam şerif vekili olacak. Onun yardımcısı kim olacak?"

"Ben onun yardımcısı değilim," dedi Rafe kaşlarını çatarak.

"Ben şerif yardımcısıyım." Cam'in yüzünde sırtkan bir gülümseme vardı. "Öyle bir şey yok dostum. Patron benim. Ama resepsiyonistimizle ne kadar eğlenebileceğimizi bir düşün."

"Tanrım. Daha fazla Lysol'a ihtiyacım olacak." Nate inledi. "Neden herkes benim masamda seks yapıyor?"

Rye Harper omuz silkti. "Bu, Bliss'in resmi yapılacaklar listesinde var. Partnerine sor. Bu listeyi o hazırladı. 'Ölmeden önce Bliss'te yapılacak yüz şey'. On birinci madde, Şerif Nate Wright'ın masasında sevişmek."

Nate güldü ve başını salladı. "Aptal. Eve gidince onu döveceğim."

Öyle yapmayacaktı. Nate, Zane'i seviyordu. Bu, üçlüye yakın olmaktan hoşlandığı şeylerden biriydi. İlişkileri sadece Callie ile ilgili değildi. Zane ve Nate asla cinsel olarak birbirlerine dokunmazlardı, ama aralarındaki sevgi açıktı. Arkadaşlıklarına ve ailelerine bağlıydılar.

Rachel yanına gelip elini omzuna koydu. "Hope, hepimiz senin için endişeleniyoruz."

"Evet. Endişeliyiz." James'in sesi konuşmaları kesti. Hope'un gözleri, mutfak ile oturma odası arasındaki kapıda duran James'e kaydı.

"Doktor seni görmeme izin vermedi."

Onu görmek istemiş miydi? "Ben iyiyim."

"İnatçısın. Bunu takdir ediyorum," dedi Rachel. "Hepimiz güveç getirdik. Benimki lazanya. Laura enchilada gönderdi, Nell de granola ile bir şeyler kızartmış."

"Siyah fasulye ve pilav," dedi Nell gülümseyerek. "Tamamen vegan. Hayvanlara zarar vermeden yapılmış."

Hope eti severdi, bu yüzden "acımasızlık içermeyen" kısmından emin değildi, ama yine de gülümsedi. Bliss'te, kasabanın kadınlarının ve yemek yapmayı seven bazı erkeklerin elinde güveç bulundurulması bir gelenektir. Her zaman ihtiyacı olan biri olurdu ve Bliss destek olmak için harekete geçerdi. Tabii ki, bunları nasıl pişireceği konusunda emin değildi. "Teşekkür ederim, ama şu anda dairem yaşanmaz durumda. Buzdolabım yok."

"Burada kalabilirsin." Noah kardeşinin yanına geldi. Hope, Bliss'in uzun süredir burada yaşayan sakinlerinin hep birlikte nefes aldığını duyabiliyordu. Max ve Rye ikisi de döndü, ağızları açık kaldı.

"Noah?" Max ve Rye aynı anda sordular.

Noah'ın yüzü kızardı. Noah, kardeşinden sadece biraz daha kısa olan, yakışıklı bir adamdı. Noah uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı, James ise geniş omuzlu ve altın kahverengi saçlı, tipik bir Amerikan yakışıklısıydı. Ama Noah'ın gözlerinde, hoş karşılanıp karşılanmayacağından endişelendiğini gösteren bir tereddüt vardı. O duyguyu iyi biliyordu. Bu, ona karşı içini burkdu.

Noah konuşmadan önce boğazını temizledi. Kız, onun derin ses tonunu çok seviyordu. Otoyolda o karanlık sesini ona yönelttiğinde biraz heyecanlanmıştı. "Selam. Sizi görmek ne güzel. Uzun zaman oldu. Hâlâ vadideki tüm kadınların baş belası mısınız? Hiçbir kadının ikinize karşı koyamadığı günleri hatırlıyorum."

James, kardeşinin hiçbir şeyden haberi olmadığını görünce açıkça keyiflenerek burnunu çektirdi. Rachel dönüp kaşlarını çatı.

"Sakın yapmasalar iyi olur. Cidden mi, siz ikiniz? Kadınların baş belası mı? Muhtemelen buna inanabilirim. Kim olduğunu bilmiyorum Noah, ama o ikisine bakan herhangi bir kadın benimle ve kızımızla uğraşmak zorunda kalacak. Evlendiler. Evlendiler."

"Max ve Rye evlendi mi?" diye sordu Noah, sanki dünya değişmiş gibi.

James homurdandı ve odanın içindeki herkesi işaret etmeye başladı. "Callie evli ve iki çocuğu var. Max ve Rye evli ve bir bebekleri var. Logan kafayı yedi. Dallas'ta, BDSM'nin onu kurtaracağını dūřünen birinin yanında. Mel'in uzaylılar tarafından kaçıırıldığı sırada tanıştığı bir kız arkadaşı var. Stella, Stef'in babasıyla evlendi. Stef bir sanatçıyla evlendi. Sen ayrılmadan birkaç ay önce şehre gelen güzel sarışın kadını hatırlıyor musun? Laura Niles? Laura'nın bir seri katilden kaçığı ortaya çıktı ve şimdi seri katili öldürmeyi başaran iki eski ortağıyla birlikte. Holly, eski bir Rus mafya üyesi ve hepimizin tanıdığı en huysuz insanlarla birlikte."

Caleb başını kaldırdı. "Bu adil."

"Adilden de öte, Caleb. Sen prostat muayenelerine fazla ilgi duyuyorsun," dedi Alexei kaşlarını çatarak.

Noah şaşkın görünüyordu. "Max evlendi mi? Rye'ı anlarım ama Max'i?" Rachel başını geriye attı ve güldü. "Tamam, onu seviyorum.

Biri bana onun kim olduğunu söylesin."

Rye karısına yanaştı, eli karısının kalçalarının kıvrımlarını okşadı. "Jamie'nin kardeşi."

Rachel'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Max, Del Norte'den hayvan doktorunu her çağırıldığında lanetlediği adam mı?"

"Ben herkesi lanetlerim," diye itiraf etti Max, karısının diğer tarafına geçerek. "Sen hariç, bebeğim."

Rye başını salladı. "Kasetlerim var. İhtiyacım olduğunda onları dinleyeceğim ."

Noah öne çıktı. "Bence Hope burada kalmalı. gidecek başka yeri yok."

"Onu bizim eve götürmeye geldim." Rachel her iki kocasını da kucakladı ve sonra Hope'a döndü. "Sessiz bir yere ihtiyacı var."

"Senin bebeğin sessiz mi?" diye sordu James. "Max'ten bahsetmiyorum bile. Uykusunda bile homurdandığını duydum. Orada sürekli insanlar girip çıkıyor." Ona kaşlarını çatarak baktı, yakışıklı yüzünde kaşları *V şeklinde* birleşti. "Kardeşime kızgın olabilirim ve neden kadınları çiftliğime davet ettiğini merak ediyor olabilirim,

ama haklı. Burası Hope için en iyi yer. Doktor dinlenmeye ve stresi azaltmaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Burada bunu yapabilir."

Bu berbat bir fikirdi. Bliss'ten ayrılması gerekiyordu, oturup James Glen ve onun inanılmaz derecede yakışıklı kardeşine bakmamalıydı. "Movie Motel'e gidebilirim."

"Hayır." James ve Noah aynı anda ve aynı tonlamayla bunu söylemeyi başardılar.

Onlara mantıklı davranmalarını sağlamalıydı. Burada kalamazdı. James'in tüm fetihlerini izlemek onu öldürecekti. Noah'a yakın olmak ve ona sahip olamayacağını bilmek onu çıldırtacaktı. "Zaten çok misafiriniz var. Kardeşiniz, Trev ve ailesi var. Büyük evden taşınmadılar, değil mi?"

James sırtıttı. Bunu başka bir kelimeyle ifade etmek mümkün değildi. "Konuk evini ele geçirdiler. Üç boş odam var, tatlım. Bir arkadaşını da getirmek ister misin? Onu geri kabul edip etmeyeceğime henüz karar vermedim."

Noah'ın çenesi gerildi. "Her zaman gidebilirim."

Bu Noah, otoyolda tanıştığı Noah'a benzemiyordu. Ona karşı çok nazikti. Onun hikayesinin tamamını bilmiyordu, ama ondan hoşlanıyordu. Bu iki kardeşin çözmesi gereken çok şey olduğu belliydi. "Bence kardeşinle konuşmalısın. Evde başka kimse olmadan aranızdaki sorunları çözmeniz daha kolay olur. Benim için sorun yok. Biraz param var. Motelde kalabilirim."

"Gene'in motelin tamamen dolu olduğunu söylediğini duydum," dedi Alexei, umutlarını yıkarak. "Kasabaya birçok cadı geliyor."

Yıllık psişik festivali unutmuştu. Festival Bliss'teki kimse tarafından organize edilmiyordu, ama yaz sonu yürüyüşçüleri ile birkaç hafta sonra tam güçle gelecek olan kar severler arasında işletmelerin biraz para kazanması için iyi bir fırsattı.

"Tanrım, Woo Woo Festivali'nden nefret ediyorum." Max başını eline koydu ve inledi.

"Bence bu doğru isim değil," diye işaret etti Laura.

Nate, Max'e katılıyor gibiydi. "Callie'yi hamile bırakıp her yıl bu zamanlarda bebek sahibi olmayı planlıyorum, böylece

Woo Woo Festivali'nde çalışmak zorunda kalmayayım. Tebrikler Cam. Dünyanın en tuhaf insanların şerifi olacaksın."

"Hoşgrszlğnzden hayal kırıklığına uğradım şerif," dedi Nell kaşlarını çatarak. Kocası arkasında duruyordu. Henry'nin Bliss şerifinin tavrına itiraz etmeye hazır olduğu belliydi.

"Eh, buna alışmalısın," diye cevapladı Nate.

Tartışma hızlı ve şiddetli bir şekilde başladı. Caleb çantasını kapattı ve James ile Noah'a bakarak mutfağı işaret etti. Parmağını kıvrarak ona gelmesini işaret etti. Nell, Nate'i başka bir Salem cadı mahkemesi başlatmaya çalışmakla suçlarken, o oturma odasından ıktı.

Caleb tezgaha yaslandı, duruşunda hayal kırıklığı belliydi. "Hope, kalacak bir yere ihtiyacın var. Seni evime almayı teklif ederdim, ama Holly'nin kulübesi küçük ve misafir odası artık üvey oğlunun odası. Burası senin için en iyi yer. James zaten teklif etti. Neden kabul etmiyorsun?"

Caleb'in duymasına gerek olmayan birçok neden vardı. En kötü nedeni, onun bunu istemesi idi. Burada kalmak ve James ve kardeşi ile evcilik oynamak istiyordu. "Bu doğru gelmiyor."

"Anlamıyorum. Neden burada kalmak istemiyorsun? Neden kimsenin sana bakamayacağı bir motelde kalmayı tercih ediyorsun?" diye sordu James.

Ona gerçek nedeni söyleyemezdi, ama elverişli bir nedeni vardı. "Bence sen ve kardeşinin halletmeniz gereken bazı şeyler var. Konuşmanız gerektiği açıkken benim etrafta dolaşmam gerekmez."

Noah ve James'in yüzlerinde aynı şaşkın ve tiksinti dolu ifade vardı. Kan bağı olmasa da, birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, bu acı vericiydi.

"Konuşmuyoruz," dedi James, başını küçümseyerek sallayarak.

"Sanki terapiye falan ihtiyacımız varmış gibi konuşuyor." Noah'ın botu yere vurdu.

Terapiye daha çok ihtiyaç duyan insanlar görmemişti. Tabii, aynaya bakana kadar.

Caleb biraz güldü. "Hope, erkeklerin nasıl çalıştığını anlamıyorsun. Alexei ve ben sorunlarımız olduğunda konuşmayız. Birbirimize hırlarız. O beni vurmakla tehdit eder. Ben de onun böbreklerine yumruk atmakla tehdit ederim. Sonra bunu aşarız ve o gece televizyonda ne maç varsa onu izleriz. James ve Noah'a da aynısını yapmalarını öneririm. Ve Hope'a iyi bakın. Biri arayıp arabasını çekiciyle götürttü mü?"

"Ben aradım," dedi Noah. "Trev çekecekti, ama sonra Hope bayıldı ve onu mümkün olduğunca çabuk buraya getirmek istedik. Uzun Saçlı Roger almaya gidiyor."

Daha fazla para uçup gidiyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Ben öderim." James kardeşine baktı. "Onun çok parası yok."

Her zaman bu konuda endişelenir ve ona sorduğunda yalan söyler."

Belki James onu sandığından daha iyi tanıyordu.

Noah'ın gözleri ona doğru döndü. "Evet, bana da öyle yaptı. Ona yalanları sevmediğimi söyledim."

James'in gözleri de ona dikilmişti. Bu kardeşler bir araya gelirlirse, korkutucu bir takım olabileceklerini hissetti. "Nate, onun gerçekten konuştuğu tek kişi. Nate'in karısına aşık olduğundan bu kadar emin olmasaydım, onun ve Nate'in bir çift olduğunu düşünürdüm."

"Ne?" Bu kelimeyi neredeyse çılgılık atarak söyledi.

Caleb'in soğuk yeşil gözleri yuvarlandı. "Çocuklar, onun dinlenmeye ve stres atmaya ihtiyacı var. Yeme ve su içme konusunu hallettik, şimdi seks hakkında konuşalım. Ne kadar oldu?"

Caleb Burke bu konuyu açmayacaktı. "Bu seni ilgilendirmez, Doktor."

"Sağlığınız benim işim. Seks harika bir stres gidericidir. Biraz yapın. Kendinizi daha iyi hissedeceksiniz." Caleb geniş bir gülümsemeyle, "Benim öyle olduğunu biliyorum. James bu vadideki herkesle yatmıştır. Şimdiye kadar bu konuda oldukça iyi olmuştur. Onu bir deneyin." dedi.

James başını eline dayadı. "Doktor, sen bir pisliksin."

Caleb, bu kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi omuz silkti. "Doğru. Ama kan tahlillerin sağlıklı olduğunu gösteriyor. Hope da sağlıklı. Bak, James'le yatmak istemiyorsan, mastürbasyon yapmanı tavsiye ederim. Stres atmamak için de iyidir. Yani, koşu yapabilir ya da

biri yapabilirsin, ama kimse bunu yapmaktan hoşlanmaz. Tamam, işim bitti. Hope, biraz dinlen, erkeklerin sana yardım etmesine izin ver, yemek ye ve bol bol su iç. Kan tahlillerini laboratuvara göndereceğim ve seni sonra arayacağım."

Caleb odadan çıktı.

"Senin doktorun deli," dedi Noah, kapının kapanmasını izlerken.

"Onu karşılaştıracak pek bir şeyimiz yok. Dört yıldır hayvan doktorumuz yok," dedi James, sesinde açık bir suçlama vardı.

Yine karşı karşıya geldiler. Noah yumruklarını sıktı. "Artık bir tane var. Geri döndüm kardeşim. Ailemizin birlikte kurduğu bu çiftlikte kalabilirim ya da şehre gidip bir yer bulabilirim. Her iki durumda da benimle uğraşmak zorunda kalacaksın." Uzun bir sessizlik oldu. Havada şiddet olasılığı belirgin bir şekilde hissediliyordu. Sonra Noah döndü. "Peki. Öyle olsun. Hope, eşyalarını topla. Benimle geliyorsun."

"Benim 'eşyam' yok." Neredeyse gözlerini devirecekti. Şimdi neler olduğunu anlayabilirdi. James, kardeşi ona ilgi duyduğu acımasızca belli olana kadar onu görmezden gelmişti. Noah, onu gerçekten sevip sevmediğini anlayacak kadar onu tanımiyordu. Kardeşi aniden ona ilgi göstermeye başladı için tepki gösteriyordu.

Caleb bunun rahatlatıcı olacağını mı düşünüyordu?

"Hiçbir yere gitmiyor. Doktor burada kalması gerektiğini söyledi," diye ısrar etti James.

Noah eğildi, çenesi sert bir çizgiye dönüştü. "Doktor, yeterince yemek yediğinden, su içtiğinden ve yeterince uyuduğundan emin olacak birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Burada olması gerektiğini söylemedi. Doktor ayrıca senin deli gibi aktif sosyal hayatından da bahsetti. Bunu şimdi bozmak istemeyiz."

Hope, ikisinin de doktorun ona söylediği diğer şeyi bahsetmemesine minnettardı. "Başın yeterince dolu olduğu belli. Ben gidip Nell ve Henry ile konuşacağım."

Günlerce tofu yiyip, küresel yoksulluk ve gaz kuyularının zararları hakkında uzun tartışmalar yapacaktı, ama bu en iyisiydi. Arabası olmadan kaçamazdı. Aslında kaçmak da istemiyordu. Bliss'in yarısı, onu umursadıkları için şu anda Circle G'nin oturma odasındaydı

onu umursamadıkları için orada olmaları, kalmak istemesine neden oluyordu. Başka bir aileyi daha kaybetmek istemiyordu.

Mutfaktan çıkmak üzereyken güçlü erkek kolları onu kaldırdı. Protesto etmeden önce ayakları yerden kesildi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi James, kollarını dizlerinin altına ve sırtına dolayarak. "Yatağına dönmek dışında."

Onun yanında kendini çok küçük hissetti. Onu küçük hissettirmek çok zordu. Kollarını James'in boynuna doladı. Bazen onu sonsuza kadar istemiş gibi hissediyordu. Onu yatağa götürmesinin tek yolunun bayılmak ve tıbbi müdahaleye ihtiyaç duymak olması haksızlık gibi geliyordu.

James, izleyicilerin seslerine hiç aldırmadan onu evin içinden geçirdi.

"Nihayet, James!" diye bağırdı Max.

"Onu cehenneme gönder, Hope!" diye bir kadın sesi duyuldu. Laura ya da Holly olduğunu düşündü.

"Onları dinleme. Bana cehennemi yaşatırsan, güzel popona elimle bir tokat atarım." James'in yüzü granitten yapılmış gibi görünüyordu.

O bir şaplakçı mıydı? Bunu tahmin etmeliydi. James Glen'in büyük eli poposuna şaplak atması düşüncesi neden amını sıcak ve ıslak hale getiriyordu? Bunu hissedebiliyordu. Kadınsı kısımları yumuşuyor ve hallelujah korosu söylemeye hazırlanıyordu. "Neandertal."

En azından iyi bir mücadele vermesi gerekiyordu.

"Nell ile çok fazla zaman geçirmişsin, bebeğim." Botunun düz kısmıyla kapıyı tekmeledi ve misafir odasına girdi. En azından onu kendi odasına götürmemişti. "Bence güzel bir şaplak sana çok iyi gelir."

James Glen ile ilgili pek çok şey ona çok iyi gelirdi. Başka bir vücudun kendisine yaslanmasının verdiği rahatlığı çok uzun zamandır hissetmemişti. Bir erkeği kucaklamanın, onun penisinin kendi vajinasına girip çıkmasının, ikisini de mükemmelliğe ulaştıran sallantısının ne kadar iyi hissettirdiğini neredeyse unutmuştu. Unutmuş muydu? Hiç gerçekten bilmiş miydi? Geçmiş onu tehdit ediyordu. Gözlerini kapattı. *Düşünme. Düşünme.*

"Hope? Ne oldu? Lanet olsun, titriyorsun." Onu yatağa yatırdı.

Gözlerini açtığı anda, onun tek bir amaçla ona baktığını gördü. Ellerini esnetti. O zamanı düşünmemeliydi. Genelde bunu düşünmeme konusunda çok iyiydi, ama son birkaç hafta, özenle bir arada tuttuğu dünyasını alt üst etmişti. "Sadece üşüyorum."

"Hayır. Yüzün bembeyaz oldu. Korkuyorsun. Benden mi korkuyorsun?" Sanki bu fikir onu dehşete düşürmüş gibi söyledi.

O oturarak doğruldu. James'in geçmişini öğrenmesinden ne kadar endişe duysa da, ondan korktuğunu düşünmesine izin veremezdi. James onun kalbini kırabilirdi, ama ona fiziksel olarak asla zarar vermezdi. Hatta, başka kimsenin ona zarar vermesine izin vermezdi. Bu özellikle onunla ilgili bir şey değildi. James Glen'in genel tavrı böyleydi. "Senden korkmuyorum. Söyledim ya, üşüyorum."

Ama birdenbire üşümedi. Hiç üşümedi. James, vücudu ona o kadar yakındı ki, ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. James iri bir adamdı. 1,90 metre boyunda, büyük bir vücudu kaplayan kaslı bir adamdı. Geniş omuzları, pencereden içeri giren öğleden sonra ışığını engelliyordu.

"Seni ısıtmanın birkaç yolunu biliyorum." Sesi derinleşmiş, ikna edici bir tona bürünmüştü.

Onu kafasında her zaman taktığı Stetson şapkası olmadan nadiren görürdü, ama şimdi altın kahverengi saçları kulaklarının üstüne kıvrılmış ve kaşlarına değiyordu. Saçları dağınık ve aşırı uzundu, sanki James saçını kestirmekle uğraşmak istememiş gibiydi. Saçları dağınıktı ve ona göre James mükemmel görünüyordu.

"Yapma." Ama bu sözleri söylerken, elleri sanki vücudu, zihninin son derece kötü bir fikir olduğunu bildiği bir şeyi istiyormuş gibi, omuzlarına uzandı.

"Neden?" O, göğsü neredeyse onun göğsüne degecek şekilde üzerinde durdu. "Benden hoşlanmıyorsun." Bu sözler mantıklıydı.

Mantıklı

ve mantıklıydı. Elleri onun omuzlarındaki kasları kavradı. Göğüs uçlarının sertleştiğini hissedebiliyordu.

Mavi gözleri parladı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

O aptal değildi. Ellerini geri çekti. Onun aptalını oynamayacaktı. "Sana bir kez çıkma teklif ettim ve sen neredeyse yeşile dönüp kaçtın. Fikrini değiştirdiğini iddia etme."

Adam başını salladı, vücudu hala ona çok yakın duruyordu. "Hayır. Fikrimi değiştirmedim, ama koşullarım değişti. Hope, bebeğim, sen çıktığın diğer kadınlar gibi değilsin. Sen eğlenmek istemiyorsun."

"Bunu bilemezsin." Ona ne istediğini hiç sormamıştı. Eğlenmek güzel olurdu. Belki. Her zaman, son sekiz yılın tam anlamıyla yalnızlığından daha iyi olurdu. James'in onu uzun vadede isteyeceğini hiç düşünmemişti. Ama bir gece eğlenmek güzel olurdu, yalnız geçirmemiş bir gece.

Kimi kandırıyordu? İstesaydı bunu elde edebilirdi. Son bir yıldır, James hariç, erkeklerden tamamen uzak durmuştu. O sadece James'i istiyordu. Onun derin ilgisini çeken tek diğer erkek Noah'tı.

Evet, pek akıllı değildi.

"Bunu biliyorum. Ve eğer bir gece yatakta birlikte olup sabah kalkıp ayrılabilceğimizi düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun demektir. Seninle bir bağ hissediyorum ve bu beni çok korkutuyor. Bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ailem de bunu yaşadı ve bu ilişki bittiğinde onları mahvetti. Annem öldükten sonra, babalarımın ikisi de onu takip etmek için çok uzun sürmedi. Böyle birini sevmek istediğimden emin değilim."

James'in onu gerçekten önemseydiği düşüncesi kalbini sıkıştırdı. Ama bu onun istediği bir şey değilse, o zaman yürümezdi. Hayatına devam etmesi gerekiyordu. Nate'in söylediklerine rağmen, belki de onu kontrol etmeye gelen tüm o harika insanlar yüzünden, Bliss'ten ayrılması gerekiyordu. Christian'ın eski takipçileri onu yakalamamış olsalar bile, birinin yakalaması sadece an meselesiydi. Işığın Takipçileri ya da kanun olabilirlerdi, ama er ya da geç zamanı dolacaktı.

"Beni sevmeni istemiyorum." Sevmeyecekti. Onu sevmek kötü bir fikirdi.

Ve yine de daha da yaklaştı. O kadar yakındı ki burunları birbirine değiyordu. "Son zamanlarda, hoşlandığım birini bulmam gerektiğini düşünmeye başladım. Artık genç değilim, kızım. Sen de öyle."

Bu, biriyle çıkmak için korkunç bir sebepti. Öfke, bir tsunami gibi içinde yükseldi. Onun için bir eğlence aracı olmaya niyeti yoktu. Ona, onu "sevdiğini" alıp cehenneme gidebileceğini söylemek için ağzını açtı, ama o dudaklarını dudaklarına bastırdı. Bir kalp atışı içinde, tüm haklı öfkesi şehvete dönüştü. James, ağırlığını ondan uzak tutmaya çalışmayı bıraktı ve büyük vücuduyla onu yataklara bastırarak üzerine çöktü. Dudakları oynadı. Dili baştan çıkardı.

Bu yumuşak bir başlangıç değildi. Tam bir saldırıydı ve içindeki tüm kadınsı yan buna karşılık verdi. James ağzını ele geçirdi. Dili onun dilini buldu ve üzerinde ve etrafında kaydı, dudakları onun dudaklarına yapıştı. Göğsü onun göğüslerine yaslandı ve bacakları nazikçe dizlerine bastırdı. Farkına varmadan, bacakları genişçe açılmıştı ve James, vücudunun ortasında kendine bir yer edinmişti. Onu öperken, penisinin amına bastırdığını, uzadığını ve sertleştğini hissedebiliyordu. Kalçaları dans ediyormuş gibi hareket ediyordu, ama Hope'un duyabildiği tek müzik, nefeslerinin karışık sesleri ve boğazından çıkan yumuşak inlemelerdi.

Çok güzeldi. O çok güzeldi. Kendini ona bırakabilirdi ve daha iyi hissedirdi. Diğer seferler gibi olmayacaktı. Bu sefer farklı olacaktı. Çaba gösterip uğraşıp tatmin olamayacaktı. James boynunu öpmeye başlayınca ona sürtündü ve Hope şimdiden zevk almaya başlamıştı. Amı sıcaktı ve çoktan ıslanmıştı. Ona karşı hareket etmek istiyordu. Orada yatmak istemiyordu. Tırnaklarını onun sırtına batırıp penisini içine sokmasını sağlamak istiyordu.

Kendini tanıyamıyordu ve bu da iyi geliyordu.

"James." Adı, ağzından çıkan nefes nefese bir yalvarış gibiydi.

"Evet, bebeğim. Evet. Böyle olabileceğini biliyordum." Dudakları yukarı kıvrıldı.

Elini göğsüne koyarken şehvetli bir gülümsemeyle. "Hadi bu kıyafetleri çıkaralım, böylece gerçekten iyi vakit geçirebiliriz."

Donakaldı. Gerçekten iyi vakit geçirmek. İyi vakit geçiren kız. Nate onu bulmadan önce öyle bir kızdı. İyi vakit geçiren bir kızdı, ama aslında iyi vakit geçirmemişti. Kendini yok etmenin bir yolunu arıyordu ve bunu başarmak için alkol ve seksi kullanıyordu.

"Hope?" James durdu, vücudu onun vücudunun üzerinde hareketsiz kaldı. Mavi gözleri endişeyle açılmıştı.

"Onun dinlenmesi gerektiğini sanıyordum, ev sahibinin elinde oynatılmasını değil," dedi derin bir ses.

Hope, James'i itti. Noah'ın sert sözleri onu tam bir utançtan kurtardı. O, odaya bakarak duruyordu, gözleri kardeşinin sırtındaydı. Butch, efendisinin yanında oturuyordu, kocaman kuyruğu, insanlar arasındaki gerginliği anlamamış gibi sallanıyordu.

Hope onu itse de James bir anlığına ona baktı. Sanki ona, kendisinin daha güçlü olduğunu ve istediği zaman bu karşılaşmayı durdurabileceğini fark ettirmek istiyormuş gibiydi. "Bunu görmezden geleceğim. Ama sonsuza kadar değil."

O itiraz etmeden önce dudaklarını hızla dudaklarına bastırdı ve sonra kalkıp ondan uzaklaştı, onu çok yalnız hissettirdi. James üstündeyken sıcak hissetmişti, ama şimdi soğuğu hissediyordu.

"Sen biraz uyu. Ben bu insanları buradan çıkarmaya çalışacağım." James kapıya ulaştığında geri döndü, gözleri Noah'ın kilerden dikkatlice kaçarken, onun gözlerini aradı. "Akşam yemeğinde konuşuruz."

Bu kötüye işaret gibi geliyordu. "Dinlenmem gerekebilir."

Kaçması gerekebilir, ama lanet olsun, arabası yoktu.

"O zaman geri gelip seni yemek masasına taşıyacağım," diye söz verdi James. "Saat altıda yemek yiyeceğiz ve yediğin her şeyi izleyeceğim. Doktor seni bana emanet etti ve tek sorumlu ben değilim. Logan da sana göz kulak olmamı istedi. Bu sözleri çok ciddiye alıyorum. Seni rahatsız eden şeyi konuşacağız ve biz, yani biz, bu konuda ne yapacağımızı konuşacağız. Saat altıda görüşürüz ve bu çiftlikten ayrılmaya çalıştığını öğrenirsem, seni dizimin üstüne yatırmaktan çekinmeyeceğim."

Bunun üzerine, dönüp gitti. Yirmi dakika içinde ikinci kez onu dövmekle tehdit etmişti ve ikinci kez de tüm kadınsı kısımları, tamamen saçma sapan, aşırı derecede aşağılayıcı tehdide yumuşayarak ve neredeyse mırıldanarak tepki vermişti.

Bunu yapmaktan nefret ediyordu, ama Noah'a baktı. Onun bir tür fahişe olduğunu düşünmüş olmalıydı. Elbette onun kardeşinin kızı olmadığını anlamıştı, ama kollarını boynuna dolayarak nefes nefese kalmışken yakalanmıştı. Onun yargısına hazırlıklı olmak için kendini hazırladı, ama ona baktığında yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"O seni gerçekten dövecek, tatlım. Ona dikkat etmelisin." Noah odaya girip çekmeceleri açmaya başladığında koyu renk saçları hafifçe sallandı. Şifonyerin altından kalın bir yorgan çıkardı, döndü ve ona doğru yürüdü. "Ve o berbat bir ev sahibi. Açıkça üşüyorsun, ama sana bir battaniye bile teklif etmedi."

Hayır, ona büyük vücudunun sıcaklığını sunmuştu, her santimetresi zor kazanılmış kaslarla kaplıydı. James geçimini sağlamak için çalışıyordu ve çok çalışıyordu. James'in elleri cildine dokunduğunda, ellerindeki sert nasırları hissedebiliyordu. Christian'ın yumuşak cildinden çok farklıydı.

"Şimdi, bak, kardeşim haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum ve kafanda korkunç bir şeyler dönüyor. Arada sırada gözlerin geriliyor ve sanki başka bir yerdesin gibi. Kötü bir yerde." Battaniyeyi çenesine kadar çekerek onu örttü. "Gözlerindeki o bakış hoşuma gitmiyor. Beni endişelendiriyor."

"Endişelenme. Beni tanımıyorsun ve gerçek şu ki, yakında buradan ayrılacağım." Ona karşı dürüst olmaya karar verdi. Her şeyi açıkça söylemek daha iyiydi.

Yakışıklı yüzünde bir kaşını bile çatmadı. Sanki onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi gülümsemesi genişledi. "Sanırım bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek, Bayan Hope. Eve daha yeni döndüğüm için, senin gitmene hazır olduğumu sanmıyorum. Birlikte geçireceğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Yarın öğle yemeği nasıl olur?"

Bu korkunç bir fikirdi. "Hayır. Hayır. Yarın şehre gidip arabamı kontrol ettirmem gerekiyor."

Onun reddetmesinden rahatsız olmuşsa da, bunu belli etmedi. Sadece ellerini yorganın altına soktu ve

leopar desenli babetlerini çıkardı. "Bunlara ihtiyacın yok. Sana sıcak çoraplar bulacağım. O zamana kadar Butch sana yardım edebilir." Islık çaldı ve köpek yatağa atlayarak kocaman vücuduyla kızın ayaklarını kapattı. Dilini dışarı sarkıtarak ona bakıp biraz övgü bekledi.

"Teşekkürler, Butch." Garipti. Ayaklarını ısıtan bir köpek vardı. Aynı zamanda oldukça tatlıydı. Butch, sanki kadının ayaklarının, ona ihtiyacı olduğu sürece karnını dürtmesine tamamen razıymış gibi başını eğdi.

Noah ona göz kırptı. Orman yeşili gözleri ve mavi tonları olduğunu yemin edebileceği kadar siyah saçlarıyla şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. "Yarın ne yapacaksın, şehre nasıl gideceksin? Dinlenmesi gereken bir kadın için çok uzun bir yol. Tesadüfen programımda biraz boş vaktim var, bu yüzden Uzun Saçlı Roger'ı aradım ve saat on birde randevumuz var. Saat on bir buçuk civarında midem ağrımaya başlıyor ve Stella'nın karamelli turtasını yiyeli beş uzun yıl oldu. Beni açlıktan güçsüz bir halde buraya kadar geri sürmek mi istiyorsun? Seni yol kenarında kurtardım. Seni şehrin her yerine götürmeye hazırım. Ayaklarını sıcak tutmak için kendi köpeğimi bile teklif ettim. Bütün gün endişelenmemem için sana düzgün bir yemek yedirmeye izin vermeyeceğinden emin misin?

Adi herif. Bir kadını köşeye sıkıştırdığını bilen bir adamın gülümsemesiyle tüm o samimi konuşmasını yapmıştı. "Peki, ama beni kardeşini kıskandırmak için kullanabileceğini sanma."

Hafifçe kızardı ama geri adım atmadı. "Öyle değil, her zaman rekabet içindeydik. Kadınlar konusunda da aynı zevke sahibiz. Senden çok etkileniyorum. Sana çok çekici buluyorum ve uzun zamandır bir kadını bu kadar istemedim. Bu çok iyi hissettiriyor ve Jamie seni istediği için geri adım atmayacağım. O henüz sana sahip değil ve bu da seni mükemmel bir av haline getiriyor. Ve bu sefer daha akıllı olan benim. Seninle işini batırdığı hissine kapılıyorum. Ben öyle yapmayacağım. Yani sana iyi davranacağımı bilmelisin. Şimdi dinlen. Saat beş kırk beşte seni yemeğe götürmek için geri geleceğim."

"James altı dedi."

"Evet, öyle dedi, değil mi? Erken kalkan yol alır. İyi dinlen, canım."

Noah kapıdan çıktı ve o, ayaklarını ısıtan köpeği ve yaklaşık iki milyon soruyla baş başa kaldı.

Uykuya dalarken, zihni iki kovboyla doluydu. Uyku onu ele geçirirken gülümsedi, çünkü beyinde başka hiçbir şeye yer yoktu.

Beşinci Bölüm

James, oturma odasındaki kalabalığı dikkatlice önleyerek evin içinden geçti. Penisî hâlâ sertleşmişti ve beyni lanet olası bir karmaşa içindeydi.

Kız onun altında yumuşak ve tatlıydı. Çiçek açmış, tüm vücudu onun altında açılmıştı. Elini kadının göğüslerine koydu ve tahmin ettiği gibi, göğüsleri gerçek ve mükemmeldi, meme uçları avucunun altında belirgindi. Ciltleri birbirine değseydi, göğüslerine bastırırlardı ve o da dayanamayacak hale gelirdi, ağzını kadının göğüslerine götürmek ve o meme uçlarını emmek zorunda kalırdı.

Mutfığı geçerek kardeşinin adını lanetledi. Arka kapıyı çarparak açtı ve ciğerlerine serin hava çekti. İhtiyacı olan buydu. Dışarıda olması gerekiyordu, evin her duvarının ona çocukluğunun anılarıyla baskı yapmadığı bir yerde.

Bazen bu lanet şeyi yıkıp yeniden inşa etmek istediğini düşünürdü. Her oda bir anı barındırıyordu. Annesi Noel ağacını süslerken görmeden salona giremezdi. Annesi, televizyonda gördüğü Martha Stewart'ın mükemmel ağaçlarından birine asla sahip olmamıştı. Noel ağacının bir teması olmasının ruhuna aykırı olduğunu söylerdi. Onların ağacı, çılgın bir renk cümbüşüyle süslenmişti. Tavan arasında, babalarının annesini mutlu edeceğini düşündüğü süs eşyaları ve Noah ile birlikte yaptıkları saçma sapan şeyler vardı. Annesinin kan bağı olmamasına rağmen hepsini saklamış ve sergilemişti. Bir keresinde ona, kan bağından daha önemli olduklarını söylemişti. Ellen Glen-Bennett ona bakmış, kahverengi gözleri yaşlarla dolmuş ve onun annesi olmayı seçtiğini söylemişti. Onu ve Noah'ı, babalarını seçtiği gibi seçmişti.

Kahretsin, annesini özlüyordu.

Hope ona annesini hatırlatıyordu. Fiziksel olarak değil. Tatlılığıyla. Çevresindeki insanlara bakışıyla. Logan'ın öğle yemeğini yediğinden emin oluyordu. Herkesin doğum gününde kurabiye pişiriyordu. Nell ve Henry'nin protestoları beklenenden uzun sürdüğünde onlara salata getirmişti ve Mel ile Cassidy sığınağa çekildiklerinde Cassidy'nin eğlenmek için en sevdiği polisiye romanları aldığından emin olmuştu.

Hope McLean insanlara nasıl bakılacağını biliyordu. Sevmeyi biliyordu.

Ve bu onu çok korkutuyordu.

Ahıra doğru büyük adımlarla yürüdü. Ne yapıyordu? Hope mükemmelliğe çok yakındı. Hope, bir çiftlikte yardımcı olabilecek türden bir kadındı çünkü anlayabilirdi. Bunun bir takım çalışması olduğunu anlardı ve kendini bu işe adardı.

Ve bu gayet iyiydi. Bir eşten bunu istiyordu ve buna ihtiyacı vardı. İhtiyacı olmayan şey ise, onu düşündüğü anda kalbini çarptıran bir eşti. Bunu yapamazdı. Ailesinin yaşadıklarını istemiyordu. Aşk bittiğinde yok olmak istemiyordu. Babası sadece altmış yedi yaşındaydı ve karısı ve arkadaşı öldükten sonra yok olmuştu. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Fred Glen, onların ölümünden sonra yürüyen bir hayalet olmuştu.

James bunu istemiyordu.

Yine de ondan uzaklaşabileceğinden emin değildi.

Kendini eğitim alanının çitin önünde buldu. Büyük, yuvarlak, üç katmanlı ahşap bir çitti. Burası atlarını eğittiği yerd, ama son zamanlarda kışının tekmelendiği yerd. Red günlük egzersizi için dışarı çıkarılmıştı. James, yeni işe aldığı çalışanlarından biri olan Kirk'e başını salladı. Kirk de başını sallayarak karşılık verdi. Red'den uzakta duruyordu. Red, burnunu çekip iyi bir görünüm sergiliyordu. Red, muhteşem hatları ve sağlam yapısı ile muhteşem bir attı, ama yaklaşan herkese burnunu çekip ısıırıyordu. Üzerinde bir insanın ağırlığını hissettiği anda, çılgına dönüp deli gibi davranıyordu.

Red, son birkaç yıldır yaşadığı hayatın iyi bir özetiydi. Sert. Zorlu. Acımasız.

Hayatını altüst etmeyecek bir eş bulmalı ve bu işi bitirmeliydi. Bir eş bulmalı, birkaç çocuk yapmalı ve hayatına devam etmeliydi.

Ama şimdi Noah geri dönmüştü ve James bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Yakışıklı çocuk." Rye Harper, botlu ayağını çitin ikinci halkasına koydu ve Red'e baktı.

James iç geçirdi. En azından Max'i göndermediler. Grubun onunla "konuşmaya" karar vermediğini sanmıyordu. Kasabada hiç kimse başkalarının işine karışmamanın ne demek olduğunu anlamıyordu. "O benim başımın belası."

"İyi olanlar hep öyledir." Rye şapkasını geriye doğru itti. "Atlarda ve kadınlarda."

Evet. Bunu bilmeliydi. "Hope hakkında konuşmak için mi geldin? Vaktini boşa harcıyorsun çünkü bana ilgilenmediğini söyledi."

Ama ilgilenmişti. Göğüs uçlarını hissetmiş ve onun uyarılmasının hoş kokusunu duymuştu. O pislik Noah araya girmeseydi, onu içinden çıkaramaz ve birden fazla kez orgazm olurdu. Bunun doğru olduğunu biliyordu çünkü bir kez yetmezdi. Onu tekrar tekrar isterdi. Kendini ona kazırdı.

"Bundan şüpheliyim. Ama onu neredeyse bir yıldır görmezden geliyorsun. Bunun onda bir izlenim bırakacağını tahmin etmelisin," diye cevapladı Rye.

Keşke onu görmezden gelebilseydi. O odaya girdiğinde bunu her zaman anlardı. "Gerçekten çıkacak vaktim olmadı. Trev ve Bo buraya gelene kadar bu çiftlik günün her dakikasını alıyordu."

Farkı yaratan sadece iki çift elin daha olması değildi. İşleri değiştiren, onların getirdiği nakit akışıydı. Geçen yıl boyunca, sadece o, Wolf ve az bir ücretle işe alabildiği işçiler vardı. Artık deneyimli işçileri vardı ve bu büyük bir fark yaratıyordu. Tekrar nefes alabiliyordu. Tekrar bir hayatı olabilirdi.

Rye çitlere yaslanarak, biraz hoşnutsuz bir ağabey gibi görünüyordu. "Ama o kadınla bir ilişkin var, değil mi? Koyu kahverengi saçlı olan?"

Koyu kahverengi mi? Hope'un saçını böyle tanımlamazdı. Saçları altın rengi ipliklerle bezeli zengin bir kahverengiydi ve ışık doğru şekilde vurduğunda biraz kırmızı da görünüyordu. Yumuşak bir renkti ve o kadar çoktu ki, ellerini içine sokup çekmek istiyordu. Saçına ip örgü yapıp, D/s'nin muhteşem bir kanıtı haline getirebilirdi, ip saçından daha aşağıda sarkarak, Efendisinin çekmesi için hazır beklerdi. "Neden bahsediyorsun?"

"Rep tiyatrosundaki kadın mı?" Rye'in ağzı düzleşti. "Kasabadaki tüm kızlara senin kız arkadaşın olduğunu ve uzak durmaları gerektiğini söylüyor. Şaşırdım. Senin flört etmeme kuralın olduğundan emindim."

Siktir git. "Hayır. Birkaç kez çıktık."

"Çıktık derken, onu birkaç kez becerdin demek istiyorsun herhalde."

Yüzünün kızardığını hissetti. Rye Harper ondan sadece birkaç yaş büyüktü, ama ona ve Noah'a ağabey gibi davranırdı. Max, Rye ve Stef Talbot, onların hayranlık duydukları büyük çocuklardı. "Evet. Ama ciddi bir ilişki aramadığımı açıkça belirttim. Kadınlara asla yalan söylemem. Sadece eğlenmek istiyorum, hepsi bu. Bu çiftliğin bana ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Bu tam olarak sekiz saatlik bir iş değil."

Nefes alabileceği bir alan olsa bile, yine de çok fazla zamanı yoktu. Circle G'nin ona gerçek anlamda boş zaman sağlayacak bir servete ulaşması yıllar alacaktı.

Rye'in yüzü yumuşadı. "Biliyorum. Yirmi dört saat, yedi gün çalışıyorum ve bunun tek nedeni, verebileceğim tek şeyin bu olması. Kan, ter ve gözyaşı döküyorum ve bir an bile babalarının seninle gurur duymayacağını düşünme."

Gözyaşlarının akmasına izin veremedi. "Sanmıyorum. Arazimizin yarısını sattım."

"Fred ve Brian da aynı şeyi yaparlardı. Sakın aksini düşünme. Bu yeri ayakta tutmak için ne gerekiyorsa yaparlardı. Babaların uzlaşma ve ortaklığın anlamını çok iyi anlardı. Şimdi, Noah'ın devreye girmesini isterlerdi, ama o yokken, miraslarını yaşatmak için yaptığın her şeyden gurur duyarlardı."

James, bu sözlere inanmasa da onları rahatlatıcı buldu. "Bana yardım eden arkadaşlarım vardı."

Max ve Rye, kış çok ağır geçtiğinde sürüyü içeri getirmek için ücretsiz emek vermişlerdi. Feed Store Church'ün sahibi, ödeme yapamadığında ona kredi vermişti. Mel, buzağı doğum sezonunda onunla birlikte oturmuş, her buzağıyı annesinden ayırmış ve hepsinin yabancı etkiden arınmış olduğunu ilan etmişti. Nell ve Holly, babası ölürken ona yemek getirmiş ve yanında oturmuştu. Bu kasabayı seviyordu. Burası onun eviydi. Burası onun kalbi idi. Noah'ın nasıl gittiğini asla anlayamayacaktı.

"Ve her zaman seveceksin. Hope'a karşı doğru olanı yapacağını biliyorum. Oh, bununla mücadele edecek ve bedelini ödeyeceğin aptalca hatalar yapacaksın. Seni durdurabilseydim, durdururdum, ama bu senin yolun ve istediğin gibi yürüyeceksin. Hepimiz Hope'un senin için iyi olacağını biliyoruz. Akıllanacaksın. Beni buraya Hope hakkında konuşmak için göndermediler. Noah hakkında konuşmak için buradayım."

Bu daha da kötüydü. Hope hakkında düşünmek için aylarca vakti olmuştu. Noah'ın geri döndüğü gerçeğini sindirmek için ise bir saatten fazla vakti olmamıştı. "Noah hakkında konuşmak istemiyorum."

"O senin kardeşin," dedi Rye. "Beni terk etti."

"Ve şimdi geri döndü, sen de onunla ilgilenmek zorundasın. Asıl soru, ona bedelini ödetmek mi, yoksa onu eve kabul eden cömert bir kardeş mi olacaksın?"

Bununla ilgili bir soru yoktu. "Ona ödet." Rye güldü, sesi havayı doldurdu.

"Sana onun benden çok sana benzediğini söylemiştim." Max kardeşinin yanına yanaştı. Birbirinin aynısı yüzleri sırtmaya başladı.

"Gerçekten de öyle, kardeşim." Rye kardeşinin sırtına bir şaplak attı. Onları tanımayan insanlar her zaman bu konuda yanılırlardı.

James, kardeşleri hayatı boyunca tanıyordu ve Max'in dış görünüşüne rağmen, aslında ikisinden daha yumuşak olanıydı. Max istediği kadar homurdanabilirdi, ama iş ciddiye binince, gerçek bir kin beslemede zorlanırdı. Reddedildiğini düşündüğünde tırmalar ve pençelerdirdi, ama birinin bir şeye ihtiyacı olduğunda, sessizce yardım ederdi.

Noah gibi.

Noah'ı anladığı için onu affetmeye hazır olduğu anlamına gelmezdi. "Beş yıl boyunca neredeyse hiç telefon etmeden ortadan kayboldu, sonra da gelip beni kollarımı açarak onu karşılamamı mı bekliyor? O gittiğinde sadece ben incinmedim. Bütün kasaba incindi. Hepimiz ona güveniyorduk."

Max kaşlarını çattı. "Sana karşı çıkmayacağım. Kardeşin aptal olduğu için dört yıldır veterinerimiz yok, ama hepimiz onun geri döneceğini biliyorduk. Onun adını lanetleyebilirim ve öngörülebilir gelecekte de bunu yapmaya devam edeceğim, ama lanet olsun, o çocuk çok zor şeyler yaşadı."

"O, buradan ayrılan Noah değil," diye ekledi Rye. "Onunla on dakika konuşmak bunu bana kanıtladı. O daha sert ve senin onu reddetmeni bekliyor. Sanırım bir parçası senin onu reddetmeni istiyor."

"Omuzlarında çip olan çocuktan mı bahsediyorsunuz?" Nate, Rafe, Cam ve Henry'nin arkasında yürüdü. Bliss'in tüm erkekleri aşağı inmeye karar vermiş gibi görünüyordu. "O çocuk bir tür belada."

James gözlerini devirdi. "Başı dertte değil. Parası bitmiş. Karısı ondan boşandı."

Henry, sert giyimli erkeklerin arasında biraz yerinden çıkmış gibi görünüyordu. Bol pamuklu pantolon ve hayvan veya sentetik elyaf içermeyen bir şeyden yapılmış bir süveter giyiyordu. Ve her zaman Birkenstock terliklerini giyiyordu. Yine de, bu erkekler arasında sarsılmaz bir yeri vardı. "Evet, ve şimdi ailesine ihtiyacı var."

"Peki ya ben ona ihtiyacım olduğunda? Onu affedip, 'hey, sorun değil. En çok ihtiyacım olduğunda burada değildin. Babamız ölürken burada değildin. Onun yavaş yavaş ölmesini izlemek zorunda kalmadın. Onun sorduğu soruları cevaplamak zorunda değildin' mi demem gerekiyor? Unutmam mı gerekiyor?" Bu hiç adil değildi. Hayatı boyunca küçük kardeşine göz kulak olmak zorunda kalmıştı. Noah zekiydi, ama bu önemli değildi çünkü James daha güçlüydü. Noah artık büyümüşü. Belki de küçük kardeşinin kendi ayakları üzerinde durma zamanı gelmişti.

"Jamie, seni çok uzun zamandır tanıyorum," dedi Henry, gözlüklerini düzelterek. "Senin hakkında bildiğim bir şey varsa, o da senin

tanıdığım en nazik adamlardan biri olduğun. Uzun süre dayanamayacaksın. Şu anda kızgın davranarak tek yaptığın, kaçınılmaz olanı geciktirmek. İkinize de bir iyilik yap ve oturup kardeşinle konuş. Savaş başlatma, çünkü bu iş öyle bir hal alabilir."

"Ve Hope'un incinmesini istemiyorum," dedi Cam. "Sen ve kardeşin kavga edecekseniz, o zaman belki de bizimle birlikte geri dönmelidir."

Rafe onaylayarak başını salladı. "O, ortada kalacak ve bu iyi bir şey değil. İkiniz de ona, özellikle lezzetli bir biftek için kavga etmek üzere olan iki köpek gibi bakıyorsunuz. Onun buna ihtiyacı yok."

James öfkesinin yüzeyin hemen altında kaynadığını hissetti. "Hope'a zarar vermeyeceğim ve Tanrı şahidimdir ki, onu buradan götürmeyeceksin. Doc onun bakımını bana bıraktı. Logan benden ona göz kulak olmamı istedi. Yani hepiniz bu konuyu kapatabilirsiniz. O bu çiftlikten ayakını atarsa, bedelini çok ağır ödersiniz."

Max burnunu çektirdi. "Sanırım bu sorunun cevabı bu. Biri o aktrise bırakmasını söylemeli."

Serena ile ilgilenmesi gerekecekti. Eskiden huzurlu olan hayatına ne olmuştu? Evet, o hayat da yorucu işler ve yalnızlıkla doluydu, ama lanet olsun, insanların ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuştu. "Onunla ben ilgilenirim, Hope ile de ben ilgilenirim. Onda bir şeyler var. Herkesin ona dikkat etmesini istiyorum."

"Tamam," Nate gülümseyerek cevap verdi. "Biz kendi ailemize göz kulak oluruz."

"Söz verdiğine dikkat et, Jamie," dedi Henry, gözleri biraz parlayarak. "O, Nell ve benim Ruhsal Yenilenme Festivali'nde standımızı işletmemize yardım edecek."

Herkes homurdandı.

"Woo Woo Festivali," dedi Cam.

"Evet." Nate, vekil şerifin sırtına bir şaplak attı. "Nell'in bunu duymasına izin verme."

James başını salladı. "Hope'un dinlenmesi lazım, Bigfoot'u aramaya gelen insanlara bir şeyler satması değil."

"Sasquatch," diye düzeltti Henry. "Onlar gerçekten Sasquatch'ı tercih ediyorlar. Nell ve ben bununla başa çıkabiliriz, ama Hope biraz inatçıdır. Sadece seni uyarmak istedim. Bence sen ve kardeşin

Bu tür etkinliklerde yapılan psişik şifadan büyük fayda göreceksiniz. Sanırım biri terleme kulübesi kuruyor. Birkaç saat terleyerek içsel kargaşanızı atlattıktan sonra, siz ve Noah'ın iyi olacağını düşünüyorum. Max ve Rye'nin de buna ihtiyacı var. Çok fazla kavga ediyorlar. Hepiniz için randevu ayarlayacağım.

"Evet," diye cevapladı Max, gözleri kardeşinin üzerinde. "Kardeşlik zor bir şey olabilir."

Rye burnunu çektirdi. "Kesinlikle. Özellikle de onun gibi birine bağlıysan."

Max tereddüt etmeyi bıraktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bağlı mı? Kardeşim, bana sahip olduğun için şanslısın."

Rye'in yüzü aydınlandı. Bir adım geri attı. "Şanslı mı? Şanslı olan sensin. Ben olmasam her gece köpek kulübesinde yatarsın. Kızımızın benim gibi tatlı bir mizacı olduğu için şanslısın."

Max saldırdı, yumruğu havada uçtu. İki kardeş de güldü. James iç geçirdi. Max ve Rye böyleydi. Kavga ederler, biri pes edene ya da Rachel sert bir tavır takınana kadar birbirlerine yumruk atarlardı.

"Gördün mü, ter odasında böyle bir şey olmaz," dedi Henry uzun bir iç çekerek.

"Nell neden senin sığırlarınla konuşuyor?" diye sordu Rafe, Henry'nin karısının bir ineğin kulağına fısıldayarak durduğu tarlayı işaret ederek.

Max ve Rye birbirlerine yumruk atmaya devam ettiler. Max, Nate ve bir ördek hakkında bir şeyler söyledi ve Nate de bağırarak onlara katıldı.

"İnekleri pasif direnişe ikna etmeye çalışıyor," diye açıkladı James.

"O çok güzel bir ruh," dedi Henry, karısını izlerken mutlu bir gülümsemeyle. "Bir gün onlara ulaşacak."

O deliydi. Ama James onu seviyordu. Max, Rye ve Nate, Rafe ve Cam'i alay ederek, yumrukların uçuşan kavgaya katılmaya davet ettiler. Nell, tarladaki ineklere şarkı söylemeye başladı. Rachel'in arka kapıyı çarpıp çıktığını duydu ve tüm kadınlar dışarı koşarak erkeklere çocuk gibi davranmayı bırakmalarını bağırarak söylediler.

Noah ise neşeli kaosun arka planında duruyordu. Arka kapının yanında durmuş, Circle G'ye ilk geldiği zamanki gibi üzgün beş yaşındaki bir çocuk gibi görünüyordu. Yersiz. Küçük. Savunmasız.

Artık küçük değildi, ama kardeşi yanında köpeği bile olmadan oldukça savunmasız görünüyordu. Noah kavgayı uzaktan izledi, sonra kamyonetine yürüdü ve tek bir çanta aldı.

Tek sahip olduğu şey bu muydu? Küçük bir spor çantası mı? Bliss'ten ayrılırken bagajı dolu ve bankada on milyon doları vardı. Geri döndüğünde ise hiçbir şeyi yoktu.

"Denemeye bile kalkışma," dedi Henry, Rachel bebeğini Laura'ya verip Max ve Rye'ın arasına atlayarak. "O senin kardeşin. Eve döndü. Yeniden başla. Aileler böyle yapar."

Boğazında sert bir yumru oluştu. Ailesi yok olmuştu. Ve o duyguyu bir daha geri kazanabileceğinden emin değildi.

* * *

Christian Grady, Bliss'i seviyordu. Burası, birbirine bağlı ve yapıcı bir tavrı olan uykulu kasabalardan biriydi. Tamamen olgunlaşmıştı.

Hope'un bir zamanlar olduğu gibi.

Neden o saçma sapan gözlükleri takıyor ve vücudunu bol giysilerle saklıyordu? O bir tanrıçaydı, ama şimdi daha çok üzgün bir ev hanımı gibi görünüyordu. Muhteşem saçlarını topuz yapmıştı ve makyaj yapmamıştı. Bu yanlıştı. Onu tekrar kollarına aldığında, kendini mükemmel bir şekilde sergilemesini sağlayacaktı.

Trio adında bir yere girdi. Bugün istasyonda değildi. Küçük dairesinde de yoktu. Bir yere gitmişti. Nereye gittiğini bulması gerekiyordu. Henüz oyunun başındaydı, ama kasabada biraz görünme zamanı gelmişti. Festival yakında başlayacaktı. Şehre akın eden aptalların arasına kolayca karışabilirdi. Dikkatlice göze çarpmamayı öğrenmişti, ama ne zaman karışması gerektiğini de biliyordu.

"Merhaba, Trio'ya hoş geldiniz." Siyah saçlı güzel bir kadın onu karşıladı. Vücut dilini okumakta çok iyiydi ve kadının vücut dili endişe dolu olduğunu haykırıyordu. Gülümsemesi zoraki, gözleri hafifçe kızarmıştı. Üzgündü, duygusaldı. Duygusal kadınları severdi. Onları manipüle etmek kolaydı. Tabii ki, doğru şekilde ele alınmazlarsa biraz çıldırmaları da mümkündü

. Hope bunun kanıtıydı. Onu öldürmeye çalışmıştı, ama onu affedebilirdi. Ne de olsa, onun arkadaşını öldürmüştü.

"Burası çok güzel bir kasaba." Güzel garsonu takip ederek bir masaya oturdu.

"Oh, evet, Bliss'i her zaman sevmişimdir." Şimdi gülümsemesi samimiydi. "Birkaç kasaba ötede büyüdüm ve mümkün olduğunda buraya taşınacağıma yemin ettim. İstediğimden daha uzun sürdü, ama sonunda başardım. Burası dünyadaki en iyi kasaba."

Kadının yaşını yirmi beş ile yirmi yedi arasında tahmin etti, ama sesi bir genç kız gibi geliyordu. Ona gülümsediğinde ve elini uzattığında da bir genç kız gibi kızardı. "Ben Chris."

Gerekmedikçe her şeyi anlatmasına gerek yoktu. Hope yakında onunla ilgilenmek zorunda kalacaktı.

"Lucy." Elini sıktı. "Memnun oldum."

Kapı açıldı ve iri bir adam içeri girdi. Geniş omuzlu, koyu saçlı, devasa bir adamdı. Lucy'nin yüzü yine gerildi. Ona menüyü uzattı ve hemen döneceğine söz verip iri adamın arkasına koşarak "Alexei" diye seslendi.

Alexei adındaki adam dönüp garsona gülümsedi. Sıcak bir gülümsemeydi, ama samimi değildi. İri adam Lucy'den hoşlanıyor olabilir, ama ona cinsel olarak ilgi duymuyordu. Lucy hızlıca konuştu, elleri taşıdığı havluyu sıkıca kavradı. Alexei'nin eli, neredeyse kardeşçe bir hareketle omzuna kondu. Onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Lucy'nin yüzünü göremiyordu, ama iri adam tam olarak görünüyordu ve Christian, duymak için can attığı tek kelimeyi duydu.

Umut.

Büyük adamın dudaklarından onun adını duydu. Odanın diğer ucunda olmasına rağmen, tavernadaki müzik çok yüksek değildi ve Christian biraz duyabiliyordu. Alexei belli ki bir yerden gelmişti ve Hope'u görmüştü. Lucy onun için endişeleniyordu.

Bu şaşırtıcı değildi. Onun Hope'u çok kolay arkadaş edinirdi. Akıllı ve nazikti, onun gibi bir adam için gerçekten mükemmel bir eşti.

Tabii ki, onu terk ettiğinde onun statüsünü düşürmüştü, ama her şeyi geri getirebilecek olan da oydu.

Lucy geri döndü, omuzları gevşemişti. Yüzü kızarmıştı. "Çok özür dilerim. Siparişinizi almadım. Bira ister misiniz?"

O hiç içki içmezdi. Kendini asla kontrolünü kaybetmeye izin vermezdi. Alkol ve uyuşturucu kullanmazdı, ancak zayıf zihinlerle başa çıkmak söz konusu olduğunda uyuşturucuyu çok yararlı bulurdu. Uyuşturucu, kölelerini hizada tutmak için harika bir yoldu. "Hayır. Varsa sıcak çay istiyorum."

Kız başını salladı. "Her çeşit var. Earl Grey. Yasemin. Oolong. Ne isterseniz var. Garip bir müşteri kitlesi. Hazırlıklı olmalıyız."

Adam en nazik gülümsemesini göstererek gülümsedi. "Yeşil çay alayım lütfen."

O, kadın başını sallayıp arkasını döndüğünde sabırlı davrandı. Onu zorlamaya gerek yoktu. Bir kadını, istediği bilgiyi vermeye ikna etme konusunda kendine son derece güveniyordu. İnsanların mekana girip çıkarken yavaşça ilerleyişini izledi. Hangilerinin yerli, hangilerinin festival için şehre gelenler olduğunu neredeyse hayatı pahasına bahse girebilirdi. Kovboy şapkaları ve makul kıyafetleri olanlar neredeyse kesinlikle yerliydi. Bilim kurgu dizilerini fazla izlemiş gibi görünenler ise turistlerdi. İkisini de manipüle edebilirdi. Önemli olan, bir kişinin neye ihtiyacı olduğunu anlamak ve ona bunu vermektir. Tabii ki bir bedel karşılığında.

Menüden sipariş verdi. Bir salata ve bir kase çorba. Çok fazla et sindirimi için iyi değildi. Çayını yudumlarken Hope'u nasıl idare edeceğini düşündü.

Bir zamanlar onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Hem sevgili hem de baba figürü olan birini istiyordu. Kendi babası onu küçük yaşta terk etmişti ve annesiyle zor zamanlar geçirmişti. On yedi yaşında tanıştıklarında o kadar sevimli ve uysaldı ki, onun için mükemmel eş olduğunu düşünmüştü. O güçlüydü. O tatlıydı.

Hope on sekiz ay boyunca rolünü mükemmel bir şekilde oynamıştı. Onun mükemmel meleği olmuştu, onun söylediği her şeye tamamen inanmıştı. Hope, onun vaaz ettiği "Işık"ın vücut bulmuş haliydi.

Ne yazık ki, dinin uyuşturucu, kadın ve diğer çeşitli iğrenç şeyleri satmak için bir paravan olduğunu anlamıştı. O, onun bu işin gerçek kazançlı tarafını keşfetmesini asla istememişti

Bu çok yazık olmuştu, çünkü sevgili gelini onu ateşe verme kararı alana kadar her şey mükemmel işliyordu.

"Buyurun." Lucy çorbayı ve salatayı önüne koydu.

Kokusu fena değil, diye itiraf etmek zorundaydı ve son birkaç yılı, borcu olduğu mafya patronundan saklanmak için çeşitli bok çukurlarında geçirdiği düşünülürse, fena olmaması tam da onun işine geliyordu. "Teşekkürler. Çok nazıksın. İçeri girdiğimde üzgün görünüyordun. Şimdi daha iyi olduğuna sevindim."

Onun sözleri üzerine kızardı. Sevimli bir kızdı ve açıkça ilgiye muhtaçtı. "Bir arkadaşım için endişeleniyordum. Bugün onun hakkında bir sürü çılgın şey duydum, ama meğer sadece biraz keyifsizmiş. Buralarda hiçbir şeyi bilemezsin. Burası dünyanın cinayet başkenti gibi, biliyorsun değil mi?"

Bu önemsiz kasaba mı? "Ciddi misin?"

"Evet, kişi başına düşen miktar açısından durumumuz çok kötü. *Time Magazine* bir süre önce bir makale yayınladı, sonra seri katil ortaya çıktı ve benim vardiya müdürümü öldürmeye çalışan suikastçı. Alexei iyi görünüyor, ama şimdi dağdaki bir kulübede yaşayan ve herkesi korkutan Michael adında bir adam var. Bu uzun bir hikaye, ama güzel bir hikaye. Michael partnerine aşık ve Holly, Holly'nin sevgililerinden birini öldürmeye çalıştığı için onu öldürmek zorunda kaldı..."

Eğer onu konuşturmaya devam etseydi, bir saat boyunca Hope'dan bahsedecekti. "Arkadaşın hakkında konuşmayı tercih ederim."

"Hope mu? Doktorumuzun dediğine göre sadece fazla çalışmış. Dinlenmeye ihtiyacı var, ama Circle G'de bunu başarabilecek mi acaba? Orayı sahibi olan çiftçiye deli gibi aşık, ama belki sonunda işler yoluna girer. Sasquatch ya da kum canavarı tarafından yenilmediği ve hamile olmadığı için rahatladım. Seks yapmadığı için hamile olmaması gerekir, biliyorsun."

Lucy alaycı biriydi. Yüzünde, onun hoşuna giden bir zekayı yansıtan küstah bir gülümseme vardı. Zekayı ve masumiyeti takdir ediyordu. Hope'da bulduğu şey buydu. Ve onun herkesle yatmadığını keşfetmekten çok mutluydu.

Bu, öldüreceği daha az insan olduğu anlamına geliyordu.

"Arkadaşını önemsemen çok güzel."

Gülümsemesi genişledi. "Hope en iyisidir. O çok tatlı bir kız. Oraya gidip onu görememekten nefret ediyorum, ama patronumun karısı da diğer garson ve kısa süre önce ikizleri oldu. Onun yokluğunu telafi etmek için çift vardiya yapıyorum. Alexei de fazla mesai yapıyor. Biraz rahatlamamız gerekiyor, ama yeni garson gelecek haftaya kadar gelmeyecek. Hope ile akşam yemeği yemem gerekiyordu, ama şimdi G'de mahsur kaldı, umarım çabuk iyileşir. Son zamanlarda biraz tuhaf davranıyordu."

Öyle olduğuna emindi. Onu orada dururken gördüğünü biliyordu. Büyük bir çam ağacının altında durmuş, plastik göğüslü şişirilmiş bir kadınla konuşmasını izlemişti. Hope onu görünce şok olmuştu. O da gizlice uzaklaşmıştı, ama bu sefer öyle olmayacaktı. Yakında ona yaklaşacak ve Hope tekrar onun olacaktı. Hope, kollarının arasına düşecekti çünkü onlar birbirleri için yaratılmışlardı. Burjuva ahlakı gibi önemsiz bir şeyin onları ayırmasına izin veremezdi. Yalnız kaldıkları yıllarda, Hope yaptığı hatayı anlamış olmalıydı.

O aptal sürtük Elaine, iki ruh ikizini ayıran şey olamazdı.

"Harika bir arkadaşına benziyor." Lucy'nin göğüslerine baktı. Göğüsleri büyük ve yuvarlaktı. Güzel ve mükemmeldi. Hope'unakilere benziyordu. Kızını takip etmek için iyi bir yol olabilirdi. "Senin gibi bir arkadaşın olduğu için şanslı."

Lucy yine kızardı. "Onu bilemem." Göğsü inip kalkarken iç geçirdi. "Başka bir şey ister misin?"

En iyi arkadaşın gümüş tepside mi? "Ben iyiyim, teşekkürler. Ama bu şehirde yalnızım. Bana bir rehber gösterebilirseniz çok sevinirim."

Sadece bir saniye tereddüt etti. "Size etrafı gezdirebilirim."

O kabul etti. Kız onu doğrudan Hope'a götürecekti. "Çok sevinirim."

Akşamüstü buluşmak için plan yaptılar, ama onun aklında zaten Hope vardı. Onu geri alacaktı. Ya da gömecekti.

Altıncı Bölüm

Noah, kardeşinin her yere bakmayı başardığını, ama ona bakmadığını fark etti. James'e hakkını vermek zorundaydı. Henüz yumruk atmamıştı ve Noah, Hope'u burnunun dibinden çaldıktan sonra bunu bekliyordu.

Ama elinde değildi. Onu istiyordu. Bunca yıl sonra birini istemek o kadar iyi geliyordu ki, kardeşinin öfkesini göze almaya hazırdı. Tabii ki, tatlı yüzlü esmer Beth'in söylediği bir şeye Hope'un gülmesini izlerken, zihninin bir köşesinde başka bir düşünce dolaşıyordu. Onu paylaşmak. Onu paylaşmak, James'i hayatına geri getirecekti. Onu paylaşmak, kendi hayatını tekrar rayına oturtabilirdi. Ally ile işler ters gitmesinin sebebi buydu. Asla tek başına denememeliydi. Bu bir uzlaşmaydı ve artık geleceğini tehlikeye atmak istemiyordu.

Ama James ona bakmazsa, kardeşini Hope'u paylaşmaya ikna edemezdi.

"Doktor, hamileliğimin çok ilerlemediğini söyledi," dedi Beth, ısıttığı yemeği yemeye başlayarak. Artık dondurucuda bir sürü güveç vardı. Rachel Harper harika lazanya yapardı. Bir kadın onun için yemek pişirmeyeli ne kadar olmuştu? Ally, dışarıdan yemek sipariş etmek bile istememişti. Mümkün olduğunca zayıf kalmaya kendini adamıştı, hatta ona destek olmadığı için kilosuyla ilgili ona sataşmıştı.

Hope aynı sorunu yaşamıyor gibiydi. Sağlıklı bir porsiyon lazanya aldı. "Doc'a ne kadar güvenebileceğimi bilmiyorum. Vurulursan ve acil sahra ameliyatına ihtiyacın olursa harika biridir. Gülme James. Düşündüğünden daha sık karşılaştığımız bir durum olduğunu biliyorsun."

James ona gülümsedi. "Seninle tartışmıyordum. Tamamen katılıyorum. Bliss tehlikeli bölge ilan edilmeli. Doc, Alexei'yi

ve birkaç hafta önce Logan'ın hayatını kurtardı." "Ne oluyor?" Noah, başka bir gezegene düşmüş gibi hissetti.

farklı bir gezegene düşmüş gibi hissetti. "Neler oluyor? Bliss hiç şiddet görmedi ki."

James sonunda ona baktı. "O zaman çocukluğumuzun çoğunu unutmuşsun. Marie, Teeny'nin eski kocası Logan'ı kaçırmaya çalıştığında onu vurduğunu hatırlamıyor musun? Ya da Mel'in arazisinde saklanmaya çalışan ve tek tek öldürülen banka soyguncularını?"

Evet, belki de hatırladığı gibi güvenli ve huzurlu bir yer değildi. "Ya da yaşlı Hiram'la çiftleşmeye çalışan ayı. Hi, neredeyse taciz edilmesine pek hoş bakmadı. O ayının kafası hâlâ şöminenin üzerinde mi?"

James'in dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Hâlâ her gün ona lanet okuyor. Bunun günlük ritüelinin bir parçası olduğunu söylüyor. Bir halk doktorumuz olduğu için mutlu olmalıyız. Sonogram okuyamasın bile."

Trev kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Minnettarım. Beth veya bebekle ilgili bir sorun çıkabileceğini ve en yakın doktorun 30 mil uzakta olduğunu bilmek beni çok endişelendirirdi."

"Kayak merkezinde bir hemşire ve eğitimli birkaç sağlık görevlisi var," diye belirtti Hope. "Daha önce de onlardan faydalandık."

Beth gülümsedi. "Ty'dan mı bahsediyorsun? Birkaç gün önce kasabada perde siparişi verirken tanıştım onunla."

Hope hafifçe kızardı ve başını salladı. "Tanrım, o adam çok seksi." "Ty kim?" diye sordu Bo.

Hope omuz silkti, yüzünde gizli bir gülümsemeyle. "Kayak merkezinden bir adam. Creede'de Lucy ve arkadaşları River ile birlikte büyümüş. Anlaşılan onu kayak merkezinde çalışmaya ikna eden kişi Lucy'ymiş. Aynı zamanda ilçe acil tıp teknisyeni olarak da çalışıyor. Demek Bliss bunca yıldır hiç değişmemiş, ha?"

Noah'a dönmüş, büyük kahverengi gözleriyle ona bakıyordu. O, ona böyle bakmaya devam etmesi için her şeyi yapardı. "Görünüşe göre hayır. Ama bir doktorun olması fark yaratıyor. Jamie ve ben büyürken, kendimize bakmak zorundaydık."

James inledi. "Onun veteriner olmasının bir nedeni var." "Hey, sen hala hayattasın."

"Senin sayende değil." James başını salladı, belli ki biraz anılarına dalmıştı. "Çocukken, yaz aylarında haftalarca doğu kulübesinde kalırdık."

Noah yüzünün aydınlandığını hissetti. Orada çok uzun zamandır bulunmamıştı. "Erkekler mağarası. Kızlar giremez."

"Callie hariç," diye ekledi James.

"Callie bir kız değildi. O Callie'ydi ve hatırladığım kadarıyla, bahsettiğin olayda o da benim kadar sorumluydu." Onunla konuşmak çok iyi geldi. Noah bir süredir yalnız olduğunu biliyordu, ama kardeşi ile oturup konuşmak, anıları yad etmek, ne kadar yalnız olduğunu acı bir şekilde fark etmesini sağladı. Ailesi yoktu, onu yaratan güçleri gerçekten anlayan kimse yoktu. Kökleri olmadan tamamen başıboş kalmıştı. "O olaydan sonra annemizin bizi geri göndermesi şansımızdı."

"Ne oldu?" diye sordu Hope, öne eğilerek. Onları dinlerken, onu rahatsız eden derin endişe kaybolmuş gibiydi.

"Evet," dedi Bo hevesle. "Kırık kemik hikayelerini çok severim."

Trev gözlerini devirdi, ama o bile hikayeyi dinlemek istiyor gibiydi.

James çatalını masaya bıraktı. "Babalarımız bu motosikleti bana on üç, Noah'a ise on iki yaşındayken almışlardı. Anlamalısın. Biz çok tutumlu bir aileden geliyoruz."

"İki motosiklet aşırı bir lüks olurdu." Noah, o parlak motosikleti gördüğünde nasıl hissettiğini hala hatırlıyordu.

James hikayeyi devam ettirdi. "Man Cave'deydik, yaklaşık bir haftadır oradaydık. Walkie-talkie'lerle annemiz ve babamızla iletişim halindeydik ve işçiler zaman zaman bizi kontrol ediyorlardı. Annem bir keresinde geldi, içeri girdi ve neredeyse kusacaktı. Bütün yerin ayak koktuğunu söyledi. Bir daha gelmedi."

Temizlik konusunda pek de titiz davranmamışlardı. "Çocuktuk. Kokuları ayırt edecek kadar hassas burunlarımız yoktu."

"Ben de bisikleti çıkardım," diye devam etti James. "Max, bisikletle dağa çıkamayacağımı söyledi."

B o güldü. "O kocaman dağa küçük bir motosikletle çıkmaya mı çalıştın?"

James'in yüzünde Cheshire Kedisi'nin sırıtışı gibi bir gülümseme yayıldı. "Evet, denedim. Zirveye çıktım. Asıl sorun aşağı inmekti.

zor oldu."

Noah başını eline dayadı. "Dağdan aşağı inmek, yukarı çıkmaktan çok daha hızlı oldu."

Kardeşi yüzünü buruşturdu. "Bisiklet de benimle birlikte aşağı düştü. Yaralanmıştım ve kanıyordum. O dağ derimi parçaladı, inan bana. Korkunçtu."

Hope nefesini tuttu. "Göğsündeki yara izleri bu yüzden mi?"

James ona göz kırptı. "Kesinlikle öyle. Bu yüzden göğsümde, sırtımda, omuzlarımda, her yerimde yara izleri var. Indiana Jones tişörtümü de aldı. O tişörtü çok severdim. Yani yarı ölü durumdaydım, ama o bisikleti iterek iki mil yürüyüp kulübeye geri dönmeyi başardım. Kanlar içinde içeri girdiğimde sevgili kardeşim ne dedi bilmek ister misin?"

"Seni almaya koştum," dedi Noah, James'in ne demek istediğini anlayarak.

Kardeşi başını salladı. "O, 'Bisiklete ne yaptın!' diye bağırdı. Bisikleti kaptı ve Callie dışarı çıkıp beni kulübeye taşımak zorunda kaldı. Pislik. Sonra o ve Callie beni alkolle temizlediler ve eve gitmemiz gerekmesin diye tüm yaralarımı gazlı bez sardılar. Ne olduğunu tahmin edebilirsin."

Noah yüzünü buruşturdu. "Gazlı bezi kabuk bağlamıştı. Korkunçtu. Aslında bu yüzden veteriner oldum. Köpekler Jamie'nin o gün yaptığı gibi ulumazlar. Neyse ki Mel oradaydı. Kendisine de kaçırılma sırasında aynı şeyin olduğunu söyledi. Sanırım uzaylılar da Callie ve benim ilk yardım konusunda olduğumuzdan daha iyi değiller. Jamie'yi kulübesine götürdü, onu sıcak küvette bekletti ve gazlı bez düştü. Mel çok iyi bir sağlıkçıydı."

James güldü. "Hey, enfeksiyon kapmadım ve uzaylıların ölüm ışınları da beni öldürmedi."

"Kahretsin, Man Cave'i özledim. Oraya gitmek istiyorum." Orayı tekrar görmek istiyordu. Belki de kendisi için çok önemli olan o yere dokunabilirse, tekrar kendini iyi hissetmeye başlayabilirdi. Bu yüzden eve dönmüştü. Eskiden olduğu çocuğu bulmak istiyordu, böylece belki de şu anki hali iyileşmeye başlayabilirdi.

Kardeşinin yüzü kapandı, tüm neşesi bir anda kayboldu. Masadaki diğerleri sessizleşti.

"Ne?" Neyi yanlış söylediğini bilmiyordu.

"Beş bin dönüm civarında bir alanda çıkan orman yangını sırasında doğu kulübesi yandı. Ben de yangını söndürürken yaralandım." James yemeğine geri döndü.

"Bilmiyordum." Nasıl yok olabilirdi ki?

James omuz silkti. "Bilemezdin. Bilmek için aramış ya da umursamış olman gerekirdi. Trev, yarın yem sevkiyatı var mı?"

Noah geriye yaslandı, iştahı kaçmıştı. Etrafında konuşmalar devam ediyordu, ama o sadece orada oturuyordu. Kulübe yok olmuştu. Kardeşi her zamankinden daha uzaklaşmıştı.

Geri dönmek bir hataydı. Başka bir kasabada iş bulup yeniden başlamalıydı.

"Ona biraz zaman ver." Hope ona gülümsedi, Trev, James ve Bo yem sevkiyatını tartışırken sesi alçaktı.

"Dünyada yeterince zaman var mı bilmiyorum," diye fısıldayarak cevap verdi. Kardeşini gerçekten incitmişti. Niyeti bu değildi. James eskisinden daha sert görünüyordu, ama görünüşe göre o ayrıldığından beri hayat ona birden fazla kez tekme atmıştı. Noah, kendisinin daha zorlu bir yol izlediğini düşünmüştü, ama James'in yolu da kolay olmamıştı.

"O da fikrini değiştirir. Sen onun kardeşisin." Hope elini okşadı.

James bunu fark etti. Hope'un elinin dokunduğu yere bakışları keskinleşti. James kaşlarını çattı, çatalı havada asılı kaldı.

Noah, kardeşinin her hareketlerini izlediğinin farkında olarak Hope'a sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkürler, Hope. Yarınki randevumuzu sabırsızlıkla bekliyorum."

"Randevu mu?" James bu kelimeyi sertçe söyledi.

Hope'un güzel gözleri yuvarlandı. "Beni Long-Haired Roger'a götürüyor, böylece arabamı geri almak için ne kadar borçlu olduğumu öğrenebileceğim. Bu bir randevu değil."

"Sonra öğle yemeği yiyeceğiz." Kardeşini sırtından bıçakladığını biliyordu, ama bu, onun ilgisini çekebilmesinin tek yoluydu. Ve Hope'u kollarının arasına aldığı anda, belki James'i bu ilişkiye alıştırmamanın bir yolunu bulabilirdi. James onu önce kaparsa, kendisinin ortada kalacağını çok iyi biliyordu ve bunun olmasını istemiyordu

. Hope ile bir bağ hissediyordu. Uzun zamandır ilk kez, beyni ve penisi aynı fikirdeydi.

"Sadece beni suçluluk duygusuna kapılmam için zorladığın için," diye Şikayet etti Hope.

Omuz silkti. Bununla bir sorunu yoktu. Kendisi de birçok konuda suçluluk duygusuyla hareket etmişti. Bazen dünya böyle işliyordu. Biraz önce oturma odasındaki konuşmayı dinlemişti. Hope'un bir tür sıkıntı içinde olduğu belliydi. Ona bakacak birine ihtiyacı vardı. Noah bunun neden kendisi olmaması gerektiğini anlayamıyordu. James onu sahiplenmemişti. Hope kendi itirafına göre yalnızdı. Aslında ona ihtiyacı olabilirdi. Belki de dünyada ona ihtiyacı olan tek kişi oydu.

"Seni ben götürürüm," dedi James.

Trev, Beth ve Bo izliyorlardı, sanki bir tenis maçı izler gibi başlarını bir o yana bir bu yana çeviriyorlardı. Ya da iki köpeğin bir kemik için kavga etmesini izler gibi. O kemiğini bırakmayacaktı.

"O zaten benimle gelmeyi kabul etti," dedi Noah, kavga etmeye hazır. "Siz ikiniz durun." Hope masaya vurdu. "İkiniz de. Siz çocuklar gibi davranıyorsunuz. Burada neler olduğunu bilmiyorum, ama siz kardeşsiniz. Konuşma, James. Gittiğini biliyorum, ama geri döndü." Noah'a baktı. "Ve sen, onu kışkırtmayı bırak. Kavga mı çıkarmak istiyorsun? Ben Rachel değilim. İkinizin arasına girip, bana taciz etmenize izin vermeyeceğim. Bir hortum alıp ikinizi de sakinleştireceğim. Anladınız mı?"

James gözlerini tabağına indirdi, ama yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Evet, hanımefendi."

Hope ona döndü, yüzünde sert bir ifade vardı. Şu anda kontrol onda idi.

"Evet, hanımefendi." Noah gülümsemesini saklamaya çalışmadı. Kızgınken çok güzeldi. Ve açıkça asi erkeklerle başa çıkabiliyordu.

"Harika." Diye iç geçirdi ve buzlu çayını aldı. "O zaman keyifli bir yemeği bitirebiliriz."

Beth ile konuşmaya başladı, ama Noah onu izliyordu. Kardeşinin de aynı şeyi yaptığının çok iyi farkındaydı.

* * *

Kapı açıldığında Hope yatakta doğruldu. Uzun ay ışığı çizgileri misafir odasını dönüştürdü, gümüş rengi bir ışıkla kapladı ve tüm mekanı romantik ve gerçeküstü bir hale getirdi.

Ne zaman beyaz bir geceliğe giyinmişti? Yatağa tişört ve pijama altıyla yattığından emindi, ama ipeksi beyaz gecelik cildine çok yakışıyordu. Yumuşak bir bulutla sarılmış gibi lüks bir his veriyordu. Yorganı geri itti. Sonbahar havası geceleri zaten soğuktu, ama o biraz sıcak hissediyordu. Sıcaklık değişiminin vücudunda yarattığı tepkiyi fark ederek yorganı tekmeledi. Göğüs uçları sertleşti ve tüyleri diken diken oldu. Farkındaydı. Vücudunun her hareketinin farkındaydı. Uyanmış bir kedi gibi gerindi ve o anda onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

James.

Kapının eşiğinde duruyordu, uzun, ince vücudu sadece bir çift kot pantolonla örtülüydü. Ay ışığı, hayran bir sevgili gibi vücudunu okşuyordu. Göğsündeki yara izlerine rağmen mükemmeldi. Gümüş rengi yara izleri, göğsünün ne kadar mükemmel bir şekilde kesilmiş olduğunu gizleyemiyordu. Omuzları genişti, sanatsal bir el tarafından şekillendirilmiş gibiydi. Kolları kaslıydı ama iri değildi. O bir kovboy tanrısıydı. İki ayak üzerinde yürüyen günah.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Hope. O boğuk ses gerçekten ona mı aitti? Kendini örtmesi gerektiğini biliyordu, ama ellerini hareket ettiremiyordu.

"İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim." Odaya girdi. Sesi derin, kadifemsi bir okşama gibiydi. Onun üzerinde durdu, mavi gözleri ona bakıyordu. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

Hayır. Hiç de bile. Ona ihtiyacı vardı. Elini uzattı. Gülümsemesi onu ısıttı. "Seni istiyorum, Hope."

Bu sözler onun kulağına müzik gibi geldi. Ne zamandır ondan bunu duymak istiyordu? Ama o gidiyordu. "Bliss'te kalamam."

Yakışıklı yüzü gerildi. "Ne kadar vaktimiz varsa onu kullanacağım. Hadi ama kızım. Beni bekletme."

O onu bekletmişti, ama o intikam almak istemiyordu. Onu istiyordu. Yıllarca kimseyi istemeden yaşamıştı. Teselli istiyordu. Ortadan kaybolmak istiyordu. Unutmak istiyordu. Ama

Birini, onun güzelliği, vücudu ve ruhu için sevmemişti. James Glen bir kadın düşkünüydü. Bunu biliyordu, ama aynı zamanda dürüst, açık sözlü ve bir beyefendiydi. Akıllı ve eğlenceliydi ve kalbini çarptırıyordu.

Elleri, elbisesinin ipeksi askılarına gitti ve onları nazikçe aşağı doğru itti. Ona göğüslerini gösterdi ve onu reddetmemesi için dua etti. O kadar çok güzel kadınla birlikte olmuştu ki. Onu gerçekten gördükten sonra onu istemezse ne olacaktı?

Gözleri göğüslerine kaydı, dudaklarında şehvetli bir gülümseme belirdi. Altın kahverengi saçları öne düştü. Neredeyse hiç şapkasız dolaşmazdı, ama dağınık saçları onu normalde görüldüğünden daha genç ve özgür gösteriyordu.

Parmakları meme uçlarıyla oynamaya başladığında nefesini tuttu. Meme uçları sertleşti ve tahrik olmaya başladı.

Adam göğüslerini avuçladı ve öne eğildi, ağzı kadınıninkine yaklaştı. "Beni istediğini söyle."

Oh, çok istiyorum. Arzu ile sarhoş olmuştu. "Seni istiyorum."

Dudaklarını birbirine değdirdi, bu okşama onu daha da çok arzulamasına neden oldu. Tekrar ayağa kalktı. "O zaman bana her şeyi göster. Seni görmek istiyorum. Tutacağım kalçalarını, bana sarılacak bacaklarını ve sonunda sikebileceğim amını kesinlikle görmek istiyorum. Göster bana."

Onun sözleri, kadının hareketine yakıt oldu. Kadıkırık bir iç çekişle dizlerinin üzerine çöktü ve elbisesini vücudundan kaydırды. Elbise, artık gerekli olmadığını biliyormuşçasına neredeyse buharlaşmış gibiydi. James Glen'in önünde çıplak olarak diz çöktü.

Adam onu uzun bir süre inceledi, gözleri onu okşuyordu. Kız güvensizliğini bıraktı. Nefes aldı ve aralarındaki anın uzamasını sağladı. Sonunda adamın eli çıktı. Parmak uçları kızın köprücük kemiğinin çentiğine zar zor dokundu. Kız, adamın nabzının atışını hissedebileceğinden emindi. Adam parmaklarını kızın cildinde gezdirdi, göğüslerinin arasından, karnından, göbek deliğinden aşağıya doğru kaydırды. Kızın kasıklarına gelince durdu.

"İslandın mı?" Sesi her yönden geliyor gibiydi. Odanın her yerini doldurdu, kadının duyabildiği tek ses o oldu.

Kızın amı heyecandan sıırıslıkam olmuştu. Ona ait olan şeydi. "Evet."

Eli hızla hareket etti, saçlarına dolandı ve hafif bir acı ile geri çekti.
"Evet, ne?"

"Evet, James."

"Doğru. Bana ismimle hitap et." Emri kulağına fısıldadı.

O, bu baskın ses tonuna titredi. "James."

"Doğru." Arkasına geçip göğüslerini avuçladı. "Benim James'im."

O, şimdilik onundu.

Parmakları meme uçlarını sıkıca kavradı, başparmağı ve işaret parmağıyla yuvarladı. Onu ince ayarlı bir enstrüman gibi çekiştirip, yuvarlayıp, oynadı. "Sen çok güzelsin, Hope. Bütün o giysilerin altında saklanıyorsun."

Sade ve makul giysiler giymesinin nedenleri vardı. Bu giysiler ona bir zamanlar hiç de makul olmadığını ve bunun birinin hayatına mal olduğunu hatırlatıyordu.

Onu kovdu. Christian'ın burada yeri yoktu. Ama Noah'ın vardı.

"Merhaba, hayatım."

James, kardeşinin sesi odayı doldursa da, göğüslerini yavaşça keşfetmeye devam etti.

"Sen çok güzel bir kadınsın," dedi Noah.

Kardeşi gibi o da yarı çıplaktı ve olağanüstü bir göğüs kasını sergiliyordu. Kardeşinden daha iriydi. Belli ki spor salonunda çok zaman geçiriyordu. Daha esmer ve daha düşünceliydi. Tamamen seksi biriydi. Hâlâ ona yalan söylememesini söyleyen karanlık sesini duyabiliyordu. Onu yol kenarında bulduğunda kontrolü ele geçirmişti. Emir vericiydi ve kadının içindeki her şey onun bu otoriter tavrına tepki vermişti.

Onun biraz kaba olmasını seviyordu. Onu etkilemeye çalışmamıştı. Ne istediğini söylemişti. Etkilemek aldatıcı olabilirdi. Yine oradaydı. Christian her şeyi mahvetmeye çalışıyordu. Ama bu onun zamanıydı ve o hoş karşılanmıyordu.

"O muhteşem, kardeşim." James başını eğdi ve onu nazikçe yastıklara geri itti. Ne zaman onun önüne geçmişti? Bir hayalet gibi hareket ediyor gibiydi. Bir dakika önce arkasında duruyordu, kot pantolonu onun yumuşak kalçalarına değiyordu, bir dakika sonra ise onu yatağa yatırıyordu.

Noah yanlarında durmuş, Hope'a memnun bir gülümsemeyle bakıyordu. "Buraya geleceğimizi biliyordum."

Neden kavga etmediklerini bilmiyordu, ama buna razıydı. James ve Noah'ın ikisinin de onu istemesi kalbini coşturuyordu. Çok farklıydılar, ama tatlı bir şekilde birbirlerine benziyorlardı. Ortak geçmişleri ona inanılmaz ilginç geliyordu. Hiç kardeşi olmamıştı. Annesinin tek çocuğu vardı ve bu onun için çok fazla gelmişti. Hope, sadece görevden ibaret olmayan bir aile hayal etmişti. Annesi akşam yemeğinde önüne bir tabak yemek koyup televizyonu açmıştı. Ve on altı yaşındayken, Hope yeni erkek arkadaşıyla anlaşılamadığı için annesi ona bağırarak evden çıkmasını söylemişti. James ve Noah'ın sahip olduğu gibi bir aile istiyordu. Bu, onların sert vücutları ve muhteşem yüzleri kadar çekiciydi. Her şeyden daha seksi bir şeydi.

Kendini onların arasında hayal etti. Sıcaklık ve güç onu saracaktı. Öyle olmasa da kendini küçük hissedecekti. Onların gücüyle sarılmış, kendini güvende hissedecekti.

"Biri beni öpebilir mi?"

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu hissedebiliyordu. Bir şeyi kaçıırıyordu, ama James öne eğildi ve meme ucunu ağzına aldı. Noah arkasında yatağa tırmandı, başını nazikçe çevirerek ağzını öpmeye başladı. Dili içeri daldı, onun diliyle oynadı. Onun tadını ve James'in meme uçlarını emişini seviyordu. Uzun zamandır istediği şey buydu: onların ilgisinin merkezi olmak. Noah'ı sadece bir gündür tanıyordu, ama onu arzuluyordu.

James'in onu ısırmasına tepki olarak tısladı.

"Oh, o kötü bir adam, Hope." Noah dudaklarına karşı kıkırdadı. "İzler bırakacak."

O izleri kabul ederdi. Sert davranılmasından rahatsız olmazdı. Hoşuna giderdi. Vücudunda James Glen'in disiplininin izleri olduğunu bilerek dolaşmak isterdi. Kahretsın. O bir ucube idi, ama sorun değildi.

"Ben de iz bırakacağım, sevgilim." Noah yüzünün her yerine öpücükler kondurdu. "Senin o güzel kıcını sikmeden önce şaplak atacağım. Kıcını açıp sikimi içine sokacağım."

Biraz titredi. Karanlık ve yasak. Onu daha önce hiç gitmediği yerlere götürecekti.

"Bu benim." James'in parmakları amını okşadı. "Bunu olgun bir şeftali gibi yiyeceğim."

Kulağa mükemmel geliyordu.

James gövdesini öperek aşağı doğru indi, dilini göbeğine daldırdıktan sonra burnunu amına sürttü. "Güzel kokuyorsun, Hope."

"O amcığı yalamayı sever," dedi Noah. "Ben de severim, ama sıramı bekleyebilirim."

James'in dili klitorisini okşadığında Hope inledi. Çok iyi geliyordu. Bütün vücudu gevşek ve yumuşaktı. O, onların güzel oyuncağıydı. "Bir süre beklemek zorunda kalacaksın kardeşim. Şimdilik bu benim hediyem."

James, dilini kızın amına sokmadan önce şöyle dedi.

"O bizim oyuncaklarımızı paylaşmayı hiç sevmezdi." Noah kaşlarını çatı. "Anneme söyleyeceğim."

"Anlatmayacaksın." James başını kaldırdı.

"Anlatacağım." Noah çılgın bir çocuk gibi kaşlarını çatmıştı. "Anlatmayacağım."

"Anlatacaksın."

Hope yatakta dik oturdu. "Sizin neyiniz var?" "Onun suçu."

Noah James'i işaret etti.

James gözlerini devirdi. "Yok."

"Var."

"Onları affetmelisin," dedi çok kültürlü bir İngiliz aksanı. Hope aşağı baktı ve Butch, temiz bir köpek smokini giymiş olarak yatağın ucunda oturuyordu. "Gerçekten hiç terbiye yok. Ama bu terbiye var. Terbiyesi neredeyse mükemmel."

Köpeklerin bakışlarını takip etti.

James ve Noah gitmişti. Christian Grady yatağın başında duruyordu, altın rengi saçları ay ışığında parlıyordu.

"Benden kaçabileceğini mi sandın? Benden ayrılamazsın, Hope. Sen benimsin. Sonsuza kadar." Ona gülümsedi ve o anda kız, elinde uzun gümüş bir bıçak olduğunu fark etti. Bıçak kanla kaplıydı. "Seni sonsuza kadar yanımda tutabilirim."

Çığlık atarak uyandı.

Yorgana sıkıca tutunurken kalbi hızla atıyordu. Rüya, örümcek ağı gibi üzerine çökmüş, zihnini karıştırıyordu. Circle G'deydi. Misafir yatak odasındaydı.

Ve birdenbire yalnız değildi. Kapı açıldı ve James, saçları dağınık, üzerinde sadece bir boxer şort varken orada duruyordu. Elinde bir beyzbol sopası vardı, her kasını savaşa hazırlamıştı. "Ne oluyor? Burada biri mi var?"

James, odanın içinde dolaşırken sopayı havada tutuyordu. Dolabın kapısını açtı.

Elleri hâlâ titriyordu. Hâlâ pijamalarıyla olup olmadığını kontrol etmek için aşağıya baktı. Aptalca bir şeydi, ama hâlâ kafası bulanıktı. Her şey yerli yerindeydi. Cevap veremedi, Noah ve Butch kapıda belirdi. Noah flanel pijama altı giymişti, Butch ise sadece bir köpekti. Dili dışarı sarkmış, kuyruğu sallanıyordu. Gece geç saatlerde oynama ihtimalinden heyecanlanmış görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Noah, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Artık iyiydi. Ve kendini biraz aptal hissediyordu. "Özür dilerim. Kötü bir rüya gördüm. Sanırım çılgılık attım?"

"Sanki biri seni öldürmeye çalışıyormuş gibi." James nihayet sopayı bıraktığında göğsü inip kalkıyordu. Kardeşine baktı. "Butch'a davetsiz misafiri yalatıp öldürecek miydin?"

Noah dalgın dalgın köpeğinin kafasını okşadı. "Birinin kafasını beyzbol antrenmanı için mi kullanacaktın? Beyzbol ortalamasının iki yüzün altında olduğunu hatırlatayım."

James kardeşine parmak hareketiyle işaret ettikten sonra kadına döndü. "Rüyanın ne hakkında olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Tanrım, hayır. *Bir bakalım, rüyamda sen ve kardeşinle ateşli bir seks yapıyordum, sonra Noah'ın köpeği mantığın sesi oldu ve evet, suçlu deli eski sevgilim geri geldi ve en iyi arkadaşımı öldürmek için kullandığı bıçağı elinde tutuyordu.* Evet, ona bunların hiçbirini anlatmayacaktı.

Hope başını salladı. "Hatırlayamıyorum. Her şey bulanık."

Butch yatağa atladı, belli ki gece yarısı eğlencesinden vazgeçmişti. Başını eğdi ve gözlerini kapattı. Kesinlikle bekçi köpeği değildi.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu James, kaslı göğsünü kollarını kavuşturarak. Elleri hala titriyor olmasına rağmen, her iki erkeğin de rüyasındakinden daha yakışıklı olduğunu fark etmeden edemedi. James'in göğsü mükemmel bir şekilde kesilmişti ve geniş omuzlarından ince beline doğru sivriliyordu. Noah'ın pijama altı, kaslı kalçalarının üzerinde düşük duruyordu ve onun gerçekten güzel bir erkeklik organına işaret ettiğini düşündüğü muhteşem çentikleri ortaya çıkarıyordu.

James'in erkeklik organı hakkında hiçbir şey tahmin etmesine gerek yoktu. Boxerının deliğinden dışarı çıkmıştı. Bakmaması gerektiğini biliyordu ama gözlerini ayıramıyordu. James iri yapılıydı ve penisi de farklı değildi. Sesi nefes nefese bir fısıltı olarak çıktı. "Hatırlamıyorum."

"Dostum, senin aletin resmen ona doğru işaret ederken nasıl bir şey hatırlayabilir ki?" diye sordu Noah.

James kızardı, bronz teni en tatlı pembe tonuna dönüştü. Yine yatağına girdi. "Üzgünüm. Ben de kendi rüyamı görüyordum." "Evet, eminim öyledir." Noah'ın ağzı düz bir çizgiye dönüştü. "Ne Ne gördüğümü biliyor musun? Kendi lanet kardeşim bana battaniye verme zahmetine girmediği için ısınmaya çalışıyordum. Bana kanepede uyumamı söyledi ve sonra ısıtıcıyı kapattı."

James'in yüzünde sırtıkan bir gülümseme vardı. "Eh, başka bir misafir odası hazırlamam gerektiğini haber vermek için aramadın."

"Eğer kavga edecekseniz, başka bir odaya gidin." Sesi yarı yarıya sakın çıkmış olmasına sevindi. Hâlâ Christian'ın orada durduğunu görebiliyordu. Gece boyunca uyuyamayacaktı. Yatakta uzanıp şafağı bekleyecekti. Bir haftadır böyle devam ediyordu. Noah'dan Butch'un onunla kalmasına izin vermesini istemeyi düşündü.

"Kavga etmeyeceğiz." James yatağına doğru yürüdü ve yorganını çekti.

"Ne yapıyorsun?" Hope, yatağın ortasına kayarak sordu.

James yatağına tırmandı ve ona yaklaştı. "Seni yalnız bırakırsam, gözünü bile kırpmayacaksın. Ben naif değilim. O rüyayı hatırlıyorsun. Bütün gece seni rahatsız edecek ve bahse girerim bu çiftlik

haftalardır bu rüyayı ya da ona benzer bir rüya gördüğüne bahse girerim. Yorgunsun bebeğim. Biraz dinlenmelisin. Noah, çıkarken ışığı kapat. Benim yatağımı alabilirsin."

Noah burnunu çekti. "Olmaz."

James onu kendine çektiğinde ışık söndü. Onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Elektrikli battaniyeden daha iyiydi. Aptalca bir fikir olduğunu biliyordu, ama kollarını onun vücuduna doladı ve başını göğsüne koydu. Kalbinin güçlü ritmi kulağına çarpıyordu, güvenli bir ses.

"Hope'u korumam lazım. Ona ne yapacağını ancak Tanrı bilir." Noah diğer tarafa tırmandı. "Ayrıca burası çok daha sıcak."

"Madem kalacaksın, şikayet etmeyi bırakıp uyumaya bak." James uykulu sesle konuştu. Kollarını kadının omuzlarına doladı.

Noah'ın kolu beline dolandı. Arkasına yerleşip yorganı çekerek iç geçirdi. "Şikâyet etmeyi bırakacağım. Şimdi mutluyum."

İtiraz etmeliydi. İkisini de dışarı çıkarmalıydı, ama gözleri çoktan kapanıyordu, sanki beyni inatçılığını sürdürürken vücudu minnettar olmayı biliyordu. Vücudu kazanıyordu. Noah sırtına sokuldu. Sıcaklıkla çevriliydi.

Haftalar sonra ilk kez, onların arasında güvende uyudu.

Yedinci Bölüm

James, yüzünde somurtkan bir ifadeyle şehre doğru arabayı sürdü. "O köpeği her gittiğimiz yere götürmek zorunda mıyız?"

"Bence o çok tatlı," dedi Hope, Butch'un varlığını fark ederek hafifçe dönüp gülümsedi.

"Seni öpmüyor." Bu şehir gezisinden sonra duş alması gerekecekti.

"Seni seviyor," dedi Noah. "Sen de öyle, değil mi?" "Yıkanması lazım." James, lanet köpeğin başını omzuna yaslanınca iç geçirdi. Butch taksinin arkasında oturuyordu ve yaklaşık yirmi dakika önce Bliss'e doğru yola çıktıklarından beri, Butch ona köpeklerin sevgisini fazlasıyla göstermişti. Noah her zaman büyük, çirkin köpeklerle karşı bir zaafı olmuştu. Çocukluklarından beri, sokak köpeklerini kendine çeken bir mıknatıs gibiydi.

Sorun, James'in köpek sevgisi istememesiydi. O, Hope'un sevgisini istiyordu. Sabah uyandığında penisi sertleşmişti ve uyanık olduğu andan tam bilinçli hale gelene kadar geçen kısa sürede, üzerine çıkıp onu öpmeyi düşünmüştü. İkisini de mutlu edebilirdi. İkisi de hala uykulu iken, yapmamaları için tüm nedenler devreye girmeden önce onunla sevişebilirdi ve o onun içine girip o da kendini ona sararken, geri dönüşü olmayacaktı. Onunla sevişirse başka seçeneği kalmazdı. Hope ile sevişirse, bu bir taahhüt olurdu ve o hala yarı uykulu iken, bu iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Sonra lanet olası, burnunu her şeye soka kardeşi oturup günün planlarından bahsetmeye başladı. Planlar. James'in tüm planları suya düştü ve şimdi aldığı tek öpücükler köpek nefesi kokan bir köpekten geliyordu.

Üstüne üstlük, trafik de vardı. Trafik. Kasabadaki iki lanet olası trafik ışığından birinde, harap bir karavanın arkasında sıkışıp kalmıştı. James, neler olup bittiğini anlamaya çalışmak için başını pencereden dışarı çıkardı. Bir dizi araç vardı, ama onun alışık olduğu gibi değildi. Bliss'teki insanlar genellikle kamyonet, SUV ve cip kullanırlardı. Bunlar, onun şehir arabaları olarak adlandıracağı araçlardı. Karavanın dışında, çok daha iyi günler görmüş bir Volkswagen Beetle ve birkaç sedan vardı. Beetle'ın tavanında, Madame Delphine adında birinin uzman el falı baktığını belirten bir tabela vardı.

Tanrım, başlıyordu. Deli insanlar kasabaya geliyordu ve yaşadığı yeri düşünürsek, bu çok şey ifade ediyordu. Mel, bölgedeki en akli başında insanlardan biri olduğunda, saklanmayı tercih ediyordu. İlk kar yağdığında, Bliss normale dönecekti. Görünüşe göre kar, "vibes"i öldürüyordu. Ayrıca, birçok medyum, büyücü veya kendilerine ne diyorlarsa, daha sıcak iklimleri tercih ettiklerini fark etmişti.

Işık değişti ve sonunda hareket edebildi.

"Beni bırakabilirsiniz. Meşgul olduğunuzu biliyorum." Hope, James veya Noah'a bakmaktan özenle kaçınarak pencereden dışarı bakarken hızlıca konuştu.

James ona döndü. Noah'ın da aynı şeyi yaptığını fark etti. İkisi de sadece ona bakıyorlardı.

Hope ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Peki. Ama sonra beni beklemekten sıkılıp şikayet etmeyin."

Tam olarak ne yapacağını düşünüyordu? Kamyonette bekleyeceğini mi sanıyordu? "Ben hallederim."

Noah güldü.

"Ne?" diye sordu James.

"İyi şanslar kardeşim," diye mırıldandı Noah.

"Neyi halledeyim?" Hope, gergin bir sesle sordu. Bu sabah yine eski püskü kıyafetlerini giymişti. O, pijamalarını tercih ederdi. Omuzlarına dökülen saçları ve uykudan yumuşayan gözleriyle genç ve tatlı görünüyordu. Saçlarını at kuyruğundan çıkarmak istiyordu. Trev'in arabasından kıyafetlerini almamış olmasını diledi. O zaman ona giymesi için güzel bir şeyler bulabilirdi. Ona güzel kıyafetler, kendisi kadar güzel kıyafetler, kendisini gerçekte olduğu kadar muhteşem hissettirecek kıyafetler almak

ona güzel kıyafetler almayı seviyordu, onun kadar güzel, onu gerçekte olduğu kadar muhteşem hissettirecek kıyafetler. Ama ona kıyafet almaya fırsatı olmadığından, en azından arabasına bakabilirdi.

"Uzun Saçlı Roger'ı ben hallederim. Arabalar hakkında biraz bilgim var. Uzun Saçlı Roger'ın, dandik geri dönüştürülmüş parçalar kullanarak maliyeti en aza indirmeye çalışacağını da biliyorum." Bunu biliyordu çünkü Roger, son birkaç yılda onun kamyonetini birden fazla kez tamir etmişti ve James'in faturasını ödeyebilmesi için çok uğraşmıştı. Roger iyi bir adamdı, ama Hope'un birinin hurdalıkta bulunduğu parçalarla tamir edilmiş bir arabayla dolaşmasını istemiyordu. Aslında, Roger'ın ona yeni bir araba almasını söylemeyeceğini görmek istiyordu. Arabasının çalışırken veya dururken sürekli titremesinden nefret ediyordu.

"Evet, tam da bunu yapmasını istiyorum," dedi Hope, ellerini kucağında, sanki bütün gece uyurken onu sıkıca tutmamış gibi. "Çok param yok. Arabama ihtiyacım var."

"Ben hallederim demiştim." Anlamıyor gibiydi. İnatçıydı. Çok inatçıydı.

Noah inledi.

"Sakıncası var mı?" Seyircilerin görüşüne ihtiyacı yoktu.

"Hayır. Bunu çok eğlenceli buluyorum." Noah boynunu uzattı ve etrafına baktı. "Burası hala aynı görünüyor. Vay canına, Stella'yı özlemişim."

"Sen sorumlu değilsin, James." Hope ona döndü, gözlerinde inatçı bir parıltı vardı. "Sen benim kocam değilsin ve babam da değilsin."

Bu cümlelerin son kısmını anlaması iyi olmuştu. "Kesinlikle baban değilim, ama senden sorumlu olan adam benim."

"Hangi yüzyılda yaşıyorsun?" diye sordu Hope, sesinde öfke belirgindi.

Sabrını topladı. Bu yüzden ilişkiler kurmuyordu. Bu konuda berbat biriydi. İnekler. İnekleri anlıyordu. Onlara bakmaya çalıştığında inekler ona bağırmasdı. "Logan

gitmeden önce benimle konuştu. Sana göz kulak olmamı istedi. Ben de kabul ettim. Bu da seni korumakla yükümlü olduğum anlamına geliyor.

Sağ gözünün üstündeki kaşını kaldırdı. "Peki Logan bana karşı nasıl sorumluydu?"

Buna nasıl cevap vermesi gerekiyordu? "Çünkü seni önemsiyor, Hope."

Noah sessiz kaldı, ama kardeşinin sırtışını kaçırmadı. Pislik herif muhtemelen ona ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu, ama sinir bozucu bir şekilde sessiz kaldı.

"Ben de onu önemsiyorum." Hope derin bir nefes aldı ve sessizleşti.

James, Stella's ve Trio'yu geçip gitti. Feed Store Church'e giden yolu buldu ve kuzeye doğru ilerledikten sonra garaj, güzellik salonu, kayak mağazası ve postanenin bulunduğu yan sokağa döndü.

"Vay canına, Polly ne zaman dünyayı aydınlatmaya karar verdi?" Noah, Polly's Cut and Curl'un yerini gösteren devasa neon ışıklı dudaklara bakarak sordu. Dudakların yanıp sönmesini, öpüşme hareketi yaparak açılıp kapanmasını hayranlıkla izledi. "Sanırım uzaydan bile görülebilir. Mel, Polly'nin astral alemde eskort talebinde bulunduğunu biliyor mu?"

James gülmekten kendini alamadı. Kardeşi her zaman esprili ve gözlemciydi. "Bu konu belediye meclisinde gündeme geldi, ama Mel herkese uzaylıların öpüşmekten çok araştırmakla ilgilendiklerini garanti ediyor." Park yerine girdi ve aniden bir plan yaptı. Hope etrafta değilse, sorun çıkaramazdı. "Hey, neden Polly'nin yanına gidip tırnaklarını yaptırmıyorsun? Ben Roger'la konuşurum."

Kız, onun koluna vurdu, ama kız gibi hafif bir tokat değildi. "Aptal."

Noah, ona yardım etmek için elini tutarak arabadan indirdi. Omzunda makul çantasıyla ofise doğru yürürken arkasına bakmadı.

"Ne yaptım ben?" Kolunda hala acı vardı. Ona hiç de nazik davranmamıştı.

Noah, James kamyonetten inerken güldü. "Dostum, onu Onu nasıl idare edeceğini hiç anlamıyorsun. Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Yaklaşık bir yıldır. Tırnaklarını yaptırmayı seveceğini düşündüm. Çok fazla fazla mesai yapıyor. Rahatlayacağını düşündüm." Evet, bunun arkasına saklanacaktı.

Noah açıkça onun bahanesini yutmuyordu. "Hayır, onu uzaklaştırıp, arabasının düzgün bir şekilde tamir edilmesini sağlayabileceğini ve belki de normalden daha uzun sürmesini sağlayabileceğini düşündün, çünkü bu, tamir edilirken G'de kalması gerektiği anlamına geliyor. Onu kendine bağımlı hale getirebileceğini ve böylece ona daha iyi bir şansın olacağını düşündün."

Kardeşi onu çok iyi tanıyordu. "Bunun iyi bir plan olduğunu düşündüm."

"Öyle. Tamamen katılıyorum, ama yanlış bir yaklaşım sergiliyorsun. Onun uysal olmasını bekliyorsun, ama o küçük kısrak uysal olmaktan çok uzak. Kurnaz davranmalıyız."

"Bir planın var mı?" James sormaktan nefret ediyordu, ama Noah her zaman iyi planlar yapardı. Noah, operasyonlarının arkasındaki beyin olmuştu.

"Evet. Beni izle. Zamanı geldiğinde, ben Roger'a faturayı bizim halledeceğimizi ve acele etmeden doğru düzgün yapmasını açıklarken sen onun dikkatini dağıt."

Takım çalışması. Kahretsin, mantıklıydı. "Tamam. Babalarımız annemle hiç böyle bir sorun yaşamamıştı. Ne zaman bu kadar kurnaz oldun?"

Noah kaşlarını çattı, kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "En iyisinden öğrendim."

Ally. Ally hakkında konuşmak zorunda kalacaklardı. Noah gitmiyordu. Kahretsin, yataktayken bile kardeşinden kurtulamıyordu. Noah kahve yaptığında hoş olmuştu ama. "Boşanma için üzgünüm. Kesinleşti mi?"

Noah, Butch'a kalması emrini verdikten sonra ofise doğru yürümeye başladılar. "Kesinleşti. Altı ay önce boşandık, ama evliliğimiz yıllardır bitmişti. Onun hakkında haklıydın. Ben aptaldım."

Kardeşinin sesindeki yenilgiyi sevmeydi. Noah'a olan öfkesi rağmen, o hala onun küçük kardeşi idi. Hope haklıydı. Noah onun ailesiydi. "Yani Stef sana iş verdiği için Bliss'e geri dönmeye karar verdin? Sanırım sana iş verebileceğini söyleyen Stef idi. Yoksa gelip en iyisini umdun mu?"

Noah'ın çenesi gerildi. "Stef beni işe aldı. Ve kalacak bir yer bulabilirim. Creede'de yaşamak zorunda kalsam bile."

James dükkânın kapısını itti. "Burası senin de evin."

"Emin misin?" Noah'ın ağzından çıkan soru, James'e kardeşinin cevabının ne olacağından hiç emin olmadığını gösteren düz ve monoton bir tondaydı.

Küçük kardeşine çocukluğunun geçtiği evde kalamayacağını söylerse annesi onu parçalar. Ama bu, onun bundan hoşlanması gerektiği anlamına gelmez. "Sadece Hope'dan uzak dur."

Noah homurdandı. "Olmaz. O bana ihtiyaç duyuyor. İstedığın kadar şikayet et, ama sen de bana ihtiyacın var."

Köşeyi döndüler. James, Noah'a kafasına bir delik açmak kadar ihtiyacı olduğunu açıklamak üzereyken, önündeki manzara karşısında durdu. Evet, bir şeye ihtiyacı vardı.

Beyzbol sopasına ihtiyacı vardı. İhtiyacı olan buydu. Vücudunu saran haklı öfke dalgası karşısında şok oldu. Hope garajın ortasında duruyordu, ama yalnız değildi. İki iri adam tarafından çevrilmişti ve ikisi de ona açıkça asılıyordu.

Evet, kavga çıkarmak üzere olduğu için kardeşine ihtiyacı olacaktı.

"Bunlar da kim lan?" diye sordu Noah, sesi alçaktı. "Roger'ın tamircisi, mullet saçlı, iri yarı bir adam değil miydi?"

Yeni tamirciler hiç de iri yarı değillerdi. İkisi de 1,80 metreden uzundu ve muhtemelen ikisinin toplamında bir gram yağ bile yoktu. Birinin uzun kahverengi saçları ve dağınık sakalı vardı, diğerinin ise kısa siyah saçları ve temiz bir yüzü vardı. Ama temiz tıraşlı adamın gömlekleriyle bir sorunu vardı. Gömleğini çıkarmıştı. Hope adama gülümsedi, yüzünde James'in uzun zamandır görmediği bir yumuşaklık vardı.

"Başka bir dükkân bulmamız gerekecek," dedi Noah.

"Yani tamir edilebilir mi sence?" diye sordu Hope, gözleri dağınık adamın omuzlarında çok fazla zaman geçiriyordu.

"Elbette, canım. Ben ve Cade, tekerlekli neredeyse her şeyi tamir edebiliriz."

"Alçakgönüllü davranıyor." Cade ona göz kırptı. "Her şeyi tamir edebiliriz. Nazik bir dokunuşumuz var."

İkisi de dudaklarını ısırarak üzereydi. "Hope, bizi arkadaşlarına tanıtmak ister misin?"

Hope'un gözlerindeki yaramazlığı yanlış anlamak imkansızdı. "Arkadaşlar mı? Bunlar arabamı tamir eden tamirciler. Jesse McCann ve Cade Sinclair. Arabayı geri almanın ne kadar süreceğini tartışıyorduk."

"Hey," dedi yeni bir ses. Uzun saçlı Roger, tulumu yağla kaplı halde içeri girdi. "Kimse bana misafirimiz olduğunu söylemedi. Cade? Gömleğin nerede, evlat?"

Cade sırtıttı, ama tişörtünü alıp omuzlarına geçirdi. "Ne derseniz, patron. Bayan Hope'a elektrik sisteminin bozulduğunu söylüyorduk."

"Zaten başından beri o kadar da iyi değildi," diye itiraf etti Jesse. "Bu araba on yaşında. Elektrik sistemi bozulmasaydı, motor da yakında bozulacaktı. Bu ton balığı konserveyi yüz elli bin mil yol yaptı." Eleştirel mavi gözlerini hem ona hem de Noah'a çevirdi. "Hanginiz onun erkeği? Neden onun böyle bir ölüm tuzağıyla dolaşmasına izin veriyorsunuz?"

"İkisi de benim erkeğim değil," diye cevapladı Hope ve James, onun dağınık görünümlü tamirciye kaşlarını çatmasını görmekten çok mutlu oldu. "Ve başka bir şey almaya param yetmedi."

"Haydi ama Hope," dedi Roger, sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşayarak. "Bir çözüm bulacağız. Söz veriyorum. O çocukları dinleme. Her şeyi olduğundan daha kötü göstermeyi seviyorlar. Arabayı tamir edeceğiz ya da sana başka bir tane bulmana yardım edeceğim."

Cade ona gülümsedi. "Jesse ve ben çok güzel bir araba üzerinde çalışıyoruz. Sana uygun bir fiyata verebiliriz."

"Bu adamları nereden buldun?" diye sordu James, gözleri Uzun Saçlı Roger ve onun mükemmel kel kafasına takılı kalmış halde.

Roger onlara döndü. "Gerçekten şanslıydım. O hoş Rus adamı beni çok korkuttuğu için reddetmek zorunda kaldıktan sonra, yeni iş almayı azaltmak zorunda kalacağımdan endişeleniyordum, ama bir gün Cade ve Jesse motosikletleriyle geldiler ve bir maaş karşılığında çalışacaklarını söylediler."

Cade gülümsedi, gözleri Hope'un göğsünden hiç ayrılmadı. *Pislik*. "Burada yaşamak istediğimizi biliyorduk. Uzun zamandır evimiz olacak bir yer arıyorduk. Bliss'i duyduğumuzda, buraya gelmemiz gerektiğini anladık."

Roger eğilip James'e fısıldadı. "Sanırım düşük yaşam maliyetimizi duymuşlar."

Hayır. Bliss'te paylaşmanın ne kadar kolay olduğunu keşfetmişlerdi. James tüm hamleleri biliyordu. Her iki yanından onu sıkıştırıyorlardı. Cade sert adamı oynarken Jesse tatlı adamı oynayacaktı. Aralarına almak istedikleri kıza hiçbir çıkış yolu bırakmayacaklardı. Bir plan yapacaklardı ve her birinin oynayacağı bir rol olacaktı. Bu oyunun nasıl oynandığını çok iyi biliyordu çünkü bu oyunu kardeşi ile birlikte icat etmişti.

"Uzun saçlı Roger ne zaman kel oldu?" diye sordu Noah, ağzı açık kalmış bir şekilde.

Roger döndü ve Noah'ı ilk kez gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Noah Bennett?"

"Evet, merhaba Roger." Noah yine utangaç bir hal aldı, yüzü biraz düştü.

Roger'ın yüzü kızardı. "Köpeğim öldü. Bu nasıl hoşuna gitti, Bay Veteriner? New York'u beğendin mi? Umarım beğenmişsindir, çünkü prensesim bunun bedelini ödedi."

Uzun Saçlı Roger ofisine girip kapıyı çarptı.

"Eskiden sahip olduğu o yaşlı Chihuahua'dan mı bahsediyor?" diye sordu Noah, arkasından bakarak.

James başını sallamaktan kendini alamadı. "Evet. Yaklaşık iki yıl önce öldü."

Noah ona "Ne diyorsun sen?" bakışı attı. "O köpek bin yüz yaşındaydı. Onu hatırlıyorum. Kördü ve tüm eklemlerinde artrit vardı, sindirim sistemi bozuk olduğu için ona bebek maması vermek zorundaydı. Hipoglisemik ve hidrosefali hastasıydı, bu yüzden zavallı hayvan kafasını zar zor kaldırabiliyordu. Diz kapağı sorunlarına hiç girmeyeceğim bile. Yine de o köpek kimsenin bekleyeceği kadar uzun yaşadı. Bu nasıl benim suçum olabilir?"

"Ne dedi?" diye sordu Jesse.

En azından onların en zeki erkekler olmadıklarını bilmek güzeldi. Kardeşler için bir puan. *Siktir*. O böyle düşünmüyordu. Noah'a kızgındı. Noah'a güvenemiyordu. "Kardeşimin söylemek istediği, o köpeğin dört ayaklı bir mucize olduğu."

"O dört ayak üzerinde değildi. Yürüyemiyordu. Roger onu bebek arabasında gezdiriyordu. Bir keresinde onu yiyecekleri çiğneyip anne kuş gibi ona yedirirken bile gördüm. Deli olan o." Noah tartışmaya devam etmeye hazır görünüyordu ki Hope elini onun koluna koydu.

"O ve Liz'in hiç çocukları olmadı. Princess onların bebeğiydi," diye açıkladı Hope. "Eminim hâlâ onu özliyordur. Burada olsaydın hiçbir şey yapamazdın. Ama itibarını düzeltmeye başlayabilirsin. Özür dileyebilirsin."

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diye ısrar etti Noah.

Hope açıkça hiçbir mazereti dinlemiyordu. "Anladığım kadarıyla, sen çekip gittin ve herkesi zor durumda bıraktın. Bunu kabul etmeden, onların sana güvenmesini nasıl bekleyebilirsin?"

Noah'ın omuzları çöktü. "Gidip onunla konuşacağım."

James'in asla yapamayacağı bir şekilde Noah'a ulaşmıştı. Sorunu basitçe ve kardeşini savunmaya itecek gerçek bir yargıda bulunmadan ifade etmişti. Noah, Roger'ın kapısını çaldığında dinledi ve eve temelli dönmek için ilk gerçek adımını atmaya başladı.

Bunu Hope yapmıştı. Tatlı Hope, aynı zamanda pratik, açık sözlü ve nazikti.

Neden bunu bu kadar seksi buluyordu?

"Hope, seni kasabada görmedik. Neden bunu düzeltmiyoruz? Bu akşam seni yemeğe çıkaralım." Jesse ona yanaştı, James'in rahat hissetmeyeceği kadar çok yaklaştı.

"O seninle çıkmayacak." James en yakındaki İngiliz anahtarını alıp Scruffy'nin kafasına vurmaktan vazgeçti. Hope zaten onun bir tür aşağılık adam olduğunu düşünüyordu. Şiddet, onun muhtemelen hoşuna gitmeyecek bir şey olurdu. Bu yüzden kolunu onun omzuna attı ve uzlaşma yoluna gitti. O, Noah ile iyi geçinmesini istiyordu.

? Bu seferlik pes edebilirdi. "O benimle ve kardeşimle çıkacak."

Kız başını salladı ama kolunun altından çıkmadı. "Öyle mi oynuyorsun, James? Peki. Onlarla çıkacağım çünkü bu rahatlatıcı. Onların tartışmalarını dinlemeyi seviyorum."

Onların önünde onunla kavga etmeyecekti. "Hepsini senin için yapıyoruz, bebeğim. Şimdi bana arabasında ne olduğunu göster. Küçük kelimeler kullanman gerekebilir çünkü ben arabalardan çok atları bilirim. Hope her şeyi bilir, onun için endişelenme."

Ona dirsek attı, ama gözlerinde mutlu bir ışık vardı. "Aptal."

Onun kolunu omzunda tutarken, arabasının ne kadar berbat durumda olduğunu ayrıntılı olarak incelediler.

* * *

Noah, Long-Haired Roger'ın ofisinden, sonunda her şeyin yerine oturduğu hissiyle çıktı. Roger kesinlikle deliydi, ama bir bakıma haklıydı da. Ally'yi New York'a takip ederek sadece taşınmakla kalmamıştı. Ona ihtiyacı olan bir sürü insanı terk etmişti. Noah evini geride bırakmıştı. İnsanlarla konuşmalı, neden böyle davrandığını açıklamalıydı. Başka bir veteriner bulmak için çok çalışmalıydı. Ailesi olan insanları arayıp durumlarını sormalıydı.

Bir arkadaş, kardeş veya evlat gibi davranmamıştı. Bir komşu gibi davranmamıştı. Takıntılı bir pislikti.

Garajın karşısındaki Hope'a baktı. Kahretsin, yine takıntılı hale geliyordu, ama bu sefer doğru kadın için. Ally burnunu kıvrıp gözlerini devirir ve Noah'a Uzun Saçlı Roger'a ihtiyacı olmadığını söylerdi. Ally bu garaja hiç girmezdi bile. Arabası en ufak bir çizik bile alsa, Noah ona yeni bir araba alana kadar sızlanırdı.

Ally, gerçekten sevilme ne demek olduğunu bilmiyordu. Ama Noah hatırlamaya başlamıştı.

"Diğeri nereye gitti?" diye sordu Noah. Sakallı pislik Hope ile konuşuyordu. Striptiz yapmayı seven adam ortalarda yoktu. İkisini de yumruklamak istiyordu, ama Hope onu mahvederdi.

Neden bu fikir hoşuna gitmişti? Birinin onun yaptıklarını umursaması çok uzun zaman olmuştu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı James, gözleri Hope'a sabitlenmiş halde. "On dakika önce arka kapıdan çıktı. Ama geri çekildiler. Ben emin oldum."

En azından James, Hope konusunda bir şeyi doğru yapıyordu. "Güzel. Roger'la konuştum. Arabasının tamirini biz halledeceğiz. Tahmini masraf beş bin doları aşarsa, Roger bize o kadar bir araba satacak. Kesin bir tahmin verebilmesi için en az bir hafta gerekecek. Çok meşgul, anlarsın ya."

Roger'ı ikna etmek için onu ikna etmek zorunda kalmıştı. Ve ölene kadar Bliss'te kalacağına ve Roger'a yeni bir köpek bulmasına yardım edeceğine söz vermek zorunda kalmıştı. Her iki söz de oldukça kolaydı. O, sokak hayvanlarını kendine çeken bir mıknatıs gibiydi ve evcil hayvanları sahiplerine uydurmakta çok iyiydi. Bliss'teki son parlak hamlesi, Quigley adında huysuz bir köpek ile aynı kişilik sorunlarına sahip ikizleri birbirine uydurmak olmuştu. Roger'a bir bebek bulabilir, sorun olmazdı.

Ve bir daha Bliss'ten asla ayrılmayacaktı. Lanet olası dersini almıştı.

"İyi." James şapkasını başına geri taktı. "Sanırım Hope ayrılmayı planlıyor, ama arabası olmadan gidemez."

Noah, Hope'un gitme fikrini hiç sevmeydi, bu yüzden yaptığı anlaşmadan çok memnundu. Tüm ilçede aynı anlaşmayı yapması gerekecekti. Yarın dışarı çıkıp Max ve Rye ile konuşması gerekiyordu. Bunu pek istemiyordu. Bir ya da iki yıl boyunca bedavaya çalışmak zorunda kalabilirdi. Hope başını ona doğru çevirdi ve Noah'ın nefesi kesildi. Evet, parayı umursamıyordu.

James ona baktı.

"Dostum, sanki kafasında bir hale varmış gibi ona bakıyorsun. Ally'den dersini almadın mı?" diye sordu James. "O

Ally değil."

James başını geriye attı ve güldü. "Ne?"

"Birkaç şeyi fark ettim."

"Hadi ama kardeşim, anlat bakalım."

James doğrudan ona işaret etti. "Ally seni neredeyse mahvetti. Tüm dünyanı alt üst etti. Sana yalan söyledi ve seni kullandı, ama altı ay sonra yine buradasın."

Bu onu aptal gibi gösterdi. Belki de geri çekilmeliydi. Belki de bunu daha fazla düşünmeliydi.

"Kaşlarını çatma," diye uyardı James. "Bunun kötü bir şey olduğunu söylemedim. Sadece açgözlü bir kaltakla geçirdiğin beş yılın çocukluğunu silip süpürmediğini düşünüyordum. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordum."

Noah donakaldı çünkü kardeşi haklıydı. Beş yıl boyunca duygusal olarak istismara uğramış olması, on yıllardır gerçek aşkı izlemiş olmasını silememişti. Babalarını ve annesini izlemek, özlemine daha da keskinleştirmiş, kaçınılmaz hale getirmişti. Ne istediğini biliyordu. Her şeyi yanlış yapmıştı. Çocukça kıskançlıkların kendisini yönlendirmesine izin vermişti, ama şimdi gerçek aşkı istiyordu. Anne babasının sahip olduğu şeyi istiyordu. "Artık çocuk değilim. Bir aile istiyorum. Babalarımızın sahip olduğu şeyi istiyorum. Senin istediğin şeyi istiyorum."

James bir adım geri attı. "Onların sahip olduklarına yakın bir şey istemiyorum."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

James yüzünü aşağı çevirdi. "Siktirip gitmek istemiyorum. Bak, bir aile istiyorum, ama bizim büyürken sahip olduğumuz şey benim için işe yaramayacak. Baban ve onların karısı gittiği için babamın ölümünü izledim. Oturdu ve bunu bekledi."

Ve bu Noah'a çok güzel bir şey gibi geldi. "Bunun nesi yanlış? Bence onlar tekrar bir araya geldiler."

"Ya değillerse? Ya hepsi bu kadar ise?"

Kardeşinin alçak sesle söylediği sözler Noah'ın kalbine dokundu. Yalnızlık kardeşini ne kadar etkilemişti? "En azından birbirlerine sahiptiler. En azından gerçekten birini sevdiler ve birisi onları sevdi."

"Sen burada değildin. Sen bunu görmedin."

“Annemin ölümünü izledim. Babalarımızın bunu yaşamak zorunda kalışını izledim. Babamın yanında olamadığımı biliyorum, ama dedemi izlemek yeterince kötüydü. Ve onun hiçbir anını geri almayacağını çok iyi biliyorum. Sonunu bile.” Annesi öldüğü gün babalarının ikisinin de ölümünü izlemişti, ama birbirlerinde teselli bulmuşlardı. “Cenazeden önceki gece ne yaptıklarını hatırlıyor musun?”

"Bütün gece oturup konuştular. Onun hakkında konuştular. Sanırım elimizdeki tüm fotoğrafları tek tek incelediler." James'in yüzü kızarmıştı ve Noah onun kendini tutmaya çalıştığını anlayabilirdi. Her gün o evde yaşamak ve kaybettiği şeyi bilmek ne kadar zor olmuştu? Ailesinin hayaletleriyle yaşamak zorunda kalmak? Noah kalmış olsaydı bu yük daha hafif olur muydu?

Onlar farklı şekilde yetiştirilmişlerdi. Diğer kardeşler, bir gün ayrılacaklarını ve ilişkilerinin en iyi ihtimalle dostane olacağını bilerek yetiştirilmişlerdi — tatillerde, doğum günlerinde ve ara sıra arka bahçede yapılan barbekülerde birbirlerini gören samimi bir dostluk. James ve Noah öyle yetiştirilmemişti. Onların rol modelleri, bir eşini paylaşan, yükleri ve sevinçleri paylaşan, asla yalnız olmadıklarını bilen iki adamdı. Onlar babalarına hayranlık duyuyorlardı ve Max ve Rye ile takılmak da bu duruma yardımcı olmamıştı. Max ve Rye Harper, her zaman birbirlerinin tamamlayıcı parçaları olduklarını ve birbirleri olmadan eksik olduklarını biliyorlardı. O ve James ikiz değillerdi, kan bağı bile yoktu, ama çocuklukları Noah'ın bozduğu sözler vermişti.

Ve görünüşe göre James bunun bedelini ödüyordu.

"İkiniz iyi misiniz?" diye sordu Hope, yanlarına yaklaşarak. "Yine kavga mı ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi Noah. "Babalarımız hakkında konuşuyorduk."

Hope'un yüzü yumuşadı ve hiç tereddüt etmeden James'in yanına gidip kollarıyla onu sardı. Bir an için Noah, James'in öylece durup kalacağından endişelendi. James duygularını gösteren biri değildi. Sonuna kadar stoik bir kovboydu. Ama şimdi kardeşi Hope'u kollarının arasına aldı. Onu kendine sıkıca bastırdı ve yüzünü Hope'un saçlarına gömdü. Öylece durdular.

Uzun bir süre, James minyon kadından teselli bulmuş gibi görünüyordu.

"O zaman o da kapılmış, ha?" Dağınık saçlı adam iç geçirdi.

"Bütün güzel kızlar kapılmış gibi görünüyor."

"Evet, o kapıldı. O bana ve kardeşime ait." Bunu sessizce söyledi çünkü hem kardeşinin hem de Hope'un ona katılmayacağından emindi.

Önemli değildi. O da inatçı olabilirdi. Jesse omuz silktili. "Bir gün. Cade nereye kayboldu?

?

Hope ve James birbirlerini bıraktıklarında Hope'un gözleri şüpheli bir şekilde parlıyordu.

ama kardeşi çok daha kontrollü görünüyordu. "Tamam, biri bana öğle yemeği sözü verdi. Yeni bir araba almak için her kuruşa ihtiyacım olacak gibi görüldüğü için, masrafları tamamen size bırakacağım. Oh, ve sonra festivale uğrayıp Nell'e yardım etmem gerekiyor. Sanırım ekmek ve bir çeşit rüya yakalayıcı satıyor. Ama bildiğim kadarıyla tofu ve hayvanlara zarar vermeyen iç çamaşırları da satıyor olabilir. Ona yardım edeceğime söz verdiğim için önemi yok. Sonuçta uymam gereken bir programım var. Şu anda çalışmıyor olmam, planlarım olmadığı anlamına gelmez. Tanrım. Dün akşam Lucy ve River ile akşam yemeği yemem gerekiyordu. Ben korkunç bir insanım."

"Lucy evi aradı." James kolunu onun omzuna attı. O uzaklaşmadı. "Endişelenmişti, ama ona senin iyi olduğunu söyledim." Noah'a baktı. "Lucy kasabaya yeni gelenlerden biri. Yakın zamanda Creede'den buraya taşındı. Callie'nin kocasının işlettiği tavernada çalışıyor. River, Mountain Adventures'ı devraldı."

"Pat'in çocuğu mu? Onu hayal meyal hatırlıyorum," dedi Noah, koyu saçlı bir çocuğun beyninde fısıldadığını hayal ederek. Creede'deki çocukları pek tanımiyordu, ama Patrick Lee iyi bir çocuktü.

James başını salladı. "Evet. Kısa süre önce evlendi, ama Hope adamı sevmiyor. Lucy de sevmiyor galiba."

"Bence o adam güvenilirmez, ama River mutlu görünüyor," dedi Hope burnunu kırıstırarak. "Lucy'ye olanları açıkladığın için teşekkürler. O çok endişeleniyor."

James ve Hope, yan yana kapıya doğru yürümeye başladılar. Bir gün o da diğer tarafta olacaktı. Orası onun yeri olacaktı.

onun yeri olacaktı. Oraya ait olduğunu kanıtlayacaktı.

"Geliyor musun?" diye sordu Hope, yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

Elinden geldiğince hızlıca ona yetişti. Belki de o kadar uzun sürmezdi. Hope bir süre onlarla kalmak zorundaydı. James onu kovmadığı sürece her şey olabilirdi. Dün gece onun aralarında yatacağını hiç beklemiyordu. Uzun zamandır ilk kez şaşırtıcı bir şekilde iyimser hissediyordu. G'ye geri dönmüştü. Ailesiyle ilerleme kaydediyordu. Gerçekten hoşlandığı bir kadınla tanışmıştı.

Her şey yoluna girebilirdi.

Midesinin guruldadığını hissedince kapıları itti. "Öğle yemeği için hazırım."

Hope kamyonete bakarak nefesini tuttu.

"Bu da ne?" diye sordu James.

James'in kamyonetinin kaputunda tek bir çiçek vardı. Tamamen beyazdı ve hiç uyumsuz duruyordu. "Sanırım biri senden hoşlanıyor, James."

James gözlerini devirdi. "Biriyle konuşmam lazım. Çıktığım bir kız, iki kez çıktığımızı çok ciddiye almış gibi görünüyor."

"Serena mı?" diye sordu Hope. Noah, Hope'un yüzünün tamamen bembeyaz olduğunu fark edemedi.

James iç geçirdi. "Evet. Hope, bana inanmalısın. Ona hiçbir şey söz vermedim. İki kez çıktık, ama birinde ona gardenya çiçekleri getirdim çünkü oyununun prömiyeri vardı. Oyunun çoğunu uyuyarak geçirdim. O da kendini sevimli bulmuş olmalı. Onunla konuşacağım."

Hope suskunlaştı, yüzü ifadesizleşti. "Serena'ya ne yapacağın beni ilgilendirmez. Şu şeyi ortadan kaldırabilir misin lütfen?"

Kamyonetin kapısını açtı ve tek kelime etmeden içeri girdi.

"Siktir." James kaputtan çiçeği aldı.

"Kendini suçlama. Serena yüzünden üzüldüğünü sanmıyorum. O çiçeği görünce çok korktu. Neden bir çiçekten korkacak ki?" Bundan emindi. Cildi solmuştu ve

bir an için yine bayılacağından endişelendi. Hope bir şeyden ya da birinden ölümcül bir şekilde korkuyordu ve o çiçek bir ipucuydu.

"Emin misin?" James çiçeği binanın yanındaki çöp kutusuna attı. "Ona her zaman iyi davranmadım. En iyi şöhrete sahip değilim."

Noah başını salladı. "Eminim."

"Neden tek bir çiçek yüzüne öyle bir ifade koydu?" diye sordu James.

Noah'ın hiçbir fikri yoktu. Ama bunu öğrenecekti.

* * *

Christian karşıdan izliyordu. Hope'un yüzünü açıkça görebiliyordu, ancak Hope güzellik salonunun renkli camlarından onu göremiyordu. Yeni arkadaşı Lucy, önceki geceki randevularında son derece konuşkandı. Ellerini kendine sakladı ve ona odaklandı. Mükemmel bir beyefendiydi. Lucy gibi biriyle nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu. Lucy, erkek arkadaş ve baba figürünün bir karışımını arıyordu.

Tıpkı Hope gibi.

"Bir dakika içinde yeriniz hazır olacak, efendim." Polly olarak tanıtan kadın ona göz kırptı. Sarıya boyanmış saçları ve aşırı makyajlı yüzüyle tam bir küçük kasaba kadınıydı. Yine de, tüm kadınlar yararlı olabilirdi ve küçük kasaba kadınları dedikodu yapmak için yaşıyordu.

Polly'ye teşekkür etti ama gözlerini Hope'dan ayırmadı. Kamyonete doğru yürürken çiçeği gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. O bakışı tanıyordu. Daha önce birçok yüzünde görmüştü.

Korku.

Hediyelerini gördüğünde gözlerinde biraz nostalji olmasını ummuştı, ama korkuyla yetinmeye razıydı. Balaylarının ilk gecesinde evlilik yatağını gardenyalarla kaplamıştı. Gardenyaların kokusu bile ona Hope'u hatırlatıyordu.

"Hazırım. Bu tarafa gelin lütfen. Aman Tanrım, bu Noah Bennett mi?" diye sordu Polly.

"O kim?" Bir isim bilmek iyiydi. Lucy, James Glen adında, görünüşe göre sığırlarla çok zaman geçiren birinden bahsetmişti, ama ikinci bir adamdan bahsetmemişti. Hope'un koluna girip dışarı çıkanın hangisi olduğunu kısa bir süre merak etti. Christian o kolu kesmeyi düşünüyordu.

Polly dedikoduların dalgasını sürdürdü. "Noah Bennett, kayıp oğul. Beş yıl önce Bliss'ten ayrıldı. Büyük şehre gitti. Onu bu bölgede tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim. Orada Long-Haired Roger ile konuşacak cesareti bulmasına gerçekten şaşırdım. Köpeğinin ölümünden Noah'ı sorumlu tutuyor ve inan bana, Uzun Saçlı Roger bu konuyu çok ciddiye alıyor. Normal Roger değil tabii. Birkaç köpeği var ama onları çoğunlukla federal ajanlar peşine düştüğünde kendisini korumaları için eğitiyor. ABD'den ayrılıp kendi krallığını kuracağını düşünüyor, bu yüzden federal ajanların bir gün geleceği konusunda muhtemelen haklı. Ama şu anda onu çok ciddiye almaları gerektiğini düşünmüyorum. Adam su kaynatmayı bile bilmiyor. Sadece kendisi, karısı ve muhtemelen bir Sasquatch olsa bile kendi hükümetini yönetebileceğinden şüpheliyim. Sürekli bir tane gördüğünü ve onun çok dost canlısı olduğunu iddia ediyor.

Christian derin bir nefes aldı. Bu kadın yorucu olacaktı, ama gerekliydi. Açıkça konuşkan biriydi ve Hope'a niyetini açıkça belirtmeden önce bazı bilgiler edinebilirdi. Neye bulaştığını ve ne kadarını başarabileceğini bilmek zorundaydı.

Hope'un içinde bulunduğu kamyonet uzaklaşmaya başladı.

Yıllarca beklemişti ve sabrı tükenmeye başlamıştı. Diğer erkekleri de oyunlarına dahil edebileceğini mi sanıyordu? "Belki de o kadın için geri dönmüştür."

"Hope mı?" Polly güldü. "Oh, o kız asla kimseyle çıkmaz. Neredeyse rahibe gibidir. G'de kaldığına şaşırdım. James biraz kadın düşkünüdür. Belki kardeşi geri döndüğü için artık yerleşmeyi düşünüyordur. Artık genç değil ve o çiftliğin bir hanımı olması gerekiyor. Hope'dan daha kötüsü de olabilirdi. O tatlı bir kız. Keşke saçları için bir şeyler yapmama izin verse. Saçlarına biraz renk katmak isterdim."

Christian, saçlarının sırtında dalgalar halinde uzandığını hatırladı. Rahibe gibi yaşadığını seviyordu. Çok saf ve masumdu. Onun en çok sevdiği yanı buydu. Ona geldiğinde bakireydi. Onun tatlı çocuk gelini ve hayatının en iyi kılıfıydı. Kimse, yumuşak huylu, itaatkar bir eşi olan sessiz vaizin suç işlediğinden şüphelenmezdi. Ona yine buna ihtiyacı vardı. Hope onun yanındayken her şey yolunda gitmişti.

Onun onu neredeyse öldürmesine gelince, hangi evlilikte birkaç sorun olmaz ki? Derin bir nefes aldı ve Polly'ye gülümsedi. "Önden buyurun hanımefendi. Küçük bir kasabada böyle güzel bir salon bulduğum için mutluyum."

"Ve böyle bir beyefendiyi müşterim olarak görmekten memnuniyet duyuyorum.

Ne iş yapıyorsunuz?"

Christian oturdu. "Ben bir vaizim, hanımefendi."

Ve Tanrı'nın kendisine verdiği karısı ile arasına hiçbir erkeğin girmesine izin vermeyecekti.

Sekizinci Bölüm

Hope menüye bakıyordu, ama zihni başka yerdeydi. Daha doğrusu, Georgia'daydı. Gardenya kokusunu alabiliyordu ve bu koku midesini bulandırmaya başlamıştı.

Bu tek çiçek nasıl tüm gününü mahvedebilirdi? Bu sabah, haftalardır hissetmediği kadar iyi hissediyordu. James'in babaları hakkında konuşmanın onu nasıl hissettirdiğini gördükten sonra ona yakın hissetmişti. James ona sarıldığında, aralarında bir şeylerin yürüp yürümeyeceğini ciddi olarak düşünmüştü.

Ve Noah. Hüzünlü gözleri ve muhteşem yüzüyle Noah onu kendine çekmişti. Roger'a farklı davranmış olsaydı, mesafesini koruyabilirdi, ama o adama nazik ve kibar davranmıştı. Ve ona da kibar davranmıştı.

Öyleyse neden Christian beynine girip her şeyi mahvetmek zorundaydı?

Gardenya kokusunu aldığında, onun yumuşak ellerini üzerinde hissedebiliyordu. Ona ne kadar tatlı ve saf olduğunu söylediğini duyabiliyordu. Yapmak zorunda olduğu şey için özür dilediğini duyabiliyordu, ama sonuçta bu bir kocanın göreviydi.

Christian, onunla birkaç kez seks yaptığında inanılmaz derecede nazikti — birkaç kez yaptığı zaman. O bakireydi ve tamamen bilgisizdi, ama bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Aşkın her şeyi yenebileceğini düşünmüştü.

Aptalın tekiydi.

"Ne istediğini biliyor musun, tatlım?" Stella, yapay elmaslarla süslenmiş gözlüklerinin altından bakarak sordu. Stella, gözlerinde bir soru işareti görmüş olmalıydı. "Sebastian bana gözlük taktırdı. O yaşlı adam beni deli edecek. Ayı balı gibi peşimde, inan bana."

"Kaybettiği zamanı telafi ediyor, Bayan Stella," dedi James, menüsünü ona uzatarak. "O adamın sizi sevdiğini biliyorsunuz. Gözlükler de sizi çok entelektüel gösteriyor."

Stella gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyorum. Belki bu kasabanın erkekleri artık beni sadece bir güzellik kraliçesi olarak görmezler. Umut var mı?"

Yemek yemezse, kendi kendilerine atadıkları iki koruyucusu öfke nöbeti geçireceklerdi. "Çorba ve salata alacağım. Teşekkürler."

"Ben orta pişmiş, tüm malzemeleriyle bir hamburger istiyorum lütfen. Ve biraz patates kızartması. Kesinlikle patates kızartması." Noah, hamburgerin tadını şimdiden alıyormuş gibi iç geçirdi.

Stella ona kaşlarını çattı. "Kedimi aşı yaptırmak için elli mil yol gitmek zorunda kalmak istemem. Sanırım hepimiz istediğimizi elde edemeyiz, değil mi?"

James güldü, ama Noah bunun ciddi bir konu olduğunu anlamış gibiydi.

"Ev ziyaretleri yapacağım, Bayan Stella," dedi Noah, kelimeleri karıştırarak. "Bundan sonra hiçbir yere gitmenize gerek kalmayacak."

Stella homurdandı. "Öyle yapın bakalım. Haftaya yıllık aşısı var." Botlarını giyip uzaklaştı.

"İtiraf etmeliyim ki, köpek kulübesinden çıkmaya çalışmanı izlemek çok eğlenceli. Bence Stella, sana yemek vermeden önce Butch'a yemek vermeye razıydı." James kardeşini iğneledi.

"Bu iş gittikçe zorlaşıyor." Noah'ın kaşlarını çatması o kadar sevimliydi ki, kız kardeşinin onu kaşlarının ortasından öpmek istedi.

Sonra o lanet çiçeği düşündü. Serena mıydı yoksa başka biri mi? Deliriyor muydu? Cade ve Jesse hakkında bile şüpheye düşmüştü. Christian'ın izlerini görmeye başladığı sıralarda kasabaya gelmişlerdi. Christian'ın her zaman birkaç çekici erkek takipçisi olurdu. Daha önce bunu düşünmemişti, ama şimdi o adamların büyük olasılıkla Christian'ın suç faaliyetlerine karıştıklarını anlayabiliyordu. Christian'ı çevreleyen erkekler her zaman güçlüydü ve aptal, şüpheli olmayan kadınları çekmekte ustaydı. Yeni tamirciler bu tanıma uyuyordu. Onlardan birinin kapıdan çıkıp çiçeği bırakması çok kolay olurdu.

Kafasını salladı. Ama gardenya çiçeğinin anlamını nereden bileceklerdi? Christian ölmüştü. Takipçilerinden biri ondan intikam almak isteseydi, ona evliliğinin samimi anlarını hatırlatarak bunu yapmazdı.

"Hope, bizimle misin?" diye sordu James.

Kendini odaklanmaya zorladı. "Tabii ki. Noah'ın imajını, önümüzdeki yirmi yıl boyunca gelirinden ödün vermeden nasıl düzeltebileceğimizi düşünüyordum."

Noah neredeyse somurtmaya başladı. "Kasabada koşup herkesin bana pislik atmasına izin verebilirim."

"Ya da festivalde bir stant açıp ücretsiz aşı yapabilirsin." Hope bu fikri beğendi. "Bu, herkese seninle profesyonel bir şekilde tekrar konuşma şansı verir. Oh, ve ben de ev yapımı köpek maması pişirebilirim."

Noah titredi. "Woo Woo Fest'te çalışmamı mı istiyorsun? Kahretsin, pazarlıkta çok sert çıkıyorsun."

"Ruhsal Yenilenme Festivali'nde çalışmanı istiyorum. Ve haklı olduğumu biliyorsun. Bazı kartvizitler bastıracağız ve Butch maskotumuz olabilir. Ben de yardım ederim." Daha önce hiç hayvanlarla çalışmamıştı. Kulağa eğlenceli geliyordu. Çocukluğu boyunca apartman dairesinde yaşamıştı ve annesi evcil hayvan depozitosu ödemek istememişti. Christian hayvanları sevmezdi. Tertemiz bir ortamı tercih ederdi ve köpek kılı onun "hayır" listesindeydi.

Yine o vardı.

"Yapacağım." Noah, erkeksi güzelliğini hiç bozmayan bir kaş çatışıyla pes etti. "Ama köpeklerle psişik olarak konuşmaya çalışmak konusunda sınırimi çiziyorum. Daha önce Woo Woo Fest'e gitmiştim ve oradaki bazı insanlar evcil hayvanlarıyla konuşabildiklerini düşünüyorlar. Bir yıl, bir kadın bana köpeğinin Marie Antoinette'in reenkarne olmuş ruhu olduğunu ve bu yüzden ona pasta yedirilmesi gerektiğini ikna etmeye çalışmıştı. O kadın ne tarihi ne de Maltese cinsi köpeklerin beslenme gereksinimlerini anlamıyordu. Yemin ederim Jamie, beni güldürdüğünü görürsem, kavga ederiz."

"O zaman hazır ol, çünkü gülmekten ölene kadar güleceğim," diye söz verdi James.

Konuşmaya devam ettiler, ama o karanlık düşüncelere dalmıştı.

Christian'ın ona ne kadar kırılgan, saf ve masum olduğunu söylediğini duyabiliyordu. Christian'ın toplantılarında, Tanrı'dan ve insanın tüm teknolojisiyle ilahi olandan nasıl koparıldığından bahsederken yaktığı tütsünün kokusunu alabiliyordu.

Henüz on yedi yaşındaydı ve her şeyi anladığını sanıyordu. Christian'ın komününe katılmıştı çünkü mutlu ve güvenli görünüyordu ve Christian Grady, tanıştığı en nazik, en ruhani adamdı. Christian ona baktığında çok mutlu olmuştu. Bu kadar zeki, yakışıklı ve bilge bir adam onu nasıl isteyebilirdi?

Bir içki içmek istiyordu. Trio'ya gidip votka ve kızılıcık suyu sipariş etmek kolay olacaktı. Kimse onun bir sorunu olduğunu bilmiyordu. Bunu gizli tutmuştu. Wright-Hollister klanından başka bunu bilen tek kişi Trev'di ve o da çiftlikteydi. Zane bugün çalışmıyordu. Evde bebekleriyle birlikteydi. Alexei barda çalışıyordu ve ona istediği şeyi verirken sadece biraz İngilizce geveleyip duruyordu. Kalkıp Stella'dan çıkabilirdi, Noah ve James muhtemelen onu takip edip ona katılırlardı. Soru sormazlardı. Partinin tadını çıkarırlardı. Tüm engelleri aşacak kadar alkol varsa, belki ikisini de elde edebilirdi.

Bir süreliğine unutabilirdi. Alkol, kafasındaki görüntüleri ve sesleri kapatırdı.

Yumruklarını sıktı. Artık toplantıya bile gidemiyordu. Arabası yoktu. Sponsoru gitmişti. Trev'i arayabilirdi, ama bu kötü bir fikir gibi görünüyordu. O, James'in ortağıydı. Gerçek hayatına çok yakındı.

Gerçek hayat mı? Hah. Onun gerçek hayatı yoktu. Tüm bu iyi insanların onun derinlerdeki gerçek yüzünü görmesini istemediği için uydurduğu bir sürü saçmalık vardı.

"Hope, kendine gel." Noah'ın sesi iç monologunu böldü. Onu yol kenarında ağlarken bulduğunda kullandığı aynı derin sesi kullanıyordu.

"Ne?" Kendini ona odaklamaya zorladı.

Noah'ın parmakları sabırsızca masanın üstüne vuruyordu. "Sana aynı soruyu üç kez sordum."

"Özür dilerim. Ne sordun?" Ne zamandır burada oturmuş içki içmeyi düşünüyordun?

"Artık moteldeki filmi izleyip izlemediğin umurumda değil. Şimdi umurumda olan şey, seni rahatsız eden şey. Jamie kalkıp masadan ayrıldığında farkına bile varmadın."

James gitmiş miydi? James'in koltuktan kayıp gittiğini fark etmemişti bile. "Nereye gitti?"

"Feed Store Kilisesi'nin vaizini gördü. Ona organik yonca nasıl temin edebileceğini ve yüzde on indirim almak için kaç vaaz dinlemesi gerektiğini sormak istedi." Noah öne doğru eğildi. "Şimdi konuşmaya başla."

Bu kadarı fazla gelmişti. Çiçek. Christian'a benzeyen birini görmek. Telefonlar. Bu kadarı fazla gelmişti. Duvarlar üzerine çöküyordu.

"Hâlâ yorgunum. Belki de gidip Caleb'i tekrar görmeliyim." Noah'ın şüpheli bakışlarından kurtulmak için her şeyi yapardı. Cildinin ısındığını hissedebiliyordu. Yakında terlemeye başlayacaktı. Duvarların üzerine geldiğini hissedince kalp atışları hızlandı. Anksiyete krizi. Neredeyse bir yıldır yaşamamıştı, ama şimdi yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Burada bunu yapamazdı. Panikleyemezdi. Bunu atlatabileceği sessiz bir yere gitmesi gerekiyordu.

Ani bir hareketle ayağa kalktı, dizleri masaya acı verici bir sesle çarptı. "Geri döneceğim."

Geri dönmeyecekti. Kalacak başka bir yer bulacaktı. Onlarla başa çıkamıyordu. Lucy'nin yanında kalabilirdi. Lucy çok fazla soru sormazdı. Lucy arkadaşlık etmekten mutlu olurdu. Lucy onu zorlamaz, sorgulamaz ve anlamaya çalışmazdı. Günün her dakikasında onu izlemezdi. Evet, Lucy'yi arayacaktı.

Hope, Stella'nın kapısından çıktı ve kaldırımında sabırla sahibini bekleyen Butch'un yanından geçti. Gözleri yaşlarla doldu. Köpeği seviyordu. Sahibini de seviyordu. Noah ve James'in arasında uyumanın verdiği hissi çok sevmişti, ama bunu bir daha yapamazdı. Kendini güvende hissetmişti, ama güvende değildi. Güvende değildi çünkü güvenliği hak etmiyordu. Yaptığı şeylerden sonra hak etmiyordu.

Nereye gittiğini gerçekten düşünmeden, küçük dairesine çıkan merdivenleri buldu. Sigara kokusunu umursamadan çantasından anahtarlarını çıkardı. O kadar da kötü değildi. Belki burada kalabilirdi. Fazla bir şey yoktu. Mobilyalar taşındığında buradaydı. Jennifer Waters, Dallas'a giderken tabakları ve tencere setini de dahil olmak üzere her şeyi geride bırakmıştı. Bliss'e döndüğünde Stefan Talbot ile evlenmiş ve eski dairesine hiç ilgi duymamıştı.

Gerçekten sahip olduğu tek şey kıyafetleri, birkaç kitap ve bir yıl önce çekilmiş, Nate ve Logan'la birlikte çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafıydı.

Hiçbir şeyi yoktu. Yirmi yedi yaşındaydı ve hiçbir şeyi yoktu. Ve asla da olmayacaktı.

"Hope."

Kapıyı kilitlemeliydi. Noah kapının önünde duruyordu, iri vücudu güneşi engelliyordu. "Git buradan, Noah."

"Bu olmayacak. Konuşacaksın ve bunu şimdi yapacaksın."

"Seninle konuşmayacağım. Yalnız kalmak istiyorum." Gözyaşları yüzünden akıyordu, ama içi öfkeyle doluydu. Kendine. Christian'a. Orada durup mükemmel görünen Noah'a.

Çenesini sıkıp, küçük odasına girdi. "Bunu yapmayacağım. Oyun oynamaktan bıktım. Beni sonra nefret edebilirsin, ama şimdi benimle geliyorsun. Aşağı inip öğle yemeğimizi alacağız, sonra sen, ben ve Jamie hep birlikte çiftliğe döneceğiz. Bize neyin yanlış olduğunu açıklayana kadar evden bir daha çıkmayacaksın."

"Beni seninle gitmeye zorlayamazsın."

"Tabii ki zorlayabilirim. Ben senden daha iri ve daha güçlüyüm ve açıkçası, senden daha acımasız olduğumu düşünüyorum."

Ona inandı. "Şerifi arayacağım."

"Telefon bulabilirseniz eminim arayacaksınız. Ama sizi bağladıktan sonra bunu yapmanın zor olacağını göreceksiniz."

Garip bir şekilde, ondan korkmuyordu. Fiziksel olarak değil. "Beni kaçırıp konuşturacağını mı sanıyorsun? Ya konuşacak bir şey yoksa, Noah? Ya senden hoşlanmıyorsam? Ya senin yanında olmak istemiyorsam?"

O, tam isabetli bir vuruş yapmıştı. Adamın gözlerinin parlamasından bunu açıkça görebiliyordu. Görüldüğü kadar kendinden emin değildi, ama sadece kollarını göğsünde kavuşturdu ve devam etti. "Sanmıyorum. Beni sevmeyebilirsin, ama ben sana karşı kesinlikle bir şeyler hissediyorum. Ve başının dertte olduğunu biliyorum. Evet, bu inatçı saçmalığı aşmak ve güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Hapse girersem, en azından yapmam gerekeni yaptığımı bilirim."

Gözleri yine doldu, ama bu seferki saf bir hayal kırıklığıydı. "Evimden çık."

Etrafına baktı. "Burası pek ev sayılmaz. Daha çok saklandığın bir delik gibi. Ve sigara kokuyor. Burada kalamazsın."

O bu konuyu bırakmayacaktı. Onu yalnız bırakmayacaktı. Onu nasıl vazgeçirebilirdi? "Yani beni düzelterek misin? Sen mi? Kendini bile düzeltemiyorsun, Noah. Bu kasabadaki herkes senden nefret ediyor. Bana yardım edebilecek son kişi sensin."

Bu korkunçtu ve sözleri ağzından çıkar çıkmaz geri almak istedi. Kendisine yardım etmeye çalışan insanlara karşı bu kadar acımasız olacak kadar alçalmış mıydı? En azından içki içerken sadece kendine karşı korkunç davranıyordu. Ondan af dilemek üzereyken, Noah ona yaklaştı. Başını kaldırmak zorunda kaldı ve gözlerinde hiç affedicilik yoktu. Dudakları, normaldeki tatlı gülümsemesinden çok uzak, acımasız bir sırtıyla kıvrılmıştı. Noah Bennett'ın içindeki canavarı gerçekten uyandırmış olabileceğini düşündü.

"Ben öyle miyim? Bliss County'nin en nefret edilen adamı mı? Öyleyse, bir kişinin daha benden nefret etmesi fark etmez herhalde." Sözleri adeta tükürürcesine söyledi ve kadının omuzlarını sıktı. "Yıllarca beni küçük düşürmeyi bilen bir kadınla yaşadım. Sen onun yanında hiçbir şeysin. Neden bana ne kadar işe yaramaz olduğumu söylemiyorsun? Yatakta ne kadar kötü olduğumu? Ne kadar sapık olduğumu? Eski karımın gözünde neden sapık olduğumu bilmek ister misin? Sana anlatayım. Evliliğimizi kurtarabileceğini düşündüğüm için ona bazı fantezilerimi anlatma hatasına düştüm. Onu bağlayıp kıcına şaplak atmak istediğimi söyledim. Yatak odasında onu benim irademe boyun eğdirmek istedim. Onu oldukça sapıkça şekillerde sikmek istedim. Biliyorsun

Bir şey var, Hope. Sana yapmak istediğim şeyleri ona yapmak istemedim. Seninle tanışalı 24 saatten biraz fazla oldu ve ben, sen benim zevkime kurban gibi bağlanmışken, sikimi kışına sokmak istiyorum. Yani bana zarar vermek istiyorsan, bu şeyleri istediğim için ne kadar zavallı olduğumu söyle. Beni etkileyecek olan budur. Herkesin benden nefret ettiği gibi saçma sapan şeyler söyleme. Onlar benden, benim kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret edemezler.

"Özür dilerim." Bu sözleri yüksek sesle söyleyemediği için fısıldadı. Noah Bennett'ı gerçekten anlamıştı ve onu anlıyordu. O, onun gibi kendini nefret etmeyi hak etmemiş olabilir, ama o da onu yansıtan bir nefret duyuyordu. Bunu hak etmiyordu.

"Lanet olsun, kızım, ağlama. Ağlama." Elleri omuzlarından yüzüne kaydı, yanaklarını avuçladı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Ağlama, Hope."

O eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, sanki içinden bir ateş geçiyormuş gibi hissetti. İhtiyacı olan şey buydu. Bağlantıya ihtiyacı vardı. Noah'ta kendini kaybetmeye ihtiyacı vardı. Parmak uçlarına yükseldi ve kollarını onun boynuna doladı. Dilini onun dolgun, şehvetli dudaklarına değdirdi ve o çılgına döndü.

Parmakları yukarı doğru hareket etti, saçlarına dolandı ve ağzını yağmalarken onu sabit tuttu. Dili içeri daldı ve onun dilini domine etti. O yumuşadı, kontrolü bıraktı. Ne zamandır bunu istiyordu? Kontrolü ele alabilecek bir erkek. Rahatlayabileceği ve ona zevk verebileceği, ona nasıl zevk vereceğini gösterebileceği bir adam. Ondan alıp götürecek birçok erkek bulmuştu, ama ona geri verecek kimseyi bulamamıştı. Bu adamla farklı olacağını düşündü.

Noah onu duvara itip vücuduyla oraya sabitlerken, o dalganın üzerinde sörf yaptı. Noah onu nefes nefese kalana kadar öperken, duvarla onun sağlam göğsü arasında sıkışıp kalmıştı.

"Sana kötü şeyler yapmak istiyorum, Hope. Ciddiyim. Benden kaçmalısın."

Ama o, Noah'ın yapmak istediği tüm o kötü şeylere ilgi duyuyordu. "Kaçmayacağım."

Daha sonra kaçabilir, ama şu anda ona ihtiyacı vardı. Şimdi, tüm karanlık düşünceler arzuyla yer değiştirmişti. Dizlerinin üzerine çökmek

ve onu ağzına almak istiyordu. Adamın ellerinin saçlarını çekmesini, penisini amına sokup çıkarmasını istiyordu. Adamın kışını yağlayıp ona yanma hissi yaşatmasını istiyordu.

Bir süreliğine onun olacaktı. Sadece birkaç dakika için de olsa ona ait olacaktı.

"Gömleğini çıkar. Göğüslerini görmek istiyorum."

Yakınında durdu, ona çok az yer bıraktı. Ona baktı, gözleri yine sıcaktı, o korkunç karanlık yok olmuştu. Gergindi, ama onun da buna ihtiyacı vardı. Eski karısı ona açıkça zarar vermiş, onu bir ucube gibi hissettirmişti. Ama o, onun verebileceği şeyi istiyordu. Buna can atıyordu.

Titrek ellerle gömleğinin üst düğmesini açtı. Gömlek kalın ve ucuzdu, ama önemi yoktu. Adam gömleği umursamıyordu. Altında ne olduğunu görmek istiyordu. Kadının gergin olmasının sebebi buydu. Birkaç kilo almıştı. Artık on yedi yaşında değildi.

"Kes şunu. Kendini sorgulamayı bırak ve göğüslerini göster bana."

Kadın hızını artırdı, adamın sesindeki karanlık emir, kadının utangaçlığını kırdı. Kadın, iki kez düşünmeden gömleğini açık bırakıp sütyeninin ön kopçasını açtı. Hafif soğuk havada meme uçları sertleşti. Göğüsleri ağırdı, ama meme uçları sanki Noah'ın dikkatini çekmek istercesine dikleşti.

Noah hafifçe tısladı ve elleriyle göğüslerini kapattı. "Siktir, çok güzelsin."

O dizlerinin üzerine çöktü ve kız, onun sakallarının cildinde bıraktığı pürüzlülüğü hissedebiliyordu. Bu ona gergin ve huzursuz bir his verdi. Elleriyle Noah'ın ipeksi koyu saçlarına dokundu. Noah diliyle kızın meme ucunu okşadı.

Kız inledi ve onun daha fazlasını almasını sağlamaya çalıştı.

Adam, kızın ellerini kendi ellerine çekti ve acı hissettirecek kadar sıkıca tuttu. "Bunu sen kontrol edemezsin. Söylediğimde ciddiydim. Bunu ben kontrol edeceğim. Eğer dayanamazsan, tek yapman gereken bana durmamı söylemek. Hayır dersin, bu iş biter."

O bunu istemiyordu. İhtiyacı olan şeyi elde etmeye bu kadar yakınken olmazdı. "Lütfen, Noah."

"Gerekirse seni bağlarım," diye yemin etti Noah, sonra tekrar öne eğilip meme ucunu ağzına aldı.

Ateş meme ucundan amına doğru yayıldı. Ellerini yanlarında tutmaya zorladı. Noah'ın kolu belini sardı ve onu ağzının sıcaklığına çekti. Meme ucunu emdi ve ısırды, onu kıvrandırıp inlemesine neden oldu, sonra ilkini bırakıp ikincisine geçti. Dişleri onu sıyırdı.

"Siktir git, Hope. Sen bir kölesin."

Bunu zaten tahmin etmişti. Jen Talbot, Stef'in ona yaptıklarından bahsettiğinde, bu onu her zaman tedirgin ederdi. Jen, Rachel ve Callie ile konuşur, onları güldürürdü, ama Hope'a bu durum ciddi geliyordu. Disiplin, şaka yapılacak bir konu gibi görünmüyordu. İhtiyacı olanı elde etmenin bir yolu gibi görünüyordu.

"Bunun sana ne yaptığını koklayabiliyorum. Çok seksi." Elleri bacaklarından aşağıya, eteğinin içine doğru kaydı, külotuna ulaşana kadar cildini okşadı. "Ama bunlar gitmeli. Onları giymemelisin. Onları sevmiyorum. Anladın mı?"

Noah külotları sevmiyordu. Bunu yapabilirdi. "O zaman komando olacağım." Jen'in bazı itaatkarların dominant sevgililerine ne dediklerini hatırladı. "Efendim."

Noah inledi. "Bunun bana ne yaptığını bilemezsin."

Pamuklu beyaz iç çamaşırını kalçalarından ve bacaklarından aşağı doğru çekti. Çamaşırı çıkardığında, burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı. "Kokun mükemmel."

Bir erkeğin külotunu koklamasının kötü bir şey olduğunu düşünmesi gerektiğini biliyordu, ama bu onu gerçekten tahrik ediyordu. Noah'ın burnunu amına dayaması fikri daha da iyiydi.

Beyaz bikiniyi cebine attı ve hemen göğüs uçlarına geri döndü, parmakları kalçalarını okşarken dilini ve dişlerini kullanarak onları yaladı.

"Bacaklarını aç," diye emretti, dudakları göğüslerinin derisine değiyordu.

Duvara yaslanarak destek almak için bacaklarını açtı. "Benim istediğim bu." Noah'ın parmak uçları amını okşadı.

Hope, Noah labiyasını açıp tek parmağını deliğine bastırırken oksijeni ciğerlerine çekti. Amcığının kaslarının

titrediğini hissedebiliyordu. Yıllardır vibratör bile kullanmamıştı. On sekiz aydan fazla bir süredir bir erkeğin ona dokunmasına izin vermemişti, ama bu deneyimin tamamen farklı olacağını zaten biliyordu. Onu uyuşturacak alkol almayacaktı. Sadece Noah'ın ona hakim olması deneyimiyle sarhoştu.

Ama kolayca bağımlı hale gelebilir.

"Sıkısın, tatlım. Çok sıkı. Sikimi sıkıp sıkıp sıkacaksın." Yüzünü ona çevirdi. Kare çenesi ve mükemmel erkeksi kaşlarıyla bir sanat eseri gibiydi. Bir derginin kapağında yer alabilirdi, ama onu sikmekten bahsediyordu. Sikini içine sokup sürmekten bahsediyordu. "Aramız iyi olacak. Ben iyi olmasını sağlayacağım."

Bu bir yemin gibi geliyordu.

Başparmağı klitorisini okşadı ve yalvarmamak için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı.

"Hoşuna gitti. Neyi sevdiğini söyle bana, Hope. Ne istediğini söyle. Duymam lazım."

O, kadına bu sözleri homurdanarak söyledi, parmağı kadının vajinasının derinliklerine doğru ilerledi. Kadın, onu içinde tutmak için kaslarını sıktı, ama adam tek parmağıyla içeri girip çıkmaya devam etti.

"Seni istiyorum." Onu gördüğü anda, anında çekildiğini hissetmişti. Onun hikayesini dinleyip onu tanıdıkça bu çekim daha da arttı. Ondan hoşlanıyordu. Köpeğine karşı ne kadar nazik olduğunu, kardeşi ve kasaba ile ilişkilerini düzeltmek için ne kadar çabaladığını seviyordu. Nasıl yapacağını bilmiyordu, ama bu da ona hoş geliyordu. Ona ihtiyacı vardı ve bu ona cennetteymiş gibi hissettiriyordu.

"Benim hangi kısmımı istiyorsun?" Parmağı yukarı doğru bastırıp geri çekti, başparmağı klitorisini hafifçe okşadı. Bu yeterli değildi. Hiç de yeterli değildi. İçinde sadece o parmak varken, güzel, şaşırtıcı ve yakalanması zor bir şey oluşuyordu. Daha fazlası. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Sikini istiyorum, efendim." Onunla dolmasını istiyordu. İçinde sadece o tek parmak varken çok boştu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Sikimi mi istiyorsun? Sana verebilirim." Aniden ayağa kalktı.

"Senin sikini istiyorum." Bunu anlaması gerekiyordu. O sadece onun ve James'in sikini istiyordu. James'i istiyordu. Tanrım, James ne düşünürdü? Noah yüzünde şaşkınlık ifadesiyle ona baktığı için bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

"Pişman olmayacaksın, tatlım. Kesinlikle pişman olmayacaksın." Kontrolünü biraz kaybetmiş olsa da onu tekrar öptü. Önemli değildi. O da kontrolünü kaybetmişti. Hayatında ilk kez, bu duygunun nereye varacağını düşünmekten başka bir şey düşünmüyordu. Bilmek zorundaydı. Yıllardır bu sihirli bağı aramaktan bıkmıştı ve artık çok yakındı. Çok yakındı.

Noah onu duvara dayadı. Penisini kadının vajinasına sürttü. Penisi çok büyük ve çok sertti. Kadına sürtündü ve kadın ilk kez inanılmaz bir şeyin başlangıcını hissetti. Hayal kırıklığından neredeyse çığlık atacaktı, ama Noah'ın kot pantolonunun fermuarını açmasını izlemekle çok meşguldü. Kot pantolonunu aşağı indirdi ve cebinden cüzdanını çıkardı. Cüzdanı bir kenara attı, ama bir prezervatif çıkardı.

"Ne diyebilirim ki? Ben iyimser biriyim. Hayır, aslında değilim, ama sen içimdeki en iyi yanları ortaya çıkarıyorsun." Boxerını aşağı indirdi ve penisi serbest kaldı.

Büyük, şişkin başlı Noah'ın penisi muhteşemdi. Mükemmel şekilli ve kalın olan penisin başında küçük bir damla krem vardı. Onu emmek istedi, ama Noah prezervatifi yırttı ve penisinin üzerine geçirmeye başladı. Nefes alamıyordu, ama önemi yoktu. Her şey lezzetli bir şekilde kontrolden çıkmıştı ve o da bunu seviyordu. Noah eteğini çekti ve kendini duvara yapışmış buldu.

"Bana tutun." Noah aralarına uzandı ve o muhteşem penisin başını kadının vajinasına yerleştirdi. "Bacaklarını bana dolan."

O, Noah'ın istediğini yaptı, dengede kalmanın güvenliğini bırakıp Noah'a güvendi. Noah sert vücuduyla onu duvara sıkıştırdı ve itmeye başladı.

"İstediğim bu, hayatım. Bana sarıl. Çok sıkısın, çok iyi hissettiriyorsun."

O iyi hissettiriyordu. Noah yukarı doğru bastırırken, penisi onu gerdi. Gerilme yanıyordu, ama çok, çok iyiydi. Bu bir bağ ve ihtiyaçtı. Bu, onun özlediği her şeydi. Bacaklarını beline doladı ve canını dişine takarak tutundu. O acele etmedi.

Elleri sıkıca kıkında, penisini kontrollü bir şekilde yönlendiriyordu. Onu tatmin ederken dişlerini sıkıldığını görebiliyordu.

Ama o yanmayı istiyordu. O acıyı istiyordu. "Siktir beni, efendim. Sert sik beni."

"Dileğın yerine getirilsin," diye homurdandı. Kalçalarını aşağı çekti ve penisini yukarı doğru itti.

Kız, amını saran sert gerginlikten inledi. Adamın sikinin onu doldurması, kıkının yanaklarına kadar girip çıkmasıyla yanıyordu. Adam eğilip onu öperken inledi.

"Çok güzel," diye fısıldadı Hope dudaklarına. Ellerini tekrar saçlarına götürdü. "Sikiş beni, efendim."

"Altta olup üstte davranman için kıkını kırmızıya çevireceğim. Ve neler olduğunu öğrenemeyeceğimi sanma, ama şimdilik sen kazandın." Penisini neredeyse ucuna kadar çıkardı ve sonra tekrar içine girdi.

Hope kollarını ona daha sıkı doladı. Berbat bir haldeydi. Gömleğı kollarından sarkıyordu. Külotu Noah'ın kot pantolonunun cebindeydi. Eteğı beline kadar sıyrılmıştı. Yüzünde maskara akmış olduğundan emindi ve saçları dağınıktı. Ama bunların hiçbirı önemli değildi çünkü Noah onu sikiyordu. Pelvisini onun pelvisine sürtüp sikini derine soktu. Tekrar tekrar onu sikerek onu doruğa yaklaştırdı. Klitorisini sürtüp yukarı doğru bastırdı ve Hope doruğa ulaştı. Orgazm, amında başlayan ve dışarıya doğru yayılan, cildinin her santimini içten dışa aydınlatan bir deprem gibiydi.

Onu pompalarken, güzel yüzü arzuyla gerilmişti. Dişlerini sıkarken, onu kollarınınla kaldırdı ve sonra sıcak penisinin üzerine oturmuş halde geri düşmesine izin verdi. Onun içindeki sihirli noktaya ulaştığında, kız çığlık attı ve orgazm iki katına çıktı.

Noah, kalçalarını tutarken ve ona sürtünürken inledi. Orgazmının sonunu yaşarken yüzünü kadının omzunun kıvrımına gömdü.

Onu yukarıda tuttu. Hiç bu kadar bağılı, mutlu ve tatmin olmuş hissetmemişti. Vücudunu Noah'ın vücuduna dolarken, kanının damarlarında dolaştıldığını hissedebiliyordu, onu yukarıda tutacağına güveniyordu.

Kalbinin göğsüne çarptığını ve nefesini boynunda hissetmeyi seviyordu. Onun erkeksi kokusunu içine çekti.

"Teşekkür ederim." Noah'ın sesi titriyordu. Onu asla bırakmayacakmış gibi ona sarıldı.

"Teşekkür ederim, efendim," diye fısıldadı. Daha sonra ona Noah diye hitap etmeye devam edebilirdi, ama burada ona tam olarak ihtiyacı olan şeyi verecekti. Omzuna yaslanarak gülümsediğini hissetti.

"Sanırım burada bana ihtiyaç yok," dedi karanlık bir ses.

Hope'un ayakları yere çarptı. Noah aniden döndüğünde, neredeyse kışının üstüne düşüyordu. Nefesi kesilmişti, ama bu sefer arzudan değil.

James, kapatmaya bile zahmet etmedikleri kapının eşiğinde duruyordu, Butch da onun yanındaydı. Noah'la yatmıştı. Tanrım, James'i hiç düşünmemişti bile.

Noah pantolonunu garip bir hareketle yukarı çekti. "Hey, kardeşim, ben sadece onunla konuşmak için buraya geldim."

"Görüyorum ki çok konuşmuşsun." James kıpırdamadı, ona acımak için başını çevirmedi. Onu doğrudan baktı, yüzünde kaşlarını çatmış, muhteşem mavi gözlerinde yargılayıcı bir bakış vardı. Butch da ona bakıyor gibiydi.

Titrek ellerle gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

"Bak Jamie, bu şekilde olduğu için üzgünüm, ama bu kaçınılmazdı. Onu gördüğüm andan itibaren onu istedim," diye başladı Noah, sesi titriyordu.

"Evet, hepimiz senin istediğin şeyi, başkalarını hiç düşünmeden peşinden gittiğini biliyoruz. Çocukluğundan beri böylesin."

"Jamie, bu konuyu konuşmak istiyorum." Noah elini saçlarının arasından geçirdi. saçlarını okşadı.

İkisi arasındaki durumu daha da kötüleştirmişti. Noah daha önce biraz ilerleme kaydetmişti, ama şimdi hiç düşünmeden her şeyi mahvetmişti. James'in kendisini istediğine dair gerçekçi bir hayali yoktu. James, Noah'a kızgındı. Noah onu istiyordu, bu yüzden James de onu istiyordu. Burada durup James Glen'in kıskanç olduğuna bir saniye bile inanmayacaktı. James sadece kardeşini cezalandırmak istiyordu ve o da bunun için bir araçtı.

"Bence ikiniz de gitmelisiniz." Kalbi acıyordu. Onlarla birlikte olmayı çok sevmişti. Nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Daha önce Lucy'nin evine gitmek iyi bir fikir gibi gelmişti, ama şimdi yalnız kalmak istiyordu. İşleri o kadar sık mahvediyordu ki, belki de yalnız kalması daha iyiydi. Kendini uzak tutmakta haklıydı. İnsanlara karşı nazik olabilirdi, ama onlara gerçekten yakın olamazdı. O bir zehirdi. "Yarın birini çağırıp beni çiftliğe götürmesini isteyeceğim, eşyalarımı alayım."

Zihninde parasını saydı. Otobüs bileti alacak kadar parası olabilir.

Noah döndü, kaşlarını çattı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bence ikiniz benim olmadan konuşmalısınız. Ben bu işi mahvederim. Siz kardeşsiniz. Konuşmanız lazım."

James odaya girdi. "Onunla konuşmayacağım, ama sana birkaç kural koyacağım. Banyoya gidip kendini temizleyeceksin. Tabii bu yerde hala akan su varsa. Burada ne oldu böyle?"

"Stella'nın mutfağında yangın çıktı," diye açıkladı. "Duman buraya kadar geldi. Tehlikeli bir şey yok. Sadece kötü bir koku var. Burada kalabilirim."

"Burada kalmayacaksın." Noah gömleğini pantolonuna soktu.

"Kapa çeneni, Noah." James kardeşine hırladıktan sonra tekrar ona döndü. "Kuralları anlatmayı bitirmemiştim. Temizlik yapacaksın, sonra da kamyonete bineceksin. Yapacak işlerim var. Siz sevişirken Nell ile konuştum. Bu öğleden sonra sana ihtiyacı var. Seni fazla çalıştırmayacağına söz verdirdim. Seni fuar alanına bırakacağım, saat ikide alırım. Bana daha fazla sorun çıkarırsan, seni hemen dizimin üstüne yatırırım."

"Başka bir cehennem daha mı var?" Ses tonu, onun suçluluk duygusunu aşmaya başlamıştı. "Ne zaman sana cehennem yaşattım?"

Dudakları hafifçe acımasız bir ifadeye büründü. "Seninle tanıştığımdan beri her günün her saniyesinde. Her dakika seni düşündüm."

Saçmalık. "Beni istediğin zaman elde edebilirdin James. Noah beni istemeye başlayana kadar bana ikinci bir bakış bile atmadın.

Kardeşi bir oyuncağı alana kadar onu istemeyen bir çocuk gibisin. İkiniz de kız arkadaşlarınız için kavga eder miydiniz?"

O, kadının arkasındaki duvara bir tokat attı. "Bu soruyu sorman, beni hiç tanımadığını kanıtlıyor. Kardeşim evden ayrılana kadar, her şeyi onunla paylaşırdım. Kardeşim olmadan bir kadınla nadiren yataardım, çünkü ailemizde işler böyleydi. Kardeşler paylaşırdı, çünkü ailemizi böyle kurardık. Çiftçilik zor bir iştir. Kadınlar için de zordur. Karımın yalnız kalmasını hiç istemedim, ama benimle evlenirse kesinlikle yalnız kalacaktı. Ben de yalnız kalacaktım, çünkü hayatım boyunca güvenilebileceğim kimse olmadı. Sakın bana paylaşamayan şımarık bir velet olduğumu söyleme. Az önce o veletle yattın, bebeğim. O uzaklaştı. Bir kadın için beni ve ailemizi terk etmeyi seçti. Sonra da kasabaya geri dönüp benim gerçekten değer verdiğim tek kişiyi aldı.

Ona ulaşmak istedi. Söylediklerinde ciddi olduğu belliydi. "James, anlamıyorum. Sana çıkma teklif ettim. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

O uzandı ve parmakları kadının gömleğinin düğmelerine dokundu. Kadın düğmeleri o kadar hızlı iliklemişti ki bir tanesini atlamıştı. O, elini nazikçe çevirerek sorunu düzeltirken kadın orada durdu. "Seninle çıkmadım çünkü kimseyle çıkmıyordum," diye açıkladı James.

gözleri ona dikilmişti. "Trev çiftliğe biraz para getirene kadar sana sunabileceğim hiçbir şeyim yoktu. Herkese sunabileceğim tek şey iş ve endişeydi, bu yüzden ilişkilerimi fiziksel düzeyde tuttum. Ara sıra iyi bir sevişmek istediğini bilseydim, senden uzak dururdum çünkü ben daha fazlasını istiyordum. Artık önemi yok. Ne kadar hata yaparsan yap, erkekler konusunda ne kadar kötü bir zevkin olursa olsun, sen benim sorumluluğumsun. Sorumluluklarımı yerine getiririm. Zorlaştıkları için onlardan kaçmam. Şimdi, sana söylediğimi yap yoksa poponu şaplaklarım. Kamyonette bekliyor olacağım."

Arkasını dönüp uzaklaştı.

Noah'ın yüzü solmuştu.

Kendini hasta hissediyordu. Ne yapmıştı? Her zaman yanlış şeyi yapıyor gibiydi ve bu, çevresindeki herkese pahalıya mal oluyordu. "Noah, gidip onunla konuşmalısın."

"Dinlemeyecek. Dinlemeyecek... Lanet olsun, git temizlen. Jamie'nin sana söylediğini yap."

Gözlerinin fal taşı gibi açıldığını ve midesinin bulandığını hissetti. "Ne?"

Noah'ın tavrı sertleşti. "Jamie sana bir emir verdi. Ona karşı gelmemi mi bekliyorsun? İkimizi birbirimize düşürmeyi mi düşünüyorsun? Ben hoşgörölü olabilirim, ama bizi birbirimize düşürürsen bu iş yürümez."

"Delirdin mi sen?" diye sordu Hope, sesi kendi kulağına bile tiz geliyordu. "Burada neler olduğunu görmen lazım. O sana kızgın. Sana ulaşmak için beni kullanıyor. Burada olanların hiçbir anlamı olmadığını anlıyorum. Anlıyorum. Aptal değilim. Sadakatin kardeşine olmalı, yattığın bir kıza değil. Git hadi. Bana istediğini yaptıramaz."

O, nazikçe bileğini tutup onu yanına çekti, kanepeye oturdu ve onu kucağına çekti. Kız iki kez düşünmeden önce, eteğini yukarı çekti ve serin hava kızın tenine çarptı. Kendini yere bakarken bulduğunda şok oldu. Kafasını hafifçe çevirdi. James kapıyı kapatma zahmetine girmede. Kapı hala açıktı. İkinci katta yaşadığı için çok mutluydu, yoksa muhtemelen seyircileri olurdu. Protesto etmek için ağzını açtı ve adamın eli kıkına vurdu.

Ona şaplak atmıştı. Acı vericiydi, ama aynı zamanda ona iyi gelmişti. Tanrım, ne kadar tuhaf biriydi. Ondan etkilendiğini ona belli etmeye niyetli değildi.

"Bitti mi?" Tek istediği ona tekrar denemesini söylemekken, sesinin bu kadar sakin olmasından memnun oldu.

"Daha bitmedi. Jamie haklı. Kurallara ihtiyacın var. Bir daha kendin hakkında öyle konuşmayacaksın." Eli diğer yanağına çarptı. Oynuyor değildi. Hope keskin, yakıcı acıdan inledi.

Noah devam etti. "Sen benim yattığım bir kız değilsin. Sen Hope'sun. Sen benim kızımsın. Belki seks senin için vücut sıvılarının kolayca değiş tokuşu olabilir, ama benim için öyle değil. Sen yıllardır yattığım tek kadınsın. Olanları hafife almıyorum." Bir tokat daha, bu sefer kıkının ortasına.

Hope inledi ama şikayet etmedi. Acı etine işliyordu, ama onun sözleri bir merhem gibiydi.

İki tane daha haklı tokat. "Ve ben vazgeçmeye niyetli değilim. Jamie kızmış olabilir, ama bunu doğru oynarsak, o da işin içinde olacak. Bana çok kızgın olabilir, ama yine de seni isteyebilir. Ben seni istiyorum. O da seni istiyor. Sen hepimizi bir araya getirebilirsin. Sen, eksik olan yapboz parçasısın."

O, ona on şaplak sayana kadar şaplak attı, her biri onun hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğini hatırlatan sıcak bir hatırlatmaydı. Onun ortadan kaybolmasına izin vermeyecekti.

Sonunda ayağa kalktı, onu kaldırdı ve ayakları üzerine koydu. Yüzü kızarmıştı ve kot pantolonunun içinden tekrar sertleştiğini görebiliyordu. "Şimdi git ve sana söyleneni yap."

Kız, elleri titreyerek banyoya doğru döndü, ama bu sefer endişeden değil. Biraz da merakla. Noah, ona sadece hayalini kurduğu bir dünyayı gösteriyordu. "Bana zorbalık yapmana izin vermeyeceğim."

Kendi kurallarını koyma ihtiyacı hissetti. "Sınırı

aştığımda bana haber vereceğinden eminim."

Banyo kapısını sessizce kapattı ve derin bir nefes aldı.

Hiçbir yere gitmiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

"Noah'ı orada mı bıraktı?" diye sordu Nell, küçük, yeni kurulan çadırının içindeki dört masadan birini kaplayan tuvali düzeltirken.

Hope bir sonraki brandayı aldı ve Nell'in solundaki masayı örtmeye başladı. Masalar, Nell'in müşterilerine mutluluk ve işletmeye makul, ekonomik açıdan iyi karlar getireceğini söylediği tuhaf bir feng shui düzeninde kurulmuştu. Nell adil ticarete inanıyordu. "Evet, bıraktı. Ben kamyonete bindim ve Noah yetişemedi James yola çıktı. Kapıyı zar zor kapatabildim."

En azından James, Butch arka koltuğa güvenli bir şekilde oturana kadar beklemişti. Zavallı çocuk, sahibinin geride bırakıldığını görünce sızlanmıştı, ama James onu bıraktığında, Butch onu takip ederek kamyonete atlamıştı.

Nell kollarını göğsünde kavuşturdu ve Birkenstock sandaletleri çimlere vurdu. "Bu çok kaba bir davranış. Jamie'nin o benzin yakan kamyoneti kullanması yeterince kötü, ama madem kullanıyor, mümkün olduğunca çok yolcu almalı."

Henry arkalarından içeri girerken güldü. "Jamie'nin şu anda yakıt emisyonlarıyla ilgilendiğini sanmıyorum."

Nell kocasına baktı. Nell kendisinden çok da büyük değildi, ama onda büyük bir masumiyet vardı. "Öyle olmalı. Ona broşür ve her şeyi bıraktım."

Henry karısının yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu. "Jamie, Noah'ın kendisi için bir rakip olacağını fark ediyor olmalı."

"Rakip mi?" diye sordu Nell.

Lanet olsun Henry. Hope'un iyiliği için fazla zekiydi. Bu konuyu konuşmak istemiyordu. "Henry, onların kardeş olduklarını ve çözmeleri gereken çok şey olduğunu kastediyor."

"Ve aynı kadını istiyorlar." Henry ona neşeli bir gülümsemeye baktı. Entelektüel olmasına rağmen, Henry yakışıklı bir adamdı. Bliss'teki çoğu erkekten daha zayıftı, ama vücudunda bir güç vardı. "Jamie'nin, onun evlenmeye hazır olduğunda senin sadece takılıp onu bekleyeceğini düşündüğünü uzun zamandır şüpheleniyordum."

"Bu çok saçma." Ama aslında öyle yapıyordu. Logan ona çıkma teklif ettiğinde kabul etmemişti. Bu en iyisi olmuştu çünkü onlar gerçekten iyi arkadaşları. Aylardır birkaç erkek ona çıkma teklif etmişti, ama o hepsini reddetmişti. Kendine çıkmaya hazır olmadığını söylemişti, ama gerçekte James, Colorado'daki kadınların yarısıyla yatarken bile ondan vazgeçmeye hazır değildi.

"Bu onun için pek romantik bir davranış değil," diye itiraz etti Nell. Kanvasın ucunu tutup Hope'a onu sermesine yardım etmeye başladı. "Sanırım Noah'ın kur yapma tarzını tercih ederim. Dün gözlerini senden ayırmadı."

"Jamie de Noah'a deli gibi bakmaktan kendini alamadı," diye işaret etti Henry.

"Noah gittiği için kızgın," diye açıkladı Hope.

Henry içini çekti ve çevre dostu battaniyeler için tasarlanmış masaya yaslandı. "Noah kasabada olduğunda ben burada değildim. Birkaç ay sonra Bliss'e geldim, ama kasabanın nasıl sarsıldığını hatırlıyorum. Zordu. Ona güveniyorlardı. Kimse onun kardeşi kadar güvenmiyordu."

Hope, James ve Noah'ın çalışma şekliyle ilgili her türlü bilgiye ilgi duyuyordu. "Sanırım anlamıyorum. Yani, Zane ve Nate'in arkadaş olduklarını, aynı kadına aşık olduklarını ve kavga etmek yerine onu paylaşmaya karar verdiklerini anlıyorum. Bunu anlıyorum. Ama onlar bir kadını paylaşmak için dışarı çıkmadılar."

"Oh, bence Nate ve Zane'i hiç anlamıyorsun," dedi Henry. "Aslında bazı yönlerden onları kıskanıyorum."

Nell parlak bir gülümsemeye, "Öyle diyor ama beni paylaşmazdı," dedi.

Gözleriyle karısını adeta yiyip bitirdi. "Hiç de değil, aşkım. Ama bu çünkü ilişkiler bu kasabada fanteziler veya seks hakkında değil.

fanteziler ya da seks hakkında değil. Eğer yakın olduğum bir erkek kardeşim olsaydı ya da benim diğer yarım gibi hissettiğim bir arkadaşım olsaydı, seni paylaşmaktan mutluluk duyardım çünkü sen sorun yaratabilirsin."

Nell, Henry'nin sözlerinden hiç de alınmış görünmüyordu. Gözleri neşeyle parlıyordu. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Henry eğilip burnunu onun burnuna değdirdi. "Çok fazla sorun çıkarırsın." Hope'a döndü. "Güvendiğim bir partnerim olsaydı, onu paylaşırdım. Bak, ben heteroseksüelim. Öyle doğdum. Nate ve Zane de öyle, ama onlar da birbirlerini seviyorlar. Zane ve Nate, Rafe ve Cam, hatta Doc ve Alexei'nin ilişkileri çok samimi. Onlar sadece bir kadını paylaşmıyorlar. Bir hayatı paylaşıyorlar. Bir aileyi, sorunlarını ve endişelerini paylaşıyorlar. Birbirlerinin varlığında rahatlık buluyorlar. Bu çok güzel bir şey."

Nell derin bir nefes aldı. "Öyle. Çok güzel açıkladın Henry. Bunu yazacağım." Geri döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sadece çok güzel olduğu için. Kitap falan yazmıyorum. Rüya yakalayıcıları geri getireceğim."

Nell hızla uzaklaştı.

Henry güldü ve kutuları masaların üzerine taşımaya başladı. "Sen otur, Hope. Dinlenmen gerekiyor. Nell'e bunu halledebileceğimizi söyledim, ama o senin dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu."

Nell onu anlıyordu. İkiisiyle de uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. "Evet, Circle G'nin dünyadaki en rahatlatıcı yer olduğunu düşünmüyorum."

Ancak önceki gece, ikisinin arasında uyuduğu için yıllardır en tatlı uykusunu uyumuştu.

"Bizimle geri dönebilirsin," dedi Henry.

"Hayır." Bu kelime ağızından çıkmadan önce geri alamadı. Tüm bu saçmalıklara rağmen, çiftlikten ayrılmak istemiyordu. Kaçmayı düşündüğünü biliyordu, ama şimdi iki saniye nefes alabildiğine göre, kaçmayacağını anladı. Onları bir daha görmeme fikri onu bıçak gibi kesiyordu.

Henry gülümsedi. "O zaman cevabın belli."

Evet. İşte aptalca cevabı buydu. Tanrı bilir nereye giden bir otobüste olmalıydı, ama James

geldiğinde kamyonete geri dönecekti. Birinin Noah'ı alıp geri götürmesi için dua etmek zorunda kalacaktı.

Noah. Hâlâ ellerini üzerinde hissedebiliyordu, derin sesiyle ona emir veriyordu. Onu, kendisi dışında her şeyi unutturmuştu. O anda, ikisi dışında hiçbir şey yoktu. James orada olsaydı ne olurdu?

"Arkadaşlardan bahsettin. Zane ve Nate ortak ve arkadaştı. Rafe ve Cam da öyle. Ama Max ve Rye için durum farklı mı?" James'in söylediklerini düşünmeden edemedi.

"Onlarla konuşmalısın. Belki de Rye ile konuşmalısın. Noah ve James'in hikayeleri biraz farklı ama ikizlerle birçok ortak noktaları var. Buraya gelip Nell ile tanışıp evlendiğimde, Ellen ve Noah'ın babası ölmüştü ama hikayelerini duydum. Çok sevimli bir aileydi. Çok sıkı bağları vardı. Öyle olmak zorundaydılar. Circle G büyük bir yer ve bir erkekten çok şey istiyor. Anladığım kadarıyla, Fred ve Brian her zaman Ellen'in ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlıyorlardı. Kendi başlarına olsaydı daha zor olurdu. Ellen hastalandığında, ikisinden biri her zaman onun yanındaydı. James bu yaşam tarzına inanarak büyüdü, sonra kardeşi öldü. Son birkaç yıldır Noah'ın yerini doldurmaya çalıştı. Logan ve Wolf ile kadınları paylaştı, ama bence aynı şey değildi. Sonra Logan ve Wolf da gitti. James kötü bir durumda, ama bence geri dönmek için ihtiyacı olan şeye sahip.

"Bilmiyorum. Noah, kardeşini geri kazanabileceğini düşünüyor gibi görünüyor. Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum."

"Doğal olarak ne geliyorsa onu yapmanı istiyorum." Noah çadıra girdi.

"Casusluk mu yapıyorsun?" Ne zamandır orada duruyordu?

"Nefesimi toplamam gerekiyordu. Artık 9000 fit yükseklikte bir mil yürümek alışkanlığım yok." Noah, Henry'nin hazırladığı sandalyelerden birine oturdu. "Göt herif kardeşim köpeğimi çaldı, değil mi?"

Henry güldü. "Söylentilere göre sen onun kızını çaldın."

Noah omuz silkti. "Bu çok hızlı oldu. Mutfaktan hala sesler duyuluyor mu?"

"Ne?" Hope, onların düşündüğü şeyi kastetmediklerini umarak sordu.

"Stella'nın evindeki boruların sesi iletlediği herkes tarafından bilinir," diye itiraf etti Noah. "Mutfakta durursan, üst kattaki dairede neler olduğunu duyabilirsin. Stella orada yaşarken, mutfak personeline bağıırırdı."

"Ve bunu bana söylemek hiç aklına gelmedi mi?" Şimdi temizlik yaparken şarkı söylememiş olmayı gerçekten diledi.

Noah omuz silkti, saçları alnına düştü. "O sırada meşguldüm. Keşke o lanet kapıyı kapatıp kilitleseydim, ama sen çok caziptin, tatlım. Aklımda senden başka hiçbir şey yoktu."

"Herkes biliyor mu?" Bliss'teki dedikodular hızla yayılırdı.

"Selam." Rachel Harper üç beyaz poşetle içeri girdi. "Kahve almak için lokantaya uğradım ve Stella bunları buraya bırakmamı istedi. Hope'un paket servis sipariş ettiğinden bahsetti ve sonra senin birine 'efendim' dediğin için güldü. Sanırım o sensin, Noah."

Noah utanacak kadar nezaketi yoktu. Sadece poşetlerden birini aldı. "Tanrıya şükür. Açlıktan ölüyorum."

Rachel, Hope'a öğle yemeğini veremedi, Noah hamburgeri boğazına kadar yutmuştu.

Çilek sarısı saçlı kızın dudakları kıvrıldı. "Stella, sos tercihi belirtmediğini söyledi, bu yüzden sana ranch sosu verdi, çünkü çiftlikte olmayı çok sevdiğin belli. Ayrıca kovboyların güzel kızları kementle yakalamayı sevdiklerini, bu yüzden dikkatli olmanı söyledi. Ne demek istediğini hiç anlamadım."

Noah patates kızartması alırken sırıttı. "Ben biliyorum." Rachel de güldü, çünkü o da belli ki biliyordu.

Hope öfkeleni. "Lanet olsun Noah. Şimdi herkes biliyor."

"Zaten herkese söyleyecektim," diye itiraf etti Noah. "Saklamayacaktım. Jamie dükkândaki iki yeni adama senin bir ilişkin olduğunu söyledi. Neden o hak iddia edebiliyor da ben edemiyorum?"

"Hak iddia etmek mi?" Nell içeri girerken sordu. "Noah Bennett. Hope'dan mı bahsediyorsun? O bir insan, bir arazi parçası değil. Arazi hakkında konuşuyor olsan bile bu çok kırııcı olurdu. Hem benim çadırımda et mi yiyorsun?"

"Hayır, hanımefendi," diye yalan söyledi ve hamburgerinin son ısırığını yuttu.

Nell ona baktı. "Peki, sana inanmak zorundayım çünkü evrendeki tüm çocuklara şüpheye yer bırakmam. Şimdi, vegan yağda kızartılmış olmasını umduğum patates kızartmalarını bitirip bize yardım edebilirsin. Zaten etrafta dolaşan ve alışveriş yapan insanlar var. Kabak ekmeği seven bazı hoş squatchers ile tanıştım."

Noah inledi. "Squatchers'lardan nefret ederim. Her türlü gürültüyü yapıyorlar, ormanın her yerine kameralar kuruyorlar, sonra Mel kızılötesi ışığı görüyor ve uzaylıların onu izlediğini düşünüyor. Mel'in birini vurmadığından emin olmak için ormanda birden fazla kez dolaşmak zorunda kaldım."

"Bunu unutmuşum," diye itiraf etti Nell. "Belki de gidip onları uyarmalıyız."

Noah, Nell ile birlikte dışarı çıkarken göz kırptı.

"Ben gidip ekmek ve fiyat etiketlerini getireyim," dedi Henry. "Sen otur ve yemek ye. Dinlen. Yoksa Jamie beni parçalar, ama ben kendimi seviyorum."

"Squatcher da neyin nesi?" diye sordu Rachel. "Geçen yıl Woo Woo Festivali'ni kaçırdım."

Hope geçen yıl bu festivalde çalışmıştı. Nate dört gün boyunca homurdanmıştı. Hope, Cam'in nasıl başa çıktığını merak etti. "Hayalet avcısı gibi, ama onlar Sasquatch avlıyorlar."

Rachel, Noah'ın boşalttığı sandalyeye çöktü. "Bigfoot mu? Bigfoot'un burada olduğunu mu düşünüyorlar? Ben onun sadece Mel olduğunu sanıyordum."

"Bence onlar Bigfoot'un her yerde olduğunu düşünüyorlar. Sasquatch'ı çok sık görüyoruz. Mel bir keresinde bana bilgisayarında göstermişti. Ayrıca, görüldüğü yerlerin yüzde doksanının çıplaklar doğa yürüyüşü rotalarıyla örtüştüğünü de göstermişti. Topluluktan Carl'in sorumlu olduğundan oldukça emin. Anlaşılan, ağda yaptırması gerekiyor. Zararsızlar. Ormana gidip her türlü Sasquatch çiftleşme çağrısı yapıyorlar. Neden Sasquatch'ın aşk modundayken nasıl ses çıkardığını bildiklerini düşündüklerini hiç anlamıyorum. Aslında, onlar hakkında canımı sıkkan tek şey, her cümleye "squatching" kelimesini sokmaya çalışmaları."

Hope salatasını ve çorba kasesini çıkardı. Açtı. Görünüşe göre iyi seks onu acıktırmıştı. Gülümsemek zorunda kaldı. Kardeşiyle yatmış olmasına rağmen, James elini tutup

kamyonetten güvenli bir şekilde inmesini sağlamıştı. Onu Flanders'ların çadırına kadar götürmek ve Henry ile erkek erkeğe konuşarak onun yapabileceklerini ve yapamayacaklarını anlatmak konusunda ısrar etmişti. Neandertal gibi davranıyordu ve Hope bunu seksi buluyordu.

Gerçekten bunu mu düşünüyordu? İki kardeşle bir ilişki kurmayı mı düşünüyordu?

"Sanırım bu James'in öğle yemeği?" diye sordu Rachel.

Hope elini salladı. "Yiyebilirsin. O olay yerinden kaçtı. Onun öğle yemeğini yiyebilirsin."

"İyi. Diyet yapmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Bugün, aylardır ilk kez kızımı kucağıma almadığım bir gün. Öğle yemeği yiyip biriyle sohbet etmek güzel olurdu. Jen ve Stef geri dönmüş olabilirler ama yemin ederim oyun odasından neredeyse hiç çıkmadılar." James'in hindi sandviğine daldı. "Callie ise bebek bezleri ve erkeklerle boğuşuyor. O erkekler nihayet işe döndüklerinde rahat bir nefes alacak."

Hope, Rachel'ın ona getirdiği Stella'nın gerçekten mükemmel tortilla çorbasından bir kaşık aldı. "Stef bir süredir oyun odasından çıkmamış olabilir, ama görünüşe göre Noah'ın geri dönmesini ayarlamayı başarmış."

Rachel, James'in kolısından bir yudum aldı. "O senin için Mutluluğun Kralı. Her zaman pişmekte olan pastaya elini sokar."

"Herkes ona bu kadar kırgınsa neden Noah'ı buraya geri getirsin ki?" Tanıştıkları herkes, Rachel'ın kocaları da dahil olmak üzere, Noah'a sert davranmıştı. İkisi de Noah'a cehennemi yaşatmıştı.

"Stef, bir süre sonra herkesin sakinleşeceğini biliyor sanırım. Noah dün ortaya çıktığından beri, Max ve Rye'in tek konuştuğu şey o. Çocuklukları hakkında bir sürü hikaye duydum. Ben küçük bir kasabada büyüdüm. Dallas'ta büyüdüm. Çocuklar kendi yaşitlarıyla oynar, daha küçük veya daha büyük olanları görmezden gelirdi, ama burada durum öyle değildi. Etrafta çok az çocuk vardı, bu yüzden Noah ve James daha küçük olsalar da hep birlikte takılırlardı. Eskiden ne kadar yakın olduklarını bilmiyordum. Anlaşılan Noah kasabadan ayrıldıktan sonra James içine kapanmış. Çiftliği ile uğraşması gerektiğini biliyorum, ama Max ve Rye'in onu özlediğini hiç bilmiyordum. Noah'ın varlığından da hiç haberim yoktu. Ama dün en çılgın hikayeleri duydum. Stef her zaman

ne yaptığını biliyor. Max bir iki ay Noah'a hırlayabilir, ama sonra fikrini değiştirir. Noah aileden biri."

Aile. Bu tatlı bir kelimeydi, ama Hope, Rachel'ın açıkça anladığı gibi anlamıyordu. "Max'in onu öyle görmesine sevindim. Benim ailemde hep kavga vardı. Annemin iki kız kardeşi vardı ve ikisiyle de konuşmuyordu. Anne babasıyla da konuşmuyordu."

Rachel'ın gözleri yumuşadı. "Annem ve babam harikaydı. Onları her gün özleyorum. Keşke... Keşke işler farklı olsaydı. Babamın Max'le başa çıktığını hayal edebiliyorum. Sana şunu söyleyeyim, babam o iki çocuğu da hizaya getirirdi."

"Hadi ama Rachel. Ailenin bu üçlü ilişki konusunda sorun yaşamayacağını mı düşünüyorsun?" Bliss'te işe yaramıştı, ama dış dünya farklıydı.

"Beni seviyorlardı. Kabul ederlerdi. Ve bir süre sonra, erkeklerimi sevmekten başka çareleri kalmazdı. Onlar çok sevimli. Paige'i de çok severlerdi. Düşündüm de, ailem Bliss'i de severdi herhalde. Ailenden hiç bahsetmiyorsun. Hayatta mı?

Bu durumda genellikle yararlı bir yalan işe yarardı, ama Hope uzun zamandır ilk kez konuşmak istediğini fark etti. "On altı yaşındayken evden kaçtım."

"Yirmi sekiz yaşındayken evden kaçtım," dedi Rachel yumuşak bir sesle. "İkimizin de buraya gelmesi ne güzel."

Hope başını salladı. "Aynı değil. Şey, belki biraz." Hikayeyi biliyordu. Rachel bir takipçiden kaçmıştı. Kötü geçen bir randevusu olmuştu ve adam ona takıntılı hale gelmişti. Kesinlikle Hope kadar aptal değildi. Katil olduğu ortaya çıkan bir adama aşık olduğuna karar vermemişti. Rachel, takipçisinin suçlarını kolaylaştırmamıştı. Takipçisinin eziyet etmesi için kızları getirmediğinden emin olabilirdi. Hope için o zamanlar bunu bilmemesi önemli değildi. Önemli olan, bunun olmuş olmasıydı. "Sen daha büyüktün, ama sana yardım edecek kimsesi de yoktu. Annemin evinden sadece üstümdeki kıyafetlerle ayrıldım."

Rachel öne doğru eğildi, sandviçi unuttu. "Neden gittin?"

"Annemin yeni bir erkek arkadaşı vardı. Bana ilgi duyuyordu." Ve acımasız ve sert görünümüydü. Christian ise tam tersiydi. Christian ona karşı nazik ve kibardı. Christian çok yakışıklıydı. Ve erkeksi güzelliği mükemmel bir tuzaktı. Rachel bunu kafasından silip attı. "Ben de ayrıldım ve arkadaşlarımın yanında kaldım, sonra da buraya geldim. Sıkıcı bir hikaye."

"On yılı tek cümlede özetledin. Güzel. Sen iyisin."

Hope, Rachel'ın yeşil gözlerinin onu delip geçtiğini hissetti. "Bazen bu tür şeyler sıkıcı olur."

"Buna içtenlikle şüpheliyim. Hepimizin sırları vardır. Bazılarımız, sırlarımızı saklayabilecek bir aile bulacak kadar şanslıdır."

Hope'un içinde hafif bir acı hissi uyandı. Aile konusunda pek şanslı sayılmazdı. "Evet, şanslı değildim. Dedğim gibi, annem vardı ve o da benden kurtulduğuna seviniyordu."

Rachel, Hope bu konuşmanın özünü tamamen kaçırmış gibi içini çekti. "Annen hakkında konuşmuyordum. Bliss hakkında konuşuyordum. Bak, sen benden çok da küçük değilsin, ama bu konuda ben senden daha akıllıyım. Aile sadece kan bağı değildir. Kan bağı biyolojinin bir şans oyunudur. Kızımı seviyorum, ama onun sevgisini kazanmam gerektiğini biliyorum. Bir anne, çocuğunu doğurup onu ihmal edip sonra da çocuğunun kendisini sevmesini bekleyemez. Ama aile, gerçek aile, bizim kendimiz yarattığımız bir şeydir. Hayatımızı paylaştığımız insanların tuhaf, şaşırtıcı bir birleşimi. Anne babamı seviyordum, ama Callie ve Jen'e onlara asla anlatmayacağım şeyler anlattım. Asla. Ama bu iki kadına her şeyi anlatabilirim ve onlar da kabul ederler. Kocalarıma her şeyi anlatabilirim. Oh, bunu yapacak kadar aptal değilim, ama yapabiliyordum."

Rachel için ne güzel. "Böyle iyi arkadaşların olması çok güzel."

"Aile," diye ısrar etti Rachel. "Arkadaşlıktan öte bir şey. Marie, Teeny veya Mel ile çok yakın değilim, ama onları seviyorum. Bliss'te geçirdiğim sürede, önceki tüm yıllardan daha fazla şey öğrendim. Dallas'ta Mel gibi birine asla ikinci kez bakmazdım. Ama burada yaşamak insanı hoşgörülü olmaya zorluyor ve hoşgörülü olduğunda, bir kişinin tuhaflıklarının ötesini görebilir ve

ne kadar harika olduklarını görebilirsin. Ama bunu ancak sana karşı dürüst olduklarında yapabilirsin."

Hope bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. Yine huzursuz hissediyordu. "Oyun oynama Rachel. Ne demek istediğini söyle."

Rachel iç geçirdi. "Gördün mü, Jen'e bu yolun doğru olduğunu söyledim, ama hayır, nazik olmam gerektiğini söyledi. Peki. Başın belada. Bunu açıkça görebiliyorum. Kaçtığın şey seni yakalamaya başlıyor ve seni canlı canlı yiyor. Bize anlatabilirsin, çünkü söyleyeceğin hiçbir şey bizi senden uzaklaştırmaz."

Ama Hope gerçeği biliyordu. Rachel naif davranıyordu. "Söyleyebileceğim şeyler seni şaşırtabilir."

Kafasını salladı. "Hayır, yapmam. Ama beklemek istiyorum. Sadece burada bir ailen olduğunu bilmeni istiyorum ve hepimiz oturup, saklandığın yerden çıkacak kadar bize güvenmeni bekliyoruz."

Güzel bir düşünce. Belki. Ama bunu düşünmesi gerekiyordu. Ve önce Noah ve James ile konuşması gerekecekti. Tanrım, bunu yapabilir miydi, bilmiyordu. "Düşüneceğim."

Rachel sandviçini tekrar eline aldı. "Öyle yap. Şimdi, Noah ve Max konusunda ne yapacağız, çünkü topal bir atımız var ve Max neyin yanlış olduğunu anlayamıyor."

Bu, geçmişle başa çıkmaktan çok daha kolay bir görevdi.

"Max'e ev ziyaretleri için yüzde yirmi indirim yapacağımızı söyle," dedi Hope. "Ama tüm ilaçların tam fiyatını ödemesi gerekiyor."

Noah onu fena halde pataklayacaktı. Ve Max'e de indirim yapacaktı.

Rachel şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Demek söylentiler doğruymuş. Noah hızlı hareket ediyor. Harika. Kadınla çalışmak çok daha kolay. Caleb sonunda Holly'nin yatağına düştüğünde bu kasabanın halkının ne kadar sevindiğini tahmin bile edemezsin. Alexei bunu başardığı için kasabanın kahramanı oldu. Artık Doktor'u aramamız gerekmiyor. Holly'yi arıyoruz. Böylesi çok daha kolay. Herkese sana başvurmalarını söyleyeceğim. Ve indirimi yüzde elli yapalım."

Rachel sert bir pazarlık yaptı. Ama kocası da sert biriydi. "Hayır. Max ile anlaşmanın bir bedeli var. Noah'ın sadece Rye ile anlaşması gerektiğini garanti edebilir misin?"

"Lanet olsun, yüzde kırk."

"Yüzde otuz beş ve Noah şahsen özür dileyecek."

Rachel iç geçirdi. "Ve Max'in onu atların su içtiği çukura atmayacağına söz veriyorum. Anlaştık mı?"

El sıkıştılar.

Hope arkalarına yaslandı, mutlu bir duygu onu sardı. Noah'ı yola getirecekti ve eğer bu hoşuna gitmezse, her zaman onu tekrar dövme hakkına sahipti.

"Peki James'e ne yapacaksın?" diye sordu Rachel.

Mutlu hissi kayboldu. Hiçbir fikri yoktu. Ama bir şeyler bulacaktı çünkü birdenbire bunun kaçamayacağı bir sorun olduğunu anladı.

* * *

James kamyonetten fırladı ve sonra yalnız olmadığını hatırladı. Lanet köpek. Derin bir nefes aldı. Burada suçlu olan köpek değildi. Kardeşi idi. Dönüp kapıyı açtı ve Butch dışarı fırladı.

Büyük, çirkin köpek yavrusu gibi etrafta koşturdu. Bacaklarının götürdüğü kadar hızlı büyük bir daire çizerek koştu.

Büyük adamın çok uzun süredir koşacak yeri olmayan bir apartman dairesinde kapalı kaldığı belliydi.

Noah için de durum böyle miydi?

En azından köpek durumu doğru bir şekilde ele almıştı. Köpek Hope'un kuyruğunu değil, kendi kuyruğunu kovalayarak koşuyordu.

Kovalamak mı? Noah onu yakalamıştı. Ve onu sikmişti. James, kardeşi Hope'u o küçük, boktan dairenin duvarına dayayıp siktiği sırada orada durmuş dinlemişti. Hope'un eteği yukarı kalkmıştı ve o düzgün bacakları, kardeşi onu siktiği sırada Noah'ın beline dolanmıştı.

İlk düşüncesi, Noah'a acele etmesini söylemekti, böylece sıra ona da gelirdi.

İkincisi ise kardeşini öldürmekti.

Eh, artık olan olmuştu. O seçimini yapmıştı.

Bir günde işler nasıl bu kadar boktan hale gelmişti? Ve bu konuda ne yapacaktı?

Eve girip masasındaki evrak işlerini halletmeyi düşündü, ama kapalı bir yerde kalma düşüncesine dayanamadı. Gözleri ağıla kaydı. Trev orada iki tanıdık olmayan adamla konuşuyordu.

Kahretsin. Mülakatları unutmuştu. Dün gece geç saatlerde, iş arayan birkaç işçi hakkında bir telefon almıştı. Hâlâ üç veya dört kişiye daha ihtiyacı vardı, ama şu anda mülakat yapma düşüncesi midisini bulandırıyor. Aklına sadece soracağı sorular geliyordu.

Gelip kızımı duvara yapıştırıp sikmeyi mi düşünüyorsun?

Birkaç yıl kalıp, sana güvenmemi sağlayıp, sonra gözüne parlak bir şey çarptığında hemen çekip gitmeyi mi planlıyorsun?

Sorunları vardı ve hepsi kardeşine dayanıyordu.

Onun ihtiyacı olan şey, ciddi bir şekilde sert bir işti. Hope'u almaya gitmeden önce birkaç saati vardı ve o zamana kadar kardeşini G'ye geri dönmeye zorlayıp zorlamayacağına karar vermesi gerekiyordu. Noah'ın o zamana kadar Hope'un yanına gitmiş olacağından hiç şüphesi yoktu.

"Hey! James, bunlar Brad ve Jay." Trev, iki yeni gelene şapkasını kaldırarak selam verdi. "Geçen hafta verdiğimiz ilana cevap verdiler."

Brad sağlam yapılı bir adamdı, ama diğerinde bir tuhaflık vardı.

Jay, sığırlarla çalışan biri için çok zayıftı. Zayıf bir kovboy bile bolca kaslı olurdu. Üstelik kot pantolonunu yepyeni ve ütülü görünüyordu. İşe gitmeden önce kot pantolonunu ütüleyen tek bir kovboy bile tanı mıyordu, ama belki de çocuk gergindi.

Zaten fazla seçenek de yoktu. İlan bir haftadır yayınlanıyordu ve ilk kez biri cevap vermişti.

"Güzel. Tanıştığımıza memnun oldum." Trev ile yalnız konuşmak istediğini belirtmek için başını hafifçe salladı.

Trev adamlara verandada beklemelerini söyledi ve onlar da eve doğru yavaşça yürüdüler. "Bu kadar çaresiz olmasaydım, ikisini de gönderirdim."

onları paketlerken. Neden bilmiyorum, ama o çocuklarda bir terslik var. En iyi arkadaş olduklarını söylüyorlar, ama bana pek uymuyorlar. Bilmiyorum."

James eliyle onu uzaklaştırdı. Kendi mutsuzluğuna gömülmüştü. "Onlara bir şans ver. Sonra kovabiliriz. İlk kar yağmadan önce sürüyü içeri sokmamız gerekiyor. Buradaki kışların nasıl olduğunu bilmiyorsun. Sen Beth'le vakit geçirmek isteyeceğin için onlara ihtiyacımız olacak."

Trev'in yüzü düştü. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bo ve ben sırayla ona göz kulak olabiliriz. Sen iyi misin?"

"İyiyim." Yeni ortağını, hayatının berbat durumuyla ilgili samimi, kucaklaşmalı bir tartışmaya zorlamayacaktı.

Noah, Hope ile kaçmayı mı planlıyordu?

"Hope'a olanları duyduğum için soruyordum."

James döndü. "Tanrım, şimdi ne var?" Trev cevap verirken elleri cebinde anahtarlarını arıyordu.

"Şey, Noah'ın onun dairesinde olanlar. Lucy evi aradı ve Hope ile konuşmak istediği için Beth ile konuştu, ama Beth de küçük bir kasabada büyümüş. Dedikodu yapacak bir kadının sesini tanır. Stella'nın restoranındaki aşçıdan duyan Lucy'den hikayeyi öğrendi. İyi misin?"

Lanet olası dedikodu. Bu kasabada bir adam tuvalete bile gitse, biri bunu yorumlamadan duramaz. "İyiyim. Hope Noah'la yatmak istiyorsa, ona ne mutlu."

"Gerçekten mi? Onunla ilgilendiğini sanıyordum." Trev, botlu ayağını korkuluğa koydu.

"Bir arkadaşıma iyilik yapıyordum." Şimdi bunun hakkında konuşmanın bir anlamı yoktu. Hope'u gerçekten istememişti. Dün gece onu rüyasında görmemişti. Bu sabah ona bakmaktan hoşlanmamıştı. Kahvaltı masasında ona bakıp bir şeyler konuşmaktan zevk almamıştı. Hayır. Dışlanmış olmaktan hoşlanıyordu çünkü bu, özgür olduğu anlamına geliyordu.

Özgürlük berbat bir şeydi.

"Öyleyse iyi," dedi Trev iç çekerek. "Kardeşin için mutlu olacağını düşünürdüm. Belki bu onu sakinleştirir. Hope ile işler yolunda giderse, burada kendine bir yer bulabilir. Aile bir erkeği sakinleştirir. Ben bilirim. Garip olduğumu biliyorum, ama sorumluluğu seviyorum. Kahretsin, o çocuğu görmek için sabırsızlanıyorum. Başka ne var biliyor musun? Bo ve Beth'in bu durumu nasıl idare edeceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Ve kardeşin düşündüğüm kadar hızlı çalışırsa, çiftlikte bir sürü çocuk koşturuyor olabilir."

James'in yüzünde kırmızı bir sis belirdi ve sonra eli zonklamaya başladı.

Trev başını salladı. "Kahretsin. Bunu düzeltmemiz gerekecek."

Yumruğunu parmaklıklara vurmuştu. Tam ortasından. Elini kırmadığı için çok şanslıydı. Hope'un kardeşinin bebeğine hamile olduğu düşüncesi onu çıldırtmıştı.

Onun hamile olduğunu, Noah ve kendisinin ellerini karnına koyduğunu, onun ise aralarında uzandığını hayal etmişti.

Ama o lanet olası seçimini yapmıştı. Noah da kendi seçimini yapmıştı. "Bu fikirden pek memnun değilim," dedi Trev.

Trev McNamara, o görüntüyü kafasına sokmanın ona ne yapacağını çok iyi bilen, manipülatif bir piçti. "Bu seni ilgilendirmez."

"Ah, ortak, benim en büyük kusurlarımdan biri burnumu sokmam gereken yerlere sokmamdır. Artık içki içemiyorum ve striptizcileri bıraktım, bu yüzden şimdi hobim tavsiye vermek."

James elini salladı. Trev, meraklı bir pislik olmasının yanı sıra harika bir adamdı. "Peki. Muhteşem tavsiyen nedir?"

"Şey, benim gördüğüm kadarıyla, iki seçeneğin var, ilki ikincisine göre çok daha tercih edilebilir. Kardeşinle barışabilirsin. Onu Hope'u seninle paylaşmaya ikna edebilirsin."

"Hope'un bu konuda söyleyecekleri olabilir," diye işaret etti.

Trev güldü. "Sanmıyorum. İkinize nasıl baktığını gördüm. İnan bana, istediği iki erkeğin arasında olma fırsatını geri çevirecek çok fazla kadın yok. Sadece bir iki gecelik bir ilişki olduğunu söyleyebilirler, ama erkekler akıllı ve yetenekliyse, çok geçmeden parmağında iki yüzük ve karnında bir bebek olur

ve "Ne oldu, bu çamaşırlar nereden geldi?" diye sorar."

Hope'un kirli amaşırlarla çevrili olması fikri onu çok eğlendirdi. Büyük olasılıkla, sonunda onun çamaşırlarını yıkayacaktı. Ama birinci seçeneği denemeye hazır değildi. "Onunla konuşmak istemiyorum. Onunla aynı odada bulunabileceğimden bile emin değilim."

"O zaman ikinci seçeneğe geç. Ona tekrar seçim yapmasını söyle." "Ne?"

Trev omuz silkti. "Kardeşinin onu çaldığını mı dşnyorsun? O zaman geri al, dostum. Anladığım kadarıyla, Hope'un bir seçim yapması gerektiğini gerçekten anladığını sanmıyorum."

Bu konuyu hiç kapatamayacaktı. "Ona ıkma teklif ettim."

"Bu senin hatan olabilir," dedi Trev. "Noah ona çıkma teklif etmedi. Aslında etmedi. Masada falan ona saldırdı."

Ah, dedikodu değirmenindeki hatalar. "Duvardı."

Trev kaşlarını çatarak, onaylamayan bir şekilde başını salladı. "Kulağa rahatsız edici geliyor. Ve aceleci. Daha iyisini yapabilirsin. Ve o kız, gördüğüm kadarıyla bir itaatkar. Senin yerinde olsaydım ve kardeşimle paylaşmaya tahammül edemeseydim, o güzel kadını bağlar, kiini güzel bir pembe tonuna gelene kadar tokatlar ve ona kimin patron olduğunu gösterirdim. Birkaç saat sonra fikrini değiştirebilir."

Dünyanın en kötü fikri sayılmaz.

"Ama cidden, ilk seçenek en iyisi," diye ısrar etti Trev. "Sonunda kardeşinle bir ilişki kurmak isteyeceksin bence."

şu anda Noah ile samimi bir konuşma yapma düşüncesine dayanamıyordu. "Yumruğum onun bağırsağıyla ilişki kurmak istiyor."

Trev kaçınılmaz sona boyun eğmiş gibi ydi. "Ya da inatçı bir pislik olabilirsin. Bu da bir seçenek. Biliyorsun, her zaman pes edip geri ekilebilirsin. Bunu bir seçenek olarak sunmadım çünkü o kıza nasıl baktığını görüyorum. Onu uzun zamandır bekliyordun."

"Daha önce ona sunabileceğim hiçbir şeyim yoktu. şimdi ona ne sunabileceğimi bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Lanet olası Noah geri gelip her şeyi mahvetti. şimdi bir zaman izelgem var ve bundan hoşlanmıyorum."

Trev yüksek sesle güldü. "Sen ve Bo bir ara bir araya gelmelisiniz." Ciddi bir ifadeyle devam etti. "Kardeşine teşekkür et. Bo bana her gün teşekkür ediyor. Ben gelmemiş olsaydım, o ve Beth yalnız kalacaklardı. Bazen makineyi çalıştırmak için üçüncü bir parçaya ihtiyaç duyarız. Ama sen kendi yolunu dene. Sonunda her şey yoluna girecek. Onu kovacak mısın yoksa izlemesini mi sağlayacaksın?"

Trev'in yine burnunu soktuğuna dair kesin bir hissi vardı. Noah'ı çiftliğe geri almamayı düşünmüştü. Ama Trev bu fikri kafasına sokmuştu. Muhtemelen yakınlık, onu ve Noah'ı birbirine yaklaştıracağını düşündüğü için.

Ama yakınlık ona küçük bir intikam fırsatı verebilirdi.

"Oyun odanı kullanabilir miyim?" James, Trev'in misafir evinde ilk kurduğu şeyin, bir Dom'un seksi bir sub'ı işkence etmek için ihtiyaç duyduğu her şeyle donatılmış bir oyun odası olduğunu gördüğünde, onların iyi anlaşacaklarını anlamıştı.

"Tabii ki." Trev itten uzaklaştı. "Her şey hazır ve kullanıma hazır, ve Beth şu anda biraz mide bulantısı hissediyor, bu yüzden onu tekrar kullanmamız biraz zaman alabilir. Gidip iki yeni elemanımızı hazırlayayım."

"Red ile bir seans yapacağım." Kötü huylu yaşlı bir at tarafından kıına tekme yemek, gerginliğini azaltabilir. Hope'a onu idare edebileceğini göstermek istiyordu, onu korkutmak değil.

"Senin cenazen, dostum." Ama Trev uzaklaşırken gülümsüyordu. Planladığı her şeyi yapmış bir adam gibi görünüyordu.

Trev, kardeşi ile barışmayacağı için çok hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Barışmayacaktı.

Onuncu Bölüm

James arabayla geldiğinde, Hope herhangi bir kadının bilmesi gerekenin ötesinde Sasquatch hakkında bilgi sahibi olmuştu. "Squatchers" tamamen takıntılı olsalar da oldukça naziktiler.

"Biyolojik açıdan bakıldığında, orada bir süper avcı türünün var olduğuna inanmak zor ve elimizdeki tek kanıt 60'larda çekilmiş bir video ve bazı ayak izleri."

Hope onun koluna vurdu. "Onları kışkırtmayı bırak."

Noah yeşil gözlerini devirdi. "Benim doktoram var. Onların doktorası var mı?"

"Bakın Doktor, ben üniversiteyi bırakıp koca adamın peşine düştüm. Bu büyük adam konusunda uzmanım. O gerçek ve sizin ona inanmamanız, bir gün kafanızı koparmayacağı anlamına gelmez," dedi bu cesur squatcher grubunun lideri Trey. O, tıraş bıçağına inanmadığı belli olan zayıf bir adamdı. Ne yazık ki, sevdiği efsanevi canavarın aksine, Trey'in sakalı iyi çıkmıyordu. Yüzünde yer yer sakalları vardı.

"Felsefe alanında yüksek lisansım var," dedi yirmi iki yaşından büyük olamayacak parlak gözlü bir kız. Arkadaşları gibi, o da tatlı görünümlü bir evsizle karıştırılabilirdi.

"İngilizce bölümünden mezun oldum," dedi başka bir genç adam. "Ya bu ya da fast food'da çalışmak vardı. Hidrojenlenmiş yağları pek sevmem."

"Ve siz, Dr. Bennett, açık fikirli olmalısınız," dedi Nell, ona kaşlarını çatarak. Çadırının önünde oturmuş, kendi dünyasında yaşıyordu. Bigfoot avcılarını ekmeğini denemeleri için davet etmiş ve sonra hepsine organik elma şarabını ikram etmişti. Bir saat boyunca oturup efsanevi yaratıklar hakkında konuşmuşlardı. Noah

, elinde bir bardak şarapla Hope'un yanına yere oturmuştu. Çok geçmeden başını Hope'un kucağına koymuş, kolunu sahiplenircesine Hope'un bacaklarına dolamıştı.

Hope'a bu festivalin doğaüstü meraklıları için geçici bir komün gibi geldi. Bu insanların çoğunun dolaplarında *Star Trek* kostümleri olduğunu tahmin ediyordu.

"Hepiniz yanılıyorsunuz. Sasquatch bu boyuttan değil. Muhtemelen başka bir boyuttan buraya gelmiştir. Annem kendi boyutundan bir kapıdan buraya düştü. O bir periydi, ama burayı çok sevdi." Nell sandalyesine yaslanarak, konuşurken örgü örüyordu.

Henry, karısı kendi kökenlerini açıklarken sadece hoşgörölü bir şekilde izledi.

Trey eğildi ve alçak sesle konuştu. "O kadın deli, ama iyi ekmek yapıyor."

James kornaya bastı.

Hope ayağa kalktı ve Noah'ı da ayağa kaldırdı. Vedalaştılar ve kamyonete doğru yürümeye başladılar.

"En azından silahı yok." Noah onun yanında yürüdü. Eğilip elini tutmaya çalıştı.

Bu, boğanın önüne kırmızı bayrak sallamak gibiydi. Hope bir adım geri çekildi. "Konuşmalıyız. Geri döndüğümüzde, aramızda olanlar hakkında konuşmalıyız."

Ve geçmiş hakkında onlara ne kadarını anlatacağına karar vermesi gerekecekti. Nell, Henry ve Rachel ile geçirdiği saatlerde, kardeşlere alkol sorununu anlatması gerektiğine karar vermişti. Onlardan biriyle kısa ve anlamsız bir ilişki yaşayacaksa, bunu onlardan saklamak adil olmazdı.

"Tabii ki konuşacağız. Bunu saklamayacağımı söylemiştim." Noah onun yanında yürümeye devam etti. Çenesinin gergin olduğunu görebiliyordu.

James arabadan indi, kamyonetin etrafından dolaşarak yolcu tarafındaki kapıyı ona açtı.

"Beni çiftliğe yürüyerek mi göndereceksin?" diye sordu Noah.

James, Hope'un arkasından kapıyı kapattı ve kardeşinin yanından geçerek sürücü tarafına doğru yürüdü.

"Onu yürümek zorunda bırakamazsın. Bu saçmalık." Hope kapıyı açmaya başladı, ama kilit yerine oturdu. "Lanet olsun, James."

James motoru çalıştırdı. "Ne yapacağını biliyor."

Bir gürültü duyuldu ve Hope arkasına baktığında Noah kamyonetin kasasında duruyordu. Camı tıklattı. Hope arkaya uzanıp küçük pencereyi açtı.

Noah yüzünü ona doğru eğdi. "Jamie, yemin ederim ki, eğer beni öldürürsen, sonsuza kadar peşini bırakmayacağım."

James, kamyonetinin motorunun çok güçlü olduğunu kanıtlayarak uzaklaşırken sııttı.

"Adi herif!" Noah, eliyle pencereye tutunarak, kamyon hareket ederken vücudu kayarken bağırdı.

"Ona zarar vermeye çalışıyorsun," diye suçladı Hope.

James gözlerini yoldan ayırmadı. "Hayır, daha kötüsünü de gördü. O, ilçedeki en kötü kamyon sörfçüsüydü. Max, yolda bir tavşan olduğu için durduğunda onu neredeyse öldürüyordu. Tavşanı kurtardı, Noah'ın kafasını kopardı neredeyse."

"O zamanlar daha genç ve çok daha aptaldım," diye bağırdı Noah. Dengede kalmayı başarmış gibiydi. Tekrar oturmayı başarmıştı.

"Evet, daha gençtin." James dur işaretinde durdu ve neşeyle frenlere bastı.

"Bunu konuşabilir miyiz?" diye sordu Hope. "İkinizin arasına girmek istemiyorum."

Konuşmak istiyordu. Gerçekten, gerçekten istiyordu, ama bu şekilde değil.

"Konuşacağız, bebeğim. Çiftliğe vardığımızda konuşacağız," diye cevapladı James.

"Ona güvenme, Hope," diye araya girdi Noah. "Bu onun 'bir planım var' sesi. Önceki planları arasında ayı avlamak, sürüyü hareket ettirmek için havai fişek patlatmak ve traktör savaşlarını unutma. Her plan yaptığında hastanede biten kimdi, Jamie?"

James omuz silkti. "Senden daha hızlı olduğum için yapabileceğim bir şey yok." "Bu sefer öyle değildin, değil mi kardeşim?"

James gaz pedalına bastı, ayağı yere çarptı.

Hope kollarını göğsünde kavuşturdu ve Doc Burke'ü aramayı düşündü. O, ilk yardım çantasında sakinleştirici silah taşıyordu.

Hope ikisini de vurmak istiyordu. James, ışık sarıya dönünce frene bastı ve küçük bir beyaz kumaş parçası ön camdan uçup gitti.

"Aman Tanrım. Onlar benim külotlarım mıydı?" diye sordu Hope, dehşetle.

Farley kardeşler Trading Post'un önünde duruyorlardı, kollarında muhtemelen kıyameti getirmek için kullanmayı planladıkları eşyalarla dolu çantalar vardı. Ama çantalardan birine düşen kadınsı iç çamaşırları onları çok daha fazla büyülemişti.

Noah hızlıca konuştu, eli ona doğru uzanıyordu. "Hope, çok üzgünüm. Düşmüşlerdi ve ben onları yakaladığımda, pislik kardeş katili kardeşim lanet olası sarı ışıkta durdu. Jamie'nin suçu."

"Onun külotunu mu sakladın?" James neredeyse bağırdı.

Farley kardeşlerden biri, Bobby, iç çamaşırını sanki incelenmesi gereken yabancı bir nesneymiş gibi elinde tuttu.

"Külot giymesi yasak. Onları gözaltına aldım," dedi Noah, sanki iç çamaşırı çalmak sıradan bir şeymiş gibi.

James, ışık yeşile dönmeyen önce lastikleri gıcırdayarak yola çıktı. Noah'ın eli tekrar pencere pervazını kavramıştı.

Hope artık yeterince sabretmişti. "James Glen, bu kamyoneti yavaşlat ve tüm trafik kurallarına uy, yoksa yemin ederim bir sonraki fırsatta bu kamyonetten ineceğim ve ne yaparsan yap beni geri bindiremeyeceksin."

"Merak etme. Onunla ben ilgilenirim," dedi Noah, yüzünü cama dayayarak.

Hope ikisini de öldürecekti. "Sen de dur. Eve vardığımızda medeni bir şekilde konuşacağız."

"Eve vardığımızda sıra bende." James vadiye doğru döndü.

Aniden sessizlik çöktü.

"Senin sıran ne demek?" James'in sözleri kafasına dank ettikten sonra Hope sordu. James'in kastettiği şeyin, onun düşündüğü şey olamazdı.

"Benden daha iyisini yapabileceğini düşünüyor. Demek istediği bu," dedi Noah pencereden.

James onun tehditlerini ciddiye alıyor gibi görüldüğü için Noah dizlerinin üzerine çöküp kendini taksiye sokmaya çalışabildi.

"Siz ikiniz bunun bir tür rekabet olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Hope.

Dehşete kapılmalı mı yoksa biraz tahrik olmalı mı bilemiyordu. Aslında ikisi de. Artık gerçek, erkek tarafından verilen bir orgazm yaşadığına göre, bir tane daha yaşayabilir mi diye merak ediyordu. İkisini de yaşayabileceği düşüncesi zihninin bir köşesinde dolanıyordu.

"Bence ikimizi de denemeden bilinçli bir karar veremezsin." James ona hiç bakmadı, sadece önündeki yola bakıyordu.

Bunu yapamazdı. James istediği için onunla seks yapamazdı. Noah da buna çok kızacaktı.

Ama öyle olmadı. Kardeşine bakıyordu. "Sen beni izledin. Ben de seni izlemeliyim."

"Rahat ol." James'in sesi, bunun onu hiç rahatsız etmediğini gösteriyordu. "Peki, bunun senin için ne kadar önemli olduğunu bilmek güzel, Noah." İşte cevabı buydu. O, onların kullanıp attıkları bir oyuncaktan başka bir şey değildi. O, onların rekabetinde bir taktikti ve araları düzeldiği anda, büyük olasılıkla ona her şeyin bittiği söylenecekti. "Beni Movie Motel'e bırak. Lucy'yi arayacağım, o da beni almaya gelir."

alabilir."

James moteli geçip gitti.

Hayal kırıklığı onu boğmak üzereydi. "Söylediğimde ciddiydim. Böyle kullanılamayacağım. G'ye vardığımızda Cam'i arayacağım, o da beni almaya gelecek. Yasa ile uğraşmak ister misin?"

James'in elleri direksiyonu ölümcül bir şekilde kavramıştı. "Beni istemediğini söyle, ben de kamyoneti döndürüp seni ve Noah'ı istediğin yere götüreyim. Belki birkaç yıl sonra Noah'ı çiftliğe geri almayı düşünebilirim, ama ikiniz birlikte yatarken benim aynı evde kalmamı bekleyemezsin."

"O öyle demedi," dedi Noah, sesi Hope'un beklediğinden çok daha yumuşaktı. "Senin romantik davranmadığın için kızgın. Ben romantiktim."

"Romantik değildin. Lanet olası pantolonunu bile çıkarmadın." James direksiyona vurdu. "Nereye gitmek istiyorsun, Hope?"

Durdu ve bir şeyi kaçırdığını fark etti. Noah neden kardeşini sakinleştirmeye çalışıyordu? James neden hayatı pahasına direniyormuş gibi görünüyordu? Gözleri gergindi. Sadece üzüldüğünde böyle olurdu. Onu yeterince tanıyordu.

Ne oluyordu? Birbirlerine zarar vermek için parçalayacakları kemik miydi o? Yoksa onları bir arada tutabilecek, belki de tutabilecek bir damla yapıştırıcı mı? Noah, ona ne olacağı umurunda olmadığı için mi onu feda ediyordu? Yoksa James olmadan işlerinin yürümeyeceğini düşündüğü için mi?

Ya James ona gerçeği söylemiş olsaydı? Ya ona sunabileceği hiçbir şey olmadığını düşündüğü için uzak durmuş olsaydı? Ya onunla bir ilişki kurması, kardeşi geri döndüğü için mümkün görünmüş olsaydı? James, Noah hakkında istediği kadar şikayet edebilirdi, ama kasabadaki herkesin dediğine göre, onlar eskiden yakındılar ve muhtemelen yine yakın olacaktı.

Henry'nin sözleri mantıklıydı. İçten içe, ikisi de tek bir yaşam tarzı biliyordu. Ebeveynlerinin sahip olduğu şeyi istiyorlardı. Paylaşacakları bir kadın ve güvenecekleri bir kardeş istiyorlardı.

O kadın olabilir miydi? Belki olamazdı, ama denemeden hayatının geri kalanını yaşayabilir miydi?

"Cevabını duymadım." James, çiftliğin girişinde kamyoneti durdurdu. Yolu kapatan devasa bir ferforje kemer vardı. *Circle G. 1898'de kuruldu.*

Glens ailesi, Bliss daha kurulmadan önce bile Bliss'te yaşıyordu. Nesiller boyunca bu topraklara sahip olmuşlar ve James'e miras bırakmışlardı. Ebeveynleri bu toprakları, sevgi ve dostluk miraslarıyla birlikte ona bırakmıştı. Şimdi içgüdüleriyle mücadele ediyordu. Ya ona, ebeveynlerinin sahip olduklarına sahip olmanın yanlış olmadığını gösterebilirse? Onu umduğu hayata geri döndürebilir miydi?

Cesaretini topladı. O solgun bir çiçek değildi. Gurur duymadığı birçok şey yapmıştı. Bu, onlardan biri olmayacaktı.

"Noah haklı. İzlemelisin. O da öyle." Noah oradaysa, sanki onlarla birlikteymiş gibi olurdu.

James'in yutkunmasını izledi, nefes alışsı sanki kendini hazırlar gibi yavaş ve düzenliydi.

"O zaman hazırlansın, çünkü seni duvara yapıştırıp tatmin olmak gibi bir niyetim yok. Ve bana 'efendim' demeni istemiyorum. Benim adım James. Geldiğinde bunu bağırabilirsin."

James yine aşırı kendine güvenen haline dönmüştü. O eve doğru uzun sürüşü yaparken, kız ona bakakaldı. Dış görünüşünün verdiği izlenim kadar sert değildi ve o kadar da mesafeli değildi. Ama gururu vardı. James'in gururu çok güçlüydü, çünkü sahip olduğu tek şey bu gibi görünüyordu.

Eğer biraz seksten öte bir şey yaşayacaklarsa, o gururu kırması gerekecekti.

Ve o daha fazlasını istiyordu.

Noah'ın eli küçük pencereden içeri girerek, beceriksizce omzuna dokundu. Kız başını kaldırdığında, yeşil gözlerinde cesaret verici bir bakış gördü.

Bir buçuk yıldır yattığı ilk adam, kardeşi ile yatarsa her şeyin yoluna gireceğini sessizce vaat ediyordu. O kadar emin değildi, ama bir şeyi biliyordu.

Bu her şeyi değiştirecekti.

* * *

Christian bütün gün onu izlemişti — elbette güvenli bir mesafeden. Devasa bir park gibi görünen alanda kurulan çadırlar ve stantlar sayesinde bu çok kolaydı. Bir medyumun standının güvenli ortamından onu izleyebilmişti. Delphine Dellacourt Guidry adında biri, ona hak ettiği her şeyi alacağına söz vermişti. Elbette alacaktı. Bunu sağlayacaktı. Sonra tarot kartlarını okutturmuş ve tüm bu süre boyunca onu izlemişti. Hepsi şarlatanlardı. Ve bunu bilmesi gerekirdi. On yıl boyunca "vaiz"lik yapmıştı

ve Tanrı'ya bile inanmıyordu, doğada vücut bulduğuna ise hiç inanmıyordu.

Hope hala güzeldi. Işıl ışıl masumiyetini saklayamıyordu. Onun üstüne uzanıp onu doldurmanın nasıl bir his olduğunu hala hatırlıyordu. Olması gerektiği gibi itaatkar bir kızdı. Tanıdığı fahişelerin aksine, o ilk gece bakire ve son derece utangaçtı.

Gözlerini kapattığında, onun soluk tenini ve ellerinin titrediğini görebiliyordu. Dikkatli. Ona karşı inanılmaz derecede dikkatli olmak zorundaydı. Grubundaki diğer kadınların aksine. Onlar, kendilerini ona aşağılayıcı şekillerde sunan fahişelerdi. Oh, amaçlarına hizmet etmişlerdi. Onları kullanmış ve işini bitirdiğinde fahişelik yapmaya zorlamıştı. Öyle kadınlar hızlı bir seks ya da hızlı para için iyiydi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Christian önündeki kadına odaklandı. Hope öğleden sonrasını onunla oturup konuşarak geçirdiği için, kadının Hope'un arkadaşı olduğu belliydi. Kadının kahkahası bahçede yumuşak bir rüzgar gibi esiyordu. "Sadece dolaşıyordum. Festivalin yarın başlaması gerekiyordu, ama görüyorum ki şimdiden tüm hızıyla devam ediyor."

Düz kahverengi saçlı kadın gülümsedi, yüzü ışıl ışıl parladı. Gülümsediğinde gerçekten çok güzeldi. "Korkarım bu insanların çoğu programa uymuyor. Sasquatch'ların saatleri olmadığını biliyorsun."

En çekici gülümsemesini gösterdi. İşte yine tatlı, masum bir kuzu daha. Kuzu eti az pişmiş severdi. "Ben Chris. Eğer kaldıysa, biraz elma şarabı içmek isterim."

"Ben Nell. Tanıştığımıza memnun oldum." Arkasına uzanıp bir bardak aldı. Tecrübeli elleriyle bir bardak elma şarabı doldurdu. "Buyurun. İsterseniz bardağı yanınızda götürebilirsiniz. Diğer dükkanlardan birine bırakın yeter. Herkes buraya geri göndermesi gerektiğini bilir. Tek kullanımlık ürünler kullanamıyorum, üzgünüm."

Christian neredeyse ağzının suyu akıyordu. Küçük aptal, onun iyi bildiği bir dil konuşuyordu. "Bunun için sana hayranım, Nell. Tek kullanımlık toplumumuzun bedeli hakkında insanları bilgilendirmek için ülke çapında seyahat ediyorum. Buradaki düzenini beğendim. Çok çevre dostu."

Kahverengi gözleri parladı. O gerçek bir inanan idi. "Her şey yeniden kullanılabilir. Her yıl birkaç kupa kaybediyorum, ama kaç kişinin onları geri getirdiğini görsen şaşırırsın. İnsanlar doğuştan iyidir."

O öyle değildi, ama öyle olanları tanıyordu. Ve şansına, onlar genellikle korunmasız olanlardı. Zamanı olsaydı, kadını baştan çıkarmayı düşünürdü. Kadın, onun genelde tercih ettiği yaştan daha büyüktü. O, onlu yaşlardaki kadınları tercih ederdi, ama bu kadın otuzuna yaklaşıyordu. Ama Hope artık on yedi yaşında değildi ve o hala ona takıntılıydı. Belki de olgunlaşıyordu. Ne yazık ki, geri kazanması gereken bir karısı vardı. Ve intikamını alması gereken kendi cinayeti. Hope ile sevişmek mi, yoksa onu gömmek mi istediğinden emin değildi.

Belki de ikisini de.

Kafasını salladı ve biraz kızarmaya çalıştı. "Sana utanç verici bir şey sormam gerek."

Kadının gözleri büyüdü. "Oh, bana her şeyi sorabilirsin. Ben çok açık biriyim."

"Şey, az önce burada bir kadın vardı." Kekeledi, gözlerindeki sempatik ışıltıdan memnun. "Çok sevimliydi. Esmerdi, etek ve düğmeli bluz giyiyordu. Bak, ürkütücü bir sapık gibi görünmek istemem..."

"O zaman öyle davranma." Bir adam çadırdan çıktı, nispeten kalın gözlüklerinin arkasından sert bir bakış attı.

"Henry, kaba olma," diye uyardı Nell.

"Asla, aşkım." Ama adam gözlerini Christian'dan ayırmadı.

Orada, bir ödülü koruyan Bohemya muhafızı gibi duruyordu.

Nell, Henry'ye göz kırptı ve Christian'a döndü. "Onu takma kafana. O bir sineği bile incitmez. Bazen kıskançlık oynamayı sever."

Görünüşe göre bu masum kuzu, hiç de korumasız değildi. Henry, uzun boylu ya da iri yapılı bir adam değildi, ama vücudunda bir güç vardı. Ancak onu ele veren şey gözleriydi. Karısını kandırmış olabilir, ama geçmişte Henry, bir sineği incitmekten çok daha fazlasını yapmıştı. Christian, Henry'nin her zaman elma şarabı satıcısı olmadığını iddia ederdi.

"Sorun değil," dedi Christian, bir adım geri çekilerek.

"İtiraf etmeliyim ki, bazen onun mağara adamı eğilimleri işe yarıyor. Ama sen Hope'dan bahsediyordun," diye başladı Nell.

"Adı Hope mı? Çok güzel." O, bu ismi her zaman sevmişti. Umutsuzları kandırarak dünyaya adım atan bir vaizin çocuk gelini için mükemmel bir isimdi.

"Oh, Hope harika bir isim," dedi Nell ve biraz güldü. "Onu topluluğumuzda görmekten çok mutluyuz."

"O çok sevimli." Karısının, çoğuş erkeğın fark edemeyeceğı sade bir güzelliğı olmasını da her zaman sevmişti. O gösterişli, göz alıcı bir tip değildi. Mütevazıydı ve bu onun için önemliydi. Güzelliğı sadece kocası içindi. "Onunla akşam yemeğı yemek isteyip istemediğini sormayı düşünüyordum."

Aslında sormayacaktı, ama Nell'in cevabı ona bir şeyler gösterebilirdi. Sormasına gerek yoktu. Hope ona aitti ve onu geri alacaktı.

Nell gülümsedi, ama belirgin bir şekilde hüzünlü bir hal almıştı. "Çok nazıksın, ama korkarım çok geç kaldın."

"Geç mi?"

Nell kızardı. "Şey, o biriyle birlikte. O bunu bilmiyor olabilir, ama erkek arkadaşları biliyor."

Christian'ın beyni o basit isim üzerinde takıldı. "Erkekler mi?"

Henry başını salladı, çelik gibi gözleri Christian'a sabitlenmişti. "Evet, Bliss'e hoş geldin. Biz oldukça hoşgörölüyüz. Çok mutlu çok eşli üçlülerimiz var. Ama sadece üçlüler. Altılı gibi çılgın bir şey istiyorsan Wilde'a gitmelisin, ama bu mevsimde oranın çok güzel olduğunu duydum."

Christian, Nell'e verdiğı gülümsemenin içindeki duyguları yansıtmadığını umdu. Öfkesi içini kemiriyordu. Hope'un ayaklarının dibinde oturan adamı görmüştü, Hope parmaklarıyla adamın kafasını okşuyordu. Bunun üzerine fazla düşünmemişti. Hope her zaman dokunmayı seven biriydi. Arkadaşlarını her zaman kucaklardı ve ellerini tutardı.

Ya Hope yapmaması gereken bir şey yapıyorsa? Hope'un başka bir erkeğı bakmayacağından emindi. Hope onun kölesiydi. Hope onun için her şeyi yapardı. Ona gökyüzündeki güneş gibi bakardı. Gerçek şu ki, Hope seksten hoşlanmıyor gibiydi. Christian'ın Hope'da çekici bulunduğı özelliklerden biri de buydu.

çekici bulduğu şeylerden biriydi. O bir hanımefendiydi. Asla bir fahişeye evlenmezdi.

Belki bazen bayanlar fahişeye dönüşüyordu.

"Onu gerçekten sevmiştin, değil mi?" Nell, yüzünde sempati dolu bir ifadeyle sordu.

Aniden Nell'in boğazını kesme hayali kurdu. Bunu kolayca yapabilirdi. O, aslanın ağzındaki yumuşak, tatlı bir ceylan gibi olurdu. Bıçağı boğazını kesip kanını yere dökmeye başlamadan önce çığlık atacak zamanı olmazdı. Bu onu mutlu ederdi. Bu, içindeki canavarı sakinleştirirdi. Nell, Hope'a o kadar benziyordu ki, Nell'in Hope olduğunu hayal edebilirdi.

Christian derin bir nefes aldı. Bunu yapmayacaktı. En azından şimdilik. Hedefine odaklanmalıydı. Sekiz yıl içinde grubunu neredeyse yeniden bir araya getirmişti. Her şey yerli yerindeydi. Yeni bir web sitesi açmaya ve takipçilerini oluşturmaya hazırdı. Hope'un yangını çıkardığında bıraktığı karışıklığı temizlemek için önceki takipçilerinden dolandırdığı milyonlarca dolara ihtiyaç duymuştu, ama saklandığı yıllar boyunca kendini yeniden inşa etmişti.

Ve o başka bir erkek ararken, o bunu onun için yapmıştı.

Christian omuz silkti. "Bana tanıdığım birini hatırlattı. Karımı."

"Çok üzüldüm. Onu kaybettin mi?" diye sordu Nell.

Evet, onu kaybetmişti. Onu kendi kadınsı zayıflığı yüzünden kaybetmişti. Onu dizginleyecek güçlü bir erkek olmadan, kendi eğilimlerine boyun eğmişti. "Sekiz yıl önce bir yangında öldü."

Nell'in sempatisi hissedilir bir şeydi. "Bu çok korkunç."

Daha da kötüsü, ruhu karanlığa teslim olduktan sonra bedeni yaşamaya devam etmişti. Christian'ın beyni allak bullak olmuştu. Küllerinden yeniden doğan bir anka kuşu gibi yeniden ortaya çıktığında, onun yanında olmayacağını bir saniye bile düşünmemişti. O, onunla birlikte olacaktı. Öyle ya da böyle, ama belki de taktik değiştirme zamanı gelmişti. Buraya onu izlemeye, onunla gelmesi için onu ikna etmenin ne kadar kolay olacağını, erkekçe öfkelerini gizlemediği için onu affetmesinin ne kadar kolay olacağını görmek için gelmişti.

Hatalar yaptığını biliyordu, ama kalbine başka bir kadını asla almamıştı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Nell."

"Bayan Flanders." Henry adındaki adam düz bir ses tonuyla onu düzeltti.

Nell gözlerini devirdi ve biraz kıkırdadı. "O çok sahiplenici."

Gerçek erkekler öyledir. Gerçek bir erkek, mülkiyetinin ihlal edilmesine izin vermez.

Christian başını salladı, kupayı bırakıp uzaklaştı. Bu planı ilerletme zamanı gelmişti. Cep telefonunu çıkardı. O aptal değildi. Adamları vardı. Asla takipçileri olmadan dolaşmazdı. Ne istediğini açıkladı ve sonra kasabaya geri döndü.

Şerifle konuşma zamanı gelmişti.

* * *

James ellerinin titremesini durdurmak için kendini zorladı. Kontrol. Kontrol onda idi. Öyle olmak zorundaydı.

Hope evet demişti. Tam olarak evet dememişti ama kabul etmişti. Şimdi Noah'ı bu işin dışında tutabilseydi her şey mükemmel olacaktı, ama o piç kurusu kendini bu duruma sokmayı başarmıştı.

Bir zamanlar bu çok doğal bir şeydi. İlk kadınlarıyla yatmadan önce, Boulder'dan gelen maceracı bir üniversite öğrencisiyle bahar tatilinde, o ve Noah bir oyun planı yapmışlardı. Önceki gece oturup kimin neyi yapacağına ve ona en fazla zevki nasıl vereceklerine karar vermişlerdi. O okula dönmeden önce dört gün boyunca onun yatağında kalmaya davet edilmişlerdi.

Ally gelip Noah ile oyunlar oynamaya başlayana kadar neredeyse her kadını paylaşmışlardı.

Hope'u paylaşmayacaktı. James, Hope'a onun için doğru erkek olduğunu gösterecekti ve kardeşi cehenneme gidebilirdi. Noah kendi çöküşünü izlemek istiyorsa, bu onu James'in hayal edebileceğinden daha fazla bir mazoşist yapardı.

James kamyoneti misafirhanenin önüne çekti. "Eve gitmiyor muyuz?" diye sordu Hope.

James kamyoneti park etti ve Noah yataktan atladığında kamyonet titredi. James emniyet kemerini çözdü ve Hope'un "eve" kelimesini söyleme şeklini ne kadar sevdiğini düşünmemeye çalıştı. "Trev bir oda hazırladı."

Noah, Hope'un kapısını açtı. "Trev McNamara, eski draft bir numarası, oyun odası mı var?"

"O çok yetenekli bir adam." James içinden küfretti. Daha hızlı olmalıydı. Hope'a yardım eden kişi o olmalıydı.

Hope, Noah'ın elini tuttu ve onun yardımıyla kamyonetten indi. "Trev futbol mu oynuyordu? Nate ESPN hakkında bir şeyler söylemişti."

İçinden bir inilti bastırdı. Hope'un BDSM'den çok daha fazlasını öğrenmesi gerekecekti. "Bebeğim, çok fazla televizyon izlemek istemiyorsun, değil mi? Trev, San Antonio Bandits takımının oyun kurucusuydu. Son on yılın en iyi oyun kurucusu olarak kabul ediliyordu ama..."

"Uyuşturucuya bulaştı." Hope'un gözleri eve doğru kaydı.

"Demek hikayeyi duydun?"

Hope'un tüm vücudu çökmüş gibiydi. "Senin bildiğinden daha fazla kez." "İstemiyorsan burada oynamak zorunda değiliz." Neden bu Bu neden bu kadar zordu? Kadınlarla çok iyi geçinirdi, ama şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Hope'u nasıl idare edeceğini bilmiyordu, gerçekten bilmiyordu. Seks konusunda itaatkar olacağını düşünmüştü, ama o yataktan çıkmak istemiyordu. Huysuz ve çok zekiydi. Onu tamamen anladığını düşünmüştü, ama o opak biriydi, neredeyse anlayabileceği bir şeydi, ama gerçeği anlaşılmazdı.

Yüzünü yukarı çevirdi, eli onun yanağını okşadı. "Trev'i seviyorsun, değil mi? Onun bir sorunu olması seni rahatsız etmiyor mu?"

James kafası karışmıştı. "Hayır. Onu çok takdir ediyorum. Ve eğer onu geçmiş için yargılamak istiyorsan..."

Kadın elini onun dudaklarına koyarak konuşmasını engelledi. "Bence başardığı şey inanılmaz. Ona büyük hayranlık duyuyorum."

Tanrıya şükür. Bir an için onun hakkında yanıldığını düşündü. Hope her zaman çevresindeki insanları geçmişleri için yargılamayan bir kadın gibi görünmüştü. "Ben de öyle düşünüyorum. Ona güveniyorum. Ne de olsa o benim ortağım."

Parmak uçlarında yürüdü. Bir an tereddüt ettikten sonra dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Seninle oynamayı çok isterim, ama sabırlı olmalısın. Bildiğim her şeyi Jen, Rachel ve Callie'yi dinleyerek öğrendim."

"Hey, sana biraz şey öğrettim." Noah bir adım geri çekildi, yüzü kapandı.

Hope güldü. "Tatlım, beni duvara fırlattın. Sana 'efendim' demeyi öğrendim ve seksin düşündüğümünden çok daha fazlası olabileceğini öğrendim, ama alt olmak konusunda bir ders almadım. Öyle deniyor, değil mi?"

O ilgileniyordu. O da bundan fazlasını isteyemezdi. "Evet, bebeğim. Dominant bir partner ve itaatkar bir partner vardır. Dominant partner, itaatkar partnerin güvenliğinden ve zevkinden sorumludur. Noah, sana bakmanın seni kasabanın herkesin duyabileceği bir duvara dayayıp becermek olduğunu düşünüyorsa, bu oyundan çok uzaklaşmış demektir."

"Buna ihtiyacı vardı." Noah şimdi öne çıktı, yüzü kızarmıştı. "Sen başlangıçta orada değildin. Bilmiyorsun. Paniklemişti ve onu konuşturmayı başaramadım."

Yani Noah onu becermekle tüm sorunlarını çözeceğini mi düşündü?

Hope ikisinin arasına girdi. "Durun. İkiniz de durun, yoksa buradan giderim."

Ciddiydi. Çenesini inatla sıkı tutuşundan bunu anlayabilirdin. Kendini Noah ile Noah'ın arasına koydu, 1,60 boyundaki minik vücudu onlarınkine kıyasla çok küçüktü. Her ikisinin de göğsüne birer elini koydu, sanki kavga etmeye karar verirlerse onları gerçekten durdurabilecekmiş gibi.

"Kavga etmek istemiyorum." Noah iç geçirdi ve elini, sanki kalbini koruyormuş gibi Hope'un elinin üzerine koydu.

Siktir. Kardeşinin bu işe çok bulaştığı belliydi. Ama James bunu bırakmıyordu. Bırakması gerektiğini çok iyi biliyordu, ama Hope McLean'in yumuşaklığına gömülmenin nasıl bir his olduğunu bilememek, onun Noah'a seslendiği gibi kendi adını seslendiğini duymamak, onu bırakmıyordu.

"Kavga etmeyeceğiz," diye söz verdi. "Ama alttan üstüne geçme konusunda ciddi bir konuşma yapacağız."

Hope'un dudakları yukarı kıvrıldı. "Bak, bu eğlenceli görünüyor."

"Oh, başı büyük belaya girecek," dedi yeni bir ses.

James başını kaldırdı ve Bo'nun bir ara verandaya çıktığını fark etti. Konuk evi yeni boyanmıştı ve şimdi rahat bir veranda salıncağıyla övünüyordu. James, Bo ve Trev'in işleri bittikten sonra öğleden sonra orada oturduğunu görmüştü. Oturup Beth'i aralarına alıp salıncakta sallanıyorlardı, her ikisi de onun elini tutuyor ya da saçlarına dokunuyordu.

"Trev hala yeni adamlarla uğraşıyor. Sana etrafı gezdirmemi istedi." Bo sarışın başını kapıya doğru eğdi. "Tabii önce kavga etmeyeceksen."

Hope ellerini indirdi ve merdivenleri çıktı. "Kavga yok. Ama bize rehber verilmesi garip."

Bo güldü. "Ah tatlım, daha tuhaf olanı görmedin. Bak, partnerimi seviyorum ve oyun oynamaya alıştım, ama bu adamlar her şeyi çok ciddiye alıyorlar."

"Protokol," dedi Noah.

Bo işaret etti. "Gördün mü, her türlü büyük kelimeleri kullanıyorlar, ama sonuçta güzel bir kıcı tokatlamayı seviyorlar ve kontrol delisi oluyorlar. Hadi gel. Zindan tamamen açık."

Tanrım, Trev'le partnerinin alaycı tavırları hakkında konuşması gerekecekti. James, Noah'ın arkasında, Bo'nun peşinden merdivenleri çıktı.

"Zindanda nasıl davranılacağını hatırlıyor musun?" diye sordu James. Noah yıllardır sıradan biriydi. Başka türlü olamazdı. Ally onun üstüne çıkmasına izin vermezdi. İmkani yoktu.

"Son üç yıldır haftada en az iki kez zindana gidiyorum. Muhtemelen şu anda senden daha fazla şey biliyorum."

Zindana giden salona varmadan önce kardeşini durdurdu. Bu itiraf karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. "Aldattın mı?"

Şaşırmamalıydı. Şaşırmaması gerektiğini biliyordu. Duyduğu kadarıyla, Ally Noah'a cehennemi yaşatmış ve birkaç sevgilisi olmuştu. Yine de şaşırmıştı. Kardeşi her zaman kararlıydı. Biriyle çıktıklarında, Noah başka bir kadına bile bakmazdı. Noah'ın aldatması düşüncesi canını yakıyordu.

Noah başını salladı. "Hayır. Bugüne kadar başka bir kadına dokunmadım. Ve bunu sadece Hope'u önemseydiğim için yaptım. Lanet olsun, sanırım ona aşık oluyorum. Yemin ettim. Ally yeminini tutmadı diye benim yeminimi bozma hakkım yoktu. Yaklaşık iki yıl sonra, evliliğimin ne kadar berbat olduğunu anladım. Bir kulüp buldum. Sahibiyle arkadaş oldum ve o da haftada birkaç gece Dom olarak çalışmama izin verdi. Hiç boşalmadım. Sub'lara baktım. Kendimi gerekli hissettiren tek şey buydu."

Noah için ne kadar zor olmuştu? Bu soruyu kafasından uzaklaştırdı. Bu onun sorunu değildi. Noah kendi kaderini kendisi çizmişti. Ama Noah'ın şehirde tek başına olduğunu düşününce kalbinin sızlamasına engel olamıyordu. Noah'ın sözleri onu derinden etkilemiş ve aklında başka bir soru bırakmıştı. "İki yıl sonra farkına vardın ama eve dönmen üç yıl daha sürdü."

"Evet," diye itiraf etti Noah, sesi alçaktı.

Noah, cehennemde üç yıl geçirmek istemişse, o kadar da yalnız olamazdı. Parası tamamen bitene kadar uzak durmak istemişse. "Hope istediği için izlemene izin veriyorum, ama kurallara uysan iyi olur kardeşim."

Noah'ın yüzü kapandı, ama James'i koridorda takip etti.

Hope'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve James McNamara zindanına girdiğinde duruşunda biraz korku vardı. Trev, eskiden ofis ve yedek yatak odası olan yeri bir Dom'un zevk sarayına dönüştürmek için harika bir iş çıkarmıştı. Berber halısı parlak sert ahşaplarla değiştirilmiş ve duvarlar zengin, koyu kırmızıya boyanmıştı. Duvarı süsleyen büyük bir St. Andrew Haçı vardı. Yanında bir şaplak bankı, yastıklı bir testere sehpası ve ortada kocaman bir yatak vardı.

Her şeyin tekli olması James'e çok şey anlatıyordu. Beth alt olan taraftı. Bo değil. Bo, Trev'in otoritesine boyun eğme eğiliminde olduğu için merak etmişti, ama görünüşe göre yatak odasında Beth'in üstünde olan oydu.

Noah böyle bir pislik olmasaydı, Hope'un iki efendisi olurdu.

Bunu kafasından çıkarmalıydı. Noah Hope ile konuşuyordu ve o ise kardeşine ne kadar kızgın olduğunu düşünüyordu.

"Bu yerin seni aldatmasına izin verme. Burada senin için sadece zevk var," diyordu Noah, sesi onu sakinleştiriyordu.

Ve bu James'in lanet işi idi. Henüz onu öpmemişti bile, ama kardeşi onu zaten dışarı itiyordu. James, Hope'un elini tuttu ve onu nazikçe kendine çekti. Kollarını ona dolayarak saçlarını okşarken iç geçirdi. "Bence bunu seveceksin bebeğim, ama korkuyorsan eve geri dönüp oturup güzel bir akşam yemeği yiyebiliriz, sonra yatmaya gideriz ve sana bir hanımefendi gibi davranırım."

Hope titredi. "Yapma. Ben bir kadını ve öyle davranılmayı tercih ederim."

Ne halt etmişti böyle? Kız uzaklaşmaya çalıştı, ama Bo, kontrolü ele almazsa kızın kontrolü ele alacağı ve her şeyin biteceği konusunda içinden kötü bir his vardı. Sesini sertleştirdi. "Sana bir köle gibi davranacağım. Şimdi sakın ol, Hope. Bu odada ya bana itaat edersin ya da hayır dersin ve her şey biter. Bo, Trev misafirler için aletler bulunduruyor mu?"

Bo'nun yüzü boşaldı. "Oyuncaklardan mı bahsediyorsun?"

Dikkatsiz davranmamaya çalışıyordu. "Evet. Bazen dominanlar ziyaretçiler için küçük bir oyuncak stoğu bulundururlar."

Bo sıırttı ve bir paneli açtı. Özel yapım kapı kayarak açıldı. "Beth küstahlaştı. Bu odada eğleniyor."

Bo'nun ortaya çıkardığı sapkınlık duvarını görünce Hope'un nefesini tuttuğunu duydu. Duvarda, her türden kırbaç, kamçı, kürek, yayma çubuğu ve kelepçe gibi aletler düzenli bir şekilde dizilmişti. Kelepçeler ve uzun ipler vardı. Çeşitli türlerdeki kayganlaştırıcılar da bir sıra halinde dizilmişti.

"Trev hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum," dedi Noah, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O bu çiftliğe mükemmel bir katkı."

"O tam bir sapık. Ne istersen, muhtemelen çeşitli renk, şekil ve boyutlarda vardır. Oh, ve sana, kutularında duran bir dizi eğitim seti olduğunu söylememi istedi," diye açıkladı Bo.

James, partnerinin yıllarca süren resmi eğitimine minnettardı. Kendi eğitimi ise oldukça gayri resmiydi. Yıllar boyunca Stef, Max ve Rye ile kulüplere gitmişti. Stef ona çok şey öğretmişti, James ve Noah, Trev

ama Trev aslında birkaç yıldır tam zamanlı bir Dom'du.

"Plug" derken neyi kastetti? Hope yüzünü ona doğru çevirmiş, onu koruyacakmış gibi ona bakıyordu.

Bu durumda ondan korunmaya ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Yüzündeki yumuşak, tatlı bakışlar onun penisini sertleştirdi. "Anal pluglar, bebeğim."

"Misafirler için anal plug kutuları mı saklıyor?" diye sordu Hope.

Bo omuz silkti. "Görünüşe göre bu, BDSM'de parti hediyesine eşdeğer bir şey."

Hope biraz titredi. "Sanırım üfleyince ses çıkaran şeyleri tercih ederim."

Oh, o bir şeye üfleyecekti ve James kesinlikle biraz ses çıkaracaktı. "Teşekkürler, Bo. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Bo gülümsedi. "Her şey yoluna girecek, Hope. Daha sonra sorunun olursa Beth'le konuş. Buraya bir kız daha geldiği için çok heyecanlanacak."

Onlara selam verdi ve kapıyı arkasında kapattı. "Giysilerini çıkar, Hope."

Niyet ettiğin gibi başla. Kontrol ondaydı. Sorumlu oydu.

Ve o, çok gergin olduğu için neredeyse titriyordu. Bo içini çekti ve onu kendine çekti. Onu öpmemişti. Bu lanet oyuna kafasını vermesi gerekiyordu. Ona bakarken yumuşadı. "Seni ne kadar zamandır öpmek istediğimi biliyor musun, bebeğim? O tek öpücük yetmedi. Seni tekrar tekrar öpmek istiyorum."

Onun endişesi, hayranlık dolu bir şaşkınlığa dönüşmüş gibiydi. "Beni gerçekten öpmek mi istiyorsun, James?"

O, kadının şüphe duymaması için sertleşmiş penisini kadının vücuduna sürtmeyi düşündü, ancak daha tatlı bir yaklaşım benimsemeye karar verdi. Kelimeler. Kadınlar kelimeleri severdi. "Seni ilk gördüğümde öpmek istedim. Logan'ın yanında oturuyordun ve yüzünü bana çevirdin, tek görebildiğim büyük gözlerin ve yumuşacık dudakların oldu. Düşündüğünde alt dudağının şişkinleşmesini seviyorum. Her zaman onu emmek ve nefes alamayana kadar seni öpmek istiyorum."

Ona doğru eğildi. "Ciddi misin? Çünkü ciddi değilsen, buna dayanamam."

Ciddi mi? Ciddi bir şekilde başı beladaydı, ama geri çekilme iradesini bulamıyordu. Şu an için kullanacağı tüm kelimeleri kullanmıştı. Öne eğildi ve ilk gün istediği gibi onu öptü. Logan'ın yanındaki bankta oturuyordu, öğleden sonra güneşi saçlarına vuruyordu. Logan çevrimiçi oynadığı bir oyundan bahsediyordu, ama James, Logan'ın onu nereden bulduğunu merak ederek Hope'u izliyordu.

Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve başını geriye doğru eğdi. Kız onun altında açıldı, ağzı kontrolü kaybetti. Dilini içeri soktu. O ilk gün, kız onun tipi olmadığı için çok korkmuştu, ama onu düşünmeden edememişti.

Artık biliyordu. Diğer tüm kadınlar onun tipi değildi. Onun tek bir tipi vardı. Hope.

Kollarını boynuna doladı ve ona sarıldı. Yumuşak dili onun diliyle oynadı.

Eğer hemen kontrolü ele almazsa, Noah'ın yaptığı şeyi yapacaktı. Eteğini kaldırıp, bulabildiği ilk yüzeye onu atacak ve penisini içine sokacaktı. Külotunu bile çıkarmaya gerek kalmayacaktı. Muhtemelen şu anda Farley kardeşler tarafından bilimsel olarak inceleniyordu. Öpüşmeyi bıraktı.

"Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki acıyor, ama bunu benim istediğim şekilde yapacağız. Şimdi kıyafetlerini çıkar." Sesi nefessizdi, ama bu sefer kız doğru tepki verdi.

Yüzü kızardı ve elleri gömleğinin düğmelerine gitti. Konuşurken sesi titriyordu. "Sizin bu kıyafetlere neyiniz var anlamıyorum."

"O çok alaycı, Jamie. Bugün onun ağzı yüzünden ona bir kez şaplak attım bile." Noah duvara yaslanarak, olabildiğince uzak durmaya çalıştı.

"Öyle mi?" James bunu görmüş olmayı diledi. "Noah seni dövdü mü?"

Gömleği açık duruyordu ve cildinin baştan çıkarıcı bir kısmı görünürdeydi. Sade beyaz sütyeninin kupalarının altında göğüslerinin kıvrımlarını görebiliyordu.

"Evet." Bu kelime, nefes nefese küçük bir iç çekişle çıktı.

Demek kardeşi, James'in düşündüğünden daha ileri gitmişti.
"Korkuttun mu?"

Kız buradaydı, bu yüzden hayır diye tahmin ediyordu. "Hoşuma gitti."

Ve o dürüstlüğü severdi. Göğüs kemiğinin üstündeki yarım ayı dokundu ve sonra parmağını aşağı doğru kaydırды. Sütyeninin ön kopçasını oynadı. "Seni tahrik etti mi?"

Kız başını salladı. "Evet."

"Teşekkürler, bebeğim. Dürüst olman benim için çok önemli.
Her şey bununla ilgili."

Yüzünde bir bulut geçti, ama gözlerini aşağı çevirdi ve gömleğini çıkardı. Sütyeninin kopçasını açtı ve askılarını indirdi.

Hope minyon olabilir, ama kıvrımları vardı. Güzel kıvrımlar. Onun aletini zonklatan kıvrımlar. Mükemmel dik meme uçları vardı. Onun bakışları altında sertleştiler. Cildi, burada burada çillerle süslenmiş, hoş bir krem rengindeydi. Daha sonra onun her santimini keşfedecek, her küçük noktayı öpecek ve onu kendine ait olarak işaretleyecekti. Ama şimdilik daha fazlasını görmek istiyordu.

"Eteğini çıkar, bebeğim."

Derin bir nefes aldıktan sonra eteğini kalçalarından aşağı indirdi.

"Tanrım, Hope, çok güzelsin." James gözlerini ondan ayıramıyordu. Neredeyse mükemmeldi. Kum saati gibi vücudu, bir erkeğin elleri için yaratılmıştı. Boyu kısa olsa da, minyon değildi. Kavramak istediği kalçaları ve beline dolanmışken çok güzel duracak düzgün bacakları vardı. "Arkanı dön."

Titrek ayaklarla döndü.

Kıçları muhteşemdi. Yuvarlak ve dolgun. Evet, o pluglardan birini ona takacaktı. At kuyruğunu çözdü ve yumuşak kahverengi ipek saçları omuzlarına şelale gibi döküldü. Güzeldi ve bunu eski moda kıyafetler ve sıkıcı bir saç modelinin arkasına saklıyordu. Ama artık bunun önemi yoktu. Ne isterse giyebilirdi. Onu böyle görecekti. Yumuşak tenini, seksi kıvrımlarını ve onu derinden etkileyen o koyu renk gözlerini görecekti.

Kilo alabilir ya da verebilirdi. Seksi kıyafetler ya da patates çuvalı giyebilirdi. Yaşlanıp saçları ağarabilirdi, ama o onu böyle görecekli.

"Bana dön."

Hope geri döndü. O seksli alt dudağını ısıırıyordu. Gözlüklerini yukarı itti. Kahretsin, o gözlüklerin bile sevimli olduğunu düşünödü. "Gerçekten iyi olduğumu mu düşünöyorsun?"

"Bence sen muhteşemsin. Bana ne yaptığını bir bak." Penisli kot pantolonunu yırtmak üzereydi. Hope gülömsedi, utangaç bir ifadeyle, bu da ona bir şeyi anlamasını sağladı. Hope kendini güzel bulmuyordu. Hope'un bu deneyimden, dünyanın en seksli kadını olduğunu bilerek çıkmasını sağlamak için elindeki her şeyi kullanacaktı. Kardeşini işaret etti. "Noah da daha iyi değil. Kot pantolonundaki şeye bak. Ama onunki hiç rahatlamayacak."

Noah'ın burada olduğunu ona hatırlatmak istemiyordu, ama onun ne kadar güzel olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Noah sıırıttı ve yeni bir arabayı sergileyen bir oyun programı sunucusu gibi ereksiyonunu gösterdi. Aptal, salak ve ahmaktı ve James, Noah'ın hatırladığı kardeşi gibi davrandığı için kalbinin burkulduğunu hissetti. Noah aptalın tekiydi. Aptal, komik bir ruha sahip parlak bir zeka. Hope onu geri getiriyordu.

Yine. Bu onun sorunu değildi. Bu Noah ile ilgili değildi. Bu, o ve Hope ile ilgiliydi. Ve başlama zamanı gelmişti. "Gözlerini bana dik, Hope."

O itaatkar bir şekilde döndü, ama James oyunca işe yaradığını görebiliyordu. Hope eskisinden çok daha kendinden emindi.

"Giysilerimi çıkarmanı istiyorum, bebeğim." Nefesi kesildi.

"Cevabın 'evet, James' olmalı."

"Evet, James." Artık tereddüt yoktu. İleri doğru eğildi ve elleri gömleğine dokundu. Gömleği düzelttikten sonra inci düğmelere yöneldi. Dikkatlice düğmeleri tek tek açtı. Bu işkence gibiydi. O küçük ellerin gövdesinde aşağı doğru kaymasını hissedebiliyordu. Gömleği kot pantolonundan çıkardı. "Sana dokunabilir miyim? Nasıl yapılacağını bilmiyorum."

"Bu eğlence için, bebeğim. Trev, Beth ve Bo için bu bir yaşam tarzı, ama bizim için sadece eğlence. Eğer bağılı değilsen ve bir sahne üzerinde anlaşmamışsak

bir sahne üzerinde anlaşmadıysak, bana istediğin kadar dokunabilirsin."

Gözlerini kapattı ve iki elini göğsüne koydu. Kalbinin çarpışını hissedebildiğinden emindi. Hareketsiz kaldı, onun kendisini keşfetmesine izin verdi. Avuç içlerini göğüs kaslarının üzerinde gezdirdi ve karın kaslarına indirdi, o küçük parmaklar onu içten titretti.

"Beni öldüreceksin, bebeğim. Başladığın işi bitir. Beni soy."

"Seni öldürmek istemem." Utangaç kız ortadan kaybolmuş, yerine eğlenceli bir siren gelmiş gibiydi. Evet, ona cehennemi yaşatacaktı ve o da her dakikasından zevk alacaktı.

Kemerinin tokasını çözdü. Dizlerinin üzerine çöktü ve o, fermuarını açıp aşağı indirdiğinde, adam biraz tıslamadan edemedi. Sanki Noel hediyesini açar gibi onu açtı. Adamın penisi serbest kaldığında dudaklarını yaladı.

Kesinlikle kontrolü ele alma zamanı gelmişti, yoksa onu erkekliğinden edecekti.

"Yeter, Hope. Hadi sahnemize başlayalım." Kaşlarını çattı ama topuklarının üzerine oturdu.

James botlarını çıkardı ve kot pantolonunu ve boxerını çıkardı, bu sıkışıklıktan kurtulduğu için minnettardı.

"Hiç bağlandın mı, bebeğim?" Onun ne kadar bilgili olduğunu değerlendirmesi gerekiyordu. Hope çok masum görünüyordu.

"Hayır."

O minnettardı. İlk olmak istiyordu. Ona bunun ne kadar eğlenceli olabileceğini göstermek istiyordu. "Seni bağlamak istiyorum. Seni kısıtlamak istiyorum, böylece vücudun üzerinde tam kontrol sahibi olabilirim. Bunu kendim için yapmak istemiyorum, ancak bundan büyük zevk alacağım. Bunu sana zevk vermek için yapmak istiyorum. Eğer bu seni korkutuyorsa veya üzüyorsa, o zaman olması gerektiği gibi işlemiyor demektir. Anlıyor musun?"

Kız başını salladı.

"Sözlü bir cevap istiyorum." Onu oyuna yavaşça alıştırması gerekecekti. Trev gibi tam zamanlı bir Dom olmayabilir, ama oynarken saygı görmek istiyordu.

"Evet, James."

"Güzel. O zaman ellerini arkaya koy, parmaklarını birbirine geçirin."

Nefesini tuttu ama istenileni yaptı. Orada otururken çok güzeldi, göğüsleri dışarı çıkmış, her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu. Beth'in akıllıca sakladığı duvara yürüdü ve jütten yapılmış ince bir ip çıkardı. Görünüşe göre Trev, Shibari uygulayıcısıydı, ya da James'in deyimiyle, bir kadını bağlamanın ince sanatı.

Kardeşinin Hope'a diz çöküp ona tapınmak istercesine baktığını fark etti. Ama sıra James'teydi. Kardeşini çağırmayacaktı. Noah'ın onu bağlarken bileklerini tutmasını istemeyecekti. Kardeşi kıkına tıkaç takarken ona sikini yalatmayacaktı.

Bunların hiçbirini yapmayacaktı.

Dizlerinin üzerine çöküp ellerini arkadan bağlamaya zorladı kendini. İpi bileklerine dolayarak bir bowline düğümü yaptı. Düğümü bağladı, kan dolaşımını engellemediğinden emin olmak için kontrol etti, sonra geriye yaslanarak sırtının kavisini ve kıkının yuvarlaklarına doğru akışını hayranlıkla seyretti.

"Dizlerini biraz daha aç, bebeğim."

Hope dizlerini açtı. Kıkının üstündeki çukurlar derinleşti. James, elini onun omurgası boyunca gezdirmekten kendini alamadı. "Hiç kıkına sik sokuldun mu?"

Bir an sessiz kaldı ve sonra tereddütle "Evet" dedi.

Adam biraz şaşırdı, ama onun hakkında her şeyi bilmiyordu. Kız yirmi yedi yaşındaydı. Artık çocuk değildi. "Hoşuna gitti mi?"

Kız saçlarını salladı. "Acıttı."

"Acıtmaması gerekir. Ne kadar süre takmıştın?"

"Takmadım. O... bir hataydı."

İşte oradaydı. Omuzlarını hafifçe salladı. Bazı şeylerden bahsederken üzülürdü ve bu da onlardan biri gibi görünüyordu. Hope'un geçmişi, çözmesi gereken bir gizem olmaya başlamıştı. Biri ona zarar vermişti. Bu düşünce, o kişiyi bulup onu öldüresiye dövmek istemesine neden oldu, ama şimdi onunla ilgilenmesi gerekiyordu. "Bugün seninle oynamak istiyorum. Sana bunun acı vermesi gerekmediğini göstermek istiyorum."

"Birçok erkek kıkına soktu mu?"

Trev'in muhtemelen James'in kullanacağı amaç için sakladığı küçük tabureyi alırken gülmesini zorlukla bastırdı. Kız akıllıydı

ve ona ona elini sürmesi için çok iyi bir neden vermişti. Tabureyi onun önüne koydu. "Alay etme. Öne eğil. Kıçını havaya kaldır."

"Bugün zaten şaplak yedim." Alt dudağı tatlı bir şekilde titredi.

"Peki, dersini almadığın için bir tane daha alacaksın. Şu anda yirmi tane oldu. Otuz tane yapmak ister misin?"

O, homurdandı ve öne eğildi, gövdesini yastıklı tabureye yerleştirdi. Tabure tam boyundaydı ve aniden kıçını ortaya çıkardı.

"Hay aksi, bebeğim. Noah iz bile bırakmadı."

"Ona dikkat etmeye çalışıyordum," dedi Noah, sesi düşük bir homurtuydu.

"Dikkatli olmakla mükemmellik arasında fark var." Elini geri çekti ve o muhteşem kıçını tokatladı.

Hope, eti hoş bir pembe renge bürünürken inledi. Elinin gücünü değiştirerek hızlıca üç kez vurdu.

"Buna erotik şaplak atma diyoruz, bebeğim. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, bana da bunu yaptılar. Noah ve ben, bize birkaç numara öğreten hoş bir dominatrix ile tanıştık, ama o diğerini örnek olarak kullandı. Garip bir şekilde, bize uygulanan tekniklerde daha iyi olduğumuzu düşünüyorum. Şaplak yemeyi denedim ve şaplak atmada çok iyiyim." Bir tur daha yaptı, elinin tenine çarpma sesi odayı doldurdu, ona eşlik eden nefes nefese çığlıkları. "Bu şaplak, tahrikini artıracaktır. Acı, ısı ile karışır, ikisini birbirinden ayıramaz hale gelirsın ve hepsi tek bir uzun, şehvetli deneyim haline gelir."

Kızın kıçının ortasına vurdu. O devam ederken kızın kıçında ince bir parlaklık vardı, ama kızın uyarılmasının tatlı kokusunun yayılmaya başladığını hissedebiliyordu. On yedi ve on sekizinci vuruşlarda kız her vuruşta gerilmeyi bırakmıştı. Rahatladı ve son iki vuruşu nefes nefese bir iç çekişle karşıladı.

Daha sonra, ona tek kuyruklu kırbacın zevkini tattırabilirdi. Umut mükemmeldi.

"Noah neyde iyiydi?" Soru, şehvetli bir nefesle çıktı.

James burnunu çekti. Elinde değildi. "Ona söylemek ister misin?"

Noah'ın yüzü Hope'un kıcı kadar kızarmıştı. "Ben... şey, ben... kart oyununda kaybettim ve... anal sekste gerçekten iyiyim."

Hope'un kahkahası zindanı doldurdu. James de ona katıldı.

Farklıydı. Diğer deneyimlerinden farklıydı. Hope onu güldürdü. Onun kahkahası onu neşeli ve genç hissettirdi.

"Noah'ın bilmediği şey, bebeğim, benim kart oyununda hile yaptığım. O tıkaç almamın imkanı yoktu." Noah'ın kırılgan homurtusuna sıırttı. "Ama denememi istersen, denerim. Ben biraz daha yaşlı ve çok daha açık fikirliyim."

"Noah daha açık fikirli gibi görünüyor."

Tanrım, onun akıllı ağzına deli oluyordu. Eğilip kıcının yanaklarını öptü. "Bakalım seni ne kadar açabileceğiz. Bu pozisyonda kal."

Ayağa kalktı ve sunulan plug setini buldu. Bo'nun dediği gibi, set temiz, düzenli ve kullanıma uygun şekilde sterilize edilmişti. Trev mükemmel bir ev sahibiydi. Kısa bir süre zencefilli kayganlaştırıcıyı düşündü ama kafasını vücudunda tutmak istediğine karar verdi. *Sonra*. Bugün basit bir su bazlı kayganlaştırıcı iş görürdü. Ve küçük bir plug. Onu korkutmak istemiyordu. Onun bunu sevmesini sağlamalıydı. Noah anal sekste ondan daha iyi olabilir, ama çok da fazla olamazdı. Canlı bir göt deliğinin onun sikini almak için açılmasını seviyordu. Bunu Hope ile paylaşmak çok güzel olurdu.

Noah'ın izlediğinin farkında olarak dizlerinin üzerine çöktü, yüzü yine sert ve karanlık bir ifadeye bürünmüştü. O da katılmak istiyordu. Bunu Hope'u sikmeden önce düşünmeliydi.

James, kıcının yanaklarını nazikçe ayırdı. Lanet olsun, çok güzeldi. Kık deliği pembeydi ve herhangi bir yumruktan daha sıkı görünüyordu. O küçüktü ve dikkatli olması gerekiyordu.

"Önce biraz kayganlaştırıcı kullanacağım, sonra bu tıkaçı yerleştireceğiz. İyi misin, Hope?"

"Gerginim," diye itiraf etti.

Ama yine de tahrik olmuştu. Elini amına kaydırđı. Amı sırlıslıklamdı. Amının her santimi şişmiş ve istekliydi. Labiasını ayırdı, yaprakları kenara çekti ve tek parmağıyla içine girdi. Isı onu sardı. Ateş gibi sıcaktı. Ne kadar endişeli olursa olsun, onu hala istiyordu. Parmağının ucunu klitorisinin üzerinde gezdirdi. Zevk. İhtiyacı olan buydu. Başlangıç orgazmı her şeyi kolaylaştıracaktı.

"Rahatla." Bunu bir emir haline getirdi. Onu anlamaya başlamıştı.

Kadının omuzlarındaki gerginlik kayboldu. Gözleri kapandı ve dizleri biraz daha açıldı.

İstediğı buydu. Güven. Başparmağını vajinasına soktu, iki parmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi. Parmakları kremle kaplandı. Çok ıslaktı. Hareket etmeye başladı, onu daha derine almaya çalışıyordu.

Zaten hassas olan kıkına şaplak attı. "Kıpırdama. Sana verdiklerimi kabul et."

"Zor. Çok iyi geliyor."

"Kontrolü ele alman daha önce işe yaradı mı?" Bunun cevabının hayır olacağına hayatı pahasına bahse girerdi.

"Hayır," diye mırıldandı. "Bu sabaha kadar hiçbir şey işe yaramadı."

Noah, onun seksin kontrolünü ele almasına izin vermezdi. Ally'nin köpeğı olabilir, ama Hope'dan daha fazlasını istiyor gibi görünüyordu. Noah eskisinden biraz daha sert görünüyordu.

"O zaman sana söylediğimi yap, ve sana söz veriyorum, sen tatmin olana kadar durmayacağım. Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Kız onun altında hareketsiz kaldı.

James işe koyuldu. Başparmağını içeri bastırdı, döndürdü ve onu açtı. İki parmağıyla klitorisini kavradı ve bastırdı, başparmağını kıvrıp G noktasını ovarken onu çimdikledi.

Hope'un ağzı açıldı ve çığlığı, onun mükemmel noktayı bulunduğunu gösterdi. Orgazm olurken vücudu titredi. Heyecanı dışarı döküldü, elini kapladı ve havayı sardı. Kokusu uyuşturucu gibiydi, penisini zıplatıyordu.

Ne kadar dayanabilecekti?

Titremeler durduğunda, elini çekti ve hiç çekinmeden parmaklarını yaladı, onu ilk kez tattı. Keskin ve tatlı. Hope'un kendisi gibi. Parmaklarından onun kremini emdi.

"Tadın cennet gibi, bebeğim. Dilimi sana değdirmek için sabırsızlanıyorum."

Nefes nefese iç çekişi, bu olasılıkla ilgilendiğini gösteriyordu. Ama önce yapması gereken bir şey vardı.

"Başlangıçta biraz soğuk olacak." Kayganlaştırıcıyı kık deliğinin üzerine damlattı. Kız inledi. Çıkardığı sesler onu deli ediyordu. Onu çarmıha gerip, o tatlı güneyli sesiyle kırbaç sayarken nasıl ses çıkaracaktı acaba?

Tıkaçları aldı ve kık deliğine yerleştirdi. Küçük delik kapalıydı, ama öyle kalmayacağını biliyordu. Tıkaçla kıcını yaladı, onu küçük adımlarla açtı. Orada kendi sikini görebiliyordu. Onun kıcını siktiğinde, yavaşça yapacaktı ve sikinin onun kıcının sıcak boşluğuna batıp kaybolmasını izleyecekti. Taşakları onun etini okşayana kadar içeri itecek ve sonra çıkarken izleyecekti. Onu dışarıda tutmaya çalışan aynı kık deliğinin, onu içinde tutmak için mücadele etmesini izleyecekti. Her anı izleyecek ve ezberleyecekti. Bu çok güzel bir şey olacaktı, nihai güven.

İçeri doğru bastırdı, tıkaç sonunda yerini aldı. Hope inledi, kıcı seğirdi.

"Neredeyse bitti, bebeğim."

"Garip bir his." Hope'un teninde hafif bir titreme geçti.

"Ama acıtmıyor, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti. Sesi gergindi. "Garip, ama acıtmıyor. Bilmiyorum. Ama durma."

Durmaya niyeti yoktu. Fişi yerine kaydırıp, kıcının derinliklerine yerleştirdi. Bir dakika boyunca ona baktı. Düz tabanı, kıcının yanakları arasında düzgünce bastırılmıştı.

Penisi zonkluyordu. O kesinlikle mükemmeldi. Onunla ilgili tüm düşüncelerinde, onu bir zindanda ele geçireceğini hiç hayal etmemişti. Onu sikmeyi, ona sarılmayı ve onunla bir hayat paylaşmayı düşünmüştü, ama bunu değil. Evlenmeyi düşündüğünde,

Hayatının bu kısmından vazgeçmesi gerektiğini düşünmüştü, ama şimdi nedenini merak ediyordu.

Karısı onu tamamen tanımalıydı. Karısı onu tamamen sevmeliydi. Hope onu, karanlık ve aydınlık yanlarıyla kabul ederse, belki mutlu olabilirdiler. Belki daha fazlası olabilirdi.

Karısını dizlerinin üzerine çökmesine yardım etti, gözleri hafifçe dalgındı. Bunu ona o vermişti. Ona sunacak hiçbir şeyi olmadığını düşündüğü için bütün bir yıl boşa gitmişti. Bu. Ona bunu sunabilirdi.

Öne eğildi ve onu öptü, dudaklarını tatlıca okşadı, penisinin çaresiz çağrısını görmezden geldi. Onu bir an kucakladı, bağlı kolları meme uçlarını göğsüne doğru çıkıntı yapmaya zorluyordu.

"İyi misin, bebeğim?"

Yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Harikayım. James, tadı güzel olduğunu söylemiştin."

Onu tekrar öptü, ağzını kendi ağzının altında açtı ve dilinde kendi tadını almasına izin verdi. "Tadın cennet gibi, bebeğim."

Kızın burnu onun burnuna sürtündü. "Senin tadını almak istiyorum James. Lütfen."

Sonunda penisi kontrolü ele geçirdi. O kadar tatlı bir şekilde istemişti ki, onu reddedemezdi.

On Birinci Bölüm

Hope'un başı hala dönüyordu, James ayak taburesini kenara çekip o muhteşem penisi eline aldı. Ona baktı. Gerçekten bir sanat eseri idi. Uzun, kalın ve en güzel mor tonunda. Penisinin başı mükemmel bir şekle sahipti ve başından inci gibi bir sıvı damlıyordu.

O onu istiyordu. O da istemediğini iddia edemezdi. Kanıtı tam önünde duruyordu.

Ona dokunmak istiyordu, ama bağlı elleri buna izin vermiyordu. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Yapabilseydi, onu okşar, kaslı vücudunu kaplayan bronz teninin her santimini bencilce keşfederdi. O muhteşem bir kovboydu. Zayıf ve sıkı vücudunu, yorucu günlük işleriyle kazanmıştı. Dilini kalçalarındaki çentiklerin üzerinde gezdirmek istiyordu.

Ama her şeyden çok, onun onu memnun ettiği gibi onu memnun etmek istiyordu.

Vücudu, onun verdiği orgazmın etkisinden hala titriyordu. Ve o haklıydı. Onu bağlayıp hareketsiz kalmaya zorlamak çok yardımcı olmuştu. Ona yaptıklarından başka hiçbir şey düşünememişti. Onun özgüvenini ve şüphelerini ortadan kaldırmıştı. Ellerini kullanamadan ve hareket edemeden, o anın tadını çıkarmak zorundaydı. Kafasında James, onun dokunuşu, sesi, cildinin sıcaklığından başka hiçbir düşünce yoktu.

Tıkaç bile umurunda değildi. James'e söylememişti, ama anal seksle ilgili tek deneyimi korkunçtu. Sarhoş ve aptaldı, kendini yok etmeye çalışıyordu. Çok tehlikeliydi, ama James'le kendini güvende hissediyordu. Güvendeydi. En azından vücudu güvendeydi. Kalbi ciddi bir tehlike altındaydı ve bu tehlike tek bir kaynaktan gelmiyordu.

Noah izliyordu. Noah buradaydı, ama ona dokunamıyordu. Ve o, Noah'ın dokunmasını istiyordu.

"Beni tatmak mı istiyorsun? Ben de istiyorum bebeğim. Ama ağzına boşalmayacağım. Bu sefer değil." Sert sikini okşadı, taşakları vücuduna sıkıca yapışmıştı. "Bu ilk seferinde amının derinliklerinde olmak istiyorum."

Daha iyisini hayal edemiyordu. Ta ki Noah'ı görene kadar. İkisi arasında olmak mükemmel olurdu, ama onları bir araya getirmek için çaba sarf etmesi gerekecekti. James bunun için henüz çok uzaktaydı.

Noah ona cesaret verici bir göz kırptı. O da bunu istiyordu.

Hope derin bir nefes aldı, belirsizlik yine onu sardı. Christian hiç oral seks istememişti. O teklif ettiğinde, ona sadece fahişelerin bunu yaptığını söylemişti. "Bu konuda çok iyi olduğumu sanmıyorum."

James'in eli saçlarına dokundu. Noah ellerini sıkıp kendine kötü şeyler söylememesini söylerdi, ama James gülümsedi, yüzü yumuşaktı, eli saçlarını okşadı. "Önemli değil, bebeğim. Önemli olan tek şey senin istemen. Nereden bileceksin ki? Kendine hiç oral seks yapmadın ki. Eminim bu işte çok iyisindir. Beni memnun etmek için çok da fazla bir şey gerekmez. Söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

Gözleri yaşlarla doldu. O, ihtiyaç duyduğunda nazikti, sanki onun duygularını okuyabiliyor ve ona ihtiyacı olanı verecek kadar önemsiyor gibiydi. Bir şekilde, aynı odada bulunmaya bile tahammül edemeyen bu iki kardeş, ona ihtiyacı olduğunda tam da ihtiyacı olan şeyi vermeyi başardılar. Daha önce onu uçurumun kenarından kurtaran Noah'ın aşırı hakimiyetiydi. Şimdi ise James'in anlayışlı tavrı, öne eğilip dilini onun penisine değdirmesini kolaylaştırdı. O, inci gibi kremayı yalayıp, onun özünü tattı. Tuzlu. Lezzetli. James.

O inleyerek ileri doğru itti. "Gördün mü, işe yarıyor bebeğim."

Öyleydi. Penisinin yarıklarından bir damla daha sızdı. Penisinin başı, kuzeyi gösteren bir pusula gibi ona doğru atıyor gibiydi. Penisinin başını ağzına aldı ve dilini etrafında döndürdü. Çok güzeldi. Çok farkındaydı. Sadece elindeki görevi değil, kendi vücudunu da farkındaydı. Dizlerinin altındaki sert ahşabı

ve bileklerini bir arada tutan ipin farkındaydı. Sırtını okşayan saçlarının yumuşak gıdıklamasının ve kışını dolduran sert tıkaçın farkındaydı. Vücudunun her santimi uyanık ve canlı gibiydi.

James ellerini saçlarına gömdü ve ağzına hafifçe girip çıkmaya başladı. Ağzını açarak onu daha derine almaya çalıştı. O çok büyüktü. O bir santim daha içeri girince inledi. Ağzı doluydu ve onun yarısını bile alamadığını düşünüyordu. Dilini çalıştırarak, yumuşak derisinin her parçasını emmeye çalıştı.

Kalçaları döndü. "Lanet olsun, kızım, beni öldüreceksin."

Çekildi ve sonra yavaşça tekrar içeri girdi. Hope, onu içine çekmeden önce başını yaladı ve yanaklarını çukurlaştırdı. Rahatlamaya ve öncekinden daha fazlasını almaya çalıştı. Bir santim daha, sonra bir santim daha. Onu doldurdu, boğazının arkasını gıdıkladı. Penisini ağzının içinde nabız gibi atıyordu. Bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu ve bunu istiyordu. Dilini kaplamasını, boğazına boşalmasını istiyordu.

James aniden çekildi, dudaklarında bir küfürle.

Hope başını kaldırdı, şüpheler yine onu sardı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Nefesi göğsünden içeri ve dışarı girip çıkıyordu. "Özgüvenin üzerinde çalışmamız gerekecek." Penisini avuçladı, ama elini sabit tuttu. "Hayır, Hope, beni neredeyse erkekliğimden ediyordun. O tatlı ağzınla bir kez daha emseydin, boşalacaktım, ama senin içine girene kadar bunu yapmayacağıma söz vermiştim."

Derin bir nefes aldı ve gözden kayboldu. Cildinde bir dokunuş hissetti ve elleri gevşedi. James onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı, bir kolunu sırtına, diğerini dizlerinin altına doladı. Onu göğsüne yasladı.

"Bu ilk seferinde bana sarılmanı istiyorum. Sonra, kollarını ve bacaklarını bağlayıp seni becereceğim, ama şimdi bana sarılmanı istiyorum." Onu yatağa yatırdı, peşinden giderek vücudunu onun vücuduyla kapladı.

James'le ten tene temas etmenin tatlılığı onu delip geçti. Bunu hayal etmişti, ama gerçek daha da iyiydi. Hayal ettiğinden çok daha nazikti, dudakları alnından burnuna kadar bir çizgi çizdi, dudaklarında kısa bir süre durduktan sonra çenesine hafifçe dokundu.

Hayallerinde onu talepkar ve ezici olarak hayal etmişti. Ona zevk vermek istiyordu, ama bu kadar çok karşılık alacağını hiç hayal etmemişti. Onu tuttu, sanki doyamıyormuş gibi defalarca öptü.

Bu, Güney Colorado'nun çoğunu kasıp kavuran efsanevi "wham, bam, thank you ma'am" değildi. Bağlanma ve anal tıpkı rağmen, bu çılgın seks değildi. Bu sevişmekti. James onunla sevişiyordu ve eksik olan tek şey Noah'tı. Ona baktı ve gözlerindeki özlem onu derinden etkiledi. James'e yalvarmak için ağzını açmak üzereydi, ama Noah başını salladı.

Bu, James'in zamanıydı.

Gözlerini kapattı ve kollarındaki adama konsantre oldu. James aşağı doğru öperek ilerledi, durup göğüslerini emdi ve göbeğiyle oynadı. Sanki onun her santimini öğrenmek istermiş gibi acele etmedi. Ağzı nihayet amının üzerinde durduğunda, neredeyse çılgına dönmüştü. Onun sıcaklığını ve kontrolünü hissedebiliyordu. Ne kadar da kontrolü vardı. Penisinin ağrıyor olması gerektiğini biliyordu, ama o disiplinli kalmaya devam etti.

"İşte bunu bekliyordum. Öğle yemeğimi kaçırdım, bebeğim. Bu telafi edecek." Dili, amcığınaya yavaşça dokunarak, sıvılarına daldı. Hope neredeyse yataktan kalkacaktı. James bacaklarının arasına yerleşirken, bacaklarını genişçe açtı, başı amcığınaya gömüldü. Onu alay etti, yaladı ve diliyle deldi. Kadınsı bedeninin her santimi alevlendi ve yüksek alarm durumuna geçti. Altındaki ipeksi yorgana tutunmak zorunda kaldı, yoksa ellerini onun saçlarına gömüp onu daha sert sikmesi için zorlayacaktı.

James tekrar tekrar yaladı ve emdi, onu orgazmın ince sınırında tuttu. Hope yorgana tutunarak kendini ona teslim etti. James onu bu şekilde bırakmayacaktı. Onu rahatlama umudu olmadan işkence etmeyecekti, ama onu zorlayacaktı. Ve Hope ona güvendiği için buna izin verecekti. Aptalca bir şeydi, ama öyle yapacaktı ve onun altında yatarak istediği her şeyi ona verecekti.

"Ne kadar iyi bir kızsın," diye mırıldandı. "Senin gibi iyi bir kız ödülü hak ediyor, bebeğim."

Onun onu o kirli, ahlaksız bir şekilde "bebeğim" diye çağırmasını seviyordu. Ona bebeğim diyebilirdi, ama ona bir kadın gibi davranıyordu. Onun ağzını kullanmış, ona zevk vermesine izin vermişti. Onu bir porselen bebek gibi davranmak yerine, sevişmelerinin bir parçası yapmıştı. Onu tutarken, büyük elleriyle uyluklarını sıkıca kavrarken bile, kendini hiç olmadığı kadar seksi ve kadın gibi hissediyordu.

James iki parmağını içine soktu ve klitorisini sertçe emdi. Orgazm onu sararken gözleri karardı. O bu hissi henüz sindiremeden, James yukarı doğru hareket ederek büyük vücuduyla onu kapladı. Dudaklarını buldu, göğüsleri birbirine sürtünüyordu. Keskin kokusunu tattı, ama bu sefer onun kokusuyla karışmıştı. Ağzını açarak onun kendisini domine etmesine izin verdi. Üstünde onun ağırlığını, onu yatağın ipeksi yumuşaklığına bastırmasını seviyordu.

James kısa bir süre dizlerinin üzerine çöktü ve Hope, hoş bir uyuşuklukla, onun küçük komodine uzanıp, oraya düşünceli bir şekilde bırakılmış prezervatiflerden birini almasını izledi. James prezervatifi açtı ve penisini kapladı. Parlak mavi gözleri, penisini kadının vajinasına hizalayıp içeri girmeye başladığında kadının gözleriyle buluştu.

"Çok sıkı. Tanrım, bebeğim, tıkaç hissediyorum. Noah... " Kendini durdurdu, sanki bu düşünceden kurtulmak istercesine başını salladı. Kalçalarını çevirerek içeri girmeye çalıştı. "Tıkaç hissini seviyorum. Zamanı geldiğinde, kıcını alacağım. Seni her şekilde sikeceğim. Sen benimsin Hope, seni her yerinden sikmeyeceğim tek bir santim bile kalmayacak. Sen benim sikimdesin."

Ama o, onun ne düşündüğünü biliyordu. Noah'ı düşünüyordu. Onu kardeşi ile paylaşmayı düşünüyordu. Noah haklıydı. James şu anda paylaşmak istemiyor olabilir, ama uzun vadede kendini tutamayacaktı. Eğer kendini açarsa ve Noah telafi etmeye devam ederse, istediğini elde edebilirdi.

James'e sarıldı. "Sana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var."

Öyleydi. Şimdi ayrılmayı hayal bile edemiyordu. James sonunda tamamen içine girdiğinde onu sıkıca sarıldı. Plug

ve James'in penisi arasında, o kadar doluydu ki nefes alamıyordu. Onu tuttu. Ona o kadar çok zevk vermişti ki, daha fazlasını kaldıramayacağını düşündü. Onun zevk almasına izin verecek ve tamamen tatmin olacaktı.

Ama James daha fazlasını istiyordu. "Ver bana, Hope."

"Yapamam." Neredeyse fazla geliyordu. Sanki ikisini birleştirmek istercesine kalçalarını klitorisine bastırdı. Hope başını salladı, ama inkar edemezdi. Durdurmak mümkün değildi. James'in penisi derinlemesine girerken içeri kaydı ve Hope orgazm olurken çığlık attı. Bu orgazm vücudunu titretmişti. James'in penisinin bulunduğu o mükemmel yerde, amında başlamış ve bir deprem gibi dışarıya doğru yayılmıştı. Görüşü bulanıklaştı ve James'e canı pahasına sarıldı.

James, boşalırken dişlerini sıkarak inledi.

Son bir kez daha içine girdi ve sonra vücudunu onun üzerine bıraktı. Göğsü inip kalktı ve vücudu titredi. Yüzünü boynuna gömdü, nefesi cildinde sıcaktı. Bacaklarını belinden indirdi, ama onu bırakmaya kendini ikna edemedi.

James başını hafifçe kaldırdı, mavi gözleri uykulu ama mutluydu. "Gördün mü, o kadar da kötü değildi. Oynayacağız Hope. Çok oynayacağız."

"Ona bakım gerekiyor." Noah'ın yumuşak sesi, oyunun sonrasındaki keyfi bozdu. Noah. Hâlâ buradaydı, hâlâ izliyordu.

James'in gözleri sertleşti. Ondan uzaklaştı ve kız onun sıcaklığını özledi. "Ona ne kadar borçlu olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Son zamanlarda ne kadar oynadığını bilmiyorum. Pratik yapmamış olabilirsin." Noah'ın yüzü kızarmış, nefesi ağırlaşmıştı. Gözlerini ondan kaçırdı.

James çıplaklık konusunda bir sorun yaşamıyor gibiydi, ama Hope aniden kendi çıplaklığından rahatsız oldu. Üzerine yorganı çekti.

"Oynamak için fazla vaktim olmadı," dedi James, sesi keskin ve sert. "Çiftliği idare etmek zorundaydım, babama bakmak zorundaydım, yani hayır, senin gibi kulüpleri dolaşmadım. Ama yine de altıma aldığım kadına nasıl bakacağımı çok iyi biliyorum."

Noah hafifçe irkildi ama geri adım atmadı. "Muhtemelen sırtı ağrıyordur. Tek söylediğim bu."

Kendini zorlayarak oturdu ve Noah'ın hiçbir şey söylememiş olmasını diledi. "Ben iyiyim. Ağrıyor ama acı verici değil."

Aslında ağrıyı seviyordu. Vücudundaki her kas hoş bir şekilde çalışmış gibi hissediyordu. Kanı hala damarlarında dolaşıyordu, ama beynini saran inanılmaz tatlı sis kayboluyordu.

"Tamam, o zaman. Sadece senin için endişelenmiştim." Noah duvardan uzaklaştı. "Ana eve geri döneceğim. Hala evde kalabilir miyim yoksa şehre mi gitmeliyim?"

James başını salladı ve eliyle kafa derisini ovuşturdu. "Misafir odasını kullanabilirsin."

Noah arkasına bakmadan dışarı çıktı. Kapı sessizce kapandı.

James bir anlığına kapıya baktı, omuzları gergindi. Sessizdi.

"James," diye başladı Hope.

James döndü ve Hope bir anlığına yüzünde açıkça görünen acıyı gördü, ama James onu silip, gözlerine tam yansımayan şeytani bir gülümsemeyle değiştirdi. "Sonunda yalnız kaldık. Sanırım fotoğrafı aldı, bebeğim."

Noah uzaklaşıyordu. İçinde yükselen paniği durduramıyordu. "Gidip onunla konuşmalısın."

O, homurdandı ve yatağa geri süründü. "Onu yeni başımdan savdım, peşinden gitmeyeceğim. Merak etme. Noah her zaman toparlanır. Sonuçta o akıllı olan. Bunu da atlatacaktır."

Noah'ın kardeşiyle arasının açılmasını atlatabileceğinden emin değildi ve James sadece iyi bir görünüm sergiliyordu. "Lütfen, ikinizin arasına girmek istemiyorum."

James, yorganı çekip aldıktan sonra vücuduna tırmanarak ona yaklaştı. "Aralarınıza girmeyeceksin. Ben bunu sağlayacağım. Bu senin sorunun değil. Ve şimdi benim zamanım. Noah hakkında konuşmak istemiyorum. Sana ve bana odaklanmak istiyorum."

Dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı ve Hope düşünmeyi bıraktı.

* * *

Noah, hızla soğuyan Colorado havasını derin bir nefesle içine çekti. Akciğerleri tatlı bir ağrıyla doldu. Yüksekliğe alışık değildi. Uzun sürmezdi. Bu dağlarda doğmuştu. Manhattan'daki küçük dairesinde otururken, bu dağları hayal ederdi. Gözlerini kapatır ve dağlardan vadiye doğru esen rüzgarı yüzünde hissedirdi. Kavakların sallanışını duyar ve toprağın kokusunu alırdı.

Bir hata yapmıştı. Birden fazla. Ve şimdi eve dönmenin en büyük hata olup olmadığını merak ediyordu.

Noah misafirhaneden çıktı. Her şey değişmişti. Misafirhane eskiden arkadaşlarının kaldığı bir yerdi, ama şimdi ana evden daha büyük hale getirilmesi planlanıyordu. Çocukluğunun oyun alanı yok olmuştu, haberi bile olmadığı bir yangında yanıp kül olmuştu.

Belki de ayrıldığında James ile olan tüm bağlarını koparmıştı. Belki de eve dönmeyi hak etmiyordu.

Belki de kardeşi için uzaklaşması gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak eve girdi. Oturma odasından geçip mutfağa doğru yürüdü, James'in hala tezgahın altında babalarının yıllardır yaptığı gibi bir şişe viski saklayıp saklamadığını merak ediyordu. O ve James onu bulmuş ve denedikleri için başları ciddi belaya girmişti.

Noah mutfağa girdi ve her şeyin değiştiği gerçeğiyle bir kez daha yüzleşti.

Beth, Trev'in kucağında oturmuş, başını omzuna dayamış, Trev ise bir fincan kahve yudumlarırken bazı evrakları inceliyordu. Samimi bir sahneydi. Noah'ı bıçak gibi kesti.

"Üzgünüm." Çıkmaya başladı. Hoş karşılanmayacağı bir yer daha. Öyle yerler çok fazla vardı sanki.

Trev gözlerini kaldırdı. "James ve Hope ile birlikte olduğunu sanıyordum."

"Yalnız kalmaya ihtiyaçları var. Bir içki alıp odama gidecektim. Beni takma kafana," dedi Noah.

Beth iç geçirdi ve kocasının kucağından kaydı. Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Gitmeliyim. Bo beni vadiye götüreceksin. Akşam yemeğinden önce evde olurum."

Trev ona gülümsedi. "Bo'ya sana iyi bakmasını söyle. Nate'e de seni çok çalıştırmasına izin vermeyeceğimi söyle."

Beth gözlerini devirdi. "Ona mutlaka söylerim." Beth, Noah'a göz kırparak yanından geçti. "Onun için endişelenme. Havlaması ısırmasından daha kötüdür. Aslında ısırması oldukça hoştur."

Trev, karısının gülümseyerek uzaklaşmasını izledi. Noah mutfaktan çıkmaya başladı. Belki de binmeye giderdi. At binmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Şimdi ne yapacağını düşünmesi gerekiyordu.

Şerif, Beth'in ev tadilatlarında çok iyi olduğunu öğrendi. O ve Zane kulübelerine ekleme yapacaklar ve Beth'e danışmak istiyorlar. Beth'i tanıyorsam, o kulübeyi bir malikaneye dönüştürmenin yolunu bulacaktır. Hey, neden oturup dinlemiyorsun? Red'in kayıtlarını inceliyorum ama hepsi veteriner dilinde yazılmış, bu yüzden pek anlamıyorum. Burada bir sürü Latince kelime var. Bunların herhangi birinin onun neden bu kadar zor bir at olduğunu açıklayıp açıklamadığını çok merak ediyorum."

Noah tereddüt etti. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, burada uzun süre kalacağımı sanmıyorum. Yarın ayrılabilirim."

Neden şimdi gitmiyorsun? İçinden bir ses onu rahatsız ediyordu. Neden bekliyorsun? Hope'u bir daha hiç görmemek en iyisi olur.

"Lütfen otur, Noah," dedi Trev kibarca, ama gözlerindeki sertlik, adamın hayır cevabını kabul etmeyeceğini belli ediyordu.

Bir sandalye çekip oturdu. Trev'e pislik gibi davranmıştı. Trev ondan intikam almak istiyorsa, belki de ona istediğini vermeliydi. "Söylemen gerekeni söyle."

Trev elindeki kağıtları düşürdü. "Seni aşağılamayacağım. O oyun odasından çıkarak hata yaptığını söyleyeceğim. James'in düşündüğü gibi davrandın."

Noah öne doğru eğildi. İhtiyacı olan son şey, burnunu sokan başka bir işgüzarı. "Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

Trev, Noah'ın öfkesinden rahatsız olmuşsa da bunu belli etmedi. "Senin düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum. Bo ve ben sadece tanışıp Beth'i paylaşmaya karar vermedik. Bir geçmişimiz vardı ve ben senin yerindeydim. Onu çok incitmiştim ve telafi etmem gerekiyordu. Sen kardeşini incittin."

Öyle demek istememişti. "Aşıktım."

"Ve bu sana sorumluluklarını terk etme hakkı mı verdi?" "O zamanlar, bu her şeyden daha önemli geliyordu." Tanrım, kendini yaşlı hissediyordu. Yorgunluk kemiklerine yerleşmeye başlamıştı.

Trev içini çekti ve kahvesinden bir yudum aldı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama James'in bakış açısını da anlamalısın. Bence korkunç bir hata yapacak ve bunu durdurabilecek tek kişi sensin."

"Hope'u seçim yapmaya zorlayacak." James'in gözlerinde bu vardı. Bu onun intikamı olacaktı. Hope'u alacaktı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Onu bu işin ortasına sokmayacağım. Jamie'nin onu sevdiğini düşünüyorum ve onun da Jamie'ye deli olduğunu biliyorum. İşleri kolaylaştıracam. Onları rahat bırakacağım."

Trev ellerini çırpı ve kısa bir süre Noah'ı işaret etti. "Ah, demek şehitlik yoluna gideceksin."

"Kardeşime yardım etmeye çalışıyorum," diye açıkladı Noah.

"Hayır, sen kaçırıyorsun ve vicdan azabını hafifletmeye çalışıyorsun. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum, ama yine de bencil bir pisliksin. Eğer gidersen, Hope ve James ayrılacaklar. Sen eve dönmeden önce birlikte olmamalarının bir nedeni vardı ve bu çiftlikle ilgili değildi. O kendini kandırıyor. Bu seninle ilgiliydi."

"Anlamıyorum." James onun gitmesini istiyordu. Bunu açıkça belirtmişti.

Trev başını salladı, öne eğildi ve konuya açıkça ilgi göstermeye başladı. "Anlamıyor musun? James'in son birkaç yıldır arkadaşlarıyla kadınları paylaştığını biliyor musun? Bir iki geceden fazla sürmedi, ama onun hem yardımcısıyla hem de Wolf Meyer'le kadınları paylaştığını biliyorum. Yıllardır seni değiştirmek istiyor çünkü kendisine vaat edilen hayatı yaşayamayacağından korkuyor."

Aileleri. Aileleri. Çocuklukları. Büyüdükleri her an onlara paylaşmayı öğretmişti ve Noah bunu reddetmişti. Bilmeliydi. Kendisinin yarısını Colorado'da bırakmışken bir kadınla nasıl ilişki kurabilirdi? Çok yalnızdı ve James'i özlemişti. "Bence o benim burada olmamı istemiyor."

"Oh, seni burada istemediğine eminim. Ama sana çok ihtiyacı var ve artık erkek gibi davranıp yapman gerekeni yapmanın zamanı geldi. O senin ağabeyin. Senin yanında durdu mu? Seni korudu mu?"

Birçok kez. James onun ağabeyi, kahramanıydı. Noah, konuşmaya cesaret edemedi başını salladı.

"O zaman ona borcunu öde," dedi Trev.

Söylemesi yapmasından çok daha kolaydı. Noah içinde bir öfke hissetti. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hope'un bizi bir araya getirebileceğini düşünmüştüm, ama o bizi ayırıyor ve ben bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Jamie ile konuşmaya çalıştığım da, istemediğini söylüyor. Özür dilemeye çalıştım ama o beni görmezden geliyor. Ona biraz zaman tanıyabileceğimi düşündüm ama o bunu zorlayacak. Hope'u incitecek."

Trev'in gözleri şefkatle doldu. "O, burnunun ucunu göremediği için herkese zarar verecek. O yüzden oturup geçmişini konuşmak istemiyorsa, onu gelecek için savaşıma zorla. Hope büyük bir kız. Onu iyi tanımıyorum ama eminim düşündüğünden daha fazlasını yaşamıştır. Eminim biraz kavgayla başa çıkabilir."

"Nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum," diye itiraf etti Noah. Ama Trev onu ikna etmeye başlamıştı. Ya James çok kızgın olduğu için ne istediğini bilmiyorsa? Noah, kavga etmektense onu terk etmeyi mi tercih ediyordu?

Trev masaya vurdu, okuduğu evraklar sıçradı. "James'i çevreleyen o duvarı yıkmalısın. Uzaklaşırsan bunu yapamazsın. Geri adım atarsan bunu yapamazsın. Bunu ancak ona bir daha gitmeyeceğini ve uzun vadede burada olacağını inandırırırsan yapabilirsin."

Noah, Trev McNamara'yı sevmeye başlamıştı. "Bunu istiyorum. Hope ile bunu denemek istiyorum."

"O zaman James'i nasıl ikna edeceğini bulman gerekecek. Bak, James'i önemsiyorum. O benim iş ortağım, ama o..."

aynı zamanda benim arkadaşım. Tanıştığımız anda birbirimizle iyi anlaştık, bu yüzden onu anladığımı düşünüyorum. Onu bu konuda duygusal hale getirmen gerekecek. Onu gerçek sorunu tartışmaya ikna etmekten çok, onu kızdırmak çok daha kolay olacak. Onu konuştur. Sana vurmasına izin ver. Umursamamalısın. Sen bir şehit gibi davranıyorsun.

Noah bundan emin değildi. James çok sert vurabilirdi. Ama kardeşini geri alabiliyorsa, buna değdi. "Onu kızdırmada uzmanım."

Trev başını salladı. "O zaman şimdi tek yapman gereken beklemek."

Kardeşinin Hope'u sikmesini bitirmesini beklemek. Uzun bir süre bekleyebilirdi. Burada oturup kardeşini iyice kızdırmak için söyleyebileceği tüm korkunç şeyleri düşünebilirdi. Ya da bir sürü evrak işini halledip kardeşinin hayatını biraz kolaylaştırabilirdi.

Trev'in eli masadaki kağıt yığınınına vurdu. Beklerken kaşlarını kaldırdı.

"Peki." Noah evrakları aldı. Kapıdan yüksek bir gürültü geldi.

Trev gözlerini kısarak, "Zil sesiyle kurtuldum. Kim olabilir acaba? Burada izole olacağımızı sanıyordum, ama sürekli insanlar girip çıkıyor. Umarım yeni çalışanlar işleri batırmamıştır. Çiftlik çalışanları eskisi gibi değil artık," dedi.

Trev kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Noah evrakları aldı ve odaklanmaya çalıştı, ama gözlerinin önüne Hope'un görüntüsü geldi. James'e teslim olduğunda çok güzeldi. Kardeşinin Hope'u dövmesini izlemek onu çok tahrik etmişti. Bir an için, eskisi gibi olmuştu. Kardeşiyle bir kadını paylaşıyordu, ama bu sefer doğru kadın olduğu için daha da iyiydi. Bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu. Hope, onları tamamlayabilecek kadındı. Hope, hayatlarını paylaşabilecekleri kadındı.

Onları idare edecek kadar güçlü ve sonsuza kadar sevecek kadar tatlıydı. Noah, James gibi korkmuyordu. O bağlantıyı istiyordu, özlüyordu. Anne babasının sahip olduğu her şeyi istiyordu, ama hepsini mahvettiği için dehşete kapılmıştı.

"Uh, Noah, Henry geldi." Trev, Henry Flanders'ın ardından içeri girdi.

"Jamie ile konuşmam lazım," dedi Henry.

Noah, Hope ile ilk kez birlikte olmasını engellerse James onu öldürürdü. "Şu anda meşgul. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Büyük olasılıkla, çiftliğin uygulamalarını nasıl daha çevre dostu hale getirebileceğini dinlemek zorunda kalacaktı. Evet. Bu onun cezasıydı.

"İkinizle de konuşmam lazım. Hope ile ilgili. Korkarım başı dertte." Henry'nin kaşları gözlüklerinin üzerinde çatıldı.

"Konuş benimle." Noah kalbi sıkışarak ayağa kalktı. Hope'un bir sorunu olduğunu biliyordu, ama kendi mutsuzluğu içinde onun sorununu unutmak kolay olmuştu. Şimdi tüm içgüdüleri yine bir şeylerin ters gittiğini haykırıyordu.

Henry kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözleri sert bir ifadeye büründü. "Bugün birisi dükkânımıza gelip Hope hakkında sorular sormaya başladı. O adamdan hoşlanmadım. Bir şey hakkında yalan söylüyordu."

"Ne öğrenmek istiyordu?" Tanrım, Hope ne kadar büyük bir belaya bulaşmıştı? Noah çocukluğundan beri, Bliss kaçak ve şanssız insanları kendine çekiyordu. Hope hangisiydi?

Henry gözlüklerini düzeltti. "Onunla ilgilendiğini iddia etti, ama ben şüpheliyim. Onun sizinle ilişkisi olduğunu öğrendiğinde bir tepki gösterdi ve bu, göstermeye çalıştığı tepki değildi. Kızgındı. Volkanik bir öfkeyle."

"Onu tanıyor mu?" Noah, bugün fuar alanında gördüğü herkesi hatırlamaya çalışarak beynini taradı.

"Tanımadığını iddia etti, ama yine de tanıyor diyebilirim."

"Fed?" Hope'un peşinde miydi kanun? Elini sıkarak titremesini engelledi. Hope ne yapmış olursa olsun, onu koruyacaktı. Kimsenin onu almasına izin vermeyecekti.

Henry başını salladı. "İmkânsız. Hareketleri iyi değil. Eğitimli değil, en azından resmi olarak. Manipülatif. Çok zeki ama belki de sosyopat."

Noah bir an Henry'ye baktı. "Bütün bunları onunla kısa bir konuşmadan mı anladın?"

Henry kaşlarını çatarak biraz sert bir ifadeyle baktı. "Ben her zaman barışsever biri değildim, Noah. Bliss'ten önce herkes gibi benim de bir hayatım vardı. Karımın sevdiği adam olarak kalmak istiyorum, ama sen bu adamı halletmezsen, ben hallederim. O tehlikeli biri. Buna çok eminim ve Nell onun radarında. Bu hoşuma gitmiyor. Hope'a ulaşmak için onu kullanmaya çalışırsa, bunu iyi karşılayamayacağım. Yapmak istemediğim bir şeyi yapmak zorunda kalacağım."

Noah o anda Henry Flanders'tan birazcık korkmuştu. Henry Bliss'e gelmeden önce ne yapmıştı? Bir şey kesindi. Noah ona inanıyordu.

"Şerifi aradın mı?" diye sordu Noah.

Henry içini çekti. "Önce siz ikinizle ve Hope ile konuşmanın en iyisi olacağını düşündüm. Cam'i rozetini tehlikeye atacak bir duruma sokmak istemiyorum. Durumu anlamak istedim. Hope'un kanunla bir sorunu varsa, Cam'e gitmeden önce işlerinizi yoluna koymanız gerekir. Yeni bir kimlik ya da bir yerlerde kayıtların değiştirilmesi gibi bir şeye ihtiyacı varsa, bu konuda yardımcı olabilecek birkaç kişi tanıyorum."

Henry Flanders hackerları tanıyor muydu? Dünya ne hale gelmişti böyle? Hope'un kimliğini gizleyip kaçması gerektiği düşüncesi Noah'ı dehşete düşürdü. Ne yapacaktı? Hope kaçmak zorunda kalırsa, onu nasıl bırakabilirdi? Cevap belliydi. Bırakamazdı. O da onunla giderdi, ama James gidemezdi. Kardeşi Circle G'yi terk edemezdi.

Ve lanet olsun, Noah da ayrılmak istemiyordu. Eve yeni gelmişti.

"Tık tık, James. Burada mısın, bebeğim?" Yumuşak bir kadın sesi koridorda yankılandı.

İçeri giren Hope değildi. Ve her kimse James'e "bebeğim" demişti. Trev'e bir bakış attı, sessizce bilgi istedi. Bu durumdan nefret ediyordu, ama Trev James'in hayatında neler olup bittiğini biliyordu, Noah ise bilmiyordu.

Trev omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Birkaç kız arkadaşı vardı."

Trev, "kız arkadaş" kelimesini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söyledi.

Parlak, uzun saçlı, ince yapılı bir esmer mutfağa girdi. "Saklanmaya çalışabilirsin, ama seni buldum!"

Uzun bir trençkot ve beş inçlik topuklu ayakkabılar giymişti. Elinde bir şişe şampanya tutuyordu. Saçları, muhtemelen saatlerce uğraşarak mükemmel bir şekilde dağınık hale getirilmişti. Muhteşem görünüyordu.

Noah etkilenmemişti. Bu tip kadınları tanıyordu. Beş yıl boyunca onunla evli kalmıştı. "Hayır, bulmadın. Sen beni buldun."

"Sen de kimsin?" diye sordu esmer kadın, yüzündeki tatlı ifade kaybolmuştu.

Trev kahve fincanını yeniden doldurduktan sonra tezgaha yaslandı. Önündeki sahneyi izlerken yüzünde eğlenceli bir ifade vardı. "Serena, bu James'in kardeşi Noah."

Serena kaşlarını çatarak onu baştan aşağı süzdü. "Gerçekten mi? James'e benzemiyor." Sanki önemsizmiş gibi omuz silkti. "Erkek arkadaşım nerede?"

Tanrım, buna hiç ihtiyacı yoktu. Trençkotunun altında pek bir şey giymediğine dair içinden bir şüphe duyuyordu. James'i hiç tanımıyordu. James, bütün gün ofiste oturan bir avukat ya da iş adamı değildi. Öyle olsaydı, öğleden sonra ani bir zevk için gizlice içeri girmek mantıklı olabilirdi, ama James bir çiftçiydi. Bu Serena denen kız, seks için giyinip süslenerek içeri girebilir, ama arzuladığı kişinin dizlerine kadar inek pisliğine batmış ya da doğu otlağında kaybolmuş olduğunu görebilirdi.

Ya da bu durumda, Hope McLean'in içine dalmış halde bulabilirdi. James ne halt ediyordu? Noah bir aile toplantısı düzenlemek zorunda kalacaktı, çünkü bu iş yürümeyecekti.

"Duyduğuma göre, James ile tam olarak iki kez çıkmış." Trev, Noah'ı sakinleştirmek istercesine onun gözlerine baktı. "Ve son birkaç haftadır hiç çıkmamışlar."

"O meşguldü. Biz de hızlı davrandık. Birbirimize uyduk. Belki bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsundur. Şimdi biri bana James'in nerede olduğunu söylesin." Serena şampanyayı tezgahın üzerine koydu.

Henry hemen normal, rahat halini geri kazanmıştı. İçini çekti. "Gördün mü, Jamie'ye bu tür faaliyetlerin başına bela olacağını söylemiştim. Seks kutsaldır. Ciddiye alınmalıdır."

Noah, kardeşi bu dersi konuşurken bile öğrendiğinden oldukça emindi.

Hope'u bu Serena denen kızla aynı odaya sokması mümkün değildi. Onu buradan çıkarmalıydı, hem de çabuk.

Kadınını ve kardeşini korumak için çok geç kalmıştı. Önce, James'i eğlence düşkünü kızından kurtararak koruyacaktı, sonra da hep birlikte oturup Hope'la ilgileneceklerdi.

Ve Hope konuşacaktı. Noah bunu sağlayacaktı.

On İkinci Bölüm

James Hope'a baktı ve yakında onu tekrar çıplak göreceğine dair kendine söz verdi. Hope giyinikti, tüm düğmeleri iliklenmişti ve düzgün görünüyordu, ama James gerçeği biliyordu. Gerçek Hope'u görmüştü, onu diğer tüm kadınlar için mahveden seksi, muhteşem, güzel Hope'u.

Her şey mükemmeldi.

Öyleyse neden kalbi acıyordu? Neden Noah'ın nerede olduğunu ve nasıl olduğunu merak ediyordu? Tam bir aptal gibi davranıyordu. Noah hak ettiğini alacaktı. Noah, Hope'un onu seçeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Noah, Hope ile birlikte yeni bir hayata başladıklarını izlemek zorunda kalacaktı. Noah, dışarıda kalan kişi olmak zorunda kalacaktı.

Ne halt ediyordu o?

"Geliyor musun?" diye sordu Hope, saçlarını düzelterek. "Pantolonunu giymek gerekmez mi?"

O etrafta olduğunda pantolona gerek görmüyordu. Pantolonlar sadece sikini engelliyordu. Onu o kadar sert sikmişti ki bir süre o lanet şeyi kullanamayacaktı, ama Hope ereksiyon sorunlarının en iyi ilacı gibi görünüyordu. O eteği tekrar kaldırma düşüncesi, çok kullanılmış sikini harekete geçirdi. Noah bir konuda haklıydı. Ona külot gerekmiyordu. Tüm külotlarının gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasını sağlayacaktı.

Tanrım, bu odadan çıkmak istemiyordu. Bu odadan çıkmak, karar vermeye hazır olmadığı şeyleri kararlaştırmak anlamına geliyordu.

Noah, Hope'a aşıktı. Noah'ın deli olduğu kadınla sevişirken Noah'ı izlemeye zorlamıştı ve paylaşmayı teklif etmemişti. Kendini biraz kirlenmiş hissediyordu. Hope'la yaptıklarından dolayı değil, onun da Noah'ı istediğini çok iyi bildiği için

Noah'ı da istediğini çok iyi biliyordu ve onları ayırmıştı. Yapmak istediği şeyi yapmamıştı. Göğüslerini tutup kardeşine tatmasını teklif etmemişti. Noah'tan onu tutmasını ve o da onu diliyle becermesini istememişti. Onu kendisiyle Noah'ın arasına koyup, her yönden korunduğunu bilmesini sağlamamıştı.

Bu, inandığı her şeye aykırıydı, ama Noah'ı geri kabul etmeye hazır değildi. Yara çok derindi ve Noah'ın geri dönmesi, yaranın kabuğunu koparmak gibiydi. James yine kanıyordu ve nasıl durduracağını bilmiyordu.

"Geliyorum." Kot pantolonunu aldı. "O güzel kıçın nasıl hissediyor?"

Kızın yüzü kızardı. Ona yaptığı onca kötü şeye rağmen, hala çok masum görünebiliyordu. "İyi."

"Masajını sevdin." Ondan birkaç orgazm daha aldıktan sonra, onu masaj masasına yatırdı ve ona olması gerektiği gibi baktı. Onun cildinin her santimini okşamaktan ve onun mırıldanmasını dinlemekten zevk almıştı.

"Her şeyi sevdim. Bunu biliyorsun, ama şimdi açım ve neredeyse akşam yemeği vakti. Bana yemek verecek misin?"

Akşam yemeği. Kahretsin. Aslında bunu düşünmemişti. Onun tatlı bir şekilde teslim olmasından sonra, ona güzel bir akşam yemeği ve ciddi bir kucaklaşma borçluydu. Ona ilgisini borçluydu. Telaşlandı. "Şehre gideceğiz. Trio'ya gidip birkaç bira içebiliriz."

Kadında meydana gelen değişimi fark etmemek imkansızdı. Bütün vücudu gerildi, gözlerindeki neşe kayboldu. Ne demişti ki?

"Ya da şarap. Bir şişe şarap alabilirim. Bu konuda pek bilgim yok ama Alexei muhtemelen bilir. O kadar zamanını Avrupa'da geçirdi ve oradaki insanlar bu konularda bilgili olurlar."

Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine yansımadı. "Alexei'nin çok kozmopolit bir Avrupalı olduğunu sanmıyorum. Zamanının çoğunu mafya ile geçirdi. Muhtemelen şaraptan çok votkadan anlar."

"O zaman sana elmalı gibi meyveli martini yapabilir." Onu rahatlatmak için bütün gece içki ısmarlardı. Belki biraz sarhoş olunca konuşmaya başlardı. Biraz içki onu rahatlatılabilir ve ona yaşadığı stresi biraz olsun anlatabilirdi. Onu tamamen rahatlatıp tekrar sevişir, sonra

ona nazikçe kabuslarına neden olan konuyu açardı.

Kafasını salladı. "Hayır. Bu gece dışarı çıkamam. Noah'ı kontrol etmem gerek. Ayrılırken üzgün görünüyordu."

Kapıya doğru yöneldi. James ağzı açık kalmış bir şekilde ona bakıyordu. Ciddi miydi? Saatlerce onunla sevişmişlerdi ve o Noah'ı kontrol etmeye mi gidiyordu?

Gömleğini alıp başından geçirdi. "Hope, burada kal."

Kapıda durdu. "Sadece yan daireye gidiyorum. Dinlenmem lazım. Uzun bir gün oldu."

Evet, çok uzun bir ay olmuştu. En iyi arkadaşlarını kaybetmiş, kardeşinin geri döndüğü gerçeğiyle başa çıkmak zorunda kalmış ve sonunda aşık olduğunu kabul etmişti. *Kahretsin*. Hope'a aşıktı. Bir kadın odadan çıktığı için midesinde bu kadar ağır bir his hissetmemişti, bu aşk olmalıydı.

Genellikle bu biraz rahatlatıcıydı. Kadın arkadaşları olmuştu. Kasabanın kadınlarını severdi, ama hiçbir, geçmişindeki hiçbir sevgilisi, Hope'un ona hissettirdiklerini hissettirmemişti.

"Bunu konuşacağız. Şu anda çekip gidebilirsin, ama seni rahatsız eden her neyse, bunu konuşacağız. Bu gece." Artık bıkmıştı. Aralarında duvarlar yükseldiğini hissedebiliyordu. Yatakta ona karşı tamamen açık olmuştu, ama şimdi yine kapanıyordu ve o bunun olmasına izin vermeyecekti. Asla. "Noah'ı bu işe karıştırmayı düşünme. Kardeşimi beni manipüle etmek için kullanmana izin vermeyeceğim."

Hope'un gözleri parladı, içlerinde bir kıvılcım belirdi. "Ben mi? Noah'ı seni manipüle etmek için kullandığımı mı düşünüyorsun?"

Suçluluk duygusu içini kemirdi, ama o buna aldırmadı. "Yoksa neden benimle yataktan kalkıp onu görmeye gitsin ki? Bu konuyu yeni hallettik. Sen seçimini yaptın."

"Seçim mi?" diye sordu Hope. "Seçim şansım mı vardı?"

O geri adım atmayacaktı. "Evet. Ben ya da Noah. Bir yıldan fazladır tanıdığın ben mi, yoksa birkaç gün önce hayatına giren ve hemen çıkıp gitmesiyle kötü bir şöhrete sahip olan adam mı?"

O sıcak kahverengi gözler onu sabit bir şekilde izledi. "Öyle mi? Bana göre, bana sunduğun bu harika seçim, beni bir yıl boyunca görmezden gelen bir adam ile beni gördüğü anda beni isteyen bir adam arasında. O benim Bliss'te yaşadığımı bile bilmiyordu. Noah benden kaçmadı."

"Evet, ama ona yeterince zaman tanımadın." Acı bir duygu yükseldi. O, Noah'ı seçecekti. Noah'ı seçecekti çünkü o daha akıllı, daha eğitilmiş, daha kibardı. Üniversiteye gitmiş ve New York'ta yaşamıştı. Hayatının tamamını kirli ve terli geçirmemişti.

Umut yumuşadı. "James, hepimiz oturup konuşabilir miyiz?"

Evet, Noah durmadan konuşabiliyordu ve James'in tek yapabildiği orada oturup aptal kovboy gibi davranmaktı. "Konuşacak bir şey yok, bebeğim. Noah'ı istiyorsan, al bakalım."

Yumruklarını sıkıca kenetledi. "Öyle demedim. Onunla konuşmak istediğimi söyledim. James, o senin kardeşin."

"O benim kanımdan değil." Noah kızla birlikte uzaklaşmak istedi. Her zaman yaptığı şey buydu. "Ailem kuzey tepede gömülü ve öyle kalacak. Bu çiftlik benim için önemli olan tek şey."

Bunu içten içe hep biliyordu. Hayatının gerçeği buydu. Yıllar önce, araba yolunda durup Noah'ın paylaşımları gereken bir geleceğe doğru uzaklaşmasını izlerken net bir görüntü görmüştü. Tanrım, kardeşi için bunu da affetmemiş miydi? Üniversiteye gitmesini affetmemiş miydi?

Neden affetsin ki? Durum tersine olsaydı, o gitmezdi. Kalır ve Noah ile birlikte çiftlikte çalışırdı.

"James, bu doğru değil." Yüzü yumuşamış ve biraz daha yaklaşmıştı.

O geri çekildi. "Sen ne bilirsin ki? Kız kardeşin var mı? Hiç biri seni ihanet etti mi?"

Elini ona dokunmak istercesine kaldırdı, ama sonra geri çekti. "Öyle olmadı. O genç ve aptaldı. Korkunç bir hata yaptı, ama bu seni sevmediği anlamına gelmez."

Bu, onun hiçbir şey bilmediğini kanıtlıyordu. "Sen burada değildin. Ne kadar genç ve aptal olduğun umurumda değil. Aptal bir çocuk olduğun gerçeğini, davranışını mazur göstermek için kullanamaz. Ben ondan bir yaş büyüktüm ve doğru olanı yaptım. Sorumluluklarımdan kaçmadım. Böyle şeyler düzeltilemez."

Hope bir anda bembeyaz oldu, yüzündeki renk ve sempati bir anda kayboldu. "Sanırım haklısın. Bazı hataları asla düzeltemezsin."

Dönüp dışarı çıktı.

James botlarını aldı ve onu takip etti. "Benden uzaklaşma."

Dönmedi, ama başını salladığını gördü. "Gidiyorum. Lucy'yi arayıp beni almasını isteyeceğim."

Tanrım, yine mi aynı konuya döndüler? "Aramayacaksın."

Ön kapıya ulaştı ve sonunda ona baktı. Gözyaşları yüzünden süzülüyordu ve bu manzara onun kalbini burktu.

"Yapacağım," diye cevapladı. "Noah'ı cezalandırmak için beni kullanmana izin vermeyeceğim. Ve haklısın. Onu tanımıyorum. Ben bir aptalım. Bazen hiç öğrenemeyeceğimi düşünüyorum, ama bu sefer öğreneceğim. Sen git ve hiç yanlış yapmamış, geçmiş olmayan mükemmel kadını bul. Geri kalanlarımız senin için yeterince iyi değiliz."

Ve o bunu neden hak etmişti? "Noah'tan bahsediyordum, bebeğim. Senden bahsetmiyordum. Sen mükemmelsin. Hadi. Yatağa geri dön de konuşalım. Sadece sen ve ben. Bana neler olduğunu anlat, ben hallederim. Sana bakarım. Kimsenin ya da hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermem."

Onu şefkatle sarardı. Bir daha hiçbir şeyin onu üzmediğinden emin olurdu.

Noah'ı kaybetmek hariç. Bunu yaparsa, Noah'ı hep özleyecek miydi? Onu seçim yapmaya zorladığı için ondan nefret etmeye başlayacak mıydı?

Göz yaşları akarken başını salladı. "Hayır. Beni gerçekten tanısaydın, artık beni istemezdin. Şimdi bunu anlıyorum. Ayrılmak daha iyi."

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

James onu takip etti. Her şey nasıl bu kadar ters gitmişti? Hope ne yapabilirdi ki? "Seni bırakacağımı sanıyorsan,

yanılıyorsun."

Hope verandada durdu, omuzlarını dikleştirdi. "Bence bırakmak zorunda kalacaksın. Görünüşe göre misafirlerin var."

James onun bakışlarını takip etti. Noah evden çıkıyordu, arkasında Trev, Henry Flanders ve bir kadın vardı. *Siktir. Siktir. Siktir.*

Serena, elinde bir şişe şampanya ve yüzünde bir gülümsemeyle onlarla birlikte yürüyordu. Başı beladaydı.

"Ciddi değilsin, değil mi?" diye sordu Hope.

"Hayır. Ciddi bir şey değil. Tam olarak iki kez çıktık. Sana karşı tamamen açık ve dürüst oldum. Onunla yattım, evet, ama ona hiçbir şey söz vermedim." Paniklemeye başlamıştı. Hope onu terk ederse ne yapacaktı? Ondan kaçmak için çok zaman harcamıştı, ama şimdi onun nerede olduğunu bilmemek düşüncesi midesini bulandırılıyordu. Hope onundu. Öyle olmalıydı, çünkü onsuz bir hayat düşünemiyordu.

"Bana da hiçbir söz vermedin, James." Yüzü duygusuzdu, gözyaşlarının ardında hiçbir duygu yoktu.

Peki. Bunu yapabiliirdi. Sonunda kontrol edebileceği bir şey vardı. Elini uzattı ve kendi eliyle kapattı. Eli soğuktu. "Bir söz istiyorsun. Sana bir söz vereceğim. Evleneceğiz, Hope. Bu gece Vegas'a gitmek ister misin? Ya da evlilik izni için başvurup büyük bir parti verebiliriz."

Hope elini onun elinden çekip, yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Seninle evlenemem. Tanrım, James, sen beni tanımıyorsun bile."

Kafası dönüyordu. "Bu ne demek oluyor?" "James!" Serena, gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarında sendeledi. Noah'ı çimlerin üzerinde itti. "James, sana sürpriz yapmak için buraya kadar geldim."

Hope iç geçirdi. "Bu sürpriz değil, Serena. Ceketin açık. Herkes göğüslerini görebiliyor."

Bu sözlerde hiç kin yoktu. Hope sadece bir gerçeği belirtmiş gibi görünüyordu, ama Serena'nın yüzü alev aldı ve paltosunu yeniden bağlarken dikkatini Hope'a çevirdi.

"Ben bakmadım, bebeğim." James bakmak bile istemiyordu. Serena sevimli bir kadındı ve ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu, ama Hope onun için tekti. Bir daha asla Serena gibi kadınlara bakmayacaktı.

Serena'nın gözleri Hope'a dikildi. "Burada ne işin var? Tanrım, Hope, sen acınası birisin. Logan'ı elde edemedin. Wolf sana iki kez bakmadı bile. Şimdi de James'in peşindesin. Yine."

Tamam. Artık Serena'ya karşı bir şeyleri vardı. Kimsenin kadınına bu şekilde konuşmasına izin vermeyecekti. Hope'a yaklaştı, ama Hope elini uzattı.

"Boşuna uğraşma. Ben hallederim." Verandanın korkuluğuna yaslandı. "Logan benim arkadaşımı, Serena. Senin gibi bir kadının, dünyadaki tüm erkeklerin onunla yatmak istediğine inanması gerektiği için, benim sadece arkadaşım olan bir erkek olması seni şok ediyor, biliyorum. Logan'ı, onu kontrol edebileceğim bir penisi olduğu için değil, olduğu adam olduğu için seviyorum. Wolf Meyer de benim arkadaşım. Yakında gideceğini biliyordum. Yanımda kalmayacak erkeklerle kısa süreli ilişkiler kurmam. Ve onu elde tutmak için çaresizce bir erkeğin evine çıplak gitmem. Git buradan. O seninle ciddi bir ilişki kurmayacak. Ve gerçek şu ki, sen de bunu istemiyorsun."

"Benim ne istediğimi nereden biliyorsun?" Serena öfkeden titriyordu.

James Hope'u kurtarmak istemişti, ama görünüşe göre Hope onu kurtaracaktı.

"Derin bir nefes al, Serena. Rüzgârın hızlanması için bir dakika bekle." Hope derin bir nefes aldı. "İşte orada."

James, Serena'nın yüzündeki dehşet ifadesine bakınca neredeyse yüksek sesle gülecekti.

"O ne?" Serena biraz öğürerek sordu.

"Hayvan dışkısı." Hope burnunu bile tutmadı.

"Üzgünüm, sürü bugün yakınlarda," diye açıkladı Trev, derin Teksas aksanıyla. "Doktor yarın hepsini muayene edecek."

"Ben mi?" diye sordu

Noah. "Evet," diye

cevapladı Trev.

En azından biri Noah'ı doğru dürüst idare ediyordu.

Hope, gözleri hala Serena'nın üzerindeyken uzaktaki otlığı işaret etti. "Çiftlik hayatı budur. Buraya bakınca zenginlik görüyorsun, ama gerçekte her şey işe geri dönüyor. James'in tüm parası bu topraklara bağlı. Seni muhteşem tatillere götürmeyecek. Bir çiftçi için harika bir tatil nedir biliyor musun? Başka bir çiftliğe gidip boğaları kontrol etmek. Yani James'in sevgili eşi olarak, bir sürü boğanın performansını izleyeceksin. Çok seksi."

"Bir evi yönetmeye hazır mısın?" diye sordu Noah, Serena'ya. "Çünkü annemiz burayı ayakta tutmak için her gün çok çalıştı."

"Evinde hizmetçi yok mu?" diye sordu Serena, gözlerinde ilk kez belirsizlik belirmişti.

"Çiftlik işçileri bile zar zor var. Bir pislik, ihtiyacı olan parayı alıp onu her şeyle tek başına başa çıkmaya bıraktı, bu yüzden sana sunabileceği tek şey ağır işler." Noah, James çiftlik hayatını anlatırken ona bakıyordu. "Bu yüzden bunca zaman istediği kadının peşinden gitmedi. Bu yüzden Hope'dan uzak durdu. Ona sunabileceği hiçbir şeyi yoktu."

"Şey, inanılmaz seks sunabilirim." James, Hope ve Noah'ın hayatının ne kadar berbat olduğunu anlatırken biraz sinirlendi. Hepsi doğruydu, ama bu onu acınası bir duruma düşürüyordu. "Ve artık biraz param var. Montana'ya bir gezi planlıyordum. Hope, orası çok güzel. Bence çok seveceksin."

"Bu gezinin amacı nedir?" diye sordu Hope.

Kahretsin. "Bir boğaya bakmam lazım."

Hope parmağını havaya kaldırdı. "Gördün mü, inek pornosu. Woo-hoo."

Yüzünün kızardığını hissetti. "Şey, daha fazlası da olacaktı.

İnan bana, bir sürü insan pornosu da olacak. Evet, çok romantikti.

"Montana mı? Beni Montana'ya götürecek miydin?" Serena bu düşünceye alınmış gibiydi.

James iç geçirdi. "Hayır. Seni hiçbir yere götürmeyecektim. Nişanlımı götürüyorum."

Noah'ın ağzı açık kaldı. "Hope'a evlenme teklif ettin mi?"

"Aslında hayır. O bana söyledi, sonra eski sevgilisi trençkot giyip gülümseyerek ortaya çıktı." Hope'un alt dudağı biraz büzüldü

Evet. Başı beladaydı. Romantik anları hep mahvederdi. Noah bu konuda daha iyiydi. "Biz evleniyoruz."

"Ve görünüşe göre balayımızı boğa penislerini ölçerek geçireceğiz." Serena'ya döndü. "O topuklu ayakkabılarla koşabildiğin kadar hızlı koşmalısın."

Henry tüm gruba kaşlarını çattı. "Sanırım Stef'le bir terapist çağırmak için konuşacağım. Belki grup indirimi alabiliriz."

"Hope ile evlenmeyeceksin," diye bağırdı Noah.

"Evleneceğim." James kardeşi ile karşı karşıya geldi.

"Sanırım bu rüyayı daha önce görmüştüm," diye mırıldandı Hope. Durdu ve merdivenlerden aşağı inerek, trençkotunu sıkıca tutan Serena'nın yanına gitti. "Bugün James'in kamyonetine çiçek bıraktın mı?"

Yine mi bu konuya döndü? James bu konuyu hallettiklerini sanıyordu. "Sana Serena olduğunu söylemiştim. Ama sen ve Noah ona ne kadar berbat bir erkek olduğumu anlattığınız için, artık bana çiçek bırakmayacağını düşünüyorum. O anlıyor. Hope, dünyada benim saçmalıklarına katlanmak isteyen tek kadın."

Serena bir kez olsun onu görmezden geldi. Kafasını salladı. "Hayır. Ona hiçbir şey bırakmadım. Bugün erken saatlerde provadaydım. Dürüst olacağım, bu aptalca numarayı sadece onun seninle takıldığını duyduğum için yaptım. Onun zengin olduğunu sanmıştım. Artık gerçeği öğrendiğime göre, sen alabilirsin. Yani, yakışıklı falan ama inekler, yemler ve benzeri şeyler hakkında çok fazla konuşuyor."

Onun aşağılanması hiç bitmeyecek miydi? "Sen de benim hiç bilmediğim şeyler hakkında konuştun."

"James," diye itiraz etti Serena. "Ben haberler ve sanat hakkında konuştum." *Bingo*. Şehir sohbeti.

"Hope, iyi misin?" Henry öne çıktı. "Yine doktoru aramam mı gerekiyor?"

"Hayır. İyiyim, ama gitmem gerek. Henry, beni Nate'in evine bırakır mısın?" James'e bakmadı.

Noah doğrudan ona doğru yürüdü, elini tuttu ve nabzını kontrol etti. "Endişelisin. Oturup konuşman lazım. Henry, bir adamın kasabaya gelip seninle ilgili sorular sorduğunu söyledi."

"Ne oluyor?" James, Serena'yı unuttu. Kardeşine baktı. "Neden kimse bana söylemedi?"

"Meşguldün," diye karşılık verdi Noah. "Onunla ilgilenmek için onu becermekle meşguldün."

James'in kanı damarlarında kaynıyordu. "Biri beni almaya gelmeliydi. Ben onun erkeğiyim. Onunla evlenecek olan benim."

"Onunla evlenmeyeceksin," diye ısrar etti Noah.

Hope ikisinden de uzaklaştı. "Kimseyle evlenmiyorum. Gidiyorum."

Noah karar vermiş gibi başını salladı. "Seni götüreceğim, hayatım. Eşyalarımı alayım, sonra buradan gidelim."

Kız başını salladı. "Hayır. İkinizle de hiçbir yere gitmiyorum. Bir dakika daha ikinizin kavga ettiği oyuncak olmayacağım."

"Seninle evlenmek istediğimi söyledim." James onun gitmesine izin veremezdi. Kesinlikle Noah'la birlikte gitmesine izin veremezdi. Hope her şeyi mahvetmeyeceği için hem kadınının hem de kardeşini kaybedecekti. Hope iyi bir eş olacaktı ve Noah gidecekti.

Her şeyi kaybedecekti.

Hope ona bakmadı. "Artık önemi yok. Birkaç saat sonra, gittiğim için çok mutlu olacaksın."

"Bunu eve taşıyalım mı?" dedi Trev, yüzü kapandı. "Burada yalnız değiliz ve bence Hope'un konuşmaya ihtiyacı var."

"Konuşmaya ihtiyacım yok, Trev," diye ısrar etti Hope.

Trev bir adım öne çıktı, ağzı sert bir çizgiye dönüştü. Konuşmayı Hope ile aralarında tutmaya çalışıyor gibiydi. Sanki bir sırları falan varmış gibi. Trev'in sesi ne kadar alçalsa da James onun sözlerini hala anlayabiliyordu. "Oh, bence biliyorsun. Neyi riske attığını anlıyor musun? Bana şu anda bunu istemediğini söyle. Ellerinin titrediğini görüyorum. İstersen seni Alamosa'ya götürürüm. Saat beşte bir toplantı var. Oradan en iyi şekilde yararlanabiliriz."

Serena gruba baktı. "Bu insanlar deli. Kahretsin, Hope, benimle gel. Creede'deki evime gidebiliriz."

Bence ikimizin de uzun bir içkiye ihtiyacı var."

"Bu, onun ihtiyacı olan son şey," dedi Trev sert bir sesle.

Her şey kontrolden çıkmıştı. Hope solgun ve kırılğan görünüyordu. Yüzüne bu ifadeyi getiren ne olmuştu? Ve neden uyuşturucu rehabilitasyonunun poster çocuğu Trev McNamara, Hope'un sponsoruymuş gibi konuşuyordu? Trev'in Alamosa'da katıldığı tek toplantılar AA toplantılarıydı.

Hope? Bir bağımlı mı?

Bunu gizlemeye mi çalışıyordu?

Bu konuda tamamen yanlış davranıyordu. Hope'a odaklanması gerekirken Noah'ın onu kızdırmasına izin veriyordu.

Elini tutup onu kollarına çekti, Hope başını göğsüne yasladığında içindeki bir şey rahatladı. "Bebeğim, bir toplantıya gitmen gerekiyorsa, seni götürürüm. Seni Alamosa'ya götürürüm ve seninle birlikte girerim ya da dışarıda beklerim. Her şey yoluna girecek. İstersen Noah da bizimle gelebilir."

Eğer bu kadar uçurumun kenarında duruyorsa, ona daha fazla baskı yapmayacağına emindi.

"Nate'in yanına gitmek istiyorum. Nate'i görmek istiyorum." Israr etmesine rağmen, kolları onun boynuna dolanmıştı.

Nate Wright. Nathan Wright ile ne gibi bir ilişkisi vardı ve şerif, Hope'u kendi sevgilisinden daha iyi neden tanıyordu? Kıskançlık içini yakıyordu. Noah'ın Hope ile sevişmesini izlemiş ve sinirlenmişti, ama Nate Wright'ın onun sırrını bilmesi onu çileden çıkarmıştı.

"Neden Wright'la konuşman gerekiyor?" Noah'ın sesi sert bir hırıltıydı. O da aynı acımasız kıskançlığı hissediyor olmalıydı.

"Görünüşe göre şerif çoktan yola çıkmış." Henry, otoyoldan eve giden uzun yolu işaret etti.

Gerçekten de, Bronco araba yolu boyunca hızla ilerliyordu, tekerleklerinin arkasında tozlar uçuşuyordu. Farlar yanmıyordu, ama sürücünün acele ettiği şüphe götürmezdi.

Hope geri çekildi ve Noah'ın kollarından çıktı.

Bliss County'nin vekil şerifi Cameron Briggs arabadan indi, yüzünde derin çizgiler vardı. Bu, James'in ara sıra içki içtiği Cam değildi

Bu Cam bir kanun adamıydı ve bir işi halletmek için gelmişti.

James'in kalbine derin bir korku çöktü. Çok kötü bir şey olmak üzereydi. Hope'un önüne geçti, ama kardeşi çoktan orada duruyordu. Hope'u saklamak için bir kalkan oluşturdular.

Cam aldanmadı. "Hope, benimle karakola gelmeni istiyorum."

"O hiçbir yere gitmiyor." Düşünmeden önce bu sözleri söyledi.

"Neler oluyor?" diye sordu Noah.

Cam, Hope'u görebiliyormuş gibi onlara baktı. "Benimle gelmen gerekiyor, Hope. Kocan burada."

James, dünyanın yerinden oynadığını hissetti. Kocası.

"Tamam." Hope onların yanından geçti. "İçeri girmeden önce Nate ile konuşmak istiyorum."

Cam başını salladı. "Arabadaki telsizden Nate ile konuşabilirsin, ama Hope, kocan olduğunu iddia eden bu adam sana karşı çok ağır suçlamalarda bulunuyor. Ve bunu destekleyecek belgeleri de var. Eğer gitmek istersen, seni bulamadığımı söyleyebilirim."

James hala o tek kelimeyi kafasından atamıyordu. Hayatında sevdiği tek kadın başka bir adamla evliydi. Başını dönüyordu. Midesi bulanıyordu. Hope evliydi. Suçlamayı reddetmemişti. Nate ile konuşmak istemişti.

"O hiçbir yere gitmiyor." Noah ona uzandı, ama Hope Cam'e doğru ilerledi.

"Gidiyorum. Onun gerçekten o olup olmadığını bilmeliyim. Kendi gözlerimle görmeliyim. Hoşça kal." Hope Bronco'ya doğru döndü.

"Hoşça kal mı? Tek söyleyebileceğin hoşça kal mı?" Noah neredeyse ona bağırdı. James'in göğsüne bir tokat attı. "Onun gitmesine izin mi vereceksin?"

Artık hiçbir şeyden emin değildi. Bir adım geri attı, ayakları tökezledi. Hope yalan söylemişti. Hope evliydi. Başka bir adama aitti.

Bronco'nun onu kocasına doğru götürmesini izledi ve bir daha asla tam olarak mutlu olabileceğini merak etti.

On Üçüncü Bölüm

Noah ne olduğunu tam olarak anlamamıştı. Tek bildiği, kardeşi kışının üstüne otururken, kadınlarının lanet olası bir polis arabasıyla uzaklaştırıldığıydı.

O gitmişti. Yüzünde boş bir ifadeyle uzaklaşmıştı, sanki her şey çoktan bitmiş gibi.

"Neden burada oturuyorsun?" diye sordu Noah, sözler ağzından zorlukla çıkıyordu. James'in kışının üstüne oturmaması gerekiyordu. James, herkesi kurtarmak için cehennemi aşan beyaz atlı adamdı.

"O evli."

Evet, James bu konuda oldukça takıntılı görünüyordu.

"Nate balık tutuyorsa diye Callie'yi arayacağım. Bu konuda bizden daha fazla şey biliyor gibi görünüyor. Callie kasabadaki herkese neler olduğunu haber verecektir." Henry ana eve doğru yürüdü, Serena da onu takip etti.

"Siz ikiniz kendinizi toparlamalısınız, yoksa o kız başını belaya sokacak." Trev de uzaklaşarak onu kardeşi ile yalnız bıraktı.

"Kalk kışını, Jamie. Kasabaya gitmemiz lazım." Kız gitmeden önce onunla konuşma fırsatı bulmak isterdi. Şerif vekilinin söylediklerine bakılırsa, çok kötü bir şey oluyordu.

"O evli. O senin değil, benim de değil. O evli lan." James'in gözlerinin kenarlarında, duygularını ele veren kırmızı bir çizgi vardı. James asla ağlamazdı. Ağlamaya bile yaklaşmazdı. Neredeyse bir uzvunu kaybedecek olsa bile, en fazla "ah" derdi. James en son babalarını gömdüğü gün ağlamıştı.

Noah sesini yumuşattı. "Evet, evli. Ve ondan korkuyor. Dehşete kapılmış durumda. Korktuğu şey buydu."

"Bana söylemedi. Benimle sevişmeme izin verdi, evlenme teklif etmeme izin verdi, ama bir kez bile bana zaten evli olduğunu söylemedi."

İnatçı. Kardeşi her zaman inatçı olmuştu. "Korkuyordu, hala da korkuyor. Ve anladığım kadarıyla, ona evlenme teklif etmedin. Ona evleneceğini söyledin. Bunun neresi romantik? O, emir değil, senin hislerini duymaya ihtiyaç duyuyordu. Her şeyi mahvettin. Şimdi kışını kaldır ve benimle kasabaya gel, yoksa seni burada bırakıp geriye bakmadan giderim."

Gidecekti. Hope'un peşinden gidecekti, ama geriye bakmayacağı konusunda yalan söylüyordu. James ikna olmazsa, Noah gidecekti, ama kardeşini sonsuza kadar özleyecekti. Çiftliği özleyecekti.

James başını eğmiş oturuyordu. Noah, Trev'in söylediklerini düşündü. James'in etrafında büyük bir duvar vardı ve şimdiye kadar yaptığı hiçbir şey bu duvarı yıkmaya yetmemişti.

"Ben yapacağım, Jamie. Eve girip kendim ve Hope için birer çanta hazırlayacağım. Şehre gidip onu bir şekilde oradan çıkaracağım, sonra da kaçacağız. Bizi bir daha görmeyeceksin. Sen burada, değerli çiftliğinde çürümeye devam edebilirsin. Sana eşlik edecek ineklerin var. O kadar çok mu korkuyorsun ki, onu tek başına kim bilir neyin içine sokacaksın?"

James başını bile kaldırmadı. "Kocasını göreceksin. Onu kocasından mı uzaklaştıracaksın?"

"Tabii ki götüreceğim," diye karşılık verdi. "Onu bu kadar çok seviyorsa, burada ne işi var? Onu yargılamadan önce hikayesini dinlemeli değil misin?"

"Yalan söyledi."

Noah saçını yolmak üzereydi. James burada otururken Hope giderek uzaklaşıyordu. "Hepimiz yalan söylüyoruz. Biliyor musun kardeşim, belki de Hope haklıydı. Bana öç almak için onu kullanıyordun. Bu seni ne yapar? Ailemizin şu anda senin hakkında ne düşüneceğini biliyor musun? Siktir git Jamie. Kadınıma gidip neler olduğunu öğreneceğim."

Arkasını döndü. Bitti. Kardeşine borçluydu, ama Hope acil bir tehlike altındaydı ve söylediklerinde ciddiydi.

Onu kurtaracaktı. Onu çiftliğe geri getirebilirse, getirecekti. Getiremezse, onu alıp kaçacaktı.

Verandanın sonuna gelemeden arkadan saldırıya uğradı. James ona bir lokomotifin gücüyle vurdu. Noah yere düşerken inledi, nefesi kesildi. Çimlerin tadını aldı. Yakasında bir el hissetti ve sonra yerden kaldırılırken neredeyse boğulacaktı.

"Seni orospu çocuğu," diye bağırdı James, yüzü öfkeden kıpkırmızı. "Geri gelebileceğini ve benim hiçbir şey olmamış gibi davranacağımı mı sanıyorsun? O benim yüzüme yalan söyleyebilir ve benim bunu sorun etmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Kardeşinin yumruğu doğrudan yüzüne doğru uçtu ve Noah, Trev'in James'e vaat ettiği atılımın yüzünün bedeli olmaması için dua etti. İlk yumruğu aldı, başı geriye doğru savruldu ve sonra belli bir çılğın zevk onu ele geçirdi.

Acı. Duygu. Gerçekten canlı hissettiği ve kardeşi ile bağ kurduğu en son ne zamandı? Hope'a aşık olmuştu ve onun onları bir araya getirebileceğini düşünmüştü, ama sonunda anne babasının neyi keşfettiğini gerçekten anladı. Babalarını bir arada tutan sadece bir kadın değildi. Onlar da birbirlerini önemsiyorlardı. Birbirlerine ihtiyaçları vardı. İşlerini yoluna koymadan Hope ile bir şansları olamazdı.

James tekrar vurduğunda, yüzü şok ve keskin, yakıcı bir acı ile aydınlandı.

"Sen gittin. O da gidiyor. Neden ikiniz birlikte gitmiyorsunuz ve bu sefer geri dönmüyorsunuz?"

Sorunun özü buydu. O gitmişti ve James, Noah ona söylemediği için geriye bakmadığını düşünüyordu. Kardeşi, onun ne kadar sık sık oturup telefona bakarak onu aramak için cesaret dilediğini bilmiyordu. "Jamie, hadi ama dostum. Bir daha gitmeyeceğim."

James'in gözleri parladı ve bir an için Noah ona ulaşabildiğini düşündü, ama sonra Noah'ı küçümseyen bir homurtuyla itti. "Ne yaptığın umurumda değil."

Sırtını döndü ve Noah bunu kabul edemedi. Yaptığı onca hataya rağmen, kardeşinin ona pislik gibi davranmasını hak etmiyordu. Noah, düşük bir homurtuyla saldırdı. Kardeşine

yumruklarını savurdu. Konuşmadı. James onu dinlemek istemiyorsa, bu şekilde halledebilirlerdi.

Yumruğu sert kaslara çarptığında homurdandı. Spor salonunda geçirdiği onca saat, ağırlık kaldırdığı ve koşu bandında o kadar uzun ve o kadar sıkı koştuğu için minnettardı, neredeyse sorunlarından kaçabilecekti. James yuvarlandı, tekme attı ve Noah yine toprağın tadını aldı.

Butch ortaya çıktığında hüzünlü bir inilti duyuldu. Noah ve James toprakta yuvarlanıp homurdanıp tekmelip yumruk atarken, o huzursuzca hareket ediyordu.

O lanet köpeği düzgün bir şekilde eğitmiş olsaydı, onu kardeşini öldürmeye zorlayabilirdi. Ama hayır, Noah köpeğe iyi davranmak zorundaydı ve onu küçük bir şiddet karşısında inleyen ve uluyan kocaman bir oyuncak ayıya dönüştürmüştü.

"Sen tam bir pisliksin, Noah." James tekmeledi, yanağındaki kesikten yüzü kanıyordu.

"Evet, sen de inatçı bir pisliksin." Kardeşinin karnına yumruk attı.

James inledi, nefesi göğsünden dışarı çıkıyordu. "Git. Benim arazimden defol."

"Bunu isterdin, değil mi, seni korkak?" Noah, kardeşi ayağa kalkarken dizlerinin üzerine çöktü. Saldırmak için bekleyen iki hayvan gibi birbirlerinin etrafında döndüler.

"Sana ihtiyacım yok. Anlamadığın şey bu. Benim bir ortağım var."

Noah, ne kadar gereksiz olduğu söylenmesinden bıkmıştı. "Hayır, Trev var. Trev'in zaten bir ortağı var. Senin ise iş ortağın var. Bu aynı şey değil."

"Başka bir şeye ihtiyacım yok," diye tartıştı James.

"Gerçekten mi? O zaman neden son birkaç yıldır Logan ve şu Wolf denen adamlar kadınları paylaşıyorsun? Yıllardır beni değiştirmek için uğraşıyorsun. Bu işe yaramayacak. Benim gibisi yok. Ben bir pislik olabilirim, ama senin kardeşin başka kimse yok."

"Sen benim kanımdan değilsin." James durdu ve Noah'a karanlık gözlerle baktı.

Noah başını salladı. Bu sözler canını yakmıştı, ama yalan da değildi. "Hayır. Ben senin kanından değilim. Ama ben senin ruhunun diğer yarısıyım ve hiçbir kan bunu değiştiremez."

James'in tüm vücudu çöktü. Yere yığıldı, kıcı toprağa çarptı. Elini yüzüne sürdü, ter ve kanla kaplıydı. "Önemli değil. Kal ya da git. Önemli değil."

Noah, sözlerin altında yatan anlamı anladı. Artık önemi yoktu çünkü o gitmişti. Son birkaç yıl kardeşi nasıl etkilemişti? James, çiftliği ayakta tutmak için çabalayıp durmuştu, ama sonunda yangının arazisinin büyük bir bölümünü yok etmesini izlemek zorunda kalmıştı. Babalarının yavaş yavaş ölmesini izlemek zorunda kalmıştı. Arazisinin yarısını satmak gibi zor bir karar vermek zorunda kalmıştı. Noah kardeşine baktı. Hope'u umursamıyordu. Sadece sonunda her şeyin ters gideceğine inanıyordu.

Noah derin bir nefes aldı. "Hiçbir yere gitmiyorum. İlk başta ayrılmakla hata ettim. Evlendikten üç gün sonra bunu anladım. Onun beni istemediği için bu ilişkinin yürümeyeceğini fark ettim. O, kafasında uydurduğu birini istiyordu."

"O senin on milyon dolarını istiyordu," diye işaret etti

James. "Evet, peki, aldı."

Uzun bir sessizlikten sonra James tekrar konuştu. "Neden sana inanayım ki?"

Kardeşinin yanına, toprağın üzerine çöktü. Kan bağıyla bir Glen olmayabilir, ama şimdi bu toprağın da onun doğuştan hakkı olduğunu fark etmişti. Altındaki çimlere dokundu. Cildine serin geliyordu, ama yazın bazen toprak güneşin ısını yayıyordu. Kışın ise karla kaplanıyor ve dünya kilometrelerce uzanan tertemiz ve mükemmel bir manzara sunuyordu. Circle G. Babası bu topraklar için kanını dökmüştü. Babası burada bir yuva ve aşk bulmuştu. İkinci yarısını bulmuş ve sonra onu tamamlayacak kadını keşfetme şansına sahip olmuştu. Burada bulmuştu. Bu topraklarda.

"Bir daha gitmeyeceğim çünkü burası benim evim." Bunu derinlerde hissediyordu. Bu toprak parçasına bağlıydı. Kardeşine bağlıydı. "Çünkü uzakta olduğum her dakika acı çekiyordum."

"O zaman neden gittin? Bana göre sen hep bir çıkış yolu arıyordun."

Noah kardeşine baktı. "Bu doğru değil."

"Üniversiteye çok çabuk gittin."

Siktir. Yine mi bu konuya döndüler? "Ve beş yıllık okulu üç yılda bitirdim. Çok çalıştım. Çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Sen burada sıkışıp kalmışken, ben üniversitede çılgın zamanlar geçirdiğimi düşünüyorsun galiba. Çalıştım. Bu çiftlikte bir veteriner ihtiyacı olduğu için veteriner oldum. Senin kardeşin olmak ne kadar zordu, biliyor musun? Kendime bir yer edinmek zorundaydım, yoksa önemsiz biri olurum. Bu yer için, ailemiz için önemli olmak istedim."

"Sen ne diyorsun be?" James sinirli bir şekilde saçlarını karıştırdı. "Akıllı olan sendin. Ben ise bir sürü ineği gütmekten başka bir şey yapamayan bir adamdım."

"Evet, bu yüzden rafın senin adının yazılı olduğu madalyalar ve kupalarla dolu. Bu yüzden anne babamız kazandığın kemerleri sergilemek için bir dolap ayırmışlardı."

James kaşlarını çattı. "Harika. Ben sekiz saniye boyunca boğanın üzerinde durabiliyorum. Sen üniversiteyi bitirdin."

Kardeşinin kıskanç olduğunu hiç düşünmemişti. "Sen de bitirirdin."

James başını salladı. "Hayır. En iyisi böyleydi. İnek pisliğini taşımak için lanet bir diplomaya ihtiyacım yok."

Noah ne diyeceğini bilemedi. James inek pisliğini küreklemekten çok daha fazlasını yapıyordu. "Bütün bu çiftliği sen yönetiyorsun. Bunun için yetenek gerekir. Hala istersen üniversiteye gidebilirsin. İşletme diploması alabilirsin. Hatta çoğunu internetten alabilirsin. Çalışmayı bırakmana bile gerek yok."

James başını salladı. "Yapamam. Artık bunun için çok yaşıyım. Git buradan. Burada dolaşmana gerek yok."

Kardeşi sonuna kadar inatçıydı. Uzakta, işçilerden biri Red'i dışarı çıkarırken yüksek bir homurtu duyuldu. At sıçradı ve adam bir adım geri attı. Birkaç havuç almıştı ama onları attı, muhtemelen parmaklarının ısırılmasını istemediği için.

"Sen o at gibisin, Jamie. O kadar korkuyorsun ki, artık kimsenin sana dokunmasına izin vermiyorsun ve bunu ben yaptım. Ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam."

James uzaklara bakarak Red'in homurdandığını ve tekmelediğini izledi. "Neden aramadın? Burada oturmuş bana ne kadar üzgün olduğunu

ve o zaman ne kadar üzgün olduğunu anlatıyorsun, ama beni hiç aramadın. Bir kez bile. Babamızın öldüğünü söylemek için ben seni aramak zorunda kaldım."

Noah'ın kalbi acıdı çünkü bu, itiraf etmek istemediği kısımdı. "Utaniyordum. Ally'yi sevmiyordum. Beni seçmiş olmasını seviyordum. Üniversiteyi bitirmiştım ama hâlâ kıskanç bir çocuktum. Hâlâ birine, herhangi birine, senin kadar iyi olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum."

James ona baktı, ağzı buruşmuş bir şekilde. "Kimse sana böyle hissettirecek bir şey yapmadı ki. Seni seviyordum. Sen benim kardeşimdin."

"Ve sen benim asla tırmanamadığım dağdın." Noah iç geçirdi. "Sen değildin. Beni öyle hissettiren sen değildin. Sen benim sahip olabileceğim en iyi kardeştin. Ben yaptım. Kıskanç bir pisliktim ve uyandığımda ne yaptığımı fark ettiğimde, sana yüzleşmeye utanç duyduğum için eve gelemedim."

"Neden şimdi?"

"Çünkü bir yerlerde büyüdüm," dedi Noah, sessizce. Aldığı dayaktan kasları ağrıyordu, ama sonunda kendini açıklayabildiği için belli bir memnuniyet duyuyordu. "Geçmişte yaptığım hatanın, istediğim şeyden beni alıkoymasına izin veremem. Beni evimden uzak tutmasına izin veremem. Ve beni Hope'dan uzak tutmasına izin vermeyeceğim."

"Nasıl böyle yalan söyleyebilir?"

"Onun gitmesine nasıl izin verdin?"

James derin bir nefes aldı. "Çünkü sanırım bunu bekliyordum."

"Evet. Çünkü ben öyle yaptım. Çünkü anne babamız öldü. Lanet olsun, dünya aynı kalamaz. Bunu dileyebiliriz, ama yine de her şey etrafımızda yanıp kül oluyor. Her şey yine berbat oluyor, ama tutunacak birinin olması daha iyi değil mi? Anne babamızın son yıllarının ne kadar kötü olduğunu anlatıyorsun, ama bence onlar bir dakikasını bile değiştirmezlerdi. Öldüğümüzde ne olacağını bilmiyorum, ama bir şekilde, bir şekilde, tekrar bir araya geldiklerine inanıyorum. O kaybolmuyordu. Bekliyordu. Onları tekrar görmek için bekliyordu. Yemin ederim, aramızdan son kalan ben olursam, ben de aynısını yapacağım. Sadık kalacağım. Seni ve Hope'u tekrar görmek için bekleyeceğim."

James başını ellerine vurdu ve boğazından boğuk bir ses çıktı. "Onu seviyorum. Sevmemeye çalıştım, ama onu seviyorum. Yeterli olabileceğimi sanmıyorum."

Noah kardeşinin omzuna elini koydu. "Yeterli değilsin. Olmaya çalış bile. Jamie, bu yola uzun zaman önce çıktık. Ben bizi raydan çıkardım. Şimdi bizi tekrar rayına oturtmaya çalışıyorum. Ben ona yetmiyorum. O ikimizi de hak ediyor. Hep istediğimiz aileyi hak ediyoruz, ama bunu elde etmek için mücadele etmemiz gerekecek."

"Sen boktan bir şey hak etmiyorsun, kardeşim." Ama bu sözler gülerek söylendi. James'in yüzü ortaya çıktı. Gözleri kızarmıştı. "Bana söylemedi çünkü korkuyordu. Eğer evliyse ve ondan kaçtıysa, o zaman adam kötü biridir. Ona zarar vermeye çalışacaktır. Ondan korkuyor."

Sonunda Noah tekrar nefes alabildi. "Evet. Neden endişeli olduğumu biliyoruz sanırım. Ve bence adam onu takip ediyor. Serena çiçeği bırakmadıysa, o zaman onu o bıraktı. Hope onu görünce çok korktu."

"Neden şerife başvurdu?"

Noah, Cam Briggs'in söylediklerini düşündü. "Bu adamın ona ciddi suçlamalarda bulunduğunu söyledi. Onu geri kazanmak için bir planı var. Bu suçlamaları kullanarak onu korkutup geri dönmesini sağlayacak. Onun peşinden gitmeliyiz. Bu adamın kadını elimize almamasına izin veremeyiz."

James ayağa kalktı ve Noah'a elini uzattı. "Hâlâ ateş etmeyi biliyor musun?"

"Evet, ama umarım o noktaya gelmez. Onunla konuşup neler olduğunu öğrenmeliyiz."

Kardeşinin çenesi sertleşti ve onun çok iyi bildiği o inatçı ifade belirdi. James'in yüzü soğuk bir ifadeye büründüğünde ve gözleri yırtıcı bir bakışa dönüştüğünde, kararını vermişti. Noah, hiçbir şeyin onun yoluna çıkamayacağını biliyordu.

"Sen konuş, kardeşim. Ben en iyi yaptığım şeyi yapacağım. Yolumu açacağım."

Noah ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

* * *

Hope geriye bakmamak için kendini zorladı. Circle G'den uzaklaşıyordu. Noah ve James'ten uzaklaşıyor, kabusa geri dönüyordu.

Kabusdan gerçekten çıkmış mıydı? James ve Noah sadece bir rüya değil miydi?

Cam "koca" kelimesini söylediğinde James'in yakışıklı yüzündeki ifadeyi hâlâ görebiliyordu.

O bir yalancı, bir korkak, bir bağımlıydı. İkisini de hak etmiyordu.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Cam.

"Adı ne demişti?" Muhtemelen artık Christian Grady adını kullanmıyordu.

"Adının Christopher Jones olduğunu söyledi. Evlilik cüzdanı var."

Hope biraz güldü. "Sahte. Christian Grady adında bir adamla evlendim, ama gerçek adı ne, kim bilir."

"Eminim öğrenebilirim." Cam'in çelik gibi bakışları önündeki yola sabitlenmişti.

"Bu işe karışmamalısın." Onun için daha güvenli olurdu.

Cam başını hafifçe çevirerek gözlerini kısarak baktı. "Hayatta olmaz. Logan'ı daha uzun süredir tanıyor olabilirsin, ama ben de seni önemsiyorum. Ve Nate, bu iş burnumu sokmazsam beni kesinlikle öldürür. Bu adam açıkça tehlikeli biri."

"Gerçekten mi? Genelde oldukça çekici biridir." Cam, onun beklediği gibi tepki vermiyordu. Christian'la tanışan herkes onu severdi. Bu, onun işini yapmasını sağlayan yöntemlerden biriydi. İnsanları hayatlarının birikimlerinden mahrum bırakır ve kimliklerini çalardı. Onlar ise onun saçmalıklarını dinlemekle meşgul oldukları için, Christian'ın onları soyduğunu fark edemezlerdi.

Ve biri bunu fark ettiğinde, o sadece boğazını keserdi ve kimse konuşmazdı.

Hope bile.

"Uzun süre BAU'da çalıştım," diye hatırlattı Cam. "Rafe ve Laura benden daha iyi profildiler, ama tehlikeli bir pisliği gördüğümde anlarım. Sana vurdu mu?"

"Asla." Christian mükemmel bir koca olmuştu. Nazik. Kibar. Onun yanında asla küfürlü sözler kullanmazdı. Ne yazık ki, aynı zamanda tamamen deli ve usta bir suçluydu. "Bana asla zarar vermedi."

"O zaman kim? Çünkü onun söylediklerine hiç inanmıyorum. Özel bir akıl hastanesinden kaçtığını söylüyor."

Christian'ın fazla gürültü çıkarmadan onu buradan nasıl çıkaracağını merak etti. Bu güzel bir oyundu. Yerel yetkililer onun deli olduğunu düşünürlerse, Christian hakkında söylediği hiçbir şeyi dinlemezlerdi. Ve Christian'ın bunu kanıtlayacak belgeleri hazırlayabileceğinden emindi. Yangından kurtulmuşsa, ağını yeniden kurmuş olacaktı. Elinde biraz nakit parası olacaktı. "Hayır. Onunla evlendiğimde deliydim. Onu öldürmeye çalıştığımda ise tamamen akli başındaydım. Sadece bu konuda pek başarılı değildim."

Nasıl hayattaydı? Nasıl hayatta kalmıştı? Paylaştıkları evden ayrılırken onun öldüğünden emindi. Sıcaklığı hissetmiş, sirenleri duymuş ve bir valiz dolusu giysi ve biraz nakit parayla oradan uzaklaşmıştı. Kocasının ona aldığı küçük arabaya binip uzaklaşmıştı. Yıllar geçmişti ve polisin onu yakalamasını beklemişti. Kimse peşine düşmemişti. Beklemişti ve kimsenin onu hapse atmak için gelmeyeceğini anlayınca kendini cezalandırmaya başlamıştı. Bliss'i bulduktan sonra Nate bir kontrol yapmış ve kimsenin onu aramadığını keşfetmişti.

Cam parlak mavi gözlerini ona çevirdi. "Atlanta polis departmanının raporunda herhangi bir suç işlendiğine dair bir işaret yok. Polis, yangının arızalı bir ısıtıcıdan çıktığını açıkladı."

Koltukta döndü. Isıtıcının bir bez yığınınına devrildiğinden emin olmuştu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Cam iç geçirdi. "Herkes sadece bu vücudu görüyor. Aslında benim de beynim var. O adam içeri girer girmez Nate'in dosyalarını karıştırdım. Patron hiçbir şeyi şansa bırakmaz. Seninle ilgili bir dosyası var. On yedi yaşında Christian Grady ile evlendin. Evlilik cüzdanında yalan yazdın. Bu geçerli bir evlilik değil. Neredeyse iki yıl onunla yaşadın ve onun koruma işini kurmasına yardım ettin."

Yüzünün kızardığını hissetti, ama bunu yumuşatmayacaktı. "Olayı olduğu gibi anlat, Cam. Lafı dolandırma."

Cam omuz silkti ama ona istediğini verdi. "Onun kültünü kurmasına yardım ettin. Onun bir dolandırıcı olduğunu biliyor muydun?"

Kız biraz burun kıvırdı. "Hayır, Cam. Yapmadım. Aptaldım ve onun söylediği her şeye inandım. Tanrı ya da evrenin doğada yaşadığına dair konuşmalarıyla insanları kendine çekti. Çevreyi seven ve biraz liberal eğilimli herkesi hedef aldı. Nereye vuracağını biliyordu. Ne söyleyeceğini biliyordu."

"O bir dolandırıcı. Dolandırıcılar böyle yapar. Ama bence o daha fazlası."

"Gidecek misin? Işık bir süre önce yeşile döndü." Hope ışığa baktı. Işık parlak yeşildi, ama Bronco orada duruyordu.

Cam parmaklarıyla direksiyonu tıklattı. "Biraz vaktimiz var. Neye bulaştığımı bilerek geri dönmeyi tercih ederim. Merak etme. Laura ve Rafe her şeyi kontrol altında tutuyor."

"Onlar da senin gördüklerini gördüler mi?" Cam'in Christian'ın büyüüne kapılmamış olması ona bir tür huzur ve haklılık hissi verdi. O aptalca davranmıştı, ama bu herkesin öyle olduğu anlamına gelmezdi. Georgia'dan kaçtığında, kanunların peşinde olduğunu sanmıştı. Yanında birinin olması ona çok şey ifade ediyordu.

James ve Noah'ın görüntüsü aklına geldi. İkisi de onun tarafındaydı, ta ki gerçeği öğrenene kadar. James'in yüzündeki ifadeyi aklından çıkaramıyordu. Ateş basmış gibi kızarmış, sonra da çok soğuk bakmıştı. Bir daha onun yüzüne bakamayacaktı. Asla. Ama hayatının geri kalanında onun ellerini vücudunda hissedecekti.

Noah ve James'i seviyordu ve on yedi yaşında yaptığı hatalar yüzünden onları kaybetmişti. Geçmiş asla yok olmazdı. Sadece doğru zaman gelene kadar saklanırdı.

"Neye benziyor?" Hope, ışığın değiştiği ve Cam'in hala hareket etmediği gerçeğini görmezden gelerek sordu.

Belki de onun takipçilerinden biriydi. Parayla ayrılmıştı. Oh, parayı bitirmişti. Aldığı elli bin dolardan tek kuruş kalmamıştı. Yedi yıl bu işi halletmişti.

son birkaç yılı yoksulluk içinde geçirmişti, ama onlar onun daha fazlasının nerede olduğunu bildiğini düşünebilirdi.

"Sarışın. Açık sarı saçları vardı. Omuzlarından aşağıya kadar uzanıyordu."

Görüşü daraldı. Christian. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Nasıl hayatta kalmıştı? Tüm vücudunun titremeye başladığını hissetti.

"Tanrıya şükür. Çok uzun sürdü." Cam, dikiz aynasına bakarak büyük bir rahatlama ile derin bir nefes aldı. Büyük bir Chevy yol boyunca hızla yaklaşıyordu. James'in kamyoneti.

Tanrım, ne yapıyordu o?

"Harekete geçmelisin, Cam. Neden ışıkları açıp yola çıkmıyorsun?" İhtiyacı olan son şey, eski sevgilileriyle bir sahne yaşamaktı. Onlara öyle diyebilir miydi ki? Her biriyle bir anlık bir ilişkisi olmuştu, ama onları asla unutamayacağından korkuyordu. "İstasyona gitmeliyiz."

Cam hala hareket etmiyordu. "Hayatta olmaz, tatlım. Bak, ben daha önce de bu durumda kaldım. Eğer biri Laura'yı geciktirecek kadar akıllı ve nazik olsaydı, hayatımın beş lanet yılını kaybetmezdim. Geri döneceklerini biliyordum. Sadece onlara zaman tanımam gerekiyordu."

Onlar. Chevy, Bronco'nun arkasında durdu. Frenlerin gürültüyle devreye girdiğini duyabiliyordu. James ve Noah atlayarak iki kapıyı açtı. James'in elinde bir av tüfeği vardı. Eski bir Western filminin kahramanı gibi görünüyordu, kadını kurtarmak için hücum ediyordu. Noah'ın da bir av tüfeği vardı, ama bir de köpeği vardı. Bu onu biraz yumuşatıyordu.

"Cam, Hope'u bırakmanı istemek zorundayım." James av tüfeğini yanında tutuyordu, ama onu kullanmaya hazır olduğu şüphe götürmezdi. Mağara adamı.

Cam gözlerini devirdi. "Sana daha önce bir çıkış yolu verdim, ama sen onu kullanmak için çok aptaldın."

"Haklısın," diye kabul etti James. "Lanet olsun, dostum, sana nasıl yetişebildik?"

"Çok yavaş sürdüm." Cam Bronco'yu park etti. "Bu işe karışmanı istiyorum, ama onun bu adamı görmesi gerektiğini anlamalısın, onun olduğundan ve başkası olmadığından emin olmak için. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz."

"Belki de sadece kaçması gerekiyor," dedi Noah.

Kaçamazdı. Şimdi olmazdı. Christian hayattaysa, onun gerçekte neyin peşinde olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Hayır," dedi James, sesi kararlıydı. "Ne olursa olsun, biz hallederiz. Burası Bliss. Burası son durak. Buraya gelip, burada kalacaksın. Bir pisliğin karımızı almasına izin vermeyeceğim."

Bizim mi? Gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı. O gerçeği bilmiyordu. Öğrendiğinde onu istemeyecekti, ama onun peşinden geleceği düşüncesi kalbini çarptırıyordu. James'i seviyordu. Noah'ı seviyordu. Onlara layık olabilmek için geçmişini değiştirmek için her şeyi verirdi.

O anda, korkmaktan çok kalbi kırık olduğunu fark etti. Onları kaybetmek, hayatını kaybetmekten daha kötü olurdu.

"Hope, arabadan inmелisin." Cam kapıyı işaret etti. "Neden?"

"Şey, çünkü buna hapisten kaçış denir ve ben bunu iyi göstermeyi tercih etmem. James'in beni vurduğunu söylemek yerine, seni bulamadığımı söyleyebilirim." Cam, neyi beklediğini sormak istercesine ellerini uzattı. "Bu adamı uzaktan teşhis etmenin bir yolunu bulacağım."

Bu tatlı bir jestti, ama kabul edemedi. "Onunla yüzleşmeyi tercih ederim."

Christian'la ilgilenmenin zamanı çoktan gelmişti. Eğer gerçekten hayattaysa, durumu ele alması gerekiyordu. Elaine'in intikamını aldığını düşünüyordu, ama almamışsa, ne olursa olsun kanun adamlarını devreye sokacaktı.

"Arabadan in, Hope. Karakola girmek istiyorsan, polislerle değil, adamlarınla gir." Noah kapısını açtı. "Böylece bu adam senin korunduğunu anlar."

"Lütfen, git." Yalvarmak istemiyordu, ama hikayesini dinlemelerinden daha iyiydi. Onlarla birlikte içeri girebilirdi, ama onlarla birlikte dışarı çıkması mümkün değildi. Hikayesini dinledikten sonra gideceklerdi.

"Olmaz, bebeğim. Cam büyük bir adam. Gerekirse takım için fedakarlık yapabilir. Seçim senin." James av tüfeğini kaldırdı ve Cam'i tam nişan aldı.

"Oh, bunun bedelini ödeyeceksin, Glen. Bir sonraki bar kavgasında, kendimi tutmayacağım. Sen benim olacaksın." Cam, yüzünde bir gülümsemeyle intikam yemini etti, James'in gerçekten ateş edeceğini pek umursamıyor gibiydi.

Hope başını salladı. Kendini hazırlamıştı. Artık geri adım atmayacaktı. "Cam'le gitmeliyim. Onu görmeliyim. Onun olduğunu bilmeliyim."

Bu garip belirsizlik içinde kalamazdı. Buna dayanamazdı. Haftalarca kendini kandırmıştı, ama artık emin olmalıydı. Onu yakalayıp yakalamadığını bilmek zorundaydı. Savaşma zamanının geldiğini bilmek zorundaydı.

Noah kardeşine baktı ve yüz hareketleri ve kısa, keskin el hareketleriyle bütün bir konuşmayı yapmış gibi görünüyorlardı. Sonunda Noah, kemerini çözdü ve onu elinden tuttu. "Sen de bizimle geliyorsun, tatlım."

"Hayır," diye itiraz etti, kolları onun boynuna dolanmış olsa da. Onu göğsüne yaklaştırdı. Onun sıcaklığını ve gücünü hissederek bir saatten beri ilk kez kendini daha iyi hissetti, ama bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

"Sessiz ol yoksa o tatlı poponu Main Street'te şaplaklarım ve kimse seni kurtarmak için bir şey yapmaz." James yolu işaret etti.

Hope başını çevirip onun neyi kastettiğini gördü.

Şerifin ofisinin önünde bir kalabalık toplanmıştı. Hope boğazına düğümlenen hıçkırığı bastırdı. Max ve Rye, Rachel'la birlikte orada duruyorlardı. Callie ve Zane el ele tutuşmuş, önlerinde bebek arabalarıyla duruyorlardı. Stef, Jen'e av tüfeğini nasıl dolduracağını gösteriyordu. Rafe ve Laura'nın içeride olduğunu biliyordu. Alexei, Holly ve Caleb, Nell, Mel ve Cassie ile konuşuyorlardı. Stella elinde bir sürahi tutuyor, kocası Sebastian herkese bir bardak verirken, meşhur limonatasını döküyordu. Logan'ın annesi Teeny, fudge gibi görünen bir tabakla arkalarından geliyordu. Teeny, tüm trajik olaylarda fudge'ın gerekli olduğuna inanıyordu. Eşi Marie, elinde av tüfeği ile arkada duruyordu. Lucy, tatlı Lucy, başını çevirdi ve Bronco'nun durduğunu gördü. Bliss, kendi halkını, yani onu korumak için gelmişti.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Yirmi yedi yıl boyunca bir aile özlemi çekmiş, sonunda Colorado'nun ücra bir köşesinde bir aile bulmuştu.

Hepsini hayal kırıklığına uğratacaktı.

Ama Noah onun gitmesine izin vermiyordu. Yaklaşarak, "Her şey yoluna girecek. Bize güven. Biz sana güveniyoruz," dedi.

"Güvenmemelisin," diye fısıldadı.

Noah başını salladı. "Ben çok bağışlayıcı bir adamım."

"Değilim," dedi James göz kırparak. "Ama sana gelince farklı olduğumu göreceksin. Seninle birlikte oraya gireceğiz, ama sonra seni G'ye geri götüreceğiz ve üçümüz konuşacağız. Noah ve ben artık senin işleri yönetmene izin vermeyeceğiz."

Bu tek cümle, onu bir anlığına mutsuzluğundan kurtarmaya yetti. "Ne zamandan beri bir şeyleri yönetiyorum?"

James ona göz kırptıktan sonra Cam'e döndü. "Şerif, avlanmam gerekirse diye bu silahı yanımda taşıyorum. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir erkek ne zaman acıkacağını asla bilemez."

Cam burnunu çekti. "Evet, bu moda olmuş galiba. Bugün ilçedeki tüm erkekler avlanıyor gibi görünüyor. Bu adam karakoldan çıktığında bir mesaj alacaktır. Sanırım Nate ona zaten Tanrı korkusunu aşıladı."

"Nate içeride mi?" diye sordu Hope.

"Oh, bebeğim, Nate hakkında ciddi bir konuşma yapacağız. Artık Nate'in yanına koşmayacaksın. Erkeklerinin yanına koşacaksın. Anlaşıldı mı?" James, Cam'e başını sallarken ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Birazdan görüşürüz."

O itiraz etmeden, Noah onu kamyonete geri çekti, Butch da peşinden geldi. O ikisinin arasına oturdu ve James yola çıktı.

* * *

Christian sarışına baktı. Gülümsüyor ve doğru şeyleri söylüyordu, ama bir terslik vardı. Hepsinde bir terslik vardı.

Saate baktı. Bir saat. O lanet polis bir saatini harcamıştı ve henüz Hope'u geri getirmemişti.

Evet, bir şeyler çok ters gidiyordu.

"Endişelenme," diye kendini Laura olarak tanıtan sarışın kadın dedi. "Cam onu bulacaktır. Muhtemelen dağda olduğunu düşünüyor. Orası oldukça uzak ama onu bulacaktır."

Aptal kaltağa karısının dağda olmadığını söylemek istediğinde ağzını kapalı tuttu. Karısı sevgilisinin çiftliğindeydi. Karısının kaldığı çiftlik hakkında çok şey öğrenmişti, orada yaşayan kardeşlerden en az biriyle, muhtemelen ikisiyle de yattığını da dahil.

Ama ağzını kapalı tuttu. Masasının arkasından ona bakan, iri, siyah saçlı şerif yardımcısı vardı. On dakika önce başka bir adam içeri girmişti, görünüşe göre gerçek şerif. Vekil Şerif Briggs Hope'u aramaya gittikten sonra kendini ofisine kapatmıştı.

Bu uykulu küçük dağ şerif karakolunda çok fazla hareketlilik vardı.

"Üzgünüm," dedi, olabildiğince hüzünlü görünmeye çalışarak. "Karımı görmeyeli uzun zaman oldu. Onun için çok endişeleniyorum. O... dengesiz olabilir."

"Bana öyle söyledin. Bipolar mı?" diye sordu Laura.

"Evet. Çok tatlı bir kız, ama depresif bir döngüye girdiğinde kendine karşı çok şiddetli davranıyor." Kadının bariz sempatisini kullanmak istedi. Laura, Hope'un kendine zarar vereceğini düşünürse, ona bakabilecek bir adama onu daha kolay teslim etmeye razı olabilir.

"İlginç."

Ona inanmamıştı. Gözlerinden belliydi. Şerifin ofisinde olduğunu duyabiliyordu. "Atlanta" ve "bölge savcısı" kelimelerini açıkça duydu.

Siktir. Biri biliyordu. Hope'un geçmişini saklayacağına güvenmişti. Görünüşe göre en az bir kişiye anlatmıştı ve Şerif Wright'ın kendi tarafında olacağını sanmıyordu.

Evrakları derinlemesine incelendiğinde tutarsızlıklar ortaya çıkacaktı. Birkaç aşamayı geçebilirdi, ama gerçekten derinlemesine araştırılırsa, gerçeği ortaya çıkaracaklardı. Hope'u buradan çıkarmak için yardım etmeye hazır birkaç adamı vardı. Biri doktor, diğeri hademe kılığına girecekti. Onu sakın ve uysal tutmak için bol miktarda sakınleştirici ilacı vardı.

Ama bu cahiller onu dışarı çıkarmazlarsa, ne yapacağını bilmiyordu.

Küçük bir kalabalığın toplandığını görmüştü. Bu da neyin nesiydi? Hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu.

Ama kaynakları yok değildi. Kasabada başka adamları da vardı. Onun yerini öğrendikten sonra onları buraya yerleştirmişti. Kendi başına çıkamazsa, başka bir yol bulmak zorunda kalacaktı.

"Laura," diye başladı Christian, aklına bir plan gelmişti. "Arabamda bazı evraklar var. Birini gönderip alabilir misin?"

O kalabalığın içinden geçmeye niyeti yoktu. Arka çıkışı çoktan gözetlemişti.

Haki renkli üniformasıyla biraz rahatsız görünen yardımcısı, büyük adımlarla ilerledi. "Tabii ki."

"Yolcu koltuğunda. Onun tam psikolojik profili." Onu takip etmeye karar verdiğinde, birkaç hafta önce bir tane uydurmuştu.

Kincaid'e anahtarları, umduğu gibi samimi görünen bir gülümsemeyle uzattı. Hayatının tamamını küçük bir kasabada geçirmiş olamayacak kadar sert görünen yardımcısı anahtarları aldı. Laura'ya göz kırptı ve kapı kapanmadan önce geri dönerek dışarı çıktı. "Cam burada. Ama çocuklarla biraz sorunu var. Onlar da içeri giriyor gibi görünüyor."

Christian'a gülümsedi, ama gülümsemesinde hiç mizah yoktu. "Karin geliyor. Onun adamlarıyla tanışacaksın. Sanırım boşanmak isteyecek. Tabii, eğer başından beri doğruyu söylüyorsan."

Dışarı çıktı, ayakları onu hızla uzaklaştırdı. Şerifin ofisinin kapısının arkasından, Şerif Wright'ın Grady adını söylediğini duyabiliyordu.

Christian, işinin bittiğini biliyordu. Yirmi yaşından beri uzun vadeli dolandırıcılık yapıyordu. Bir operasyonun başarısız olacağını anlayabilirdi. Hope bu insanları avucunun içinde tutuyordu. Bu savaşı kazanacaktı. Savaşı kazanmak istiyorsa, geri çekilme zamanı gelmişti.

Laura kapıya yürüdü, kapıyı açtı ve dışarıda duran bir kadına bir şeyler söyledi. Onların kahkahalarını duyabiliyordu.

Christian, son birkaç yıldır olduğu gibi bir hayalet olmanın zamanının geldiğine karar verdi.

Sessizce arka kapıdan çıktı ve daha uygun bir zamanı beklemek için geri çekildi.

On Dördüncü Bölüm

James kamyoneti park etti ve av tüfeğini arabada bırakabileceğine karar verdi. Sanki bütün kasaba dışarı çıkmış gibiydi. Tek eksik olan şey meşaleler ve dirgenlerdi.

Midesinde düğümler vardı, ama yine de içeri girmek istiyordu. Bu adamı görmek, onu ölçüp biçmek ve durumun ne kadar kötü olduğunu anlamak istiyordu. Sonra Hope'u alıp kamyonete atacak, onu eve götürecek ve ona her şeyi anlatmasını sağlayacaktı. Bu lanet olası işin aslını öğrenecek ve Hope boşanma davası açacaktı. Avukat bulmak için kasabanın dışına bakması gerekecekti. Stef muhtemelen birini tanıyordu.

Kardeşine uzun uzun baktı. Noah kamyonetten inmiş, Hope'a elini uzatmıştı. Hope elini tuttu, ama yüzündeki endişeyi gizleyemiyordu. Omuzlarını dikleştirdi. Noah'a onu burada tutmasını, her şeyi halledeceğini söylemek istedi, ama bu Hope'a haksızlık olurdu. Bu onun mücadelesiydi. Onu bu mücadeleden alıkoyamazdı. Sadece hayatta kalmasını sağlayacaktı.

O ve Noah bunu kesinlikle sağlayacaktı.

Noah, Hope'u ona doğru yürürken kardeşine başını salladı. Noah'ın gülümsemesi sert olsa da, kardeşi ile derin bir dayanışma hissetti. Kardeşi, Hope için canını feda ederdi.

Bliss'te kalacak mıydı?

James emin değildi, ama Noah'ın dersini aldığını inanmak zorundaydı. Denemek zorundaydı.

Binanın önündeki kalabalığın içinden geçtiler. "Nate içeride. Geri kalanımızı içeri almadı, bu yüzden arkasından takip ediyoruz," diye açıkladı Max.

"Sorgulamamı takip mi ediyorsunuz?" Hope'un dudakları kıvrıldı, saatlerdir onda gördüğü ilk gülümsemeydi.

Zane Hollister öne çıktı. "Bu bir sorgu değil. Bunu biliyorsun. Nate birkaç telefon görüşmesi yapıyor. Sen içeri gir ve o piçi teşhis edebilecek misin bir bak. Nate bir şey yapmadan önce onun o olduğundan emin olmalıyız."

Zane, Hope'un sorununu biliyordu. Bu bilgi James'in içini kemirdi. Callie'ye baktı ve her şey yüzünden okunuyordu. O da biliyordu. Ne olursa olsun, Hollister-Wright klanı içerideydi. Hope onlara sırlarını emanet etmişti.

James bir adım geri çekildi ve Hope'un Zane ile konuşmasına izin verdi. Kardeşi hemen araya girdi.

"Yapma," dedi Noah, ağzı düz bir çizgi halinde.

"Neyi yapma?" diye sordu James, ama kardeşinin ne diyeceğini gayet iyi biliyordu.

Noah sesini alçaltarak konuştu. "Sırf başka biri bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyor diye ondan uzaklaşma. Onun açılıp kendini ortaya koymasını bekleyemezsin. Bunu hak etmeliyiz. Görünüşe göre Callie ve kocası Hope'un güvenini kazanmışlar. Biz de onu severek ve bu konuyu kavga konusu yapmayarak güvenini kazanacağız."

Noah her zaman mantıklı olanıydı. James şüphelerinin azalmaya başladığını hissetti. Kardeşi haklıydı. Onu bir kez becerdi diye, onun derin ve karanlık sırlarını anlatmasını bekleyemezdi. Onu uzaklaşmasına izin vererek büyük bir hata yapmıştı. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktı.

Elini uzattı ve Hope'un elini tuttu. "Hadi, bebeğim. Hadi bunu halledelim de seni eve götürebilelim."

"James," diye başladı kadın.

Kadın mantıklı konuşmaya yanaşmıyordu. Onu kendine çekti ve bir saniye içinde dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Onu öptü, hafifçe ağzını açmaya zorladı, ta ki onun iç çekip teslim olduğunu hissedene kadar. Elleri beline dolandı ve dili onun diline kaydı. Onu vücuduna sıkıca bastırdı, göğüsleri göğsüne değdi.

"Çok uzun sürdü, Glen," diye bağırdı biri.

Yuhalamalar ve bağırışlar duyuldu ve biri onun paylaşmayı planlayıp planlamadığını sordu.

James niyetini açıkça belirtmeye karar verdi. Hope'un gözlerindeki donuk bakıştan memnun olarak dudaklarını onunkilerden ayırdı.

Noah onun arkasında duruyordu, sırtı ona dönüktü. James onu nazikçe döndürdü. "Bliss erkeklerinin her zaman kardeşleriyle paylaştığını bilirsin."

Noah tereddüt etmedi ve yuhalamalara hiç aldırış etmedi. İki elini Hope'un sırtına koydu ve onu kendine çekti, dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Hope kollarında duruyordu, tatlı, yumuşak bir ikram.

Onların kadını.

"Paylaşmaya karar verdiğin için mutlu olmalısın, James Eugene Glen." Teeny, hayat arkadaşı Marie ona destek olurken, küçük, kuş gibi kafasını ona doğru salladı. İkili, Noah ve ona ikinci anneleri gibi davranıyordu.

"Annen, kardeşinle paylaşmadığın için poponu kırmızıya vururdu. O sana bundan daha iyisini öğretti," dedi Marie elini sallayarak.

Noah sonunda nefes almak için başını kaldırdı. Hope'u kendine doğru çekti. "Öyle yapardı, Bayan Marie. Jamie ve ben ailemizi gururlandırmak niyetindeyiz, bunu bilmek sizi mutlu edecektir. Bu adamın kim olduğunu öğrenir öğrenmez Hope ile evleneceğiz."

"Noah," diye başladı Hope.

Kardeşi onu tekrar öptü. Nefes almak için başını kaldırdığında, onu itmeye çalıştı.

"Ben itiraz ettiğimde her seferinde beni öpemezsin." Noah onu tekrar öptü.

"Lanet olsun," dedi Hope bir süre sonra.

James onu döndürdü. Sıra ondaydı. Onu kendine çekti ve dudaklarından başka bir kelime çıkmadan dilini içine soktu.

Noah sonunda onu bıraktığında Hope içini çekti. "Peki. İkiniz de inatçısınız. Sizi reddetmeyeceğim. Umursamıyormuş gibi davranmayacağım. Sizi terk etmeye çalışmayacağım, ama şunu bilin ki, istediğiniz zaman ikinizi de bırakacağım. Sözlerinizi tutmaya çalışmayacağım."

O, karakoldaki adamdan daha fazlasından korkuyordu. Duydukları şeyin, onların ondan uzaklaşmasına neden olacağından korkuyordu. Şüphe içini kemirmeye çalışıyordu, ama o Hope'u tanıyordu. Onu derinlemesine tanıyordu ve o çok güzeldi. Eğer çirkin bir şey yaptıysa, bunu yapmak zorunda olduğu içindi. Aniden bir kesinlik hissetti.

Ona ne söylerse söylesin, bir fark yaratmayacaktı. Bunu o kontrol ediyordu. Hope ona ne söylerse söylesin, ona tutunacaktı çünkü aşık insanlar böyle yapardı.

Ailesi de öyle yapmıştı. Bu dünyadan ayrıldıktan sonra bile birbirlerine tutunmuşlardı.

"Her şey yoluna girecek, kızım. Bana inanmıyorsun, ama sana göstereceğim." Kardeşinin sırtına elini vurdu. "Sana göstereceğiz."

İstasyonun kapıları açıldı ve Nate Wright, gözlerinde otoriter bir bakışla orada duruyordu. "Max, Rye, kayıp bir adamımız var."

Max küfretti. "Arka kapıdan mı çıktı?"

"Rafe arabasına gittiğinde kaçtı, yani yaya olarak kaçıyor." Nate caddeyi baştan aşağı süzdü. "Onu tutuklayamam, ama o küçük pislğin nerede olduğunu bilmek istiyorum. Şu anda Atlanta Polisiyle görüşüyorum, ama bir sonuç almak zaman alacak. Bu dava kapanmıştı."

Max ve Rye kalabalıktan uzaklaşıp adamı nasıl bulacaklarına dair strateji geliştirmeye başladıklarında James, Hope'un elini tuttu. Hope'un kocasının kaçak olduğunu öğrendiği için onu içeri sokmak isteyen James, Hope'u merdivenlerden yukarı çıkardı. Çift kapıdan içeri soktu. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin, Nate? Bana öyle geliyor ki, benim kadının hakkında çok şey biliyorsun."

Nate gözlerini devirdi. "Peki, sana durumu açıklayayım, çünkü o kadın bir saattir senin kadının. O benim çok daha uzun süredir çalışanım ve bu süre boyunca sen ondan uzak durdun."

"Artık uzak durmuyor. Şimdi onu benden uzak tutamıyorum," diye şikayet etti Hope.

"Bliss'e hoş geldin tatlım. İki erkek, neredeyse her zaman sana dört el demek." Laura, Hope'un sırtını okşadı. Yüzü asıldı. "Üzgünüm. Kaçması benim hatam. Seninle ilgili raporunu görmek için sabırsızlanıyordum ve Rafe'yi bekliyordum. Hope'un eski sevgilisi arka kapıdan kaçtı."

"Arka tarafı koruyan silahlı bir ekip yoktu," diye itiraf etti Rafe. Masasında kalın bir dosya vardı. "Peki, bir dahaki sefere daha iyi olacağız."

Noah içeri girdi. "Bu adam kim?"

Hope'un gözleri yere kaydı. "Eğer gerçekten oysa, adı Christian Grady, ama eminim bu onun gerçek adı değildir."

"Cam bunu araştırmaya başlayacak," dedi Nate.

"Ve bu Christian denen adam senin kocan mı?" James kendini sakın bir ses tonuyla soru sormaya zorladı. Önemli değildi. O, Noah ve James için yaratılmıştı. Onları bir arada tutan, hepsini ileriye götüren yapıştırıcıydı. Bu adamın kaçmış olması, James'in kararını kesinleştirdi. Bu pislik her kimse, Hope'a yaklaşılamayacaktı.

"Evet." Bu kelime utançla doluydu. Hope'un gözleri yere kaydı.

"Yasal anlamda değil." Nate, James ve Noah'a baktı. "O on yedi yaşındaydı. Georgia'da reşit olma yaşı on sekizdir. Annesinin izni yoktu. Yaşı hakkında yalan söyledi ve kocası sahte bir doğum belgesi hazırladı."

Harika. Boşanmaya gerek yoktu. "İyi, o zaman onun üzerinde herhangi bir yasal hakkı yok."

Laura kaşlarını çattı ve Rafe'in masasındaki dosyayı hafifçe vurdu. "Bu belgeleri herhangi bir polis karakoluna götürseydi, Hope'u buradan çıkarabilirdi."

"Ve Laura, yürümek derken, seni çılgılık atıp tekmeleyerek deli gömleği giydirip sürüklemeyi kastediyor. Bu evrakların hepsine göre, Georgia eyaleti seni yedi yıl önce yasal olarak akıl hastanesine yatırmış. Onunla öğle yemeğine gitmen için bir günlük izin verilmiş ve sen kaçmışsın," diye açıkladı Rafe.

Hope'un yüzü kızardı. "Hepsi yalan."

"Bunu tahmin etmiştik," dedi Laura. "Bu kaydı kısaca inceledim ve bunların hiçbirisi sana uymuyor. Seni bir yıldır tanıyorum. Hiç manik bir dönem geçirmedi. Depresyonu kabul edebilirim, ama bipolar bozukluğu ve kesinlikle şiddet geçmişini kabul edemem. Bu dosyaya göre, Elaine Reeves adında bir kadına saldırmışsın

saldırdın çünkü onun kocanı istediğini düşündün. Elaine Reeves şehirden ayrıldığı için paçayı kurtardın."

"Elaine öldü," dedi Hope kuru ve monoton bir sesle.

Kahretsin, neye bulaşmıştı? Ne kadar tehlikedeiydi? Bu adam onu öldürmeye hazır mıydı? Hope'un kimseye zarar vermesi imkansızdı. Bu Elaine ölmüşse, bunun sorumlusu büyük olasılıkla Christian Grady'di.

"Yani suçlarını örtbas mı ediyor?" Cam içeri girerken James'in düşüncelerini yineleyerek sordu. Şapkasını masasına attı. "Zane beni bilgilendirdi."

"O kaçtı," diye onayladı Rafe.

"Jamie, sen ve Noah'ın onu çiftliğe geri götürmenizi istiyorum. Orası onun için en güvenli yer. Orada herkes ona göz kulak oluyor. Onun gitmesine izin vermeyin." Nate Hope'un yanına yürüdü ve ellerini omuzlarına koydu. Ona bakarak gözlerini onun gözlerine dikti. "Laura, Rafe ve Cam'e tüm hikayeyi anlattım."

Hope başını salladı, gözleri yaşlarla doldu.

"Sen bana anlattığında benim verdiğim tepkiyi onlar da verdiler."

"Tatlım, senin yanında olacağız. Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi Laura.

"Tabii ki yapmadı," dedi Noah, elini tutarak. "O kurban."

"Hikayenin tamamını anlattığımda böyle düşünmeyebilirsin," dedi Hope.

"Anlayacağım," diye söz verdi James. "Hikayeyi anlattıktan sonra hiçbir yere gitmeyeceğim, bu yüzden çiftliğe alışmalısın. Çiftlik hayatını pek sevmediğini biliyorum, ama bu senin hayatın olacak. Sana söz veriyorum, seni ineklerin ve boğaların olmadığı yerlere götürmeye çalışacağım, ama ben... biz nereye gidersek gidelim senin de bizimle olmanı isteyeceğiz, çünkü evlilik budur. Birlikte olmak. Bu hayatı ve ondan sonra ne olursa olsun paylaşmak. Ben sözlerle aram iyi değildir, bebeğim, bu Noah'ın işi, ama sana göstereceğim."

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve yaşlarla dolmuştu. Bir an için, her şeyi mahvettiğinden korktu. "Bence kelimeleri çok iyi kullandın James. Gerçekten çok iyi."

"Hepsini ben bulmadım, kardeşim," dedi Noah, yüzünde derin bir onaylama gülümsemesi ile.

"Beni eve götür." Hope elini onun eline koydu. "Sana her şeyi anlatacağım."

James, duygularının onu ele geçirmesine engel olmaya çalışarak başını salladı. Onu eve götürdüğünde, bir daha asla bırakmayacaktı. Onu çiftliğe geri götürdüğünde, Noah ile birlikte ona kendilerinin olduğunu göstereceklerdi.

* * *

Kamyonet ana eve yaklaşırken Hope kendini hasta hissetti. Noah ve James eve dönerken sessiz kalmışlardı.

Ev. Böyle düşünmemesi gerekirdi, ama daha iyi günler görmüş olan bu dağınık çiftlik evi, şimdiden evi gibi geliyordu. Bir yıldan fazla bir süredir küçük dairesinde yaşıyordu ve bir kez bile evi gibi hissetmemişti. Dairenin merdivenlerini hiç görmemişti ve içeride, güvende, sıcak ve mutlu olduğunu düşününce gözleri dolmuştu. Ama Circle G, çok kısa bir süre sonra ona evi gibi gelmişti.

Onları kaybetme düşüncesi içini parçalıyordu, ama artık bedelini ödeme zamanı gelmişti.

Tüm bunlar bittiğinde, içlerinden birinin onu Bliss'e geri götürecek kadar nazik olacağını ummak zorundaydı. Bunu şerifin ofisinde yapması gerektiğini biliyordu, ama yalnız kalmak istemişti. Bir kez daha burada olmak istemişti.

"Burayı seviyorum," dedi, sesi donuktu çünkü içindeki duygulara kapılırsa, önümüzdeki bir saati asla atlatamayacaktı. "Serena'ya ne söylediysem söyleyeyim, bu çiftliği seviyorum. Bu hayatı seviyorum. Yıllarca dolaştım ve hiçbirisi burası kadar muhteşem değildi. Burada mutlu olurdum."

Noah inledi. "Tanrım, onun bu kadar dramatik olduğunu biliyor muydun?"

James'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Hiç. Şimdiye kadar pratik bir kadındı. Bu konuda çalışmamız gerekecek."

"Anlamıyorsunuz." Hayal kırıklığı artmaya başlamıştı. Onlar onu dinlemiyorlardı. "Sanki size tüm bu olaylarda masum olduğumu söyleyeceğimi sanıyorsunuz."

James kamyonetin kapısını açtı ve ona dönüp baktı. Yüzü o kadar yakışıklıydı ki, nefesini tuttu. "Hayır, bence bana her şeyi mahvettiğin ve hepsinin senin hatan olduğu konusunda abartılı bir hikaye anlatacaksın."

"Ve yanılıyorsun." Noah yolcu koltuğundan kaydı. Yeşil gözleri onu delip geçti. "Ne yaptığın umurumda değil. İyi bir nedenin olmalı."

"Ben sana söyleyene kadar anlamayacaksın." Neden bunu zorlaştırmak zorundaydılar? Sonucun ne olacağını biliyordu, ama onlar sonuna kadar oynamakta ısrar ettiler.

Noah, ayaklarının yere basmasına izin vermedi. Kolunu dizlerinin altına koydu ve onu kendine çekti. Onu taşımayı seviyor gibiydiler. O da pes etti ve kollarını Noah'ın boynuna doladı, temiz, erkeksi kokusunu içine çekti. Onu öpmek, dilini dilinde hissetmek istedi, ta ki Noah onu kardeşine doğru çevirene ve James'in dudakları onun dudaklarına değene kadar. Onların arasında sıkışıp kaldığı, etrafı sarılmış ve arzulanan o anı istedi. Sevilen.

Bir an.

"Benimle seviş," dedi Noah'a. Her şey bitmeden ve tekrar yalnız kalmadan önce onları bir kez daha bir araya getirebilirdi. Bunu uzatabilirdi. İhtiyacı olduğu kadar uzun süre devam ettirebilirdi. Yarın Atlanta'ya geri dönecek ve işleri tekrar yoluna koymaya başlayacaktı.

Noah onları verandanın merdivenlerinden yukarı çıkarırken James, "Oh, bebeğim," dedi. "Seninle sevişeceğiz. Bütün gece boyunca. Nate'e, acil bir durum olmadığı sürece, başka bir Bronco'nun benim garaj yoluma girmesini istemediğimi söyledim. Circle G, burada yaşamayanlara bu gece kapalı."

Biraz rahatladı. Burada güvendedi. Kimse gizlice yaklaşılamaz ya da içeri giremezdi. Mükemmel bir gece geçirecekti.

Butch, kuyruğunu sallayarak verandadan içeri girdi. Hope köpeğe baktı. Bu köpeği özleyecekti.

Noah onu ayağa kaldırdı ve uzun ve sert bir öpücük verdi. Ayrıldığında yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Bu gece sana bizim kadını olmanın ne demek olduğunu göstereceğiz, hayatım."

"Evet." Bunu bir kez deneyimlemek istiyordu.

"Konuştuktan sonra," dedi James düz bir sesle, oturma odasındaki kabarık koltuğa oturarak. Arkalarına yaslandı ve botlu ayağını dizinin üzerine attı. "Hadi konuş."

Noah da ona katıldı, aralarındaki dayanışma belliydi. Butch bile oturdu ve sanki bir şeyin başlamasını beklermişçesine kuyruğunu sallıyordu.

"Şimdi mi?" Şimdi konuşmak istemiyordu. Sevişmek istiyordu, sonra da cesaretini toplayıp gerçeği söyleyerek bu ilişkiyi tamamen bitirecekti. "Yatmaya gidelim, sabah konuşuruz."

"Hayatta olmaz, tatlım." Fiziksel görünüşlerindeki farklılıklara rağmen, kanepede oturup ona bakan kardeşler birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de aynı onaylamayan kaşlarını çatmışlardı.

"Neden? Sevişmek istediğini sanıyordum." Onlar onu istemiyorlardı onu istemiyorlar mıydı?

"Unut gitsin, bebeğim. Seni istediğimizi biliyorsun. senin için kavga ediyoruz, ama tüm bunlar burada ve şimdi sona eriyor. İşler böyle yürüyor. Artık yalan yok. Ve bana yalan söylemediğin gibi saçmalıklar söyleme. Bazı önemli gerçekleri sakladın. Şimdi, bu pislik kim?" James ikna olmayacaktı.

Gözleri yine doldu. Sanki gözyaşlarını engelleyebilecekmiş gibi süveterini üzerine çekti.

"İşe yaramayacak," dedi Noah, sesi kasvetli ortamda bal gibi tatlıydı. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Bize her şeyi anlat, sonra seni yatağa götürüp bize inanana kadar seninle sevişiriz. Artık senin evin burası, benimle ve Jamie'yle birlikte. Söylediğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Senin naif olduğunu düşünmemiştim, Noah."

"Ben de senin bu kadar az inancın olduğunu düşünmemiştim," diye karşılık verdi.

"Ama üzücü olan da bu. Ben inancım vardı." Bunu, eskiden ne kadar aptal bir kız olduğunu düşünerek, gülmeden söyledi. "Çok inancım vardı ve bu bana çok fazla sorun çıkardı."

"Onunla ne zaman tanıştın?" diye sordu James.

Hope, sert ahşap zeminde ayaklarını sürüyerek volta atmaya başladı. Kendini kafese kapatılmış gibi hissediyordu. Bunu karakoldaki

. "Neredeyse on yedi yaşındayken kaçtım. Annemle korkunç bir kavga ettik ve bana gitmemi söyledi."

"Bunu kastetmediğini sanıyorum," dedi Noah.

Hope omuz silkti. "Kız arkadaşının erkek arkadaşı bana asıldı. Beni korkuttu ama kız arkadaşım bunu duymak istemedi. Sinir krizi geçirdi ve bana gitmemi söyledi. O gece sırt çantam ve bebek bakıcılığından biriktirdiğim 150 dolar dışında hiçbir şeyim olmadan oradan ayrıldım."

"Babanın evine gittin mi?" diye sordu Noah.

"Annem hamile olduğunu söylediğinde babam bizi terk etti." Babasının adı vardı, ama fotoğrafı yoktu. Onu aramaya hiç çalışmamıştı. Babası onu kabul etmeyecekti ve o da babasının yerleşip yerleşmediğini, birkaç çocuğu olup mutlu olup olmadığını, sadece onu istemediğini bilmek istemiyordu. "Annem kız kardeşleriyle konuşmazdı, bu yüzden onları tanıımıyordum. Otobüse binip Atlanta'ya gittim. Aptal bir çocuktum."

O ilk günleri monoton bir sesle anlattı. Bir motel bulmuş ve yaşı hakkında yalan söylemişti. İş bulmaya çalışmış ama gerekli belgeleri yoktu. Yalnızdı, korkmuştu ve yardım istemek için fazla inatçıydı.

Sonra Elaine ile tanıştı.

"O senin yaşındaydı mı?" diye sordu Noah.

"Biraz daha büyüktü." Hala Elaine'i kına boyalı saçları ve hippie kıyafetleriyle görebiliyordu. Gülüşü, Hope'un mutsuzluğuna esen hafif bir rüzgar gibiydi. Elaine bir odaya girdiğinde, herkes ona bakardı. "Otelden atıldıktan hemen sonra tanıştım onunla. Otobüs terminaline geri dönmüştüm. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Bilet alacak param yoktu, ama her şeyden korkuyordum. Sokaklarda dolaşmaktan daha güvenli bir yer gibi görünüyordu."

"Sen daha çocuktun, bebeğim. Tabii ki korkmuştun." James, konuşmaya başladığında gözleri şefkatle dolarak onu izledi.

"Her neyse, Elaine biriyle buluşacaktı. Ya da öyle söyledi. Şimdi Christian'ın otobüs duraklarında insanları topladığını biliyorum. Sanırım mantıklı. Çaresiz insanlar otobüse biner. Tabii ki herkes değil, ama onun ihtiyacı olanı elde etmesi için yeterli sayıda insan."

"Seni o mu işe aldı?" diye sordu Noah.

"Christian, Nature's Coalition adında küçük bir şirket yönetiyordu. Atlanta'da bir ofisi vardı ve bu ofis bir hayır kurumu gibi çalışıyordu, ama Atlanta'nın dışında büyük bir arazi satın almıştı. Orada, daha çevreci tarım yöntemlerini denediği iddia edilen bir çiftliği vardı."

"Dolandırıcı," dedi James, başını sallayarak.

"Daha kötüsü. Çiftlikte yaklaşık elli kişi yaşıyordu. Ailesi." Onlar bu adımı atacakları için yüzünü buruşturdu.

James güldü, kahkahası ağzından fırladı. "Bir tarikata mı katılmıştın?"

Noah kardeşine vurdu. "Bu ciddi bir konu."

James özür dilercesine ellerini uzattı. "Biliyorum. Biliyorum. Hope kardeşimi hayal etmeye çalışıyorum. Yani, vay canına. Tarikata giren tek kişinin Mel olduğunu sanıyordum."

Hope'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Noah omuz silkti. "Uzun zaman önceydi. Immaculate Abduction Kilisesi'ydi. Mel, onların aslında uzaylıları taptığını öğrendiğinde ayrıldı. Onların uzaylılarla savaştığını bir ekip olduğunu sanıyordu. Mel için altmışlı yılların nasıl geçtiğini sık sık merak etmişimdir."

James dizine elini vurdu. "Yanılıyoruz. Teeny bir süre Hare Krishna'ydı."

Noah, bir anı hatırlar gibi başını salladı. "Callie'nin Amway ürünleri satmaya çalıştığını hatırlıyor musun? Aynı şeydi. Ve Nell de başlı başına bir tarikat."

"Max'in Naturist Topluluğu'na ne dediğini unutma," dedi James gülerek.

James ve Noah aynı anda konuştular. "Aşırı Kılı, Göbekli Penis Kültü."

Hope derin bir nefes aldı ve sabrını bulmaya çalıştı. "İkinizin anıları yad etmesinden memnunuz. Ama bu aynı şey değil."

James ona baktı, gülüşü kayboldu. "Mesele aynı olması değildi, ama hepimiz gençken çılgınca şeyler deneriz. Yani bu adam 'dünyayı kurtar, cebimi doldur' modundaydı, öyle mi?"

En azından bunu anlamışlardı. "Evet, ama çok inandırıcıydı."

"Öyle olmak zorundaydı." Noah tekrar oturdu. Butch, sanki o da programı izliyormuş gibi başını sahibinin kucağına koydu.

Christian muhteşemdi. Hope ise büyülenmişti. "Elaine bana kalacak bir yer teklif etti. Gidecek başka yerim olmadığı için onunla gittim. İki hafta boyunca çiftlikte çalışarak konaklama, yemek ve küçük bir maaş karşılığında kaldım. Hoşuma gitti. Temiz havayı ve işi sevdim. İnsanları sevdim. Hayatım boyunca şehirde yaşamıştım. Kardeşim yoktu. Hayatım boyunca boş, renksiz bir daireye dönüyordum ve birdenbire bana ilgi gösteren insanlar ve bir alanım oldu. Sonra Christian ile tanıştım. Çok yakışıklıydı ve onu dinlemek bir keşif gibiydi. Grubun yaptığı işlerden ve bu işlerin tüm bu insanlara nasıl yardım ettiğinden bahsetti."

"Sen idealisttin, o ise çekici bir erkek ve otorite figürünün birleşimiydi. Neden ona aşık olduğunu anlamak kolay. Yalnızdın ve bir baba figürü arıyordun." Noah her şeyi özetledi.

Hope devam etti. "Bu konuşmayı yaptı ve ardından beni ana evde akşam yemeğine davet etti. O gece beni öptü. Daha önce hiç öpülmemiştim. Çok çalışkan bir öğrenciydim. Hep A alırdım. Tam olarak bir güzellik kraliçesi değildim ve kolayca göz ardı edilebilirdim."

"Asla," dedi Noah.

Ama o zamanlar onu tanıımıyormuş. "Yani tamamen masumdum. Elini göğsüme koymaya çalıştığımda şok oldum. Korktum. Sonra çekildiğim için dehşete kapıldım çünkü beni kovacağından emindim."

James'in sesi sertleşti, sessiz sözleri odayı doldurdu. "Seni dışarı atmadı. Masum olmanı sevdi."

"Oh, evet." Onlara bakamadan yüzünü çevirdi. Pencereden dışarıya, biten günü izledi. "O mükemmel bir beyefendi oldu. Beni diğer üç kızla paylaştığım kulübeye kadar geçirdi, sonra ertesi akşam ve ondan sonraki her akşam yemeğe geldi. Beni bir daha neredeyse hiç öpmedi, ama bir ay sonra

benimle evlenmek istedi. Bana, bir kadında aradığı her şeyin bende olduğunu söyledi."

"O piç kurusu küçük bir kız istiyordu," dedi Noah.

"O saf birini istiyordu," diye düzeltti Hope. "Bütün erkekler bunu istemez mi? Geçmiş olmayan birini? Hataları peşini bırakmayan birini?"

James başını salladı. "Annemiz bize, hatalar bir insanın yaşadığını bildiğinin kanıtı olduğunu söylerdi. Ve hatalarının ardından temizlik yapmak, o insanın ne tür bir insan olduğunu kanıtlardı."

Evet. İkisinde de başarısız olmuştu. "Onunla evlendim. Sonlara doğru, beni olduğum gibi sevmediğini hissettiğim için mutsuzdum. Değişmemi ve gelişmemi istemiyordu. Masum kızın sonsuza kadar öyle kalmasını istiyordu. Ama ben de onun gerçek yüzünü göremedim. Neredeyse iki yıl boyunca onun karısıydım ve bir kez bile kocamın bir dolandırıcı, hırsız ve sonunda da katil olduğundan şüphelenmedim."

Hikayesini anlatırken, giderek yoğunlaşan karanlığa bakıyordu, ama zihni başka bir şey görüyordu. Başka bir yer.

* * *

Atlanta'nın dışında, sekiz yıl önce

Hope, Christian'ın varlığından haberdar olmaması için sessizce çift kapıdan içeri girdi. Kocasını için rol yapmaya başlamadan önce birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Onunla geçirdiği zamanı böyle düşünmeye başlamıştı. Bir rol.

Onunla iki kez tartıştığında, istediği şeyin arkasında durmaya çalıştığında, Christian onu korkutmuştu. Bir keresinde Christian'ın ona vuracağından emin olmuştu, ama Christian kendini durdurmuş ve onu kollarına almış, her şeyin yolunda olduğunu, onun hala onun meleği olduğunu fısıldamıştı.

Artık Christian'ın meleği olmak istemiyordu.

Artık evli kalmak istemediğini ona nasıl söyleyecekti? Midesi bulanıyordu. Onu sevmiyordu, ama nereye gideceğini, ne yapacağını da bilmiyordu. GED diploması vardı, ama Christian bunun gerekli olmadığını düşündüğü için üniversiteye gitmemişti

. Onu eğiteceğini söylemişti, ama onu karanlıkta tutmayı seviyor gibiydi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Elaine."

Christian'ın konuşmasını duydu, alçak sesi koridorda yankılanıyordu. Ana ev, doğaya adanmış yemyeşil bir tapınaktı. Duvarlar yeşilliklerle kaplıydı ve girişte küçük bir çeşme vardı. Çeşme şırıldıyordu, ama yine de Christian'ı duyabiliyordu. Ofisinin kapısı aralık bırakılmıştı ve oradan ince bir ışık sızıyordu.

"Bence bu harika bir fikir, Christian. Bu saçmalıktan bıktım. Ona söyleyeceğim ve sonra senin mükemmel küçük prensesinin sadakatini kime olduğunu göreceğiz."

Elaine'in sesi tizdi, neredeyse çılgınca bir hal almıştı. Hope, ses çıkarmamaya dikkat ederek koridorda dikkatlice yürüdü. Eve girerken ayakkabılarını çıkarmıştı, böylece ayaklarının altında zeminin serinliğini hissedebiliyordu. Biri pencereyi açık bırakmıştı. Hafif soğuk bir esinti evin içinden geçerek ona sözleri ulaştırdı.

"O her zaman benim tarafımda olacak. Hope benim karım. Senin gibi bir sürtük değil. O gerçek bir hanımefendi. Bana bakire olarak geldi ve ne olursa olsun benim yanımda kalacak. Onun kadınsı zayıflıklarının etkisine izin vermedim."

Hope midesi bulandı. Christian bir keresinde onu bir aşk romanı okurken yakalamıştı. Romanı şömineye atmış ve bu kadar aptalca bir şeyi okuduğu için onu azarlamıştı. Zihninin bu tür saçmalıklarla boşa harcanamayacak kadar iyi olduğunu söylemiş ve ona toplumsal yaşam üzerine bir inceleme vermişti.

Ya mesele onun ne kadar zeki olduğu değilse? Ya onun neyi kaçırdığını bilmesini istemiyorsa?

"Peki ya senin erkeksi zayıflıkların? Mükemmel prenses, her fırsatta beni siktiğini biliyor mu?"

Hope kapının önünde hareketsizce durdu, Elaine'in sözleri onu hayal bile edemeyeceği şekilde incitmişti. Kapının aralığından onların orada durduklarını görebiliyordu. Yakındılar, hatta samimiydiler. Evlilikte sadakat üzerine tüm o nutuklardan sonra, Christian en iyi arkadaşıyla mı yatıyordu?

"Tabii ki karımın kıcını sikmeyeceğim ve ona oral seks yapmasını istemeyeceğim. O bir fahişe değil. Bu saçmalığı bırakalım"

saçmalığı bırakalım, hayatım. İkimiz de söylediğimiz saçmalıklara inanmıyoruz, ama Hope farklı. Hope masum."

Elleri titriyordu. Masum. Bu, onun sık kullandığı bir kelimeydi. Onu çoğu zaman bir çocuk gibi, hiçbir sorumluluk verilemeyecek aptal bir çocuk gibi davranıyordu. Örgüte daha fazla dahil olmaya çalışmıştı, ama onun izin verdiği en fazla şey potansiyel yatırımcılarla konuşmaktı.

Ve inanmadığını ne demek istiyordu?

"Hope'a ihtiyacım var." Christian'ın sesi yumuşadı, ikna edici bir tonla konuştu. Çatlaktan, Christian'ın elini uzatıp Elaine'in saçlarına dokunduğunu görebiliyordu. "Bunu anlamalısın. Onu seviyorum. O mükemmel, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki erkekler kusurludur. Ondan asla karşılayamayacağı ihtiyaçlarım var. Bu ona haksızlık olur."

"Ama benden istemek sorun değil, çünkü ben bir fahişeyim." Elaine'in ağzından acı bir sözler döküldü. Christian saçlarını okşarken bile gözleri kısıldı. "Hope'u seviyorum. Onu buraya getirdiğim için aslında suçluluk duyuyorum. Onu otobüs durağında bırakmalıydım."

Christian'ın elleri saçlarını sıktı. "Dünyadaki haşerelerin yemesi için mi?"

Christian'ın elleri sıkıştıkça Elaine tısladı. "Yılanlardan daha iyi haşereler. Senin hakkındaki gerçeği öğrenecek. Hırsızlığı ve dolandırıcılığı öğrenecek. Bir iki yıl içinde her şeyi kapatınca ona ne söyleyeceksin? Her zaman yapmak zorundayız. Yakalanmaya yaklaşacağız ve her şeyi bırakıp gideceğiz. Yetkililerden kaçmak zorunda kaldığımızda Hope'a ne söyleyeceksin?"

Christian'ın dudakları gülüşsüz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O iyi bir kız. Ben ne dersem onu yapar."

Çünkü her zaman öyle yapmıştı. Annesi ona gitmesini söyleyene kadar her zaman annesine itaat etmişti.

Christian beyaz şövalye falan değildi.

"Federaller geldiğinde ne yapacak? Ve eninde sonunda gelecekler, Christian. Bu iyi bir düzenek, şimdiye kadar kurduğun en iyisi, ama felakete doğru gittiğini göremiyor musun? Çok fazla dikkat çekiyorsun ve kendi

Kendi kapağına çok fazla yatırım yapıyorsun. Hope senin için iyi değil. O tatlı bir kız, ama sen ona takıntılısın. Bu hepimize pahalıya mal olacak."

Christian'ın gözleri soğudu, ama Elaine gözlerine bakmıyordu. Onun göğsüne bakıyordu, eli sahiplenircesine kolunda duruyordu.

"Hope'u bu işin dışında bırak," dedi Christian, sesinde ipeksi bir tehdit vardı. "O benim ve öyle kalacak. Yetkililerle ben ilgilenirim. Nasıl işlediğini biliyorsun. İşler kızırsa bu operasyonu sonlandırırız. Zaten birkaç milyon dolar kazandık. Henüz buradan ayrılamam.

Bazı kişilerle bilgi karşılığında anlaşma yaptım." "Jerry'nin ne yaptığını biliyorum. Aptal değilim. İnsanları kredi kartı numaralarıyla dolandırıyor

kredi kartı numaralarını çalıyor ve sen de onları lanet olası mafyaya satıyorsun. Hope buna bayılacak."

Hope bu konuşmanın hiçbir kısmını sevmemi. Öfkesi içini kemiriyordu. Kullanılmıştı. Çok kullanılmıştı. Öfkesi herkese ve her şeye, kendisine de dahil, yönelmişti. Christian ve Elaine ne zamandır ortaktı? Kime daha çok kızgın olduğunu bilmiyordu, ikiyüzlü bir yılan olduğu için Christian'a mı, Hope'un arkadaşı olduğunu düşündürdüğü için Elaine'e mi. Ya da hepsine inanan aptal olduğu için kendisine mi.

"Peki ya tüm bu takipçiler, Christian?" diye sordu Elaine. "Bazıları çok fazla şey biliyor."

Christian geri adım attı ve omuz silkti, masasının çekmecesini açarken. "Şehirden ayrıldığımızda ortadan kaldırmamız gereken bir liste var. Dikkatli davrandık. Çiftlikteki aptalların çoğunun onları arayan kimse yok. Kaybolduklarında kimse umursamayacak."

"Evet, sanırım bu yüzden Hope'u seçtik."

"Ve eğer karımı ortadan kaldırmam gerekirse, bunu yaparım." Christian'ın soğuk sözleri Hope'un öfkesini kırdı. Onu öldürecek. Tanrım, tüm arkadaşlarını öldürmekten bahsediyordu. Bunu gerçekten yapamazdı. Yapmazdı. İmkanı yoktu. Christian bir suçlu olabilir, ama katil değildi. Onun katil olmadığını bilecek kadar onu iyi tanımalıydı. Tanımalıydı.

Derin bir nefes alarak Elaine'in yanına geri döndü.

Hope orada hareketsizce duruyordu. Oradan uzaklaşması gerekiyordu, ama ayaklarını hareket ettiremiyordu. Sanki bu sahneyi görmek zorundaymış gibi donakalmıştı, aksi takdirde ona gerçek gelmeyecekti. Christian bir elini yanına koydu, ama diğer eliyle Elaine'in yanağını

Christian bir elini yanına koydu, ama diğer eliyle Elaine'in yanağını okşadı. Hope için milyonlarca kez yaptığı tatlı bir jestti bu. "Her şeyi ben hallederim El. Her zaman olduğu gibi. Her zaman yarattığım sorunları temizlerim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

"Her şeyi halledeceğim, El. Her zaman öyle yaparım. Her zaman işimi bitiririm. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

Onu kollarında döndürdü, sırtı göğsüne dönüktü. Elaine'in gözleri kapandı ve yüzünde rüya gibi bir ifade belirdi.

"Seni seviyorum, Christian. O aptal kadından çok daha uzun zamandır seni seviyorum. Ondan kurtulalım, parayı alıp kaçalım." Elaine'in eli Christian'ın sırtında kayboldu.

Christian'ın elleri sıkılaştı ve sol kolunu kaldırdı. Hope'un gözüne gümüş bir parıltı çarptı ve Christian, metresinin boğazına bir bıçak geçirdi. Beyaz boynu yarıldı ve içinden bir hayat şelalesi fışkırmaya başlamadan önce ağzı açık kaldı.

Korkunç bir öğürme sesi duyuldu ve ardından Elaine yere düştüğünde bir gümbürtü sesi geldi.

Hope'un içinde bir çığlık yükseldi. Onu yuttu ve artık göremeyeceği kadar geri çekildi. Ne yazık ki, hala duyabiliyordu. "Evet, Chris. Jerry, umurumda değil. Az önce Elaine'i öldürdüm. Elaine'i öldürdüm. Çünkü o kaltak karıma her şeyi anlatacaktı. Buna izin veremem. Buraya temizlik için birini gönder. Hemen. Kaltak halımı kanla lekeledi."

Ses çıkarmamak için çaresizce geri çekilirken elleri titriyordu. Onu bulamamalıydı. Eğer bulursa, onu da öldürmek zorunda kalacaktı. Gözyaşları dünyayı sulu bir karmaşaya çevirirken, koridordan aceleyle geçip geceye geri döndü. Bir arkadaşının evinde olması gerekiyordu, ama süveterini almak için tepeye geri çıkmıştı. Soğuk havayı umursamadı ve kendini hazırladı.

Jerry ve adamları yanından geçerken bir kulübenin arkasına saklandı. Üç kişiydiler. Onunla gülmüş, onunla çalışmış adamlar. Onun arkadaşı olduklarını iddia eden adamlar. Christian'ın suçunun izlerini temizleyeceklerdi. Elaine'in cesedini ortadan kaldıracaklardı ve yarın yine gelip onunla gülüp eğleneceklerdi.

Hepsi yalandı.

Yalnız kaldığında sakinleşti ve yüzüne sakin bir gülümseme takındı. Hope, arkadaşının evine geri yürürken, tüm bu

eğer evlendiği şeytan onu izliyor ve kendi ölümünü planlıyor mu diye merak ederek.

On Beşinci Bölüm

Hope kendini gerçekliğe geri döndürdü. Etrafındaki Atlanta gecesini neredeyse hissedebiliyordu, ama o Bliss'teydi. Christian'ın kandırdığı kız değildi artık. Hiç de bile.

"Şunu bir netleştirelim," diye başladı James. Hope sonunda ona dönüp baktı ve tahmin ettiği gibi, yüzünde öfke vardı. "Onun birini öldürmesini izledin ve sonra ona geri döndün?"

"Ne yapmam gerekiyordu?" Ağlamamak için kendini zor tutarak burnunu çekti. Onun öfkesini bekliyordu. Noah oturmuş dinliyordu, ama koltuktan kalkmamıştı. Onu kucaklamak için ayağa kalkmamıştı. Her ikisi de kendi köşelerindeydiler, o da kendi köşesindeydi. "Eğer gitseydim, beni arayacaktı. Biraz para toplayıp polise gitmeyi planlamıştım, ama o gece bir şey oldu."

"Onu öldürmeye mi çalıştın?" diye sordu Noah, sesi sakın ve dengeliydi.

Cevap vermeden önce yutkundu, suçunu kabul etmek boğazında takılmıştı. "Evet. Denedim. Sanırım daha çok onu kurtarmaya çalışmadım. O gece hava soğuktu ve Christian soğuğa dayanamıyordu. Ayrıca uyku sorunu da vardı. Yatağa geldiğinde bir hap almıştı."

"Yine onunla yattın mı lan?" James'in ağzından bu soru fırladı.

James'in sert eleştirileri Christian'ınkinden daha kötü olacaktı. Gözyaşlarını zorla geri tuttu, duygularını bastırdı. "Hayır. Adet dönemimin yaklaştığını söyledim. Christian o zaman bana dokunmazdı. Isıtıcıyı açtıktan sonra uykuya daldı. Gece kalktım ve giyindim. Kodu bulduktan sonra kasadan para çaldım. Doğum günüm. Çıkarken ısıtıcıya takıldım. Çok karanlıktı. Çok korktum ama Christian kıpırdamadı. Perdeler alev aldığı anda bile."

Perdelerin alev aldığını izlemişti. İnce, şeffaf perdeler çabucak alev almıştı, turuncu ve kırmızı alevler çiçek açar gibi yayılmıştı. Sanki bir dans gibiydi. Bir an kalıp izlemesi gerektiğini, bunun kötü bir ölüm şekli olmayacağını düşünmüştü. Dünya acımasızdı.

Ama daha güçlü bir şey onu ele geçirmişti. Dünya acımasızdı çünkü o buna izin vermişti.

"Ben çıktım. Christian'ı uyandırmadım. Uzaklaştım ve arkama bakmadım. Arabayı aldım ve Little Rock'ın dışında başka bir arabayla değiştirdim. Sonra buraya gelene kadar yıllarca dolaştım."

"Parayı ne yaptın?" diye sordu Noah.

James ayağa kalkmıştı. Ellerini beline koyarak odada volta atmaya başladı.

Tanrım, bu konuya girmek istemiyordu, ama dürüst olacağına söz vermişti. Trev'in sözleri aklına geldi. Elbette haklıydı. Sözlerin gücü vardı ve bu hikayeyi derinlerinde saklamak onu bu kez uçurumun eşiğine getirmişti. Kendini geri kazanmanın tek yolu, gerçeği söylemek, aşklarını kaybetme pahasına da olsa zehri dışarı çıkarmaktı. Aslında onu hiç yaşamamıştı ki. Onlar onu tanımamışlardı.

"Çoğunu içtim. Motellerde kaldım ve içtim çünkü bu iyi bir şey gibi görünüyordu. Christian'dan ayrıldığım geceye kadar hiç bir kadeh şarap bile içmemiştim. Yirmi yaşındaydım ama bir bara girmeyi başardım ve bir adam bana bir içki ısmarladı, sonra iki, ve sonra Elaine'i görmüyordum. Christian'ı görmüyordum. Ertesi sabah yabancı bir yatakta uyandım ve bir sonraki kasabaya koştum."

"Siktir git, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?" diye sordu James, gözlerini kısarak.

Omuz silkti. James, durumu anlamaya başlamış gibiydi. "Umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi. Polislerin beni bulacağını düşündüm. Jerry'nin ne kadar para aldığımı anlayıp peşimden geleceğini düşündüm. Ama en çok da kafamdaki o görüntüyü silmek istedim. Kendimi silmek istedim."

"AA'dan Trev'i tanıyorsun, değil mi?" Noah, James'ten daha sakın görünüyordu, ama mesafe bunu sağlayabilirdi. Noah doğru şeyi yapıyordu. Ondaki uzaklaşıyor, aralarına bir duvar örüyordu.

"Onunla sadece arabam bozulduğu gün tanıştım, ama bana karşı çok nazikti. Söylediklerinde haklı. Bu konuşmayı ikinizle de yapmam gerekiyordu. Dürüstlük, akıl sağlığını korumak için tek yoldur. Ve yaşamak için tek yoldur. Bunu bilmeniz gerekiyordu. Yıllarca kendimi yok etmenin bir yolunu aradım. Bunu yapmak için alkol ve seksi kullandım. Rüzgârın veya yattığım erkeğin beni götürdüğü yere sürüklendim. Nate bir gece beni buldu. Arabamda bayılmıştım. Beni eve getirdi, o, Callie ve Zane beni ayıltılar ve bir toplantıya göturdüler. Nate Christian'ı biliyor. Zane ve Callie de biliyor, ama seksle ilgili konulardan bahsetmekten kaçındım. Artık masum olamazdım. Aptalcaydı, ama bir canavarla evlenen ve bunun farkında bile olmayan aptal kızı yok etmek istedim.

Oda sessizliğe büründü ve o acısını içine attı. Onlara söylemişti. Yapmıştı ve bununla birlikte belli bir huzur gelmişti. En kötüsü geçmişti. Onların tepkilerine hazırdı. Kelimelerle boğuşacaklar ve gözlerine bakmamaya çalışacaklardı. İyi insanlar oldukları için nazik davranacaklardı, ama onu hayatlarından yavaşça uzaklaştıracaklardı.

Ve o da onları sevdiği için işlerini kolaylaştıracaktı. Geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydi, yapardı. Onu bu noktaya doğru bir şekilde getirmek için tüm doğru seçimleri yapardı, ama yapamadı. Geçmiş onu yakalamıştı ve o bitmişti.

Derin bir nefes aldı ve sakın görünmek için elinden geleni yaptı. "Eğer sakıncası yoksa, istasyona geri dönmeliyim. Eğer bu Christian ise, Nate ile bundan sonra ne yapacağımızı konuşmam gerekiyor."

James doğrudan ona doğru yürüdü. İki eliyle omuzlarını tuttu ve hafifçe salladı. "Bu çiftlikten bir daha asla ayrılmayacaksın. Anladın mı? O hikayeden sonra, bu topraklardan bir adım bile atmana izin vereceğimi düşünüyorsan, delisin."

"James." Onun bunu yapmasına izin veremezdi. "Hayatıma devam etmeliyim, sen ve Noah da kendi hayatlarınıza devam etmelisiniz."

"Neden bahsediyorsun?" Onu bırakmadı, ama kardeşine döndü. "Noah, onun nesi var?"

Noah ayağa kalktı, gözlerinde hüznü bir bakış vardı. "Suçluluk."

"Ne hakkında?" James, açıkça şaşkın bir şekilde sordu.

Dinlememiş miydi? "Her şeyi, James. Söylediklerimi duymadın mı? Bilerek görmezden geldim. Şimdi geriye dönüp baktığımda tüm işaretleri görebiliyorum. Oradaydılar, ama ben görmek istemedim. Dünyanın şekerle kaplı olmasını istedim ve Elaine bu yüzden öldü. Ne yapmış olursa olsun, ölmeyi hak etmemişti. Christian'ı ölüme terk ettim. Onu kurtarmayı bile düşünmedim. O parayı aldım. Kanlı paraydı, ama yine de aldım. Polise gitmedim. Bliss'e gelmeden önceki yılları sana anlatamıyorum bile, çünkü alkolün etkisiyle bulanıklar. Christian'ın olmamı istemediği her şeyim. Bir sürtüğüm, bir alkolik ve sonunda bir korkakım, çünkü hiç karşı koymadım."

James ona döndü, parmakları sıkılaştı. Çenesinde bir seğirme oldu ve sonra onu gördü. Kirpiklerinde duran tek bir gözyaşı. "Bir daha böyle konuştuğunu duyarsam, az önce yediğin dayak cennet gibi gelecek. Seni paramparça ederim. Beni iyi dinle. Senin bir sorunun yok, kızım."

"Ben herkesle yattım." Ona bunu anlamasını sağlamalıydı.

"Senin bir sorunun yok, kızım." Bu sefer daha yumuşak, ama aynı derecede ısrarcıydı.

"Ben bir alkolikim." Onun bakışları altında çöküyordu. Onun kendisinden uzaklaşacağından emin olduğunda dayanmıştı, ama yedi küçük kelime, kurduğu duvarların çatlaklarını buluyordu. Yedi kelime onu parçalıyor ve ortaya çıkarıyordu.

"Senin bir sorunun yok, kızım." Noah arkasına geldi, vücudu ona yapıştı, eli saçlarına dokundu.

"Öyle deme." Bu doğru değildi. Doğru olamazdı. Yaptığı onca şeyden, başından geçen onca şeyden sonra, bu doğru olamazdı. Bunu yapamazdı. Bunun olmasına izin veremezdi. Bunu hak etmiyordu. Affedilmeyi. Bunu hak etmiyordu.

James onu kendine çekti. Ses tonundaki öfke yerini sevgi dolu, huzurlu bir iç çekişe bırakmıştı. "Sende hiçbir sorun yok, Hope."

"Senin bir sorunun yok, aşkım." Noah kulağına fısıldadı.

Ve o yıkıldı. Yıllardır bastırdığı, içinde tuttuğu ve sadece kendini nefret etmek ve alkolle savaştığı sel, yılların gerginliğinden sonra bir mantar gibi patlayarak dışarı çıktı. Dehşet onu sardı ve her şeyi

tekrar gördü. Tekrar hissetti. Ama bu sefer ağlayabilirdi. Önceden sessiz kalırken, bu sefer çığlık atabilirdi. Uzun bir ağlama ile içinden döküldü ve onlar onu kucaklayarak güven içinde sardılar.

Çocukluğunu, şu anki halini, asla olamayacağı kişiyi ağladı. Gördüğü adaletsizlikler için çığlık attı. İçini boşalttı, sesi odada yankılandı. Gözyaşları akarken, onlar bunu tekrar tekrar söylediler.

"Sende hiçbir sorun yok, kızım."

Sırayla söylediler. Fısıldayarak ve yüksek sesle söylediler, ve yavaş yavaş sözleri içlerine işledi, onun hiç yapamadığı bir sözü oluşturdular.

O güçlüydü. Hayatta kalacaktı. O değerliydi.

Bacakları tutmadığında onu yere kadar takip ettiler, bir an bile yanından ayrılmadılar. Hiçbir şeyi kalmayana kadar ağladı ve boşaldı.

Peki, nasıl oluyor da kendini bu kadar dolu hissediyordu?

James'e yaslandı, fırtına geçtikten sonra onun gücü hoş bir dayanak noktası olmuştu. Noah ona yaslandı. Oda sessizdi, sadece karışık nefeslerinin sesi sessizliği bozuyordu. Gözlerini kapattı ve o anın tatlılığını tadını çıkardı.

"Hâlâ buradasın."

"Hiçbir yere gitmiyorum, bebeğim." James nazikçe başını kaldırdı. "Sana söyledim, evleneceğiz. Anladığım kadarıyla, bu pislikle yasal olarak bir bağın yok, ama bence Noah ve ben, onun senin boşandığını iyice anlamasını sağlamalıyız."

"Kalıcı olarak," diye ekledi Noah, elini onun kalçasına kaydırarak.

Kız, sonuçtan hala şok olmuş bir şekilde başını salladı. "Seni anlamıyorum."

"Bu komik, sevgilim," dedi Noah. "Çünkü ben seni anlıyorum."

"Bana açıkla, kardeşim." James çok sakın konuşuyordu, nefes alıp verişini göğsünden rahatça geliyordu. "Hope'a sorardım, ama cevabı beni kızdıırırdı herhalde."

"Büyük olasılıkla," diye cevapladı Noah. "Anlayamazsın Jamie. Sen hiç kimseyi, hatta kendini bile gerçekten incitecek bir şey yapmadın."

James kaşlarını çattı. "Lanet olsun, ben mükemmel değilim."

Noah güldü. "Uzak bile değilsin, ama her zaman görevini yaptın. Hatta seninle hiç kan bağı olmayan ve seni terk eden sümüklü bir kardeşin için bile yaptın."

"O konuyu geçtik," dedi James kararlı bir şekilde.

"Gördün mü? Sen kolayca affedersin. Ama kendini affetmek daha zordur. Bir düşün, Jamie. Eğer kasabada kalsaydım, Bliss'in veterineri olsaydım ne olurdu? Stella'nın dükkânına girdiği anda ne olurdu? Onu istediğini biliyor muydun?"

James'in elleri kızın saçlarını okşadı. "Tabii ki biliyordum."

"Ve ona verecek hiçbir şeyin olmadığı için bir yıl boyunca uzak durdun. Ben orada olsaydım böyle hissetmezdin." Noah'ın sesi pişmanlıkla doluydu.

James derin bir nefes aldı. "Çiftlik yine de bakıma ihtiyaç duyacaktı. Yangın yine de çıkacaktı. Yine de paraya ihtiyacımız olacaktı."

"Ama ikimizin arasında, ona ihtiyacı olanı verebileceğimize güvenirdin." Noah ona yaslandı. "Bir yıl geçti. Şimdiye kadar evlenmiş olurduk. O hamile olurdu. Bir ailemiz olurdu. Ama olmadı, çünkü sonunda senin sahip olmadığın bir şeye sahip olabileceğimi düşündüm, ama sonra bunun hiçbir anlamı olmadığını anladım, çünkü bunu benimle paylaşacak sen orada değildin."

Hope gülümsedi. "İkiniz çok şeyi hafife alıyorsunuz. Belki de ben zor elde edileni oynardım."

Hafif bir sevinç onu ele geçirmek üzereydi. Hâlâ buradaydılar. Onlara en kötüsünü anlatmış, battığı derinliği görmelerine izin vermişti ve onlar onu kucaklamışlardı. Bir aile hakkında konuşuyorlardı. En kötüsünü görmüşlerdi ve yine de onu sevmişlerdi.

James'in gülümsemesi belirgin bir şekilde kurt gibi oldu. "Zor mu? Sanmıyorum. Beni gördüğün anda güzel yüzünün kızardığını hatırlıyorum. Beni istemiştin. Şimdi daha uzun sürmüş olabilir, çünkü Noah'ın çirkin suratını da benimkiyle birlikte kabul etmen gerektiğini bilirdin. Tüm bakışlar bana yönelirdi."

"Adi herif." Noah güldü.

James ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Bizimle gel, bebeğim. Sana, geçmişin hakkında ne kadar az umursadığımızı göstermek istiyoruz."

Şu anki halini seviyoruz. Bir hata yaptın. Seni affediyorum, ama bir daha aynı hatayı yapmamak için bu konuyu konuşmamız gerekiyor.

Kız başını salladı, onun söyleyeceklerini dinlemeye hazırды.

Noah sözü devraldı. "O pıslığın öldüğünden emin olmalıydın. Bir dahaki sefere onu vur, tatlım. İşleri şansa bırakma."

"Cesedi saklamana bile yardım ederiz," dedi James yardımsever bir şekilde. "Bu arazide bir ceset kaybolabilir."

"Seni hak etmiyorum." Ama onu, Noah'ı ve sahip oldukları her türlü aileyi kabul edecekti.

James onun gözlerinin derinliklerine baktı. "Benim bir geçmişim var, bebeğim. Senin ve Noah kadar batırmamışsam, bunun tek nedeni zamanım olmamasıdır. Hayatımda birçok şeyi mahvettim. Kardeşimin peşine düşmeliydim, ama inatçılığım yüzünden bunu yapamadım."

"Ayrıca Güney Colorado'nun yarısıyla yatmış," diye ekledi Noah.

James kardeşine bir tokat attı ve sonra tekrar kıza baktı.

"O haklı. Ben saf değilim, bebeğim. Mükemmel bir erkek değilim, ama senden sonra başka bir kadına dokunmayacağıma söz veriyorum. Bizden önce yatağında kim vardı umurumda değil, ama bundan sonra sadece ben ve Noah varız. Biz senin erkekleriyiz."

Elini tuttu ve yatak odasına doğru yürümeye başladı.

Hope onu takip etti, arkasına uzanıp Noah'ın elini tuttu ve geçmişini sonsuza dek geride bıraktı. Artık önünde sadece geleceği vardı.

* * *

Noah'ın elleri titriyordu, Hope onu büyüdüğü sessiz evin içinden geçirirken. Bu evin her bir döşeme tahtasını ve duvarını tanıyordu. Her santimetrekaresi bir anı barındırıyordu. Evde, anne babasını ya da çocukluğunun mutlu anlarını hatırlamadığı tek bir oda bile yoktu. Kötü zamanlar bile artık belli bir acı-tatlılık barındırıyordu, sanki zaman ve yaş, zehri alıp geriye sadece güzelliği bırakmış gibi. Evet, bu evde zor zamanlar da olmuştu, ama her biri anne babasının nezaketi,

kardeşinin kararlılığıyla karşılanmıştı. Noah başka bir yerde doğmuştu, ama o yeri hatırlamıyordu. Circle G, sanki hayatı bu topraklara ayak basana kadar başlamamış gibi, sahip olduğu tek ev gibi görünüyordu.

Ve o buradan ayrıldığında hayatı sona ermişti.

O, yürüyen bir ölüydü, hayata dönmeye çalışan ama başaramayan bir hayalet, ta ki minyon bir kadın gözlerini ona çevirene kadar.

Hope'u seviyordu.

James, babalarının anneleriyle paylaşmak için yenilediği ana yatak odasının kapısını açtı. Acı veren bir tatlılık onu deldi.

"Bu koridorda durup kıkırdayarak güldüğümüzü hatırlıyor musun?" diye sordu James. Odaya, sanki orada bir kez daha anne babalarını görebiliyormuş gibi baktı; onları sevip güldüren ve onlar için bir yuva kuran anne babalarını.

Noah onları tüm kalbiyle özlüyordu, ama onlar hala her tahtada, her duvarda, her dönümde buradaydılar. "Şey, çok gürültü yaparlardı kardeşim."

Hope güldü. "Siz ikiniz anne babanızın sevişmesini dinler miydiniz?"

Noah başını salladı, anı aklına geldi. "Dinlememek zordu, canım. Bazen koridordan bile duyabiliyorduk. Büyüdüğümüzde, anne babaların böyle şeyler yapmaması gerektiği için iğrenç gelmeye başladı, biz de müziği son ses açardık. Babalarımız hep annemizin peşindeydi. Deli gibi aşıktilar. Bu dünyada yirmi yıl birlikte yaşadılar."

James ciddi bir ifadeye büründü. "Ve sonsuza kadar.

Sonsuza kadar birlikteydiler." Sonsuza kadar. Tek isteyebileceği şey buydu. Hak ettiğinden fazlası.

James kapıdan içeri girdi ve odayı kaplayan kocaman yatağa oturdu. Odanın büyük bir kısmı dokunulmamış halde kalmıştı, Noah ve kardeşini hayatları boyunca çevreleyen sevginin bir tapınağı gibiydi. Üç şifonyer ve annelerinin çeyiz sandığı. Üç sallanan sandalye ve babalarının kitaplığı. Babalarının kovboy şapkası hala dolabın yanındaki kancada asılıydı.

"Burası artık bizim odamız. Onların yaptığı gibi burayı sevgiyle dolduracağız. Babamın düğünden sonra ne yaptığını hatırlıyor musun?" James

başını hafifçe çevirip Hope'a baktı. "Tabii ki biz orada değildik, ama bize her şeyi anlattı. Babam ve dedem bize seks hakkında bir konuşma yaptılar. Sonra annemize karşı ne hissettiklerini ve düğün gecelerinde kullandıkları kelimeleri anlattılar, çünkü seks, dediler ki, bedenlerin çok ötesinde bir şeydi."

Noah başını salladı ve eğilerek kollarını Hope'un dizlerinin altına soktu, onu göğsüne kaldırdı. Kollarında onun ağırlığını seviyordu. Onu eşikten geçirdi ve kardeşinin beklediği yatağa taşıdı. "Jamie ve ben bu hikayeyi çok sevdik. Büyükbabam annemi eşikten geçirdi ve babam onu bekliyordu. Büyükbabam onu babamın kucağına oturttu ve ona güzel şeyler söyledi."

Hope'u James'in kucağına oturttu, kardeşi onu belinden kucakladı.

James onu sıkıca tuttu. "Buranın artık bizim evimiz olduğunu söyledi. Burası bizim yerimiz ve bir daha asla buradan ayrılmayacağız. Bedenlerimiz başka yerlere gidebilir, ama kalplerimiz ve ruhlarımız burada. Her zaman."

"Her zaman," diye tekrarladı Hope, gözlerinde yaşlarla. "Seni seviyorum, James. Seni seviyorum, Noah. İkinizi de çok seviyorum."

Onları seviyordu. Bu sözler onu tamamen çaresiz bırakacaktı. Onu seviyordu ve James'i de seviyordu. Noah'ın özlemini çektiği aile artık elinin altındaydı. Christian Grady'nin hayaleti hâlâ ortalıkta dolaşıyordu, ama şimdilik onu kolayca uzaklaştırmak mümkündü. Onunla ilgilenmeleri gerekecekti. Eğer gerçekten bölgeden kaçmışsa, onu bulmak için özel bir dedektif tutmanın bir yolunu bulacaktı. O adamın Hope'un hayatından kalıcı olarak çıkmasını istiyordu ve bunu başarmanın bir yolunu bulacaktı. Kardeşine baktı ve James'in de aynı şeyi düşündüğünü açıkça görebiliyordu.

Christian Grady ile ilgileneceklerdi, ama bu gece tamamen Hope'a aitti.

"Öp beni, bebeğim." James eğildi ve Hope'un kolları boynuna dolandı. Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

James komodini işaret etti. *Tabii ki*. Birkaç şeye ihtiyaçları olacaktı. Noah çekmeceyi açtı ve bir kutu prezervatif ile bir tüp kayganlaştırıcı buldu. Evet. Kardeşi her zaman hazırlıklıydı.

James ve Hope öpüşürken, James'in elleri Hope'un gömleğini çekerek kremi tenini ortaya çıkardı. Noah eşyaları masanın üzerine koydu ve elini uzatıp Hope'un omuzlarına dokunmaktan kendini alamadı. O kadar ağırlığın baskısı altında kalmış olmasına rağmen kasları ve kemikleri ne kadar narindi. Hope yıllardır boğuluyordu, ama geri dönmek için mücadele etmişti. Çabaladı ve fedakarlık yaptı, ve James'in ona verebileceği en iyi hayatı hak ediyordu. Onlar ona verebilecekleri en iyi hayatı.

Yumuşak saçlarını yana itti ve diz çöktü. James düğmeleri açmıştı, dili hala kızın diliyle dolanıyordu. Noah gömleği ve ardından sütyeni çıkardı. Ellerini kızın sırtındaki derinin üzerinde gezdirdi, dokunuşunu, etinin ve kemiklerinin iniş çıkışlarını ezberledi. Bu kadını tanımak, her santimini sevmek, hiçbir parçasını sevgisiz bırakmamak için önünde bir ömür olduğunu düşünerek hayret etti.

Omurgası boyunca öperek aşağı indi, dokunuşuna titrediği için keyif aldı. Cildi ısınmaya başlamıştı ve o eski moda eteği çıkardığında, amının ıslak, kremi ve sulu olacağına emindi. Onlar için hazırды. Gerçekten onların kadını olmaya hazırды. Her ikisi de onu almış, ne kadar tatlı olduğunu bilseler de, onu birlikte alana kadar, sözleri eksik kalmıştı.

"Hadi, bebeğim," dedi James, sonunda nefes almak için başını kaldırarak. Yüzü kızarmış ve sesi heyecandan kısılmıştı. "Bu eteğe ihtiyacın yok. Aslında, bu odada hiç giysiye ihtiyacın yok. Bu oda bizim dünyamız ve burada kendini saklamana gerek yok."

O güldü, sesi Noah'ın ruhuna merhem oldu. O çığlık atıp ağlarken, Noah kendisinin de onunla birlikte parçalandığını hissetmişti. Onu sanki acı denizinde yüzüp gidecekmiş gibi sıkıca tutmuştu, ama o bunu atlatmıştı ve şimdi gülüyordu. Birlikte oldukları için iyiydi.

"Burası soğuk oluyor," diye itiraz etti. "Colorado'da kışın nasıl olduğunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın. Çıplak dolaşamam."

James elini kadının göğsüne koydu ve Hope nefesini tuttuğunda, Noah kardeşinin ne yaptığını tam olarak tahmin edebilirdi. Meme ucunu çimdiklemek, tatlı bir köleyi hizaya getirebilirdi. Eğer çok yaramazlık yaparsa,

o tatlı meme uçlarını sıkıştırırdı ve bebeği yanmayı hissedirdi. Ve kardeşini destekleme zamanı gelmişti.

Noah sesini sertleştirdi, en iyi Dom tonunu kullandı, bu tonun kölesinin gözlerini genişleteceğinden emindi. "Sana ne dediğini duydun. Yatak odamızda kıyafet giyilmez. Giyinip soyunabilirsin, ama burada vakit geçiriyorsan, tek ihtiyacın olan şey güzel tenin. Ve biz seni sıcak tutacağız, tatlım. Seni sıcak tutmak için erkeklerinden başka hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak. Ve inan bana, bu evde hiçbir yerde kıyafet giymene izin verilmeyecek geceler olacak. Yalnız kaldığımızda, sen yemek masasında kucağımızda otururken, biz seni besleyeceğiz ve muhteşem vücudunun manzarasının tadını çıkaracağız."

"Peki ya siz ikiniz?" diye sordu Hope, James onu ayağa kaldırırken sesi titriyordu.

Noah bu fırsatı değerlendirerek parmaklarını eteğinin beline soktu ve onu vücudundan çıkardı. Hope eteğinden çıktı ve hemen kollarını göğsüne koydu.

Olmaz. Neredeyse karısı olacak kadına bazı şeyleri açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmişti. Ellerini yanlarına çekti. "Saklanma. Zaten yakında soyunacağız. Ama tanrım, Hope, bence Jamie çoğu zaman giyinik olmalı. Seninle sevişirken sorun değil ama bunu düzenli olarak görmek istemiyorum."

Kardeşi ona orta parmağını gösterdi, ağzının bir tarafı alaycı bir gülümsemeye yukarı doğru kıvrıldı. "Siktir git. Umarım yıllar sana doğru bakım tekniklerini öğretmiştir. Son paylaştığımız kadın sana orayı tıraş etmen için yalvardı."

"Gerçekten mi? O konuya mı girmek zorundaydın?" Bu evde kutsal hiçbir şey yok muydu? Bazen bu kasabanın diğer ortaklarının işi daha kolay olduğunu düşünürdü. Onları uzun süredir tanımıyor olsa da, Noah, Alexei'nin Caleb'i gençlik bakım alışkanlıkları konusunda taklit edemeyeceğine bahse girerdi.

Hope ellerini kaldırarak güldü. "Durun, ikiniz de. Ben sadece eş değil, aynı zamanda hakem olduğumu da açıkça görebiliyorum. Rachel Harper ile bir destek grubu kuruyorum. Siz ikiniz de Max ve Rye kadar kötüsünüz. Tamam, çıplağım. Biri beni öpmeye başlasa iyi olur. Hem de hemen."

James, Noah'ın yanına geldi. Kardeşine uzun uzun baktı. "Bu çok yaramazca. O çok talepkar olacak."

Noah, Hope'un yüzünün kızarmasını çok sevdi. Hâlâ utangaç olduğu belliydi, ama bu durum yakında geçecekti. Hiçbir seks onun masumiyetini elinden alamazdı. Bu, ruhunun güzel bir parçasıydı ve Noah onu korumak için her şeyi yapardı. "Yerini öğrenecek."

Hope, sinirli bir sesle nefesini tuttu. "Peki o yer neresi?"

"Aramızda, bebeğim," dedi James, Noah'ın bıraktığı yerden devam ederek.

"Her zaman aramızda," diye bitirdi Noah.

Sıra Noah'daydı. Noah parmaklarını omuzlarından başlayarak cildinde gezdirdi ve sonunda belinde durdu. Onu kendine çekti, cildi kot pantolonuna ve pamuklu gömleğine değdi, ama hiçbir şey onun sıcaklığını ya da göğsüne değen sert meme uçlarını gizleyemedi. James arkadan ona yaklaştı. Hope ikisinin arasında sıkışmıştı ve onu asla kaçırmayacaklardı.

"Sanırım bununla başa çıkabilirim," dedi Hope, nefesi kesilmiş bir sesle.

Elleri Noah'ın belindeydi ve yavaşça ellerini indirip onun kalçalarını avuçladı. Noah'ın penisi, onu kendine çektiğinde seğirerek tepki verdi. *Mesaj alındı.* Aldığı kadarını verecekti. İkisini de idare edecek kadar güçlü olacaktı. Ve bu çok iyi bir şeydi. Noah, üzerinde yürüyebileceği bir kadın istemiyordu. Yanında yürüyebileceği bir kadın istiyordu. Ama bu, biraz mücadele etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Hayatım, şaplak yemek için can atıyorsun." O muhteşem kıcı tokatlamayı ve kızarak pembeye dönmesini izlemeyi seviyordu. James'le onu izlerken öleceğini düşünmüştü. Trev'in sapkınlık duvarına bakmış ve onu ne kadar çabuk bir kürek veya kırbaçla çalıştırabileceğini merak etmişti. Amcığı kremayla damlayana kadar onu şaplaklayacak, sonra da o güzel kıcını sikecekti.

"Son şaplaktan sonra popom hala ağrıyor," diye fısıldadı, kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sesindeki küçük titreme, Noah'a James'in eli her vurduğunda nasıl inlediğini hatırlattı. St. Andrew's Cross'a, sırtında şaklayan kırbacına nasıl tepki verecekti?

Noah hayal kırıklığından çıkacak bir homurtuyu zorla bastırdı. Yavaş davranmalıydı. Fantezilerinin onu ele geçirmesine izin veremezdi. Bu Hope ile ilgiliydi. Bunu unutmamalıydı. Onu bu tür zevklerle tanıştırmak için daha sonra zaman olacaktı. "O zaman bir süreliğine ikimize de itaat etmelisin, yoksa kıçın çok daha fazla acıyacak. Tatlım, bu odada sevişirken, sen bizim tatlı küçük kölemizsin."

James başını salladı. "Ve ikimiz de çok iyi biliyoruz ki bu odanın dışında bize cehennemi yaşatacaksın, bu yüzden biraz itaat etmeni istiyoruz, çünkü bu odanın dışında senin kölen olanların Noah ve ben olacağımızı hissediyorum."

Hope başını geriye attı ve James'in başına sürttü. "Evet, James. Duymak istediğin bu, değil mi? Evet, James. Evet, benim Noah'ım."

Evet. Yıllarca "hayır" ve "yapma" duymuştu ve kendine de aynı şeyi söylemişti. Ama şimdi Ally'nin ona bin kez evet demiş olabileceğini ve bunun hiçbir anlamı olmayacağını fark etti, çünkü o Hope değildi. Yumuşak gözleri ve güçlü kalbi ile Hope, onun için doğru kişiydi.

Sonunda eve dönmüştü.

"Noah?" Hope ona baktı, kahverengi gözleri şefkat doluydu.

"Seni seviyorum." Bu kelimeleri söylemek iyi geldi. Doğru geliyordu.

Daha önce de söylemişti, ama o zamanlar aptal bir çocuktü. Bir şey arıyordu ve onu bulabileceğini umarak bu sözleri söylemişti. Bu sözler bir yol haritası değil, bir varış noktasıydı. Umut her zaman onun varış noktası, arayışının sonu ve bir erkek olarak hayatının başlangıcı olmuştu. Kıskançlık ve bencillik krizinde kavga eden ve tırmalayan çocuk gitmeliydi. Noah bir erkek olmalıydı çünkü bir koca olacaktı. Hope'un kocası. Kardeşinin ortağı.

Onları asla, asla hayal kırıklığına uğratamazdı.

"Seni çok seviyorum. Jamie ile yasal olarak evleneceksin, ama ben de senin kocan olacağım. Öldüğüm güne kadar ve ondan sonra da seni seveceğim."

Gözleri yaşlarla doldu. "Ve ben ikinizin de karısı olacağım. Oh, en iyi karı olacağım, Noah. James, elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu evliliğe ve bu çiftliğe sahip olduğum her şeyi vereceğim."

"Bebeğim," dedi James, kollarını arkadan ona dolayarak. "Noah ve ben sana çok iyi bakacağız. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Bir daha asla. İkisini de bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Noah çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Çok yumuşaktı. Ellerini saçlarına gömdü ve dilini içeri soktu. Hope'un ağzı onun ağzının altında açıldı, dili dans ediyordu. O, bu hissin tadını çıkararak onu defalarca öptü. Onun küçük seslerini, nefesini ve inlemelerini seviyordu. Penisini neredeyse serbest bırakılmak için yalvarıyordu, ama bunun sürmesini istiyordu. Bu ilk seferdi. Oh, onu daha önce de elde etmişti, ama bu ilk kez tam anlamıyla birleşiyorlardı.

Ve müstakbel karısından istediği birkaç şey vardı.

Onu isteksizce bırakmadan önce son bir kez ağzına daldı. James'in elleri göğüslerindeydi, parmakları meme uçlarıyla oynuyordu. James onları sıkıp çekerken, meme uçları şişmiş kırmızı meyveler gibiydiler. Noah aniden onları tatma isteği duydu.

"Göğüsleri çok güzel," dedi James, elleriyle onları

Noah yemi yuttu, bu fırsatı kaçırmaya niyeti yoktu . Onun önünde diz çöktü ve öne eğildi. Göğüs uçları, sanki göğüsleri ile Noah'ın ağzı arasında bir mıknatıs varmış gibi uzadı. Noah onu yaladı, dilini meme başı çevresinde gezdirdi. Sert tomurcuğu parmağıyla okşadı ve Hope, James'in tutuşuna karşı direnirken inlemeleriyle onu ödüllendirdi.

"Kıpırdama bebeğim. Noah bir ödül istiyor. Sen bizim ödülümüzsün ve bize kendini vereceksin." James'in kolları, Noah'ın zevki için onu sabit tutan bir kafes gibiydi.

Tanrım, tekrar bir partnerimin olması ne güzeldi. O da pes etti ve Hope'a istediğini verdi. Meme ucunu ağzına aldı ve emdi. Meme ucunu çekip, sevgisiyle okşadıktan sonra bıraktı ve diğer göğsüyle aynı işlemi tekrar başlattı. Onun kokusunu alabiliyordu, yumuşak, keskin bir koku, penisini ağrıtıyordu. Meme ucunu emdi ve elini amına götürdü.

Tahmin ettiği gibi, kız ıslak ve kaygandı, kıvrımları şişmiş ve arzulu. Elini labiyalarının üzerinde gezdirdi, klitorisini okşadı.

"Noah, lütfen, lütfen." Hala James'in kollarındaydı, ama sesi titriyordu.

"Yaramaz yaşlı Noah sana zor anlar yaşıatıyor, bebeğim." James boynuna doğru kıkırdadı. "Dur da daha da kötüleştiririm."

Kardeşinin eli gövdesinden aşağı kayarak kendisinininkine katıldı. James'in parmakları klitorisini yakaladı ve Noah ne yapacağını çok iyi biliyordu. Amının yapraklarını ayırdı ve iki parmağını içine soktu.

"Oh, oh." Hope hareket etmeye çalıştı, ama James gövdesini tuttu ve Noah boş elini beline doladı. Kaçacak yer yoktu, onlar onu serbest bırakmaya karar verene kadar işkenceden kurtulması mümkün değildi. Kapana kısılmıştı ve onlar da onun orada kalmasını istiyorlardı.

"Ver ona, kardeşim. Onu bütün gece orgazm yapacağız. Şimdi başlamak için en iyi zaman," diye yemin etti James.

Noah parmaklarını yukarı doğru hareket ettirerek, onu roket gibi uçuracak o sihirli yeri bulmak için içini derinlemesine okşadı. Vajinasının kasları onu sıkıca kavradı ve parmaklarına karşı koydu. James klitorisini okşarken, Noah parmaklarını içeri dışarı kaydırarak onu parmaklarıyla becerdi.

Hope orgazm olurken tüm vücudu titredi. Noah'ın parmakları lezzetli bir kremle kaplandı.

"Ne dersin, Hope? Erkeklerin sana orgazm yaşattıktan sonra onlara ne söylersin?" diye sordu James.

"Teşekkür ederim." Sesi tatlı ve biraz rüya gibiydi, gözleri yumuşak ve uyuştu.

Noah isteksizce elini amından çekti. Parmaklarını ağzına götürdü ve emdi. Tadı çok güzeldi. Onun kokusunu ve cinsel organını kaplayan keskin kremayı seviyordu. Onun tadı ile zevk alarak, onun uyarılmasının her santimini yaladı.

"Onu hazırlamalıyız." James'in sesi boğuk çıkıyordu. "Ben onun kıcını halledeceğim. Sen de ağzını denemelisin. Oh, ağzı çok tatlı."

Bu Noah'a mükemmel geldi. Kardeşi adeta aklını okuyordu. "Dizlerinin üzerine çök, tatlım. James

kıçını hazırlayacak. Seni birlikte alacağız." Olması gerektiği gibi.

Elini tutup onu yere yatırmaya yardım etti. Vücudu yumuşak görünüyordu ve orgazm olduktan sonra tek bir şikayet veya endişe duymadan itaat etti. Dizlerinin üzerine çöktü, başını kaldırdı ve gözleri ona bakıyordu. Ona baktığında kendini üç buçuk metre boyunda hissetti.

"Sikimi çıkar, tatlım." Sikine ağzını koyduğunu düşününce nefes alamıyordu. Ona baktı, dudakları tatlı bir siren gülümsemesiyle hafifçe yukarı kıvrıldı.

Elleri yukarı kalktı ve çok hafif bir titremeye kot pantolonunun fermuarını açtı.

Ölecekti. Kot pantolonunu aşağı indirip sikini içine sokmamak için kendini zorla orada durmaya zorladı. Ağzı bir şaheserdi. Yumuşak, yastık gibi dudaklar. İçeri dışarı hareket eden pembe dil. Onu sikinde hissetmek için sabırsızlanıyordu.

James komodinden kayganlaştırıcıyı aldı. "Bunu sana yaptırmam gerekirdi, ama daha önce oral seks yaptırdım."

"Sen çok iyi bir kardeşsin dostum." O en iyisiydi. Her zaman öyleydi. Ve James her zaman paylaşmayı bilirdi.

"Onun ağzı senin sikinin etrafındayken bunu hatırla. Bizim kadın sik emmede çok iyidir."

"Ben pratik yaptım." Gözlerinde bir parıltıyla ona baktı. Ne dediğini fark etmiş gibi, kızardı ve gözlerini indirdi.

O bunu kabul etmedi. "Ona iki tane ver, Jamie."

Kardeşi cezayı uygularken iki yüksek şaplak sesi havayı yırttı.

Hope biraz çığlık attı, Noah'a James'in kendini tutmadığını belli etti. "Bu ne içindi?"

"Suçluluk duygunu şaplaklayarak yok edeceğiz, tatlım. Bu konuda şaka yapmanı sevdim. Gerçekten. Beni gülümsetti. İnan bana, Jamie ve benim eskiden yaptığımız aptalca şeyleri günde yirmi kez şaka yaparken duyacaksın. Geçmişinden utanmanı istemiyorum. Seni bunun için seviyorum."

"Ama Noah..." diye başladı.

"Hayır. Hiçbir şekilde. Yaşadıklarından dolayı üzgünüm, ama bu seni bize getirdi. Seni bugünkü muhteşem kadın yaptı. Utanmana izin vermeyeceğim."

"Bir an bile," dedi James, elleriyle onun yanaklarını okşayarak. "Seninle gurur duyuyoruz."

Dudaklarını ısırdı, sonra elleri tekrar yukarı çıktı ve fermuarını yavaşça aşağı çekmeye başladı, onu çıldırttı. Penisini, serbest kalmak için çaresizce zonkluyordu. O, boxerını aşağı çekerken biraz titredi ve penisini sonunda serbest kaldı. Penisini o kadar sertleşmişti ki, çivi çakabilecek kadar sertleşmişti.

James'in nazikçe kıcını okşamaya başladığını izledi. Penisini eline alırken omuzları biraz titredi.

"Nasıl hissettiğini söyle," diye talep etti Noah. James arkasında çalışırken, kız hareket ederken eliyle penisini nazikçe kavradı, göğüsleri sallanıyordu.

"Yanıyor, ama onun durmasını istemiyorum." Eli penisini üzerinde titriyordu. "Beni genişletiyor, ama bu şey kadar değil. Ve o mükemmel bir şekilde bakımlı, James."

Noah, bu sabah duşta bunu düşünmüş olduğu için çok memnundu. Bir şeylerin yolunda gittiğini bilmeliydi. Bu sabah duş alıp dikkatlice tıraş olurken gülünç derecede iyimserdi. Bundan sonra, bunu Hope'un işi yapmasına izin verecekti. Duşta diz çöküp onun düzgün bir şekilde tıraş olduğundan emin olabilirdi. O da onun için aynısını yapacaktı. "Bunu senin için yaptım, hayatım. Şimdi Jamie'nin işini yapmasına izin ver ve sen de kendi işini yap. Yala beni. Em beni."

Kız başını salladı ve öne eğildi, dilini çıkardı ve penis başını nazikçe yaladı. Noah iniltiyi bastırdı. Çok iyiydi. Çok iyi hissettiriyordu. Penisini zonkluyordu. Hope onu yaladıktan sonra başını emdi, dilinin ucu penisinin küçük yarığına daldı. Harika hissettiriyordu, ama daha fazlasını istiyordu.

Ellerini kadının saçlarına gömdü ve onu öne doğru çekti. Penisini içeri girmeye başladığında testisleri yukarı çekildi. Kardeşinin çalışmasını izlerken, santim santim içeri girmeye zorladı. James, kadının kalçalarının arasına daha fazla kayganlaştırıcı sıktı ve Hope'un omurgasını titretirken onu genişçe açtı.

"Bu kış cennet gibi olacak." James ona bakakaldı ve Noah onun ne yaptığını sadece tahmin edebiliyordu.

"Sıkı mı?" diye sordu Noah, cevabı bildiği halde.

"Çok sıkı. Daha önce plug takılıyken ne kadar güzel görüldüğünü görmeliydin. Bu minik göt deliği beni dışarıda tutmaya çalıştı ama ben izin vermedim. O plug sonunda içeri girene kadar onu çok uğraştırdım kardeşim." James'in parmakları Hope'un kışına bastırdı, bileği onun kalçaları arasında dönüyordu. Derinlemesine bastırdı, Hope'u öne doğru itti ve Noah'ın sikini içine soktu.

Isı ve nem onu sardı. Amcık gibi değildi. Bunu da sevdi. Hope'un ağzı bir zevk sarayıydı, dili fısıltı gibi titreyerek sikinin etrafında dans ediyordu. James bir parmak daha eklerken, dişlerini sıkarak onun etrafında inlemesinin tadını çıkardı.

"Bir buçuk dakika dayanabilirsen şanslısın, ama bir yolunu bulsan iyi olur çünkü birlikte boşalacağız." James'in eli ritmik bir şekilde içeri girip çıkarak onu sikiyordu.

Noah, Hope'un saçını çekti, penisini onun sıkı kış deliğine sokma düşüncesiyle gözleri büyüdü. "Hayır, Jamie. Sen olmalısın."

Noah ağzıyla ciddiye başlamışken bile James'in eli içeri girip çıkıyordu. Hope'un dolgun dudakları, James itmeye başladığında onun penisini sardı.

James başını salladı. "Hayır. Önce ben oynamalıyım. Acele etmemeliyim ve sen benden daha nazıksın. Onun bunu sevmesini istiyorum. Onun bunu arzulamasını istiyorum."

"Şu anda nazık hissetmiyorum." Kendini bir yağmacı gibi hissediyordu.

"Ama olacaksın. Onun ihtiyacı olan şey olacaksın, bizim ihtiyacımız olan şey. Sen ona bak, ben de o tatlı amcığı düzgün göremeyecek hale gelene kadar sikeceğim."

Sonra yerlerini değiştireceklerdi.

Hope'un dili dönüyordu ve yanakları çökmüştü. Onu derinlemesine emdi. Sıcaklık onu boğmak üzereydi. Testisleri gerildi, boşalabileceğinin uyarısıydı.

"Pes et, Noah. Böylece daha fazla kontrol sahibi olursun. Öyle yapacağım. Ona beni derinlemesine emdirip, amını doldurmadan önce ağzını dolduracağım.

"Onu incitmek istemiyorum." Noah ellerini nazikçe saçlarında tut

"Ona zarar vermek istemiyorum." Noah ellerini nazikçe saçlarında tuttu ve ne kadar derin ve uzağa emmek istediğine karar vermesine izin verdi. James'in Trev'in zindanında ona yaptıklarını görmesine rağmen, onu BDSM ile tanıştırmaktan hala endişeliydi. Yavaş gitmek, onun da en az kendisi kadar sevmesini sağlamak istiyordu.

James ayağa kalktı, hazırlık çalışmalarından memnun görünüyordu. Noah'a kaşlarını çatarak, Hope'un ağzının onun sikini emdiği yere baktı. "O kırılgan bir çiçek değil. O güçlü ve sana şunu söyleyeyim, bu götü sert bir şekilde sikilecek. Eğer sen bu işi yapamazsan, ben yaparım. Kendimi tutmayacağım. Benim kadını olmanın ne demek olduğunu anlayacak. Bazen bu, kışına şaplak atmak ve onu istediğim şekilde sikmek için pazar gününden itibaren altı gün boyunca bağlamak anlamına gelir. Bana bu ilişkiyi sıradan tutmak istediğini mi söylüyorsun?"

Kardeşi haklıydı. Noah başını ellerinin arasına aldı ve onu kendine ait olduğu için ağzını kullanarak içine girdi. Bunun ne anlama geldiğini bilmeliydi. Yatakta ve yatak dışında ona iyi bakacaktı, ama buna ihtiyacı vardı. Onun kendisine boyun eğdiğini hissetmeye ihtiyacı vardı. Bu değiş tokuşla birlikte gelen güvene ihtiyacı vardı. Buna can atıyordu ve bu olmadan kendini tam hissetmiyordu. Hayatındaki boşluğu, New York'un zindanlarında dolaşarak, itaatkarları döverek ve onlara ihtiyaçları olanı vererek, asla kendisi için bir şey almadan doldurmuştu. Bu doğru değildi, çünkü onlar ona ait değildi. Boş bir yemine sıkı sıkıya bağlı kalmış, suçluluk ve acıdan dolayı herkesten uzak durmuştu.

Şimdi hepsini bıraktı. Bir yargıç veya papazın önünde durup Hope'u sonsuza kadar seveceğine yemin etmemişti, ama buna gerek yoktu. Yemini kalbinde etmişti. Üç kelimeyle yüksek sesle söylemişti. *Seni seviyorum*. Onları geri alabildiği için şanslıydı. O onundu ve o da onun kalbine ve ruhuna aitti.

Pişmanlık ya da suçluluk için yer yoktu. Sadece gelecek vardı ve bu, Hope'u domine etmekten doğan derin bağ da dahil olmak üzere, gelecekte umutlu olmayı gerektiriyordu.

Noah sonunda zincirlerinden kurtulmuş gibi hissediyordu. Ağzına sertçe girdi ve Hope inledi, bu ses onun teninde cızırtılı bir his uyandırdı. James tuvalete giderken yanından geçti, ama bunun

önemli değildi. Hope'un onu almaya çalışırken ağzının nemli çekiciliği dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Daha fazla," diye talep etti Noah. Penisini bir santim daha zorla içeri soktu. Testisleri gergin ve yüksekti, kalçalarını her itişinde Hope'un çenesine neredeyse çarpıyordu.

Hope daha sert emdi, meydan okumayı kabul etmiş gibi görünüyordu. James uzaklaştığına göre, ellerini kaldırıp testislerini avuçladı, küçük avucunda yuvarlarken dilini kullanıp emdi, onu boğazının en arkasına kadar götürdükten sonra çekildi.

"İşte bu. Oh, hayatım, boşalacağım. Hepsini emmeni istiyorum." Bütün gün onun bir parçası olacaktı, dilinde onun tadı, onun duyularını kapladığı gibi.

Sanki "devam et" der gibi onun penisi etrafında homurdandı.

Uzun nefeslerle emdi ve sonunda penisini boğazının en arkasına kadar aldı. Noah omurgasında bir karıncalanma hissettiği anda, Hope yuttu, penisini sıcaklık ve zevkle sardı ve testisleri patladı.

Her siniri duyumlarla aydınlanırken, saf bir zevk vücudunu sardı. Hope emdi, ağzı çalışırken Noah sahip olduğu her şeyi verdi, kalçaları her gramını dışarı pompaladı. Kendini bu duyguya kaptırdı, gözleri geriye yuvarlandı, tatlı bir rahatlama vücudunu kapladı, her kasını ağır bir huzur kapladı.

Hope geriye yaslandı, dudaklarını yalarken yüzünde bir gülümseme vardı, Noah'ın ona verdiği her şeyi yutuyordu.

Ve Noah anladı. Hope, iki erkek için fazlasıyla yeterli bir kadındı ve Noah'ın ona göstereceği her şeyi sevecekti. Hope, Noah'ın karısı, arkadaşı, sevgilisi, yaramaz, muhteşem kölesi olacaktı.

Onun büyük tutkusu.

Ve ona neler beklediğini gösterme zamanı gelmişti. Noah kot pantolonunu çıkardı ve gömleğini bir kenara attı.

"Sanki tüm kremayı yemiş kedi gibisin," dedi yüzünde bir gülümsemeyle. "Sana bir şey söyleyeceğim, sevgilim. Daha fazlası da var."

Onu kaldırdı ve yatağa attı. Oradan gelenin çok daha fazlası vardı ve ona bunu vermeyi asla bırakmayacaktı.

* * *

Hope, Noah'ın yatağa tırmanışını izledi. Az önce boşalmış olmasına rağmen, kasları yırtıcı bir şekilde hareket ederek ona doğru yaklaştı. Ona, avını takip eden aç bir kaplanı hatırlattı.

Ve hayatında hiç bu kadar yenilmek istememişti.

Noah'ın yemeği olmak, onun şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şeyden daha büyük bir zevkti. "Bacaklarını aç." Noah emri homurdandı.

Sesi göğsünün derinliklerinden gürlediğinde, içindeki her şey gerildi.

"Hayatta olmaz, kardeşim," dedi James, banyodan çıkıp ellerini kurularken. "Sıra bende."

Noah'ın gözleri kısıldı. "Peki. Bacaklarını aç ve Jamie senin amını tatmasına izin ver."

"Tabii ki. Önce ben bakacağım." James yatağın ayak ucunda durdu. Giysilerini çıkarmıştı ve ona bakan bir Yunan tanrısı gibi görünüyordu.

Büyük, karnı kavisli ve göğüsleri çok büyüktü. Çatlakları ve kusurları vardı, ama James'in gözleri onu yiyip bitirdiği için hepsini unuttu. Penis tam diklikteydi. Kalın ve sert, uzunluğu neredeyse göbeğine kadar uzanıyordu. Meme uçları gerildi ve daha önce ona orgazm yaşatmış olmalarına rağmen, amcığı boş hissediyordu. Neredeyse kızgın bir kedi gibi seğiriyordu, onlara çaresizce ihtiyaç duyuyordu.

Bacaklarını açtı ve James'in vücudunun uzunluğunu izledi. Noah yanına uzandı, başı onun başına yakındı.

"Tadını seviyorum. Bacaklarını aç ve Jamie'nin seni tatmasına izin ver. O doyduğunda, seni siklerle dolduracağız. Seni dolduracağız ve artık yapamayana kadar seni boşaltacağız." Noah'ın parmakları göğüslerinde dolaştı.

James her iki ayak bileğine birer el koydu ve bacaklarını iyice ayırdı, amcığı tamamen ortaya çıktı. Bacaklarının arasına tırmandı ve aşağıya baktı. Amcığının dudaklarını ayırdı, başparmağı içeri kayd. Klitorisini kaçınarak etrafını okşadı.

Noah onu öptü, dili dudaklarının kıvrımlarını izlemek için dışarı çıktı. James karnının üzerine yatıp burnunu amına bastırarak derin nefes alıp zevkle inleyince, kendini uyuşturulmuş gibi hissetti.

"Kokunu seviyorum." James klitorisini öptü, hafif bir dokunuşla onu tahrik etti ve daha fazlasını istemesine neden oldu. "Bütün bu krem benim için mi?"

Hemen cevap vermediğinde klitorisini çimdikledi. Keskin küçük acı daha fazlasına dönüştü ve kız olabildiğince çabuk cevap verdi. "Evet, James. Senin ve Noah için."

"Doğru," dedi iç çekerek. "Hepsi benim ve Noah için. Başka kimse için değil."

"Başka kimse için değil." O, onların istediklerini yapmalarına izin verdi. Onlardan başka kimse olmayacaktı ve daha önce gerçekten önemli olan kimse olmamıştı. Daha önce gelen herkes bir amaç için bir araç olmuştu. Christian bile sadece güvenli bir liman, çocukluğunun fırtınasında bir sığınak olmuştu. Bu adamları seviyordu. Bu adamlar onun kalbini ve ruhunu ele geçirmişti ve ne olursa olsun, onlardan asla ayrılmayacaktı. Ölüm gelebilir ve bir gün gelecekti, ama bu adamlar ve onların sevgisi, o da onlara katılana kadar içinde kalacaktı.

"Hope, iyi misin?" Noah ona baktı, yüzü ciddiye. Elini kaldırıp yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

İyi mi mi? Hiçbir zaman iyi olmamıştı. Hayatında bir kez bile. Ama şimdi daha iyiydi. Sonunda yerini bulmuştu. "Seni seviyorum."

Noah başını salladı. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Onu öptü, dudakları tutku ve umutla buluştu.

"Hey, beni dışarıda bırakma." James vücuduna tırmandı ve dudaklarını öptü. Onun ağırlığının onu yatağa bastırmasını, dudaklarında kendi tadını hissetmeyi seviyordu. "Seni seviyorum Hope. Seni seviyorum karıcığım."

James Glen onun kocası olacaktı. James, hayallerindeki yakışıklı, kahraman kovboy ve onunla birlikte, sevgisini paylaşacak muhteşem bir kardeşi vardı. Bunu kolayca paylaşabilirlerdi çünkü o anda Hope, sevgisinin sınırsız olduğunu fark etti. Tıpkı dallarını açan ve güneşe uzanan bir ağaç gibi, sevgisi sadece büyüyecekti. Sevgisi sınırsızdı. Bu aşk, çocuklarını, arkadaşlarını ve komşularını, Bliss'te bulduğu harika ve güzel ailesini de kapsayacaktı.

"Beni süreceksin, bebeğim," dedi James, yatakta dönerek onu da yanında sürükledi. Elleri kalçalarında, onu istediği yere yönlendiriyordu. Bir ara, penisine prezervatif takmıştı ve şimdi kendini eline aldı, birkaç kez pompaladıktan sonra kendini kızın amının dudaklarına yönlendirdi. "Hazır olduğunda ve seni doğru dürüst evlendirdiğimizde, bunu takmayacağım Hope. Seni hamile görmek istiyorum. Çocuklarımızın, Noah ve benim gibi küçük vahşi çocuklar gibi bu çiftlikte koşuşturmasını istiyorum."

O da bunu istiyordu. Hem de çok. James ve Noah gibi erkekler. Kitapları, müziği ve ata binmeyi seven kızlar. Çocuklar bir umuttu, içsel tutkunun dışa vuran bir işaretiydi. James'in kalın penisine otururken, onların anneleri kadar iyi bir anne olabilmek, çocuklarına James ve Noah'ın öğrendiği ve sonra ona öğrettiği gibi sevmeyi öğretmek için dua etti.

James onu doldururken içini çekti. Ellerini onun sert göğüs kaslarına koyarak dengede kaldı. O çok yakışıklıydı ve bir şekilde onu seçmişti. Noah onu seçmişti. Bir şekilde, bir şekilde, o buna layıktı. Hatalar yapmıştı, her şeyi mahvetmişti ve geri dönmek için mücadele etmişti ve onlar onun ödülüydü.

"Çok iyi hissettiriyorsun bebeğim," diye inledi James, onu kendine çekerek. Elleri onun teninde dolaştı ve Noah'ın arkasına geçtiğini hissetti.

"Kıcını aç kardeşim. Onu bizim yapmama yardım et," dedi Noah.

Kafasını James'in göğsüne yasladı ve onun güçlü kalp atışlarının tadını çıkardı. James kalçalarını ayırırken ve Noah anüsüne kayganlaştırıcı damlatırken içini çekti ve onlara teslim oldu. Noah parmağını içeri soktu, ama o buna hazırды. James onu genişletmişti, parmakları onu yakıyor ve bir penis onu açıp sahiplenmesini arzuluyordu.

"Her şey yoluna girecek, hayatım." Noah'ın yumuşak Batı aksanı, parmakları kıcını gerip açarken onu sakinleştirdi.

"Biliyorum. Her şey mükemmel olacak. Al beni. Al beni, ben seninim." Sonsuza kadar, her zaman onların olacaktı.

O arkasında inledi ve kıcının kenarında parmağından çok daha büyük bir şey hissetti. Noah içeri bastırdı ve o inledi.

Acıdı, ama James'e yaslandı ve onu içeri almaya çalışarak kendini zorladı. James'in penisi zonkluyor, amını aydınlatıyordu, ama Noah olmadan boş kalmıştı. Eksikti. Yavaşça, lezzetli santim santim, Noah penisini içeri soktu.

Gerildi. O bölünmüş ve çıplak kalmıştı, hiçbir yeri açıkta kalmamıştı, ama sorun değildi çünkü bunlar onun erkekleriydi.

Noah sonunda içeri girerken inledi ve kız, onun testislerini kıcının yanaklarına değdiğini hissedebiliyordu. Doldurulmuştu. Onlarla dolmuştu.

"Sürüyoruz, kardeşim," dedi James, elleri kalçalarını sıkıca kavrayarak. "Evet, oh lanet olsun, evet, sürüyoruz," diye tekrarladı Noah.

Ve başladılar, onu aralarında çekip iterek, zevk ve acı birbirine karışana kadar, ikisini birbirinden ayırt edemeyecek hale gelene kadar. Her saniye yeni bir duygu idi. Kör edici duygular onu sardı. Onları amında, kıcında, lanet kalbinde hissetti. Onlar, uzun zaman önce kaybettiğine yemin edebileceği ruhu da dahil olmak üzere, her santimini doldurdular ve sahiplendiler. Ruhu sadece saklanmıştı ve şimdi hayata dönmüştü ve onların idi.

Hope dalganın üzerinde sörf yaptı. Onlarla her an için mücadele etti, çırpındı ve direndi. James'e sürtündü ve sonra kıcını Noah'a uyum sağlamak için geri itti. Kıcının içinde karanlık ve yasak bir şey parladı, tehlikeli bir zevkle kıvılcımlar saçtı ve o bunu memnuniyetle karşıladı. Kendini ileri geri itti, orgazm şişene kadar her iki erkeği de aldı ve orgazm onu ele geçirdiğinde çığlık attı.

James'in içinde şiştiğini hissetti ve orgazm olurken onun muhteşem yüzü buruştu. Yakında, diye düşündü, yakında onunla dolacak. Beklemeyecekti. Karnında onların bebeklerini istiyordu. Noah arkasında bağırdı ve spazm geçirdi, tohumunu bırakırken derinlere girip içinde boşaldı.

Hope öne doğru düştü, Noah hemen arkasında. Ter, onları birbirine bağlayan yapışkan, hoş bir yapıştırıcı oluşturdu. Daha sonra, duş alıp birbirlerini yıkayacaklarını, sevgi dolu ellerin vücudunu temizleyeceğini biliyordu, ama o anda, onları birbirine bağlayan bağı istiyordu.

Circle G'nin yeni hanımı, erkeklerinin arasında uykuya daldı, düşünceleri artık geçmişte değil, gelecekteydi.

On Altıncı Bölüm

Christian Grady, ayaklarının dibinde korkarak duran kadına baktı. Aslında, kadın onun beklediği kadar korkmuş değildi. Zaten sinir bozucu bir haftanın, gülünç derecede sinir bozucu bir kasabada geçen bir başka sinir bozucu anıydı.

"Söylediklerimi anlıyor musun?" O anda kadının İngilizceyi anladığından emin değildi.

Lucy Carson, buz mavisi gözlerini ona doğru çevirdi. "Siktir git ."

Evet. Kadın biraz baş belası olduğunu kanıtlıyordu, ama bu lanet olası kasaba tamamen çıldırmıştı. Şerifin ofisindeki fiyasko, Christian'a bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamıştı. Neyse ki küçük Lucy onu karakolda görmemişti, yoksa tamamen boku yemişti.

"Tekrar söyleyeceğim. Arkadaşını arayacağım, ki o benim karım. Senin telefonundan arayacağım, seni aptal sürük. O telefonu açacak ve ona, bana gelmezse seni öldüreceğimi söyleyeceğim. Sen de güzelce ağlayıp, hayatın için yalvaracaksın."

"Tekrar söyleyeceğim. Siktir git."

Lucy'nin ağzı oldukça bozuktu. Christian öfkesinin kabardığını hissetti. Kaba kadınlardan nefret ediyordu. Lucy tatlı, uyumlu birine benziyordu. Hope hakkında bilgi almak için onu dışarı çıkardığında, onun masum olduğunu düşünmüştü. Ama masumlar tehlike karşısında küfür etmezler. Masumlar kaçıranlarına tükürmezler. Lucy bir fahişeydi. Sadece fahişeler kavga eder.

"Buna da geleceğiz, eminim." Fahişeler her zaman iyi bir sikiş isterlerdi ve hak ettiklerinden başka bir şey değildi. Christian, orospuyu tokatlama dürtüsüyle mücadele etti. Telefonunu kaldırıp, ışığın uygun olduğundan emin olarak bir fotoğraf çekti. Sabah ışığı, saklandığı

kulübeye sızdı ve Lucy'ye yaptığı her kesik ve çürüğü aydınlattı. Fotoğrafı inceledi. Birisi onun kim olduğunu ve mutlu bir yerde olmadığını anlayabilirdi. Bu kesinlikle işe yarardı.

"Kameraya gülümse." Bir tane daha yeterli olurdu. Üzerinde tarih yazılı bir gazeteyi kaldırdı. Bliss Gazette, yazıldığı kağıdı boşa harcıyordu, ama işini görüyordu. Hope, arkadaşını ele geçirdiğini bilecek ve yumuşak kalbi bunu kaldıramayacaktı. Ona gelecekti.

Ve o, onun kendisiyle ne yapmayı planladığını biliyordu.

Küçük Lucy bağlarına karşı mücadele etti. Ellerine baktı, onları bükerek cildini sıyırdı. Yakalaması kolaydı, tutması zordu. Vahşi bir kedi gibi mücadele etti, ama onun yardımı vardı. Kapıyı yüzüne kapatmaya çalıştıktan sonra, üçü birden küçük kadını tutmak zorunda kaldılar. Onu arabaya kolayca bindirebileceğini ummuştu, ama görünüşe göre kız onun kim olduğunu anlamıştı. Yine de, kimse görmeden onu evinden çıkarmayı başarmıştı.

"Kalayım mı patron?"

Christian, yardımcısına bakarak iç geçirdi. Bu adam kısa bir süredir onunla birlikteydi. Jerry'yi özlüyordu. Jerry sormazdı. Jerry ne yapacağını bilirdi. Ne yazık ki Jerry de onun boyuna ve kilosuna çok yakındı ve uyandığında evinin alevler içinde olduğunu ve yeniden başlama şansı olduğunu fark ettiğinde, daha büyük bir iyilik için Jerry'yi feda etmişti. Christian'ın iyiliği için. Jerry'nin cesedi onun ikinci şansı olmuştu.

"Hayır. Çiftliğe git ve Hope benim aramamı aldığı anda orada ol."

Adam başını salladı. Aptaldı, ama işe yarar bir aptaldı. Christian onu ve arkadaşını Duluth'un dışında bulmuştu. Küçük dolandırıcıydılar, ama kadınları etkilemekte oldukça başarılıydılar. Batı'nın cazibesi işe yaramıştı ve Christian onlara iş bulmalarını istediğinde, bunu başarmışlardı. Hope'a yaklaşabilirlerdi. Onu eve getirebilirlerdi.

Orada, onun yaşayıp yaşamayacağına karar

verecekti. "Tabii ki, patron."

"Onlarla geceyi geçirdiğini söyledin." Christian, sözleri ağzından çıkar çıkmaz geri almak istedi. Bu bir zayıflıktı, ama elinde değildi.

"Öyle duydum."

Bir sonraki soruyu sormak istememişti, ama kendini tutamadı. "Kimse onun onlarla yattığını görmedi mi?"

Kovboy şapkalı adam başını salladı. "Orada kimse yoktu. Ne olduğunu kimse bilmiyor."

Ama Christian'ın şüpheleri vardı. Adamı dışarı gönderdi, beyni tatsız olasılıklarla doluydu.

Çalışanı çalınan kulübeden çıktı. Kulübe boş görünüyordu. Christian'ın anladığı kadarıyla, burası bir yazlık yerdı ve yaz bitmişti. En yakın komşu bir mil uzaktaydı ve kasabada kimse Michael Novack'ın kendi acısından başka bir şeyi umursadığını düşünmüyordu. Christian'ın evdeki dramını fark etmeyecekti.

Lucy ile yalnız kalmıştı ve yakında Hope da gelecekti. Hope onun karşısına çıkacak ve o da onun gözlerine bakacaktı. Gerçeği öğrenecekti.

Ve onun yargıcı, jürisi ve muhtemelen celladı olacaktı.

* * *

Hope suyun kendisini yıkamasını sağladı, hafif bir neşe onu sardı. Her kası ağrıyordu, ama yıllardır hiç bu kadar iyi uyumamıştı. James ve Noah'ın arasına kıvrılmış, vücutları onun cildini ısıtmış ve dış dünyaya karşı bir kalkan oluşturmuştu. Kollarını ona dolamışlardı ve o, onların eşsiz sıcaklığıyla sarılmıştı.

Şimdi su ılıktı, vücudunu yıkıyor, önceki günkü sözlerinin ruhunu yıkadığı gibi onu da temizliyordu.

Trev haklıydı. Acıyı dindirmek, yolu bulmak için tek yol gerçektı. Ve gerçek onu eve getirmişti.

Duşun suyunu kapattı ve James ile Noah'ın yatak odasında kimin yatağı yapacağı ve

kimin kahve almaya gideceği konusunda tartıştıklarını duydu. Kalbi dolup taşarak gülümsedi. Onlar iğrençti ve tamamen onundu.

Kavgalarını ayırmayı düşündü ama kendini düzgün bir hale getirmeye odaklanmaya karar verdi. şimdi dışarı çıkarsa, bornozunu çıkarmak zorunda kalacak ve o zaman mahvolacaktı. Kelimenin tam anlamıyla. Onlar doyumsuzdu.

Yirmi dakika sonra, dudaklarına parlatıcı sürdü ve yatak odasına girdi. Huzur. Sessizlik.

Bu uzun sürmeyecekti.

Kot pantolon ve tişört giydi. Biri misafir odasından kıyafetlerini taşıymıştı. Üç şifonyerin de içinde kıyafetler olduğunu fark ettiğinde kalbi tatlı bir duygu ile doldu. Çocuklar taşınmıştı ve çok hızlı hareket etmişlerdi.

Kapı açıldı ve James başını içeri soktu. "Hope? Bebeğim, kahvaltıya gel. Bu sabah hızlıca yemek yemeliyiz. Noah'ın kontrol etmesi gereken bir sürü sığır var. Bir iki hafta içinde onları pazara götüreceğiz. Satmadan önce sağlıklarından emin olmak istiyorum."

Nell ile çok fazla zaman geçirdiği için derin bir nefes aldı. James, ineklerini kesip hamburger yapmadan önce sağlıklı ve iyi durumda olduklarından emin olmak istiyordu. Omuz silkti. Hamburger severdi.

"Bir dakika sonra geliyorum."

En azından bu sabah giyinme fırsatı bulmuştu. Kahvaltı masasında çıplak dolaşmasını isteyeceklerinden biraz endişelenmişti, ama görünüşe göre sürünün sağlık kontrolü, krep yerken göğüslerini görme ihtiyacından daha önemliydi.

Aynada kendine baktı, ona bakan kadını pek tanıyamadı. O bir çiftçinin karısıydı. Yani, neredeyse. Ve bir veterinerin karısı. Hayvanlarla çalışmaya alışsa iyi olurdu, çünkü hayatı hayvanlar tarafından domine edilecekti.

"Lanet olsun." James'in sesi evin içinde yankılandı.

Hope iç geçirdi ve yatak odasının kapısını açtı. James ve Noah'ın yine kavgaya etmediklerini umuyordu. Beş yaşındaki çocuklar gibi davranmaya başladıklarında onlarla nasıl başa çıkacağı konusunda Rachel'dan tavsiye alması gerekecekti.

"Geceleri kapıları kilitlememiz gerekiyor. Ama araba güzelmiş." Noah ön camın önünde duruyordu, kardeşi de yanında.

"Dağlar için aptalca bir araba." James pencereden dışarı baktı ve sonra ısıklık çaldı. "Vay canına. Bu gerçekten düşündüğüm şey mi?"

Noah'ın sesi alçak ve saygılıydı. "1969 Camaro."

"Vay canına. Çok güzel. Z28," dedi James. "Kaç beygir gücünde olduğunu biliyor musun?"

Hope da pencereden dışarı baktı. "Bu bir araba."

İki erkek de sanki tamamen saygısızca bir şey söylemiş gibi ona döndü.

"Bu klasik bir kas arabası," diye açıkladı Noah. "Sekiz silindirli, saf güç."

Hope etkilenmemişti. CD çaları bile olmadığını tahmin ediyordu. Onun hurda arabasında bile CD çalar vardı.

Camaro, arkasında toz bulutu bırakarak yolda hızla ilerledi. Uzun, dairesel bir yolda durdu ve kapı açıldı. Yolcu tarafındaki kapıdan, Cade Sinclair uzun, ince vücudunu dışarı çıkardı, gözleri aynalı aviator güneş gözlükleriyle kaplıydı. Jesse McCann sürücü tarafındaki kapıdan çıktı ve partnerine bir şey söyledi, ikisi de gülümsedi.

"Bu her şeyi mahvetti," dedi James, kaşlarını çatarak. "Artık bu bir pislik arabası," diye onayladı Noah.

Hope iç geçirdi. "Eminim arabamla ilgili son gelişmeleri anlatmak için buradalar. Onlara bir şans verir misin?"

Noah küçük cep telefonunu kaldırdı. "Arayabilirlerdi. Telefonlar burada da çalışıyor."

"Her zaman değil ve muhtemelen o şeyde hiç kontörü kalmamıştır. Onu benim tarifeme eklememiz gerekecek," diye James de aynı fikirdeydi. "Peki, neyse, şunu halledelim."

Hope telefonunu aldı ve kot pantolonunun cebine soktu. James yanıliyordu. Telefonunda birkaç dakika kontör kalmıştı. İki ya da üç. Önemli değildi. James'in onunla ilgilenmesine izin verecekti. Mutfaktan kahvenin muhteşem kokusu geliyordu. Tanrım, kahveye ihtiyacı vardı. Verandaya doğru yürüyen iki yakışıklı tamirciye bir kez daha baktı. Cade ve Jesse çok çekiciydiler, ama James ve Noah onu mahvetmişti. Kapının açıldığını ve adamların konuşmaya başladığını duyunca iç geçirdi. O konuşmaya katılmak istemediğine karar verdi. Arabalar ve parçalar hakkında konuşacaklardı ve o orada olursa,

göğüslerini yumruklayarak goril gibi davranabilirlerdi ve onun gerçekten kafeine ihtiyacı vardı.

Mutfağın kapısını itti ve mutfağın zaten dolu olduğunu gördü. İki kovboy odanın ortasında duruyordu. Uzun boylu ve kaslıydılar, ikisi de bot, kot pantolon ve kovboy gömleği giyiyordu.

"Günaydın hanımefendi," dedi uzun boylu olan kibarca. Kısa boylu olan telefonda konuşuyordu, Jamie'nin daha önceki sözlerini doğruluyordu.

Gülümsedi ve onlara doğru başını salladı. Garipti. Adamın aksanı güneyliydi. Düz, batı aksanına alışmıştı, ama bu adamın yavaş konuşması ona evini hatırlattı.

"Günaydın." Çiftlik işçilerinin her yerde olmasına alışması gerekecekti.

Cep telefonu çaldı. Hope onu kot pantolonundan çıkardı ve baktı. *Lucy. Kahretsin.* Lucy ile günlerdir konuşmamıştı, önceki geceki akşam yemeği planlarını neden kaçırdığını açıklamamıştı. Birinin Lucy'ye olanları anlattığından emindi, ama bunu Hope'un kendi ağzından duymaması arkadaşına haksızlıktı. Telefonu cevaplamak için kaydırıldı ve kovboylardan uzaklaştı.

"Lucy, tatlım, aramadığımı için özür dilerim. Burada işler çok yoğundu."

"Öyle mi, canım?"

Hope mutfağın ortasında donakaldı, kalbi durmak üzereydi.

O ses. Kabuslarında onu rahatsız eden ses. Christian.

Noah ve James'e seslenmek için kapıya doğru yöneldi, ama büyük bir el onu durdurdu.

"Kocanızla konuşmanız gerekmez mi, Bayan Grady?" Uzun boylu kovboy siyah gözleriyle ona baktı. "O adamları çağırırsanız, Brad ve ben ateş etmek zorunda kalırız. Patronla konuşun."

Eli titriyordu. Christian'ın Circle G'de adamları mı vardı? Bunun kolay olacağını düşündü. James yeni işçiler arıyordu ama bulamıyordu. Christian onun nerede olduğunu öğrendiği anda, bu durum için kendi adamlarını gönderirdi. Christian'ın her zaman bir planı vardı.

Ama Noah ve James'i riske atamazdı. Onların tamircilerle konuştuklarını duyabiliyordu. Onların isimlerini seslenirse, içeri koşacaklar ve iki silahla karşı karşıya kalacaklardı.

"Merhaba Christian. Lucy'nin telefonu neden sende?" Hope, midesi bulanarak sordu. O hayattaydı. Bu olasılığı fark etmişti, ama şimdi gerçek onu tam anlamıyla vurmuştu ve sarsılmıştı. Christian hayattaydı ve onun peşindeydi.

"Lucy'nin telefonu bende çünkü Lucy de bende, canım. Arkadaşınla konuş." Bir an sessizlik oldu, sonra Christian homurdandı. "Sen lanet arkadaşınla konuş, kaltak."

Kadınısı bir ses acı içinde inledi ve çığlık attı. Hope'un gözleri yaşlarla doldu. "Lucy?"

"Üzgünüm, Hope." Lucy'nin sesi telefonda duyuldu, sesi kırılgan ve işkence görmüş gibiydi.

Lucy onun elindeydi ve Hope, Christian'ın bir kadına neler yapabileceğini biliyordu. "Onu bırak."

"İstediyimi alır almaz bırakacağım." Sesi, üstünlüğü elinde olduğunu bildiği zamanlarda olduğu gibi ipeksi ve pürüzsüz olmuştu. "Jay'in seni buraya, bana getirmesine izin verir vermez, Lucy'yi serbest bırakacağım."

Ona inanmıyordu, ama başka seçeneği var mıydı? Lucy tamamen masumdu. Lucy yirmi beş yaşındaydı ve hayatının çoğunu tek odalı bir karavanda kardeşlerine bakarak geçirmişti. Lucy ilk kez kendi başına yaşayabiliyordu ve bunun için çok heyecanlıydı. Lucy fedakarlık yapmıştı ve şimdi eğlenme zamanı gelmişti, Hope'un hatalarının bedelini ödeme zamanı değil.

"Onu öldürmeyeceğime gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Christian. "Sevgili Elaine'i ortadan kaldırmamı izlediğini sanıyorum. Artık işine yaramıyordu." Sesi alçaldı, ikna edici bir tonla konuştu. "Aramıza girmeye çalışıyordu, aşkım. Buna izin veremeyeceğimi biliyorsun."

"Onu öldürdüğünü gördüm."

O içini çekti. "Senin kaçmanın sebebinin bu olduğunu düşünmüştüm. Sevgilim, bunu görmek zorunda kalmamalıydın. Erkeklerin sadece hayvanlar olduğunu biliyorsun. Ama sana karşı nazik davranıyorum. Her zaman, çünkü bunu hak ediyorsun. Tabii yapmaman gereken bir şey yapmadıysan. O adamlar hakkında konuşacağız, Hope. Beni anlıyor musun?"

Onu çok iyi anlıyordu. Artık onun saf küçük meleği olmadığı gerçeğini hoş karşılamayacaktı. Ayrıca, kesime götürülen bir kuzu gibi ona doğru yürümeyecekti. Büfeye doğru yürüdü. Muhtemelen Beth McNamara, güzel bir sofrayı hazırlamıştı. Elma ve portakal içeren bir meyve tabağı ve tek bir küçük soyma bıçağı vardı. Fazla bir şey değildi, ama onu alacaktı.

Mutfak kapısı gürültüyle açıldı ve Hope telefonu düşürmek üzereydi.

James kapıda duruyordu, yüzünde sabırsız bir ifade vardı. "Bebeğim, bu pisliklerle konuşmak ister misin? Arabanı tamir etmek için çok yüksek bir fiyat verdiler. Noah ve benim sana yeni bir araba bulmamıza izin versen daha iyi olur."

Derin bir nefes aldı, yanında bulunan iki adamın silahlı ve ateş etmeye hazır olduğunu hatırladı. "Olur."

"Kiminle konuşuyorsun?" James, Hope'un telefonuna baktı.

"Lucy," diye cevapladı, kayıtsız görünmeye çalışarak. "Dedikoduları takip ediyorum."

James başını salladı ve sonra adamlara döndü. "Siz ikiniz Trev ile doğu otağında olmanız gerekmiyor mu?"

Brad adındaki adam başını salladı, ama ikisi de James'e bakıyordu. O da bu fırsatı değerlendirip küçük bıçağı avucuna aldı, keşke daha büyük bıçaklara ulaşabilseydim diye düşündü. Christian'ın adamları James'e cevap verirken, bıçağı cebine soktu ve telefonu kulağına geri koydu.

"Lucy, birazdan görüşürüz. Gitmem gerek. Bu sabah halletmem gereken birkaç işim var."

"Evet, halletmen gereken işler var." Christian'ın sesi artık tamamen tehditkârdı. "Ve sevgilim, o adamlardan birini yanına getirirsen, onu öldürmekten çekinmeyeceğim."

Hayır, öldürmezdi. "Anlıyorum."

Telefonu kapattı.

James ona doğru yürüdü ve çenesini kaldırdı. "İyi misin, bebeğim?"

Kahretsin. En son ihtiyacı olan şey meraklı James'ti. "İyiyim. Biraz yorgunum. Şimdi gidip o adamları başımızdan savar mısın, böylece oturup kahvaltı yapabiliriz? Açlıktan ölüyorum."

Yüzünde beliren gülümseme dünyayı aydınlatacak gibiydi. Göz kırptıktan sonra dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Tamam."

Ellerine geri döndü. "Siz ikiniz de işinize dönün. Ne kadar güzel olursa olsun, kadınıma bakmak için size para ödemiyorum."

James dışarı çıktı ve kadın onu son kez görüp görmediğini merak etti. Noah'ı da bir kez daha görmek istiyordu.

"Gidelim Bayan Grady," dedi Jay, onu dirseğinden tutarak. "O adamlar geri gelmeden gitmeliyiz."

Arka verandanın merdivenlerinden aşağı inerken ve onu kamyonetlerine doğru sürüklerken, beline sert bir silah namlusu dayandığını hissetti. Onlar onu bekliyorlardı. Kamyonet park edilmiş ve kolayca kaçmak için hazırды.

Brad onu emniyet kemeriyle bağlarken, Jay direksiyona geçti. Brad suç ortağına baktı. "Her şey yolunda olduğunda bana işaret ver, ben de buradan çıkayım. Bu tarafta ben engel olacağım."

Kapı çarptı ve Jay yola çıktı. Hope, Circle G'nin ana evi gittikçe küçülürken arkasına baktı. Gözyaşları yüzünden süzülüyordu. Kısa bir süreliğine bir geleceğı olmuştu.

Ama artık geçmişiyile bir kez ve sonsuza kadar hesaplaşma zamanı gelmişti.

On Yedinci Bölüm

James, Hope'u görebileceklerini umarak kötü haberi vermek için dışarı çıkan iki tamirciye gülümsedi.

Hope buna hiç aldırmış etmedi ve bu, James'in egosuna inanılmaz bir etki yaptı.

"Hope nerede?" diye sordu Noah, gözleri mutfak kapısına doğru kayarken. mutfak kapısına doğru.

"Evet," dedi Jesse, gözleri Noah'ın bakışlarını takip ederek. "Çekici Hope nerede?"

Garip, Hope ile ilişkisini düzelttikten sonra James, adamın yüzünü parçalama isteği duymuyordu. "Aç. Uzun bir gece geçirdi."

"Evet, öyle yaptı." Noah elini kaldırdı ve beşlik çaktı. James, erkekler arası dayanışmanın bir göstergesi olarak kardeşinin eline vurdu. "Ne çocukça." Cade kollarını göğsünde kavuşturdu ve iç geçirdi.

"Demek söylentiler doğruymuş. Aralarındaki anlaşmazlığı çözmüşsünüz. Sizi en son gördüğümüzde aranızda bir sorun var gibi görünüyordu."

"Biz kardeşiz," dedi James. "Her zaman anlaşırız. İkinize kötü bir haberim var. Onun arabasını tamir etmeyi bırakmanızı istiyorum. Hope, adamlarının ona yeni bir araba almasına izin vereceğini söyledi."

Noah ön camdan garaj yolundaki parlak arabayı gösterdi. "O güzelliği restore ettiklerini biliyorsun. Hope böyle bir arabayla dolaşırken çok güzel görünecektir."

Evet, Noah da her fırsatta o arabayı sürerdi. "Aptal, karımız bu dağlarda spor araba sürmeyecek. Hope zaten zar zor araba kullanıyor. Hayır, ona güvenli bir araba bulacağız."

Cade bir anlığına ona baktı. "Gözümüzü dört açacağız. Düşünmeyi bırak, Jesse. O birine ait ve iyi bir yerde gibi görünüyor. Aramaya devam etmeliyiz."

"Hey, belki Hope'un arkadaşı Lucy'yi arayabilirsin." James bu planı bulduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Lucy çok güzel bir kızdı ve James'in bildiği kadarıyla yalnızdı. Yerel acil tıp teknisyenlerinden biriyle arkadaştı, ama Tyler Davis ile olan ilişkisinde romantik bir şey yoktu. Trio'da çift vardiya çalışıyordu ve duyduğuna göre parasının çoğunu evine gönderiyordu. Lucy, kendisine göz kulak olacak birkaç erkeğe ihtiyacı olan bir kadın gibi görünüyordu. Ve Lucy, Hope'un arkadaşıydı. Hope'un arkadaşlarına göz kulak olmaya başlamalıydı.

River Lee yeni evlenmemiş olsaydı, bu ikisini ona gönderirdi. Tabii ki, kocası tam bir pislikti, bu yüzden gelecekte boşanacağını tahmin ediyordu.

Jesse başını salladı. "Lucy mi? Trio'daki garson mu? Güzel esmer mi?"

"Evet, Hope az önce onunla konuşuyordu." James ne hakkında konuştuklarını tahmin edebiliyordu. Onun hakkında. Noah. Hope muhtemelen arkadaşına son birkaç gündeki olayları anlatıyordu ve Noah, Hope'un muhtemelen onun rahat hissedeceği ölçüden çok daha fazla ayrıntıya girdiğinden emindi. Kadınlar erkeklerden daha çok konuşmayı severdi.

"Lucy ile tanışmadım," dedi Noah, Hope'un arkadaşlarını merak ettiği belliydi.

"Bu sabah Stella'nın yerinde onun hakkında konuşuyorlardı. Dün gece vardiyasına gelmemiş. İri Rus adam onun için endişeleniyordu. Onun, Holly ve doktorun şerifin ofisinde Cam'i onu aramaya ikna etmeye çalıştıklarını duydum," diye açıkladı Cade. "Buraya gelip Hope ile konuşacaktık, sonra geri dönüp aramaya yardım edebilir miyiz diye bakacaktık."

James başını salladı. "Bence buna gerek yok. Hope birkaç dakika önce onunla konuşuyordu."

Jesse ev telefonunu işaret etti. "Birisi Rus'a haber vermeli. Anlaşılan bu sabah telefona cevap vermediğinde evine bakmış ve

kızın bir mücadele yaşamış gibi göründüğünü söylemiş. Bütün ev darmadağın olmuş."

James'in omurgasından soğuk bir korku geçti.

Noah mutfak kapısına baktı. "Lucy'nin Hope'un arkadaşı olduğunu herkes biliyor mu?"

James'in zihni korkunç bir sonuca varmıştı. "Evet. O ve Lucy birlikte çok zaman geçiriyorlar. Yakın olduklarını anlamak çok da zor değil. Lucy dakikada bir kilometre konuşabilir ve pek de ihtiyatlı biri değildir. Kendini saklamaz. Herkese her şeyi anlatır."

"Ne oldu?" Cade gerginliği hissetmiş gibi sordu. "Hope?"

Noah odaya girerken seslendi.

"Onu buraya getir," James kardeşine emretti.

Onu gözlerinin önünden ayırmayacaklardı. Christian Grady hâlâ yakındaydı ve Hope'u ele geçirmek için bir yol arıyor gibi görünüyordu. Grady dün onu kaçıramadığı için, onu kendisine getirmek için bir yol bulmaya çalışacak gibi görünüyordu. Telefonunu aldı ve Cam'i aramaya başladı.

Çalan telefonu lanetledi. Noah neden bu kadar uzun sürüyordu? Bu pisliği yakalayana kadar bir av tüfeği alıp üçünü de yatak odasına kilitleyecekti. Onu bulan kişi olmak için derin bir istek duyuyordu, ama Hope'a sırtını dönmeye niyeti yoktu.

Telefon açıldı ve James hemen konuşmaya başladı. "Cam? Cam, beni dinle. Sanırım bu adam Lucy'yi kaçırdı ve onu kullanarak Hope'a ulaşmaya çalışacak."

Sakin bir kadın sesi cevap verdi. Laura. Laura Niles, karakolda Hope'un yerini almıştı. O, Rafe ve Cam oradaydılar ve hepsi de kolluk kuvvetlerinde geniş deneyime sahiptiler. "James? Seni aramak üzereydik. Hope'u karakola getirmen gerekiyor. Lucy'nin nerede olduğunu bulana kadar Hope'un kilit altında tutulması gerekiyor. Rafe, Lucy'nin komşularıyla konuşuyor ama şu anda elimizde sadece harap bir daire var. Cam, tüm bunların Hope ile ilgili olduğunu düşünüyor."

Noah odaya geri döndü, yüzü bembeyazdı.

"Hope nerede?" James, işlerin çok ama çok ters gittiğini fark etmeden önce sordu.

Noah yalnız değildi. Yeni adamlarından biri Noah'ın arkasında yürüyordu ve James, kardeşinin sırtında bir silahın metalik parıltısını gördü.

James'in kalbi hızla çarpmaya başladı, adrenalın vücudunda dolaşmaya başladı. Kardeşini kaybedemezdi. Kardeşini daha yeni geri kazanmıştı. Ve Hope. Hope neredeydi?

Jesse ve Cade nereye gitmişti? Etrafına bakındı, yardım bekledi, ama o Laura ile konuşurken tamirciler kaçmış gibi görünüyordu. Korkaklar. Yoksa daha fazlası mıydı? Bu Christian denen adam ne zamandır onları izliyordu? Bu kasabaya kaç kişiyi yerleştirmişti?

Ne kadar boka batmıştı?

"Hope nerede?" Sözcükleri boğazından zorla çıkardı. Aslında tek istediği çığlık atmaktı.

"Jamie, üzgünüm. Sanırım o gitti." Noah'ın sesi işkence görmüş gibiydi.

Trev'in bir gün önce işe aldığı kovboy, elini Noah'ın omzunda tuttu. "Kocasını görmeye gidiyor. Ve ikinizin bu buluşmayı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Karın benimle hiç tanışmadı, ama ben patronla uzun süredir çalışıyorum. O aptal kaltağa takıntılı. O onunla ilgilenene kadar işimize devam edemeyiz ve ben işime geri dönmek istiyorum. Bu yüzden ikinizin onun peşinden gitmenize izin veremem."

James kardeşinin gözlerine baktı.

"Jamie, o daha önemli ve bunu sen de biliyorsun," dedi kardeşi.

"Kapa çenenin," dedi kovboy, silahı Noah'ın sırtına daha da bastırarak. "Ben her şeyin yolunda olduğunu öğrenene kadar burada bekleyeceğiz."

Uzun sürmez, sonra hepimiz işimize dönebiliriz."

Silahlı adam yalan söylüyordu. Onları hayatta bırakması mümkün değildi. Onlara başka bir şey için ihtiyaç duymayacağından emin olana kadar bekliyordu. James bekleyip onun yanıldığını umabilirdi, ama bunu yapamayacağını biliyordu.

"O dışarıda, kardeşim," dedi Noah, gözleri James'e yalvarırcasına bakıyordu.

Lanet olsun. Noah, ondan ne yapmasını istediğini biliyor muydu? Tabii ki biliyordu. James'ten, verdikleri sözü tutmasını istiyordu

Onlar bunu yüksek sesle söylememiş olabilirlerdi, ama bir ailenin böyle işlediğini bilerek büyümüşlerdi. Umut onlardaydı. Ve Noah, James'in onu kurtarma şansı varsa, kendini feda etmeye hazırdı.

"Seni affediyorum." James o anda tüm öfkesini bıraktı. Kardeşini seviyordu; kan bağı olmasa da hayatını paylaştığı, sürekli yanında olan, ruhunun diğer yarısı olan adamı.

Noah başını salladı ve sanki bunun olmasını görmek istemiyormuş gibi gözlerini kapattı, son anının özel olmasını istiyordu. Hope'u düşünecekti.

James kendini hazırladı, çünkü kardeşini kurtarabilseydi, bunu deneyecekti, ama Hope'un gittikçe uzaklaşmasını izleyerek orada durması mümkün değildi.

James içinde bir çılgılık yükseldiğini hissetti ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ben olsam onu bırakırdım." Sakin bir ses gerginliği bozdu. Jesse McCann soldan geldi, ayakları iki yüz kilodan fazla bir adamın yapabileceğinden çok daha sessizce hareket ediyordu.

Noah'ı tutan kovboy kızardı, nefesi hızla inip çıkıyordu. "Onu vuracağım. Vuracağım."

"Sonra da seni vuracağız." Cade Sinclair mutfaktan geldi ve SIG Sauer tabancasını kovboyun kafasına doğrulttu. "Bak, veteriner umurumuzda değil. Patronunu sekiz yıldır takip ediyoruz, o yangında ölmediğini anladığımız andan beri. Hope McLean'i bulduğumuzda, bunun sadece zaman meselesi olduğunu biliyorduk. Yani seni öldüreceğimizi sanma. Sadece seni etkisiz hale getireceğiz ve sonra tam olarak nerede olduğunu söyleyene kadar işkenceye başlayacağız."

"İşkenceyi sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Jesse, dudakları hafifçe acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Uzun bir görev oldu. Ee, ne olacak? Veterineri bırakıp makul bir tartışma mı yapacağız, yoksa testislerini yavaşça kesmeye mi hazırlanayım? Yapmayacağımı sanma. Cinselliğimle barışığım."

"Siktir." Adam silahı düşürdü ve Noah'ı itti.

Noah sendeledi ama ayağa kalktı. Jesse ve Cade'e döndü. "Siz ikiniz pisliksiniz. Siz de kimsiniz?"

"Uzun zamandır intikam için bekleyen adamlar. Christian Grady, bizim için önemli olan birine zarar verdi. Ve onu adalete teslim edeceğiz. Şimdi, bu adamı nerede işkence edebiliriz?" diye sordu Cade.

"O bir kulübede. Jay'e onu bir kulübeye götürmesini söyledi." Kovboy şimdi hızlıca konuşuyordu.

"Yüzlerce kulübe var, pislik," diye işaret etti James. "Arayışını daraltman gerekecek."

Kovboy yutkundu. "Bilmiyorum. Ben... kulübeye yakındı. Evet, kayak merkezine yakındı. Patron bir hafta önce buldu. Yazlık kulübe olması gerekiyordu."

Jesse James'e baktı. "Bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Vadinin her yerinde ve dağlarda yazlık kulübeler var." Kafasını yordu. "Sezonun sonu geldi. Çoğu boş. Mel'e sorabiliriz. Kış için kilitli olduklarından emin olmak için sık sık kulübeleri kontrol eder." Ve boş tatil evlerini seven uzaylıları kontrol etmek için.

"Yolun nerede olduğunu biliyorum. Adını hatırlamıyorum ama nereye dönmem gerektiğini hatırlıyorum," dedi kovboy, sözler ağzından dökülüyordu. "Beni öldürmeyin."

"Yalan söylemiyorsan öldürmeyiz," diye söz verdi Cade. "Gidelim. Daha sessiz bir araca ihtiyacımız var. Camaro'yu bir mil öteden duyabilirsin."

"Benim kamyonetimi alalım," diye önerdi James. "Cam'i aramam lazım. Şerifin haberi olmalı. Onu bulamazsak, herkesin aramasını istiyorum."

"Yolda giderken ara," dedi Jesse, silahını kılıfına koyarken.

"Silahları ben alırım," dedi Noah, sesi hâlâ titriyordu. James'e baktı ve derin bir nefes aldı. "Onu geri getireceğiz."

"Onlara güvenmeli miyiz, bilmiyorum." James, şu anda kardeşi dışında kimseye güvenebileceğinden emin değildi.

Cade kot pantolonunun arkasından bir silah çıkardı. "Gerekirse bunu bana kullan. Bak, bu adamı uzun zamandır takip ediyoruz. Bizim annemiz olarak gördüğümüz kadına zarar verdi."

"Ve benim karım olarak gördüğüm kadını da elinde tutuyor." Kimsenin intikam arzusu yüzünden Hope'un hayatına mal olmasına izin vermeyecekti.

Jesse ve Cade birbirlerine başlarını salladılar ve Jesse sonunda konuştu, eli esirin ensesindeydi. "Hope gibi birini feda etmeye razı olursak annemize büyük bir kötülük yapmış oluruz. Onu geri getirmenize yardım edeceğimize söz veriyorum. Söz veriyorum. Bu pisliğin başka bir kadını daha öldürmesine izin vermeyeceğiz."

James başını salladı ve kardeşine baktı. "Onu geri getireceğiz." Kardeşinin elini tuttu ve sonunda onu gördüğü anda yapması gereken şeyi yaptı. Kardeşini kendine çekti ve ona sarıldı. O onun küçük kardeşi idi ve her zaman güçlü olmak James'in görevi olacaktı. "Onu geri getireceğiz."

* * *

Hope, cep telefonunu elinde tutabilmeyi diledi, ama onu arabaya bindirirken telefonunu almışlardı. Jay silahını ona doğrultmuş haldeydi ve Hope, neden onu bağlamadıklarını merak etti. Kaçıranların isimlerinin Jay ve Brad olduğunu öğrenmişti. Brad geride kalmıştı ve Hope, onun ne yapmayı planladığını merak etmek zorunda kaldı.

"Hiçbir şey yapmaya kalkışma." Jay, işaretsiz yola saptı. İlçenin her yerinde bu tür yollar vardı. Bu yol, Elk Creek Lodge'ın bulunduğu dağ yamacına çıkıyordu. Bliss dağlarla çevriliydi, ama bu yol çoğunlukla turistler tarafından kullanılıyordu ve henüz kar yağmaya başlamamıştı. Yalıtılmış bir yerdi. Cinayet düşüncesiyle dolu bir adam için mükemmel bir yerdi.

"Bana zarar vermeni istemiyor, değil mi?" diye sordu Hope. "Beni tertemiz ve mükemmel istiyor."

Bu, onun rahatsız ruhuna uygun bir şeydi. Ondan başka kimse ona zarar veremezdi.

"Kaçarsan, arkadaşını öldürecek. Ve şimdiye kadar Brad o iki aptal kovboyu kontrolü altına almış olacaktır. On dakika içinde onu aramazsam, onları da öldürecek. Bunu ister misin?"

Köşeye sıkışmıştı ve bir çıkış yolu göremiyordu. "Ne istiyor?"

Jay, kamyonu dik yokuş yukarı sürerken kaşlarını çatı. "Sen, ama nedenini bilmiyorum. İstedığı her kadını elde edebilirdi. Sanırım seni terk ettiğin için sana kızgın. Onu gerçekten öldürmeye mi çalıştın?"

"Hayır. Bir kazaydı, ama onu ölüme terk ettim."

"O da öyle söyledi. Seni, onun erkeksi yanını kaldıramayan mükemmel bir prenses olarak görüyor gibi."

Hope titredi. "Beni rahatsız eden onun erkeksi tarafı değildi. Psikopat tarafıydı. Bir kadını öldürdü. Boğazını kesti."

Jay omuz silkti. "Umurumda değil, tatlım. Ben bu işi para için yapıyorum. Seni bırakıp Brad'e yardım etmeye gideceğim. Chris'in seninle ne yapmak istediğini bilmiyorum, ama bunu yapmak için biraz mahremiyet istiyor."

Tahmin edebiliyordu. Bu görüntü karşısında yumruklarını sıktı. Onun kendisine dokunmasına izin vermeyecekti. Onun kendisine dokunması acımasız bir ihlal olurdu. Artık gerçekten sevilme nasıl bir şey olduğunu bildiği için, Christian'ı tekrar görme düşüncesine bile tahammül edemiyordu.

Onları bir daha görebilecek miydi? Onları görmek, onlara dokunmak, onları sevdiğini söylemek için her şeyi verirdi.

"Senin oynadığını öğrendiğinde çok şaşırarak. Ben olsam, o iki adamla ne yaptığın konusunda yalan söyledim. Belki de sadece onlarla birlikte kaldığını düşünürse tatmin olur. O iki adamla yatmadığın bir bahane uydururdum."

Ona inanmayacaktı. Deneyebilirdi, ama Christian'ın onu hayatta bırakacağından şüpheliydi. Hayatta kalmak ona kalmıştı.

Jay kamyoneti çakıl yoldan yukarı çekti ve onu gördü.

Christian, küçük, bakımlı kulübenin kapısında duruyordu. Bej renkli pantolon ve bol bir gömlek giymişti. Saçları, onunla birlikte olduğu zamankinden daha kısaydı, gözleri daha yaşlı görünüyordu, ama önünde duran adamın kabuslarındaki adam olduğu şüphe götürmezdi.

"Çık dışarı," dedi Jay. Elinde silah vardı.

Titrek ellerle kamyonetin kapısını açtı. Cebine attığı soyma bıçağı kalçasına batıyordu, ama hafif acıyı görmezden geldi. Gömleğini düzelterek, bıçağın izini görmemesi için dua etti. Tek bir şansı vardı.

"Lucy nerede?" Sesinin düzgün tonundan memnun oldu. Christian gülümsedi. Bir zamanlar bunun çok güzel bir şey olduğunu düşünmüştü.

ama şimdi bu çok ürkütücü geliyordu. "O hala hayatta. Onu bu şekilde tutmak istemisin?"

böyle tutmak ister misin?"

"Evet." Lucy'yi kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı, ama şimdi adamları için endişeleniyordu. Brad onları bekliyor muydu? James'in silahı vardı, ama evde taşımıyordu. Dışarı çıktığında av tüfeğini yanına alıyordu, ama şu anda tamamen savunmasızdı ve Noah yıllardır silah ateşlememişti. Onu bulmak için mutfağa girdiklerinde vurulmuş olabilirler miydi?

"İyi görünüyorsun, Hope." Bunu söylerken gülümsedi, sanki uzun zamandır görüşmemiş eski arkadaşlarmış gibi.

"Canlanmış görünüyorsun. Öldüğünü sanıyordum," dedi düz bir sesle. Tanrım, ayaklarını zorla hareket ettirmek zorunda kalmıştı. Ona yaklaşmak istemiyordu.

Christian onun omzunun üzerinden baktı. "Gidebilirsin, Jay. İşini yap."

İş.

Onun işi Brad'in ardından temizlik yapmak mıydı, yoksa Brad'in kurtulmasına yardım etmek miydi?

Noah ve James mi? Christian'la ilgilenmesi ve bir telefon bulması gerekiyordu. Kulübede çalışan bir telefon olmasını diledi. James'i arayacaktı, ona ulaşamazsa Cam'i arayacaktı. *Tanrım, lütfen hayatta olsunlar.*

"Gel hadi, aşkım. Konuşacak çok şeyimiz var."

Ona yaklaşması gerekecekti. Adrenalin vücudunda dolaşmaya başladığında, kalbi göğsünde bir sinek kuşu gibi çarpıyordu. Christian yaklaşık 77 kilo ağırlığındaydı. İnanılmaz derecede formdaydı. Onun kendisinden daha güçlü olduğu şüphe götürmezdi, ama onun da iki avantajı vardı.

Bıçağı vardı.

Ve o, onu hiç tanımamıştı. Bir an bile. O, görmek istediğini görüyordu. Yumuşaklığı. Tatlı masumiyeti. O, zayıf birini görüyordu, ama o yeterince güçlüydü.

Her içgüdüğü ona ondan kaçıp çığlık atmasını söylese de, onu daha da derinden iten bir şey vardı. Hayatta kalıp James ve Noah'ın öldüğünü öğrenmesi önemli değildi. Savaşmalıydı. Kendisi için. Onlar için. Sahip olabilecekleri gelecek için.

O merdivenlere ulaştığında elini uzattı. Bu, Christian'ın ustalıkla yaptığı nazik bir hareketti. O, kusursuz tavırlarıyla onu baştan çıkarmıştı. Kapıyı açmayı veya sandalyesini çekmeyi asla ihmal etmezdi

Hope, Christian'ın James'in yemekten sonra yaptığı gibi karnını kaşımayacağını ya da Noah gibi yemek masasında evcil hayvanların kısırlaştırılmasından bahsetmeyeceğini düşünüyordu. Christian mükemmel bir beyefendiydi ve aptal genç kızları kendine çekmek için mükemmel bir insandı.

Onun bir suçu yoktu. Her şey Christian'ın suçuymdu. Onu hedef almıştı. O daha yaşlı ve daha akıllıydı. O ise henüz on yedi yaşındaydı. Aptaldı, ama kötü bir niyeti yoktu. Yalan söyleyen, manipüle eden oydu. Hope iyi şeyler yaptığını, çevresindeki insanları sevdiğini sanıyordu.

Aptaldı, ama iyi niyetliydi. Elaine'in ölümünün sebebi o değildi. Ama Lucy'nin yaşamasının sebebi o olacaktı. Ve adamlarını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Elini onun eline koydu ve onun yardımıyla ayağa kalktı. Yüzünde tiksintisini belli etmediğini umdu.

"Seni bulmak zor oldu." Elini elinde tuttu.

"Uzun süre ortalarda görünmedim." O geceden sonra yıllarca bir işte kalamamıştı. Bu, ortadan kaybolarak yaşamayı kolaylaştırmıştı. Bliss'e vardığında, kimsenin onu aramadığından emin olmuştu. Nate Wright'a gerçek adını vermiş ve bir işe başlamıştı.

"Bunu başardığına şaşırdım."

"Yangından nasıl kurtuldun?" Bu soruyu sadece merakten sormamıştı, zihninde çeşitli senaryolar dolaşıyordu. Onun ellerini vücuduna koyduğu anı ertelemesi gerekiyordu. Bıçağı bulursa, her şey biterdi.

"Arkadaşlarım beni kurtardı. Sıcaklık dayanılmaz hale geldiğinde uyandım, ama nefes almakta zorlanıyordum. Dışarı çıkmaya çalıştım, ama ev yanıyordu. Bu arada teşekkür ederim. Ofis alevler içinde kaldı. Zavallı Elaine'in kan lekeleri için endişelenmeme gerek kalmadı. Jerry ve Reginald beni dışarı çıkardılar, ama Jerry bir kirişin altında kaldı. Bu bir tesadüftü. O öldü, ama kimliğini tespit etmek için yeterli parçası kalmıştı. Onun kimliğini devraldım ve cesedini kendiminkiyle özdeşleştirdim. Reg bana destek oldu. Bazı gruplara çok borcumuz olmasına rağmen, paranın çoğunu alıp kaçtık. Senin peşine düşmeden önce yıllarca saklanmak zorunda kaldım. Neyse ki, birkaç ay önce mafya bağlantım hapse girdi.

Hapishaneden peşimden gelemmez. Hemen seni aramaya başladım.

Alexei'nin davaları. Tanrım. Alexei, aleyhlerinde tanıklık ederek birkaç önemli mafya üyesini hapse attırmıştı. Onun cesareti, kendi canavarını ortaya çıkaracağını hiç hayal etmemişti.

"Lucy'yi göster bana." Arkadaşının hala hayatta olduğunu bilmek istiyordu.

Adam gözlerini kısarak, "Bunu yapmak istediğimden emin değilim. En son o tarafımı gördüğünde kaçtın. Sana asla zarar vermezdim. Seni seviyordum. Bir erkek sevdiği şeyleri korumak için yapması gerekeni yapmalıdır. Bunu anlamıyor musun?" dedi.

Onun yarım yamalak açıklamalarını dinlemek istemiyordu. "Sadece Lucy'yi görmek istiyorum. Onu henüz öldürmediğinden emin olmak istiyorum."

Adam kapıyı işaret etti. "Peki. Görün onu. Bana olan güven eksikliğiniz beni üzüyor."

O, çılgın, deli gibi biriydi. "Bana gökyüzünün mavi olduğunu söyleyen bile, yine de yalan söylediğini düşünürdüm."

Kapıdan içeri girdi ve karşısındaki manzarayı görünce nefesini tuttu.

Lucy yerde yatıyordu, elleri önünde bağlıydı. Hope . Christian ipi sıkı bağlamıştı, ama Lucy direnmiş gibi görünüyordu. İpin üzerinde kan vardı. Yüzü şişmişti, morluklar normalde tatlı olan ifadesini bozmuştu.

"Hayatta. Ona hafifçe vurdum ve hemen bayıldı. Kadınlar kırılgan yaratıklar." Sanki tüm bu manzara iğrençmiş gibi kaşlarını çatarak duruyordu. "Sen çok merhametlisin. O bir fahişe. Bir randevudan sonra beni öpmeye çalıştı."

Dizlerinin üzerine çöktü ve nabzını kontrol etti. Nabzı vardı, güçlü ve atıyordu. Lucy gözlerini araladı ve fısıldadı.

"Kaç, Hope. İkimizi de öldürecek."

"Uyanık mı?" diye sordu Christian.

"Hayır," dedi Hope hızla ayağa kalkarak. "Ama o hayatta. Zar zor. Ona bu duruma düşürdüğüm için üzgün olduğumu ve onu burada bırakmayacağımı söylüyordum."

Adam derin bir nefes aldı, göğsü derin bir hareketle inip kalktı. "Dediğim gibi, sen çok merhametlisin, aşkım. Sen gerçekten benim daha iyi yanımdın."

Dikkatini başka yöne çekmesi gerekiyordu. Zamanı azalıyordu. Onu kızdırması gerekiyordu. Onu kendisine vurmaya ikna ederse, belki kaostan içinde bıçağını alabilirdi. Bıçak tehditkar olacak kadar büyük değildi. Tek bir şansı vardı. Lucy'yi, kendini ve adamlarını kurtarmak için tek bir şansı.

"Eğer hırsızlık yapmayan, yalan söylemeyen ve insanları öldürmeyen tarafını kastediyorsan, evet, ben senin daha iyi tarafınım."

Yüzü sertleşti. "Sarkazmı sevmediğimi biliyorsun. Hoşgörölü davranıyorum. Sana evliliğimize geri dönme şansı sunuyorum. Kaçtığın için seni affetmeye hazırım. Elaine'i evimizde öldürmemeliydim. Onu senden uzak tutmalıydım. Neden bunu yapmak zorunda kaldığımı anlamamı beklemiyorum. Sen çok masumsun."

Ve onun değer verdiği şey buydu. Ve onun saldırı yapabileceği nokta da buydu. "Artık o kadar masum değilim."

Çenesi gerildi, gözlerinde inatçı bir parıltı belirdi. "Buna inanmıyorum. Seninle ilgili dedikoduları duydum. Onları sadece dedikodu olarak görmezden geldim. Oradaki arkadaşın bile senin kimseyle çıkmadığını itiraf etti. Sen iyi bir kızsın. İşe gidip eve geliyorsun. Neden bir sevgilin olmadığını anlamıyor musun? Çünkü biz evliyiz ve yaptığımız yemini bozmak senin karakterinde yok."

Oh, öfke içimde birikmeye başlamıştı. "Biz evli değiliz. O evlilik cüzdanı hiçbir şey ifade etmiyor. Benim reşit olmadığımı çok iyi bildiğin için o evlilik yasal değildi. Masumiyet kısmına gelince, sana bir sürü hikaye anlatabilirim, ama en son olanları anlatayım. Dedikodular doğru. James ve Noah ile yatıyorum. Yani, yatmıyorum. Onlarla sevişiyorum. Mümkün olduğunca sık ve ikisini ikna edebildiğimde birlikte."

"Hope, bunu dinlemeyeceğim," diye bağırdı Christian.

Bu yüzden her zaman nazikti. Onu bir an bile olsa zevk almaya çalışmamıştı, çünkü onun bu zevkle lekelenmesini istemiyordu. Gerçek kadınlardan korkuyordu. Kadınlarla başa çıkamayan acınası bir adamdı, bu yüzden kızların peşine düşüyor ve onları masum ve cahil tutmaya çalışıyordu. Acınası olan oydu. Bir elini beline koydu ve sağ elini gömleğinin altına kaydırды. Şanslıysa, Christian onun yaramazlık gösterisi olarak başparmağını kot pantolonuna taktığını düşünecekti. "Evet, dinleyeceksin. Her şeyi dinleyeceksin çünkü

Tatlı, masum karının ne yaptığını bilmelisin. Dün gece kıcımdan sikiştim Christian, ve çok güzeldi.

"Yalan söylüyorsun." Yüzü kırmızı lekelerle kaplanmıştı. Yumruklarını sıkıca kenetlemişti. "Yalan söylüyorsun Hope. Beni cezalandırmaya çalışıyorsun."

Kafasını salladı. Sonunda ona gerçeği söylemenin özgürlüğü neredeyse eziciydi, ama bıçağın sapına konsantre oldu. Plastik kenar parmak uçlarını okşadı. "Seni cezalandırmaya çalışmıyorum. Senin öldüğünü sanıyordum. Ve senin karın olmanın lekesini silmek için sayamayacağım kadar çok erkekle birlikte oldum. Ve erkeklerimi kesinlikle seviyorum. Birden fazla erkek. Bliss'te yaşamın bir parçası bu. Utanmıyorum. James'i seviyorum, Noah'ı seviyorum ve sen onlara dokunamazsın."

"Onları öldüreceğim."

"Hayır." Artık bundan emindi. Ruhunda hissediyordu. James becerikliydi ve Noah çok zekiydi. Körü körüne birinin onları öldürmesi için bir çağrı bekleyemezlerdi. Savaşacaklar ve kazanacaklardı.

"Öldüreceğim," diye söz verdi. "Mülküne dokunan her adamı öldüreceğim."

"O zaman sana bir liste hazırlamam gerekecek. Hazır ol. Liste uzun olabilir. Yepyeni bir dünya keşfettim ve bir daha asla senin kızın olmayacağım."

Yüzü çirkinleşti ve odanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı. "O zaman kararımı kolaylaştırdın. Hayatımda bir fahişe istemiyorum."

Geri çekilmeye başladı. Bıçak kot pantolonuna saplanmıştı. Christian yaklaştı ve elini kaldırıp ona şiddetle tokat atmadan önce bir an nefes aldı. Ses çatladı ve acı yayıldı.

"Hoşuna gitti mi? Sen tam bir sürtüksün. Muhtemelen biraz acı çekmeyi seviyorsundur. Seni ve arkadaşını öldüreceğim." Üzerine çullandı, eli saçlarını çekiyordu. Kafasını geriye doğru zorlarken kafa derisinde bir ağrı hissetti. Kristal gibi gözleri ona bakıyordu, ama artık o gözlerin insaniyetten yoksun olduğunu görüyordu. O, kendi tuhaf ihtiyaçlarını gidermek için her şeyi yapan bir sosyopat değildi. "Ama ben de diğer erkekler gibi sürtükleri severim. Belki bana öğrendiklerini gösterebilirsin."

Ağzını onun ağzına yaklaştırdı. Hope öğürdü. Sol eliyle onu itmeye çalışırken, sağ eliyle çaresizce bıçağı çekmeye çalıştı. Panik onu ele geçirmek üzereydi. Dudakları onun dudaklarına çarptı. Onu zorla pozisyona getirirken kafa derisi ağrıyordu.

Sonra odayı yüksek bir *şaplak sesi* doldurdu. Adam çığlık attı ve onu bıraktı. Lucy arkasında duruyordu, elinde sandalyenin parçaları vardı. Sandalye Christian'ın kafasına çarpmıştı, ama adam bayılmamıştı. Hope'u bıraktı, ani denge kaybı Hope'un geriye düşmesine neden oldu.

Christian kükredi ve Lucy'ye döndü. Minyon, tatlı Lucy'nin elleri hala bağlıydı ve bir gözü şişmiş ve kapanmıştı, ama sandalyenin kalıntılarını sallayarak çığlık attı. Christian, yumruğunu karnına indirmeden hemen önce, Lucy bıçağı onun kafasına indirdi.

Bu dikkat dağınıklığı, Hope'a bıçağı çekip çıkarmak için yeterli zamanı verdi. Lucy inleyerek geriye düştü ve Christian üzerine çöktü, yumruğunu geriye çekti. Lucy'yi öldürecek ve sonra ona saldıracaktı. Bir saniye bile tereddüt etmeden ayağa kalktı ve nişanının doğru olmasını diledi. Christian'ın boynu açıktaydı. Juguler damarını görebiliyordu. Boynundaki kasların üzerinde belirgin bir şekilde duruyordu, eforla zonkluyordu. Bıçağı kavradı ve etine sapladı. Christian çırpınırken bıçağı çıkardı ve tekrar vurdu. Christian onu uzaklaştırmaya çalıştı ama kan akmaya başlamıştı. Boynu kanarken ayağa kalktı ve ona saldırmaya çalıştı. Hope onu tekmeledi. Christian geriye düştü ve Hope, ilk sevgilisi, kocası, hayatını neredeyse mahveden adamın üzerinde durdu.

"Bu Elaine içindi."

Adam kan kusarak öksürdü. "O bir fahişeydi."

Hayır. O, yanlış adama aşık olmuş bir kadındı. "Hayır. O masumdu."

Masumiyet, onun bakire olup olmadığıyla değil, kalbinin durumuyla ilgiliydi. Bir kadın binlerce erkekle yatabilir, ama hala sevme yeteneği varsa, ruhunda masumiyetini koruyabilir.

Christian'ın gözleri dondu ve öldü.

Hope, kalkmaya çalışan Lucy'ye döndü. Hope bıçağı düşürdü ve Lucy'yi tutarak dengede tuttu. "Ah, tatlım."

çok üzgünüm."

Lucy başını salladı. "Ben iyiyim. Beni öldüremezdi. Beni yıkamazdı. Yapabileceğini sandı, ama beni yıkamadı."

Sözleri hıçkırıklarla çıktı ve Hope onu sıkıca sarıldı.

Lucy burnunu çekip, hırpalanmış yüzünü yukarı çevirdi. "Ama ben de o kulübe girmek istiyorum. Bir takım çalışmasıydı, ama yine de sayılır."

"Kulüp mü?" diye sordu Hope.

"Rachel'in kulübü. 'Orospu çocuğunu öldürdüm.' Tişörtler yapmaktan bahsediyordu. Ben de tişörtümü istiyorum."

Hope başını salladı. "Emin ol, tatlım."

Lucy'yi kendine sıkıca sarıldı. Hayattaydılar. Hayattaydılar.

Dışarıda bir gürültü duyuldu. Hope bir aracın durduğunu duydu. Kalbi dondu. Jay geri mi dönmüştü?

"Hope!"

"Lanet olsun, Noah. Sakın ona burada olduğumuzu söyleme."

Gözyaşları arasında güldü. Adamları buradaydı ve yine kavga ediyorlardı.

Dünya yeniden düzene girmişti.

On sekizinci bölüm

"Bir daha asla Woo Woo Fest'te çalışmayacağım," diye yemin etti Cameron Briggs. Başını ellerinin arasına aldı ve derin bir nefes aldı. "Yemin ederim, önümüzdeki bir yıl boyunca Callie'yi kimse hamile bırakmayacak."

"İtiraf etmeliyim ki," diye başladı Rafe, "FBI daha sakın bir iş olabilirdi."

Cam, Hope'a kaşlarını çatı. "Lanet olsun, Hope. Bunu bir daha yapmayacaksın."

Hope, Noah'ın kucağında otururken sırtı. Saatler önce kulübeye baskın yaptıklarından beri, Noah ve James onu aralarında dolaştırıyorlardı, sanki ikisi de bir an bile onu ellerinden bırakmak istemiyorlardı. Noah'ın parmağı Hope'un yanağına dokundu.

"Keşke tekrar ölebilseydi. Ona bir şans vermek isterdim," dedi Noah, morluklara bakarak.

"Çok yazık," dedi Hope, eğilip onu öpmek için. Kendini durduramıyordu. Ne zaman fırsat bulsa onu öpüyordu. "Lucy ve ben hallettik." Hope, Laura'ya dönüp baktı. "Doktor bir şey söyledi mi?"

Laura masasının arkasından çıktı. "Caleb, tüm yaralarının yüzeysel olduğunu söylüyor. Onu temizledi ve en yüksek dozda Valium verdi." Ciddi bir ifadeyle devam etti. "Ty ve River onu gözetlemek için kalacaklar. Cam daha sonra ifadesini alacak. Şu anda dinlenmesi gerekiyor. Bence bunu meşru müdafaa olarak nitelendirmek için yeterli delilimiz var."

Cam kumral saçlarını eliyle taradı. "Evet. Atlanta Polisi'ni aradım. Yarın bir temsilci gönderecekler, birkaç davayı kapatabilirler mi diye bakacaklar. Oradaki Brad ile konuşmak isteyeceklerdir. Diğerini arıyoruz."

Adamlarını öldürmeye çalışan kovboy güvenli bir şekilde hapishanedeydi. hücre.

Jesse McCann öne çıktı. "Teşekkürler. Christian Grady'nin bir suçlu olduğunu kayıtlara geçirebilirsek, bu hem benim hem de Cade için çok önemli olacak." Christian Grady'nin bir suçlu olduğunu kayıtlara geçirebilirsek, bu hem benim hem de Cade için çok önemli olur."

Hope ona döndü. Süper seksi tamirciler, silahlarıyla birlikte adamlarıyla birlikte gelmişti. "Onu nereden tanıyordun?"

Noah'ın ellerinin belini sımsıkı kavradığını hissetti ve aniden James'in eli dizine kondu. İki erkek de sanki onun ne düşündüğünü biliyormuşçasına ona destek oluyorlardı. Christian, Cade ve Jesse'ye zarar vermiş olsaydı, o da farkında olmadan onlara karşı işlenen bazı suçlara yardım etmiş olabilirdi.

Cade duvara yaslandı, tüm vücudu yorgun görünüyordu. "Tatlım, o adamın yaptığı hiçbir şey senin suçun değildi. Jesse ve ben Florida'da büyüdük."

"Tallahassee'de. Ama akraba falan değiliz," diye itiraf etti Jesse. "Kan bağı yok."

"Bazen kardeş olmak için kan bağına gerek yoktur," dedi James, sesi derindi. O ve Noah birbirlerine baktılar. Hope'un kalbi kabardı.

Cade başını salladı ve nefesi hafifçe kesildi. "Biz bakım evinde tanıştık. Ben uzun süredir sistemdeydim, ama Jesse yeni yerleştirilmişti."

"Şanslıydım," dedi Jesse. "Çok şanslıydım. Nancy Gibbs adında bir kadının yanına yerleştirildim. Yaşlı bir kadındı. Hiç evlenmemişti. Hiç çocuğu olmamıştı. Bunu para için yaptığını düşündüm. Böyle şeyler olur, bilirsin."

"Nan öyle değildi." Cade başını salladı, dudakları hatıralara dalmış bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O inanıyordu. Gerçekten bir fark yaratabileceğine inanıyordu. Bize baktı. Liseyi bitirmemizi ve üniversiteye girmemizi sağladı."

Jesse kaşlarını çatı. "Onunla kalsaydık, belki de bu olmazdı."

Tahmin edebiliyordu. "Yaşlı bir kadın mıydı? Soruyorum çünkü Christian yaşlı insanlarla konuşmayı severdi. Huzurevlerini gezmeye giderdi."

Cade başını salladı. "İkinci sınıfta bir dizi küçük felç geçirdi ve onu bir bakım evine yerleştirdik. Sadece yaz sonuna kadar. Eve dönüp rehabilitasyonunu üstlenecektik ama o okuldan ayrılmamıza izin vermedi. Christian Grady onu tüm mal varlığını devretmeye ikna etti. Onu tamamen tüketti ve para kalmayınca devlet onu berbat bir eve attı. Biz onun kanından değildik, bu yüzden kimse bize haber vermedi. Onu bulmak zorundaydık."

Jesse, alçak ve acı dolu bir sesle devam etti. "Biyolojik olarak değil, her anlamda bizim annemizdi ve zatürreden öldüğünde yanında değildik. Harika bir kadındı ve tamamen yoksulluk içinde, yalnız ve sevgisiz bir şekilde öldü."

"Sevilmiyor değildi," dedi Hope, gözleri yaşlarla doldu. "Sen onu seviyordun."

Noah başını onun omzuna yasladı. "Onlar bilir. Ebeveynlerimiz her zaman bilir."

Derin bir nefes aldı. "Hepinizi kısıkanıyorum. Annem umursamıyor."

Jesse öne çıktı. "Bu doğru değil. Hope, sana her şeyi anlatmadık. Üvey annemizi dolandıran adamı aramaya başladığımızda, senin onun karısı olduğunu ya da onun sana öyle dediğini öğrendik. Onun öldüğüne inanmadık. Seni aramaya başladık. Annenin yanına gittik."

Gözlerinin büyüdüğünü hissetti. "Annemle mi konuştunuz?"

"Annen aramalarımızın çoğunu finanse etti. Yıllardır seni aradığı için elinden geleni yaptı." Jesse diz çöktü. "Hope, annen on yıldır o anı pişmanlık duyuyor. Yalnız kaldı. Aklında tek bir şey vardı, seni bulmak. Seni seviyor. Sadece bunu göstermede pek iyi değildi."

Göğsünden bir hıçkırık kopardı. "Annem mi?" Cümleyi bitiremedi. Bitiremedi.

"Seni istiyor, bebeğim," dedi James, alnını öperek. "Seni istiyor. Nasıl istemez ki? Hope'un nerede olduğunu biliyor mu?"

"Evet. Son bir aydır ona haber verdik, ama aramaya korkuyor. Senin onunla konuşmak istemeyeceğini düşünüyor. Seni tekrar kaybetmektense bizden haber almayı tercih ediyor," diye açıkladı Cade. "Seni bulduğumuzu söylediğimizde ağladı."

ve Tanrı'ya şükretti. Daha önce hatalar yaptı, Hope, ama o aileden biri."

Ve aile bir anlam ifade ediyordu. "Onunla konuşmak istiyorum." "Onu çiftliğe getireceğiz," diye söz verdi Noah.

Annesi onu istiyordu. Yılların acısı kayboldu. Hatalar yapılmış ve affedilmişti. Aile, onun yarattığı şeydi. Noah ve James onun ailesiydi. Bliss onun ailesiydi. Ve annesi de onun ailesiydi. Kalbi, tanıştığı her yeni insanla birlikte genişleyebilen, sonsuz bir kap gibiydi.

"Teşekkürler." James ayağa kalktı ve Jesse ile Cade'e elini uzattı. "Kardeşim ve ben, yardımlarınız için ne kadar minnettar olduğumuzu kelimelerle ifade edemeyiz. O bizim her şeyimiz."

İkisi de elini sıktı. Cade, James'in elini sıktıktan sonra Noah'ın elini tuttu. "İkimiz de böyle hissettiğinizi umuyoruz çünkü buradan ayrılmak istemiyoruz. Bliss'e geleli sadece birkaç hafta oldu ama burası bizim evimiz gibi."

"Burayı seviyoruz," dedi Jesse.

"Ve buraya çok iyi uyum sağlayacak gibi görünüyorsunuz." Cam ayağa kalktı ve iki yeni adama baktı. "Ama bundan sonra uzun saçlı Roger için çalışmaya devam etmeniz iyi olur. Artık kanunsuzluk yok."

"O günler geride kaldı," diye söz verdi Cade. "Bundan sonra sadece hayat."

Sadece hayat. Her şey onun önünde açıktı. Hayat. Tüm ihtişamı ve harikalarıyla. Hayat, parlak belirsizlikleriyle.

Noah'a sarıldı ve James'e uzanarak onu kendine çekti. Kollarını ona doladılar. Geleceği dört el, dört sevgi dolu kol ve iki kocaman kalp tarafından belirlenmişti.

"Beni eve götür," diye fısıldadı. "Her zaman," dedi Noah.

"Sonsuza kadar," diye ekledi James. Ellerini tutup onu eve götürdüler.

* * *

Jesse, Cade ve Bliss'e yeni gelen kişi, 23 Nisan 2019'da çıkacak olan *Chasing Bliss*'te geri dönecek. Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Yazarın Notu

Cömert okuyucularım sık sık bana, beğendikleri bir kitabı nasıl tanıtabileceklerini soruyorlar. Beğendiğiniz bir yazara yardım etmenin pek çok yolu var. Yorum bırakın. E-okuyucunuz bir kitabı arkadaşınıza ödünç vermenize izin veriyorsa, lütfen paylaşın. Goodreads'e gidin ve diğer okuyucularla bağlantı kurun. Sevdiğiniz kitapları tavsiye edin, çünkü hikayeler paylaşılmak içindir. Bu kitabı okuduğunuz ve sevdiğiniz tüm yazarları desteklediğiniz için çok teşekkür ederim!

Lexi Blake'in haber bültenine kaydolun
ve seçtiğiniz kitapçıdan 25 dolarlık hediye
çeki kazanma şansını yakalayın.

Haberler, eğlence ve ücretsiz kısa hikayeler dahil
olmak üzere özel içerikler için bize katılın.

Her ay yeni bir yarışma düzenleniyor!

Abone olmak için [burayı](#) tıklayın.

Mutluluğu Kovalamak

Colorado, Bliss'te Geceler Kitap 7
Lexi Blake, Sophie Oak adıyla
yazıyor

23 Nisan 2019'da
ıkıyor Satın almak için
[buraya](#) tıcklayın.

Gemma Wells, bir skandalın ardından her řeyini kaybettikten sonra Colorado, Bliss'e geldi. Tamamen kaybolmuř olan, itibarını yitirmiř avukat, kimsenin ařamayacaęını dūřundūęu kadar yüksek duvarlar rd. Ařk, dostluk ve kalple ilgili her řeyden vazgeçti.

Jesse McCann ve Cade Sinclair, hayatlarını akışına bırakmış, çevrelerindeki dünyanın tadını çıkarmış, ancak kendilerini onun bir parçası haline getirmemişlerdir. Güzel avukata bir bakışta Jesse, sonunda kalmak için bir neden bulduğunu anlar. Cade ise o kadar emin değildir. Ona deli gibi aşıktır, ancak onu hak etmediğini de bilir.

İkisi birlikte yolunu bulmaya başlarken, Gemma'nın geçmişinden gelen karanlık bir sır, geleceklerini mahvetmekle tehdit eder. Eski nişanlısı geri dönmüş ve beraberinde tehlike getirmiştir. Zamanları azalmaktadır. Jesse ve Cade, bu Buz Kraliçesi'nin kalbini eritmek zorundadır, yoksa Bliss'ten canlı ıkamayabilirler.

Lexi Blake hakkında

Lexi Blake, çağdaş ve kentsel fantastik romantizm türünde kitaplar yazan bir yazardır. 2011 yılında yayıncılığa başlayan Blake, bugüne kadar iki milyondan fazla kitap satmıştır. Kitapları, *USA Today*, *New York Times* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satanlar listesinde yirmi altı kez yer almıştır. Blake, eşi, çocukları ve iki kurtarılmış köpeği ile Kuzey Teksas'ta yaşamaktadır.

Lexi ile çevrimiçi bağlantı kurun:

Facebook: [Lexi Blake](#)

Twitter: [authorlexiblake](#)

Web sitesi: www.LexiBlake.net

Lexi'nin ücretsiz haber bültenine [buradan](#) kaydolun.

Lexi Blake'in diğerk kitapları

Satın almak için tıklayın

ROMANTİK GERİLİM

Ustalar ve Paralı Askerler

[Beni Seven Dom](#)

[Altın Kelepçeli Adamlar Bir Dom](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Efendisinin Gizli Servisinde](#)

[Sanctum: Efendiler ve Paralı Askerler Novella Sev
ve Öl](#)

[Koşulsuz: Ustalar ve Paralı Askerler Novella Dungeon
Royale](#)

[Zindan Oyunları: Bir Ustalar ve Paralı Askerler Romanı
Heyecan Verici Bir Manzara](#)

[Sevilen: Bir Masters and Mercenaries Novella](#)

[Sadece İki Kez Seversin](#)

[Luscious: Masters and Mercenaries~Topped](#)

[Adored: Masters and Mercenaries Novella Master
No](#)

[Sadece Bir Tat: Ustalar ve Paralı Askerler~Topped 2
Sanctum'dan Sevgilerle](#)

[Sadık: Bir Masters and Mercenaries Novella](#)

[Hakimiyet Asla Ölmez](#)

[Boyun Eğmek Yeterli Değil](#)

[Usta Bitişler ve Paralı Asker İsrıkları ~ Mükemmel Eşleşenlerin Gizli](#)

[Tarifleri: Ustalar ve Paralı Askerler ~ Mükemmel Eşleşenler 3](#)

[Sadece Onun Gözleri İçin](#)

[Düzenlenmiş: Usta ve Paralı Askerler Novella Bir
Gün Daha Aşk](#)

[Hizmetinizde: Ustalar ve Paralı Askerler ~ Topped 4](#)

[Usta Parçaları ve Paralı Asker İsrıkları ~ Kızlar Gecesi](#)

[Kimse Daha İvisini](#)

[Yapamaz Kapağı Kapat](#)

[Korunan: Usta ve Paralı Askerler Novella](#)
[Büyülü: Masters and Mercenaries Novella, 18 Haziran 2019'da Çıkıyor](#)

Ustalar ve Paralı Askerler: Unutulmuşlar

[Kayıp Kalpler \(Memento Mori\)](#)

[Kayıp ve Bulunan](#)

[Lost in You](#), 6 Ağustos 2019'da Çıkıyor

Kanunsuz

[Acımasız](#)

[Tatmin](#)

[İntikam](#)

Adaleti

Arayış

[Koruma](#)

[Emri](#)

[Arzunun Kanıtı](#)

Ménage Ustalar (Shayla Black ve Lexi Blake tarafından)

[Bakire Esirleri](#)

[Bakirelerinin Sırrı](#)

[Bakire Cariyeleri Bakire](#)

[Prensesleri Bakire](#)

[Rehine Bakire](#)

[Sekreterleri Bakire](#)

[Metresleri](#)

Mükemmel Beyefendiler (Shayla Black ve Lexi Blake tarafından)

[Skandal Asla Uyumaz](#)

[Oturumda Baştan](#)

[Çıkarma Büyük Kolay](#)

[Baştan Çıkarma Duman](#)

[ve Günah](#)

[Başkanın İsteği Üzerine](#), 9 Nisan 2019'da Çıkacak

KENTSEL FANTASTİK

Hırsızlar

Işığı Çal Günü

Çal Ayı Çal

Güneşi Çal

Geceyi Çal

Ripper

Bağıml

L — —

Uyyan

Sürgün

LEXI BLAKE, SOPHIE OAK ADIYLA YAZIYOR

Küçük Kasaba

Sireni Şehirdeki

Siren Benden

Uzaklaş Üçlü Siren

Köleleştirilmiş İki

Aşk

Sevgili Siren

Bekleyen Siren

Mutluluğın

İçinde

Kaybolmak

Mutlulukta

Bulunan Cicek

Açan Siren Saf

Mutluluk

Mutluluğu Kovalamak, 23 Nisan 2019'da

Çıkacak Siren Unleashed, 2019

İlkbaharında Çıkacak

İçindekiler

<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm On Birinci</u>	
<u>Bölüm On İkinci</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>On Dördüncü</u>	
<u>Bölüm On Beşinci</u>	
<u>Bölüm On Altıncı</u>	
<u>Bölüm On Yedinci</u>	
<u>Bölüm On Sekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	

İçindekiler

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm On Beşinci](#)

[Bölüm On Altıncı](#)

[Bölüm On Yedinci](#)

[Bölüm On Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

